

HOVORY S BOHEM

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Pracovní kniha

Neale Donald Walsch

1999

2002

2007

www.vesmirni-lide.cz

www.andele-svetla.cz

**TYTO INFORMACE JSOU VHODNÉ
PRO VOLNÉ ŠÍŘENÍ SVĚTLA.**

www.andele-svetla.cz

**THESE INFORMATION ARE APPROPRIATE
FOR FREE SPREADING LIGHT**

www.angels-light.org

*Z anglického originálu **Questions and Answers on Conversations with God***

TÉMATATA

Bůh a člověk

smysl života

duchovní život

Pro

Bryana L. Walsche

*Mého bratra, v krásných letech dětství
často mého ochránce,
občas mého mučitele, ale vždycky
mého nejlepšího přítele.*

*Bryan mě povzbuzoval, abych kladl důležité otázky.
Ukázal mi, že je možné dovědět se odpovědi.*

TEXT NA ZADNÍ STRANĚ OBÁLKY

*Miliony čtenářů milují **Hovory s Bohem** (HSB). které byly přeloženy do šestadvaceti jazyků. Tisíce čtenářů posílají Nealu Walschovi své otázky - otázky, které se týkají náboženství, dobra a zla, tělesného a duševního zdraví, smrti, proroctví, povahy Boha a vesmíru, modlitby, andělů a d'áblů, duchovní cesty, partnerských vztahů a mnoha dalších problémů,*

V této knize Neale odpovídá se svým charakteristickým humorem a moudrostí na nejzajímavější a nejprovokativnější otázky; výsledkem je nesmírně inspirující kniha. Nealovy odpovědi ilustrují přímé spojení mezi duchovní a hmotnou realitou a ukazují, že to, čím jsme a co děláme, je výsledkem toho, jak myslíme a v co věříme.

Tato kniha nám dává příležitost zamyslet se nad sebou, změnit se, a tím možná změnit svět.

POCHVALNÉ OHLASY

*„Brilantní duchovní dialog... Na této práci je něco hluboce inspirujícího.
Neale Walsch nám dal velmi důležitý dar.“*

San Francisco Chronicle Book Review

*„Dílo prodchnuté hlubokou lidskostí a moudrostí... inspirující čtení pro každého.“
Body Mind Spirit*

(*)

OBSAH

(1)	Komplexní otázky	6
(2)	Duchovní cesta / život	37
(3)	Tělesné zdraví	51
(4)	Co udělat se svým životem	61
(5)	Pocity a myšlenky / duševní zdraví	69
(6)	Partnerské vztahy a sexualita	79
(7)	Dobro a zlo a povaha duality	93
(8)	Smrt a umírání	107
(9)	Prorocství, planetární změny a budoucnost	126
(10)	Modlitba a meditace	135
(11)	Rozhovor s Bohem	140
(12)	Náboženské otázky: Ježíš, Bible, církev a andělé ...	155
(13)	Hovory o HSB	167
(14)	HSB a Neale	181
(15)	Všeobecné otázky	191
(16)	Jediná opravdu důležitá otázka	195
(17)	Doslov	196

(**)

PODĚKOVÁNÍ

Jako obvykle děkuji především svému nejlepšímu příteli, Bohu. Od té doby co jsem začal upřímně hovořit s Bohem, je můj život stále lepší a lepší; od té doby, co jsem s Bohem navázal přátelství, děje se jeden zázrak za druhým.

Děkuji své ženě Nancy a svým dětem, které mi daly prostor a čas k psaní, umožnily mi sdělit světu to, co bylo velice osobním zážitkem, a přitom mi dovolily obrátit náš život naruby.

Jsem zavázán také své úžasné přítelkyni a osobní asistentce Rose Wolfenbargerové, která už dlouhé roky ukládá a třídí mé odpovědi na dopisy čtenářů a která strávila posledních několik měsíců vybíráním nejzajímavějších odpovědí, aby shromáždila materiál pro tuto knihu.

ÚVOD

Každý se ptá, jak funguje život. Každý má odpovědi. Ne každý to však ví.

Já jsem to nevěděl. Hledal jsem odpovědi všude - jen ne ve svém nitru. Ptal jsem se rodičů, příbuzných, přátel, učitelů, pastorů, vůdců, spisovatelů, filozofů - každého, o kom jsem si myslel, že mi něco řekne.

Pak jsem se obrátil k Bohu.

*Položil jsem mu spoustu otázek. A nakonec jsem dostal odpovědi. Tyto odpovědi, které tvoří publikovanou trilogii **Hovory s Bohem, vedly** k dalším otázkám. Nejen ode mne, ale také od mnoha z milionů čtenářů mých knih.*

Nejdůležitější odpovědí, kterou jsem kdy dostal, bylo prohlášení, že už nemusím klást další otázky. Bůh mi řekl, že všechny odpovědi mám ve své duši. Stačí, když půjdu do sebe. Nikdo nemusí dělat nic víc. Jděte do sebe a potkáte Stvořitele. Neboť Bůh je v našem nitru.

Klást lidem otázky je samozřejmě v pořádku. Často je velmi cenné dostat informaci od jiné části Boha. Nesmíte ovšem zapomínat, že poselství, které je míněno pro vás, slyší nejlépe ta část Boha, která je ve vašem nitru. Proto naslouchejte radám, přemýšlejte o nich, ale vždycky je porovnejte s tím, co vám říká váš vnitřní hlas. Jestliže povyšujete vnější informace na úroveň absolutní pravdy, prohlašujete tím, že nejste jejich zdrojem. To ovšem není pravda.

Toto tvrzení vám může připadat podivné v knize otázek, nicméně je naprosto správné. Nechci, abyste si mysleli, že odpovědi v této knize mají větší váhu než odpovědi, které najdete ve svém srdci. Pouze tam je skutečná moudrost. Pouze tam je skutečná pravda.

Na informaci z vnějšího zdroje je někdy nejlepší to, že vám ukáže vaši vlastní pravdu. Právě to je cílem této knihy.

Proto v každém svém bulletinu odpovídám na některé ze tří set dopisů, které dostávám každý týden od čtenářů na celém světě. Proto jsem do této knihy zařadil nejzajímavější otázky a odpovědi publikované v mých bulletinech.

Až budete číst tyto dopisy, nebuďte překvapeni, když v nich najdete kus svého já. koneckonců všichni se ptáme na stejné věci. Všichni přemýšlíme o stejných problémech. Takže to, co teď držíte v ruce, není kniha, nýbrž zrcadlo.

Radím vám, abyste se do něj hluboce zahleděli. Snažte se vidět, co se v něm odráží. Mohla by to být cesta k vaší nejvyšší pravdě.

Neale Donald Walsch
srpen 1999
Ashland, Oregon

(1)

PRVNÍ KAPITOLA

KOMPLEXNÍ OTÁZKY

Miluji otázky Otázky rozšiřují mou mysl. Čím je otázka obtížnější, tím víc se mi líbí. Proto jsem tak rád odpovídal na otázky v této knize. Obsahují ty nejzajímavější otázky, jaké jsem kdy dostal, neboť vyjadřují vášně, frustrace a zájmy nesmírně odvážných lidí.

Snažil jsem se tyto otázky rozdělit do tematických kategorií. Je však jasné, že někteří čtenáři se ve svých dopisech nechtěli omezit na jediné téma. Zpočátku jsem měl v úmyslu rozdělit komplexnější otázky na jednotlivé části a ty pak zařadit do definovatelnějších kategorií, ale nakonec jsem pochopil, že bych je tím jen ochudil. Tyto otázky jsou zajímavé právě proto, že jsou komplexní.

Samozřejmě i život je komplexní. Takže tady jsou - otázky, které nabízejí kus života. Skutečné otázky od skutečných lidí, kteří se ptají na problémy skutečného života.

Proč si lidé vzájemně ubližují ?

Jmenuji se Penny a při čtení vaší knihy jsem se cítila úžasně ! Jinak to nemohu vyjádřit. Tady je několik otázek, které mě napadly.

(1) Pořád ještě nechápu, proč si lidé, zejména partneři nebo příbuzní, neustále ubližují. Dělají to proto, že se snaží vyřešit svou karmu z minulých životů ?

(2) Ve vaší knize Bůh říká, že bílá barva zahrnuje všechny barvy. Týká se to ras ? Znamená to, že běloch představuje všechny ostatní rasy ? Jako Američanka afrického původu bych ráda věděla, proč Bůh stvořil různé rasy a jaký má názor na současné rasové problémy. Víím, že žádná rasa není lepší než jiná. ale ráda bych to slyšela od Boha... přestože to už víím.

(3) Jste si jistý, že neexistuje ďábel ? Kdo byl Lucifer ? Je člověk jediným zdrojem všeho zla na tomto světě ? Neexistují žádní bubáci ? Uvědomujete si, jakého strachu se zbavíme, když tomu opravdu věříme - a jaký máme potenciál ?

(4) Jak se zbavím strachu ?

(5) Je Bůh „on“ nebo „ona“ ? A jak bychom ji měli oslovnout ? Záleží jí na tom ? Není jí to lhostejné ? Než jsem přečetla vaši knihu, nikdy bych nemohla položit tak nejasně vtipnou otázku.

(6) Existují nějaká dobrá organizovaná náboženství, která zahrnují většinu Božích poselství ? Byla jsem vychovaná jako katolička, ale vystoupila jsem z církve, když jsem začala hledat

pravdu. Dnes bych se měla nazývat „Božím dítětem“. Nic jiného mě nenapadá. Věřím v Ježíše (protože mě mnohokrát vyslyšel), takže jsem vlastně křesťankou. Věřím také mnoha myšlenkám Nového věku, ale ne všem. Takže bych mohla být křesťanským mystikem Nového věku. (Úsměv)

(7) Jak mohu hovořit k Bohyni ? Bude se mnou hovořit navzdory všem mým obavám a pochybnostem ? Jak se s ní mohu spojit ? Možná to zní šíleně, ale chci, aby mi řekla, že mě miluje, a ráda bych cítila její lásku. Chci pomáhat nešťastným lidem, ale musím se jí zeptat v jaké oblasti - mám pomáhat bezdomovcům, lidem trpícím AIDS. dětem ? Kde ! Můžete mi poradit ? Doufám, že cítíte upřímnost mého dopisu, a věřím, že mi odpovíte.

S láskou a díky. Penny.

Moje úžasná, úžasná Penny, samozřejmě že vám odpovím ! Jak nádherný dopis ! Obsahuje myšlenky, které by stačily na celou knihu ! Pokusím se odpovědět na jednu otázku po druhé.

(1)

Lidé si vzájemně ubližují, protože si ubližují. Dělají to, protože to dělají, Penny. Nemají k tomu žádný důvod, nedělají to proto, že by se snažili „vyřešit svou karmu z minulých životů“. Prostě se to děje. Je to součást života. Nikdo nikomu neubližuje úmyslně. Penny, zapamatujte si tyto dvě důležité pravdy:

- Nikdo nedělá nic nevhodného z hlediska svého názoru na svět.
- Každý útok je voláním o pomoc.

Lidé si vzájemně ubližují proto, že chtějí něco. o čem si myslí, že to mít nemohou, nebo proto, že mají něco, co nechťejí. Jsou v jedné z těchto dvou situací a nevědí, co mají dělat. Domnívají se, že jediný způsob, jak dosáhnout svého cíle, je ubližovat druhým. Samozřejmě že to dělat nemusejí, ale to si neuvědomují. Nevědí, že mohou „mít to, co chtějí“, a „nemít to,co nechťejí“, aniž musí ubližovat druhým.

Celý problém spočívá ve výchově, nikoli v úmyslu.

Přijímejte každou ránu nebo urážku se soucitem a láskou. Se soucitem k nedostatku porozumění druhých, s láskou k jejich lidství a k jejich pokusům - zjevně chybným -vyřešit své problémy.

Všichni se účastníme procesu vývoje. Procesu tvoření. Procesu bytí. Někteří z nás „jsou“ víc než druzí. Tak to prostě je. Tomu říkám „jsoucnost“. Přijímejte to s úsměvem. Přijímejte to s láskou v srdci. Snažte se pochopit, že vám nikdo nechce ublížit. Lidé vám ubližují většinou neúmyslně a když to občas dělají úmyslně, pak jen proto, že neznají žádný jiný způsob, jak dosáhnout toho, co chtějí. Až vám příště někdo ublíží, ignorujte to a položte mu tuto otázku: „Co chceš nebo potřebuješ tak naléhavě, že si myslíš, že mi musíš ubližovat, abys to získal ? Tuto otázku můžete položit mlčky, ve svém srdci, anebo nahlas, máte-li k druhému opravdu upřímný vztah. Zkuste to někdy. Je to úžasný způsob, jak ukončit hádku.

Co chceš nebo potřebuješ tak naléhavě, že si myslíš, že mi musíš ubližovat, abys to získal ?

Co chceš mít nebo cítit v tomto okamžiku ?

Mohl bych ti nějak pomoci, aniž bych se musel vzdát toho, čím jsem ?

I když tuto otázku položíte mlčky, změníte situaci tak dramaticky, že si ani neuvědomíte, co se stalo. Váš partner bude velmi překvapen, jaké úrovně dokonalosti jste dosáhli! O tomto námětu by se dalo říci mnohem víc.

(2)

Nemohu tady mluvit za Boha, Penny. A to se týká všeho v těchto dopisech. Tyto dopisy nejsou rozšířením mé trilogie **Hovory s Bohem**.

V současné době nejsem na takové úrovni, abych si mohl kdykoli sednout a začít přijímat informace, které mi dával Bůh, když jsem psal své knihy Jak už jsem řekl, první knihu jsem psal celý rok. Druhou také rok. A třetí ještě déle. Proto netvrdím, že dopis, který držíte v ruce, je přímým poselstvím od Boha či inspirovaným psaním, jak jsem označil trilogii **HSB**. Mé dopisy čtenářům vyjadřují, co jsem z té trilogie získal já sám. Obsahují poznání, která jsem získal za šest let psaní, jež mi diktoval Bůh. To chci zdůraznit naprosto jasně. Nechci, aby si čtenáři vytvořili představu, že to, „co říká Neale, je to, co říká Bůh“. To by byl hrozný - kolosální - omyl.

Pokud jde o vaši otázku ohledně ras, nemyslím si, že takzvaná „bílá rasa“ reprezentuje všechny ostatní rasy. Věřím, že je jednou z odnoží mateřské rasy a že její barva a tělesné vlastnosti jsou výsledkem biologických požadavků přežití během původních stadií lidské evoluce. Všechny rasy se rozmnožují na základě svého genetického dědictví, které v té době vznikalo a které přechází z generace na generaci.

Nevěřím, že by si Bůh jednoho krásného rána řekl: „Stvořím mnoho různých ras, každou s jinými vlastnostmi a barvou pleti.“ Myslím, že Bůh prostě umožňuje existenci životního procesu a že právě v tomto procesu všechno vzniká. Nejen rasy, ale také sopky. Hurikány. Zemětřesení. Lidské chyby a omyly. Travestie spravedlnosti. Dobrota a milosrdenství. Prostě všechno. Nevěřím, že Bůh někde sedí a plánovitě vytváří podmínky pro lidskou existenci. Myslím, že Bůh stvořil veškerý život a zákony, kterým je všechno podřízeno. Věda je naším pokusem poznat a pochopit tyto zákony a pak s nimi spolupracovat, abychom dosáhli žádoucích výsledků. Dokonce existuje duchovní hnutí - Náboženská věda - které vychází z názoru, že Boží zákony můžeme pochopit a použít k realizaci předvídatelných výsledků.

Pokud jde o současné rasové problémy, nevím, co si o tom Bůh myslí. Musela byste se Jí zeptat. Mám však pocit, že vím, jak by mohla odpovědět. Mohla by říci: „Lidé vnímají všechno, co je činí rozdílnými, a dovolují těmto rozdílům, aby je od sebe oddělovali. Vytvořili jste živočišný druh, který nesnáší rozdíly. Právě tato vaše slabost je příčinou utrpení na vaší planetě. Kdybyste překonali své rozdíly, kdybyste se na ně přestali dívat jako na něco, co vás rozděluje; kdybyste soustředili svou pozornost na všechno, co vás spojuje - touha po míru a důstojném životě ve světě svobodné volby, potřeba milovat a být milován, přání realizovat svůj nejvyšší potenciál a hluboká vnitřní potřeba vyjádřit to nejlepší, co v sobě máte - kdybyste chápali tyto aspekty lidství jako to nejdůležitější, kdybyste je posilovali, místo abyste žili ve strachu, hněvu, nedůvěře a nenávisti, pak by se váš život navždy změnil a vy byste žili v ráji, jaký jsem pro vás původně stvořila.“

Když interpretuji **HSB**, věřím, že by Bůh řekl: „Penny, můj vzácný poklade. Samozřejmě že žádná rasa není ‚lepší‘ než ostatní rasy. V nejvyšší realitě neexistuje žádná nadřazenost, neboť jste všichni ‚lepší‘, takže nikdo není lepší než ostatní. Právě to vyjadřuje učení, že jste byli stvořeni ‚podle obrazu Boha‘. To vyjadřuje také prohlášení, na jehož základě byl vybudován váš národ: Všichni lidé jsou si rovni.“

Věřím, že by Bůh na závěr řekl: „Dokonce ani já nejsem ‚lepší‘ než lidé, Penny Jakmile to jednou pochopíš, poznáš nejhlubší pravdu: každý z vás je obdařen moudrostí a silou a dokonalostí a láskou božské podstaty, neboť jste tím, čím jsem já. To je nutně pravda, protože já jsem všechno, co existuje. Jediný rozdíl mezi námi je v tom, že já to vím, ale

vy ne." Opravdu věřím, že tohle by řekl Bůh, můj nový přítel, a kdo může popřít, že to právě řekl ?

(3)

Penny, jsem si naprosto jistý, že neexistuje žádný ďábel. Chcete-li mít v tomto ohledu jasno, znovu si přečtěte příslušné pasáže v **První knize HSB**. Nic přesvědčivějšího k tomu nemohu dodat.

(4)

Franklin Roosevelt to řekl výstižně: „Nemusíme se bát ničeho kromě strachu." Jakmile se zbavíte strachu, Penny, uvědomíte si, že se nemáte čeho bát. Co nejhoršího se vám může stát ? V jakékoli situaci ? Že umřete, přirozeně. To je to nejhorší, že ano ? Ale může to být to nejlepší, co se vám kdy stane. Lidé, kteří umřeli a pak se vrátili do svého těla, nemají strach z ničeho. Věděla jste to ? Tito lidé se nebojí ničeho. A víte proč ? Protože si uvědomili, že není čeho se bát -dokonce ani smrti.

Strach je vaším přiznáním, že nevěříte v Boha. Neboť existuje-li nějaký Bůh, proč by vám neměl přát to nejlepší ? Máte-li však zkušenosti, které nepovažujete za „nejlepší", čím je to vina ? Boha ? Nebo vaše ?

Přesto však neodsuzujte strach, Penny. Neboť strach je pouze opakem lásky a bez strachu by láska nemohla existovat ve vašem životě. Proto svůj strach milujte. Milujte jej až k smrti.

(5)

Bůh není ani „on", ani „ona". Bůh nemá žádnou trvalou podobu kromě té, kterou lze nazvat beztvárností. A přece na sebe bere jakoukoli podobu, o níž si myslí, že ji rozpoznáte. Boha nezajímá, jak ho oslovujete, pokud ji oslovujete. To znamená, že ho nesmíte ignorovat. Ne proto, že by byla osamělá a potřebovala vaši společnost, ale proto, že vám chce pomáhat v jakékoli podobě, kterou poznáte. Vidíte Boha v podobě květiny ? Slyšíte ho v inspirované melodii ? V šepotu větru ? Cítíte ho v měkkosti čerstvě padlého sněhu ? Vidíte ho v tváři svého pronásledovatele ? Poznáváte ho v osobě zločince ? Jestliže ne, pak Boha vůbec neznáte. A neznáte ani její způsoby a nemáte nejmenší ponětí, co zamýšlí. Boha vidíte pouze tehdy, když ho vidíte všude - všude. Pro většinu lidí je to nepochopitelné, ale přesto je to pravda. Je to ta nejhlubší pravda.

(6)

Na tuto otázku raději neodpovím, protože bych vám musel dát čistě subjektivní odpověď. A koho zajímá, co si myslí Neale Donald Walsch ? Důležité je to, co si myslíte vy. Přečtěte si něco o světových náboženstvích. Zajděte si do několika kostelů, synagog, mešit, chrámů nebo modliteben. Přemýšlejte o tom. Uvědomujte si své pocity. Poznáte svou pravdu.

Ačkoli téměř každé náboženství obsahuje něco dobrého, rád bych vám připomněl, co se o tomto tématu píše v **HSB**. Píše se tam, že náboženství je pokusem člověka vysvětlit nevysvětlitelné a že se mu to příliš nedaří. Souhlasím s moudrostí **HSB**. Mezi „náboženstvím" a „duchovností" je velký rozdíl. Já osobně se snažím žít duchovním životem. Kdybych však hledal „dobré organizované náboženství", řeknu vám, co bych hledal a čemu bych se snažil vyhnout:

- Miluji obřady a také mám rád věčné, objektivní informace, které mi umožňují rozumět životu. Mnoho církví dnes nabízí buď jedno, nebo druhé; buď vysvětlují Boha tak věčně, že mi to připadá příliš suché, nebo se snaží přiblížit Boha tak obřadně, že nemám o čem přemýšlet. Proto dávám přednost církvi, která spojuje věčnost s obřadností a tím člověku umožňuje vnímat všechny součásti své bytosti: tělo, mysl i ducha.

• Víím, že Bůh existuje skrze každého a skrze všechno. a proto se necítím dobře v církvích, které považují za Boha jedinou bytost. Myslím, že taková náboženství mohou být nebezpečná, protože vedou člověka k tomu, aby uctíval nějakou posvátnou bytost místo své vlastní pravdy, místo své vlastní božské podstaty. Tím oddalují duchovní zážitek, k němuž nás vybízí život. Z toho důvodu se vyhýbám všem církvím, které věřícím zakazují svobodně myslet, jakmile začnou zpochybňovat oficiální učení.

• Víím, že Bůh není ani muž, ani žena, že není ani černoš, ani běloch, ale že na sebe bere jakoukoli podobu, z jakéhokoli důvodu, který mu připadá vhodný. Víím, že Bůh nepovažuje za lepší nebo „posvátnější“ žádnou rasu ani pohlaví. Proto dávám přednost církvím a duchovním organizacím, které uctívají Boha a Bohyni, které dávají stejnou příležitost mužům i ženám a které nikomu neupírají právo vytvářet posvátné obřady a sloužit mše jako kněží, biskupové, pastoři, učitelé nebo vůdci.

• Víím, že Bůh vždycky hovořil ke každému a skrze každého, a proto se vyhýbám všem církvím, sektám a filozofiím, které prohlašují, že člověk nemůže bezprostředně komunikovat s Bohem a že potřebuje prostředníka - kolem něhož je tato církev nebo filozofie organizovaná.

• Víím, že neexistuje „jediný správný přístup“ k Bohu, a proto odmítám jakoukoli církev, náboženství nebo sektu, která tvrdí, že pouze její učení je pravdivé, zatímco všechno ostatní učení vede k nemilosrdnému zatracení a prokletí Bohem, k němuž se obracíme.

Tohle jsou moje osobní zásady, Penny, ale to neznámá, že je musíte přijmout i vy. Problém je ovšem v tom, že tyto zásady znemožňují téměř jakékoli organizované náboženství na této zemi.

(7)

A teď k vaší poslední otázce: k Bohyni/Bohu můžete hovořit přímo kdykoli a kdekoli. Ve skutečnosti k němu hovoříte každou myšlenkou, každým slovem, každým rozhodnutím a každým činem. Nemůžete k němu nehovořit. A on vám každý den odpovídá milionem způsobů. Možná s vámi hovoří právě teď. Poslouchejte... dívejte se...

... miluji vás, Penny.

A nakonec, chcete-li se dovědět, jak můžete sloužit druhým, kupte si brožuru **Bringers of the Light** (Nositelé světla), kterou právě vydala naše nadace. Žehnej vám Bůh, Penny. Jste úžasná bytost, jste zázrak.

Jak se mohu považovat za „rovnocennou“ ?

Ahoj Neale ! Miluji knihu, kterou jste napsal společně s Bohem. Děkuji vám. Mám jen dvě otázky.

(1) Nikdy jsem se necítila jako ostatní lidé. Pořád mám pocit, že jsem hloupá, a přesto víím, že znám mnoho věcí. To je velký problém. Mám dojem, že moji přátelé vědí víc než já a dovedou hovořit, aniž koktají a zapomínají. Jak mohu tento problém vyřešit, jak se mohu považovat za jim rovnou, což víím, že jsem ? Nerozumíte-li mé otázce, Bůh jí porozumí.

(2) Zadržím, mé děti, které velice miluji, jsou někdy neposlušné. Proč je to pro mě tak těžké ? Často v noci pláču a nevím, co mám dělat. Jak dlouho to bude trvat ? Kdy to skončí ? Možná že ostatní matky mají podobnou otázku, proto mi odpovězte ve svém bulletinu.

Milá Carol, nezáleží na tom, zda jste tak „chytrá“ jako druzí. Já nejsem tak chytrý jako Albert Einstein. Nejsem tak chytrý jako Jonas Salk nebo Thomas Edison - koneckonců nejsem ani tak chytrý jako můj bratr! Srovnávat se s druhými nemá smysl. Je mnoho věcí, které umím a které neumí můj bratr. Je mnoho věcí, které umíte vy a které neumí ostatní lidé. Nezáleží na tom, zda jste stejně „chytrá“ jako někdo jiný. Každý z nás má nějaký dar, jež může nabídnout druhým. A přece všichni nemáme stejný dar.

Tato myšlenka je nádherně vyjádřena v jedné z mých oblíbených pasáží v Bibli (1. Korint'ánům 12,29 až 13,13). V této pasáži se píše, že existuje jen jediný dar, na němž opravdu záleží. Bez tohoto daru jsou všechny ostatní dary k ničemu. Máte-li tento dar, nepotřebujete nic jiného. Pozorně si přečtete tuto pasáž, Carol.

Jsou snad všichni apoštoly? Jsou snad všichni proroky? Jsou snad všichni učitelé? Dělají snad všichni zázraky? Mají snad všichni dary uzdravování? Mluví snad všichni jazyky? Jsou snad všichni překladatelé?

Horlivě se však stále snažte o větší dary. A přece vám ukazují vše převyšující cestu.

Jestliže mluvím lidskými a andělskými jazyky ale nemám lásku, stal jsem se zvučícím (kusem) mosazi nebo řinčícím činelem.

A jestliže mám dar prorokování a jsem seznámen se všemi posvátnými tajemstvími a vším poznáním a jestliže mám všechnu víru, abych přenášel hory, ale nemám lásku, nejsem nic.

A jestliže dávám všechn svůj majetek, abych nakrmil jiné, a jestliže vydávám své tělo, abych se chlubil, ale nemám lásku, vůbec mi to neprospívá.

Láska je shovívavá a laskavá. Láska není žárlivá, nevychloubá se, nenadýmá se.

Nechová se neslušně, nevyhledává své vlastní zájmy, nedá se vyprovokovat. Nevypočítává urážky.

Neraduje se z nespravedlnosti, ale raduje se z pravdy

Všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, ve všem vytrvává.

Láska nikdy neselhává. Ale jsou-li (dary) prorokování, budou odstraněny; jsou-li jazyky, přestanou; je-li poznání, bude odstraněno.

Máme totiž částečné poznání a částečně prorokujeme.

Ale až přijde to, co je úplné, bude odstraněno to, co je částečné.

Když jsem byl nemluvně, mluvíval jsem jako nemluvně, myslíval jsem jako nemluvně, uvažoval jsem jako nemluvně; ale když jsem se nyní stal mužem, zbavil jsem se (rysů) nemluvněte.

Nyní totiž vidíme prostřednictvím kovového zrcadla v mlhavých obrysech, ale potom to bude tvář v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám přesně, stejně jako jsem přesně poznán.

Nyní však zůstává víra, naděje, láska, ty tři; ale největší z nich je láska.

Jak vidíte, moje úžasná Carol, v životě opravdu záleží jen na jediném. Jste milující člověk ? Jestliže ano, pak máte ten největší dar od Boha. Na ničem jiném nezáleží. Na ničem. Nezáleží na tom, jak dobře mluvíte nebo jak rychle myslíte. Ani na tom, jak mnoho víte, jak málo chybujete nebo jak velkých úspěchů jste na této zemi dosáhla. Nic z toho není důležité v očích Boha.

Jak můžete vyřešit svůj problém ? Jak můžete cítit, že jste „rovná“ svým přátelům, což v hloubi duše víte ? Tím, že si uvědomíte, že v očích Boha jste „rovná“ každému. A také tím, že svou úžasnou lásku budete projevovat všem lidem stejně. Neboť jak milujete druhé, tak budou oni milovat vás. A jak poznáte druhé, tak poznají oni vás.

Pokud jde o vaše děti, Carol, rádím vám, abyste změnila způsob, jak s nimi mluvíte. Rád bych vám doporučil jednu knihu, Carol. Na toto téma jsem nikdy nečetl nic lepšího. Knihu napsaly Adele Faberová a Elaine Mazlishová a jmenuje se **How to Talk So Kids Will Listen, and Listen So Kids Will Talk** (Jak mluvit, aby vás děti poslouchali, a jak poslouchat, aby s vámi děti mluvily). Sežeňte si ji. Měla by být v knihovně.

Základní strategií je mluvit s dětmi takovým způsobem, který jim umožní chápat vás jako někoho, kdo je na jejich straně. Ať chtějí, jsou, dělají nebo mají cokoli, snažte se postavit se na jejich stranu.

Dovolte mi, abych vám dal jednoduchý příklad. Řekněme, že máte pětileté dítě, které chce dvacet minut před obědem sušenku. Jako matka můžete udělat jednu z dvou věcí. Můžete dítěti říci, že za dvacet minut bude oběd a že by mu sušenka vzala chuť k jídlu a že si ji tudíž vzít nemůže (což vás postaví proti němu), nebo se můžete vcítit do jeho problému a spojit se s ním v jeho neštěstí a tím dítě přimět k tomu, aby problém vyřešilo za vás. Toho můžete dosáhnout například tímto vynalézavým dialogem:

Dítě: Já chci sušenku !

Matka: I já jsem právě dostala chuť na sušenku ! Miluji sušenky, ty ne ?

Dítě: Já taky !

Matka: Ale teď si sušenku vzít nemůžeme.

Dítě: Proč ne ?

Matka: Protože za chvíli bude oběd a když teď sníme sušenku, budeme mít plný žaludek a potom nebudeme jíst. A celá moje práce s přípravou oběda bude k ničemu. To mě strašně mrzí, protože bych si teď opravdu ráda vzala sušenku. Ty ne ?

Dítě: Já taky

Matka: Máš nějaký nápad, co bychom mohly udělat, aby nás přestalo mrzet, že si nemůžeme vzít sušenku ?

Dítě: Ano ! Vzít si ji !

Matka: (Směje se.) To je jedna možnost. Ale to udělat nemůžeme. Zapomněl jsi naše pravidlo ? Žádné sušenky před jídlem. Ani mně se to někdy nelíbí, ale je to pravidlo. Co mám tedy udělat ? (Tváří se nešťastně.)

Dítě: (Ihned chce pomoci.) Nebuď smutná, mami. Můžeme si vzít sušenku po obědě. Vezmeme si ji zákusek.

Matka: Dobrý nápad ! Úžasný nápad ! Vezmeme si sušenku po obědě ! Takže si hned každý jednu vybereme a položíme si ji vedle talíře, abychom ji měly připravenou !

Účelem tohoto rozhovoru je vyhnout se tomu, abyste se stala svým dětem překážkou. Jestliže vás děti považují za překážku, můžete si být jistá, že brzy nastanou problémy. Váš problém je v tom, že vás vaše děti vidí jako překážku. Jste tím, co jim stojí v cestě. Proto vás neposlouchají. Když dítě vidí, že oba stojíte před nějakou překážkou, která je před vámi, nikoli mezi vámi, bude se vám snažit pomoci překážku odstranit. Je to možná trochu zjednodušený příklad, ale podobným způsobem můžete přistupovat k jakémukoli problému bez ohledu na to, kolik je vašemu dítěti.

Nešťastní a vyčerpaní jsou ti rodiče, kteří chtějí být za každou cenou překážkou a neustále vyžadují poslušnost pod hrozbou trestu. Takový přístup způsobuje neuvěřitelné napětí mezi rodiči a dětmi, takže sebemenší neshoda vede k vážnému konfliktu.

Prosazení vlastního názoru může být okamžitým řešením, ale dlouhodobě to nikam nevede. Rozhodně vám to nepomůže, chcete-li si zachovat lásku, úctu a přátelství dítěte.

Při jakékoli interakci s dětmi se zeptejte sama sebe: Co by teď udělala láska ? To je základní otázka i ve všech interakcích s dospělými.

A navzdory názorům zastánců tvrdé linie to není rozmazlování. (Všimněte si, že dítě nedostalo, co chtělo.) Je to udržení si vlastní pozice takovým způsobem, který uznává, že i dítě je člověk.

O cigaretách, duchovních partnerech a dětech

*Milý Neale: Jsem velice šťastný, že na mě vaše **Hovory s Bohem** tak silně zapůsobily. Posledních pět let vědomě hledám. Za tu dobu jsem prožil mnoho krizí, občas jsem ani nevěděl, čemu věřím, ale dnes vytvářím své skutečné já a jsem přesvědčen, že Bůh a vy jste mi objasnili spoustu otázek a nejasností. Nicméně bych vám rád položil několik otázek !*

(1) Jsem kuřák. Věřím, že mi kouření neškodí. Nikdy jsem nepřijal konvenční názory většiny lidí. Jsem ostatně velmi zdravý. Je tohle jeden ze způsobů, jakým si dokazuji, že jsem schopen dělat, co chci, bez ohledu na společenské vědomí ? Vysvětlete mi to, prosím.

(2) Moje druhá otázka se týká hněvu. Byl bych rád, kdyby Bůh hovořil o tomto problému v partnerských vztazích. Jak lze zastavit tento cyklus ? Jak lze překonat hněv ?

(3) Rád bych věděl, co si Bůh myslí o duchovních partnerech.

(4) Můžeme do tohoto života přenést energii z minulého života, kdy jsme měli nějakou mimořádnou schopnost nebo dovednost ?

(5) Mám syna, kterému je jedenáct měsíců. Byl bych rád, kdyby Bůh hovořil o dětech a jejich poslání.

Děkuji vám za všechny odpovědi. Požehnej vám Bůh, Sandi, Klamath Falls, OR.

Milý Sandi, no nazdar ! Když se ptáte, tak se opravdu ptáte ! Nejsem si jistý, zda budu schopen podrobně odpovědět na všechny vaše otázky, protože by naplnily celou knihu. Stručně tedy odpovím na některé z nich a pak vám doporučím nějaké knihy. Pokud jde

o cigarety, tuto otázku dostávám často. Dám vám tu nejupřímnější odpověď, jaké jsem schopen.

Jestliže věříte, že jste dosáhl takové úrovně vědomí, že můžete překonat společenské vědomí vytvořené miliony a miliony lidí, jinými slovy, jestliže věříte, že jste opravdovým mistrem, pak si můžete dělat, co chcete. Můžete skočit z desátého patra, abyste dokázal, že umíte létat, můžete se postavit před jedoucí lokomotivu, abyste dokázal, že jste nezranitelný, prostě můžete udělat cokoli. Jste-li schopen dělat takové věci, pak jste první člověk s takovými schopnostmi, kterého jsem kdy potkal.

A tak si myslím, že odpověď na svou otázku najdete ve své duši. Pouze vy sám můžete posoudit svou evoluční úroveň a pouze vy sám můžete rozhodnout, co je pro vás dobré. Rada uvedená v **Hovorech s Bohem** je dobrá, protože říká, že lidský organismus nebyl stvořen k pití alkoholu a kouření cigaret. To znamená, že nikotin a alkohol lidskému organismu škodí. Můžeme překonat omezení svého organismu pouhou silou vědomí a můžeme odmítat všechny důkazy, které jsou nám předkládány? Je rozumné snažit se něco takového dokázat? Na tuto otázku můžete odpovědět pouze vy sám.

Pokud jde o vaši otázku týkající se hněvu, nemám dost místa, abych vám odpověděl podrobně, Sandi, ale řeknu vám tohle. Lidé jsou obvykle rozhněvaní proto, že chtějí něco, co nemají, nebo proto, že mají něco, co nechtějí. Bojí se, že nezískají, co chtějí, nebo že se nezbaví toho, co mají. Hněv je projevem strachu. Když se vzdáme nerealistických očekávání, když se omezíme na jednoduché preference a přestaneme být na čemkoli závislí (na věcech, které musíme mít), uděláme ohromný krok k dokonalosti a zbavíme se hněvu. Cyklus hněvu končí, když vidíme dokonalost v každém okamžiku a když omezíme svá očekávání na nulu.

Pokud jde o duchovní partnery, musím vám říci, že to je příliš široké téma, na které nemohu odpovědět v krátkém dopise. Nicméně je to podrobně vysvětleno v **Třetí knize HSB**. S touto otázkou si prozatím nedělejte starosti, ale soustřeďte se spíše na to, čím jste ve vztahu k lidem, místům a věcem ve svém životě. Nezapomínejte, že jste v neustálém procesu vytváření toho, čím jste a čím chcete být. To je vaším úkolem, ať už to děláte v přítomnosti duchovního partnera nebo v přítomnosti kohokoli jiného. Nevzdalujte se tomuto cíli. Buďte ve spojení s touto funkcí. Uvědomujte si svůj záměr a otázka intenzity spojení s duchovními partnery vám přestane působit potíže.

Dále se mě ptáte, zda jste schopen vzít si energii ze svého minulého života a přenést ji do tohoto života. Myslím, že chcete vědět, zda si člověk může přinést do tohoto života schopnosti, které měl v minulém životě, kdy byl například pianistou nebo malířem nebo velkým vůdcem. Stručná odpověď zní: náš současný život nám často ukáže, čím jsme byli v minulém životě. Děti, které ve třech či pěti letech náhle projeví umělecké nebo matematické schopnosti, lidé, kteří najednou objeví „latentní“ talent nebo schopnost, čerpají z minulé zkušenosti. Můžeme to dělat úmyslně? V **Hovorech s Bohem** se píše, že si můžeme vytvořit takový život, jaký chceme, ať už čerpáme z minulého života nebo ne.

Pokud jde o poslání dětí na tomto světě, musím vás vyvést z omylu. Z vaší otázky vyplývá, že když se děti narodí, Bůh určí, co mají v životě dělat. Znovu si přečtěte **Hovory s Bohem** a uvidíte, že Bůh dětem žádné poslání nedává. Kdyby jim ukládal nějaké zvláštní poslání, proč by to před nimi tajil? Smyslem našeho života je zvolit si své vlastní poslání, nikoli hledat, jaké poslání nám uložil Bůh, když jsme se narodili. Život není proces objevování; život je proces tvoření. Děkuji vám za dopis, Sandi. Mrzí mě, že nemám dost místa, abych vám mohl odpovědět podrobněji.

Muž se spoustou otázek...

*Milý pane Walschi, rád bych vám položil otázky, které mě napadly při čtení **Hovorů s Bohem**. Kdy máme přestat pomáhat druhým, abychom se jim nepletli do jejich karmické cesty? Co musíme udělat, chceme-li jako jedinci vyspět natolik, abychom byli schopni měnit kolektivní myšlení? Jestliže bylo lidské tělo stvořeno tak, aby žilo stovky let, jakou dietu bychom měli dodržovat, není-li klíčem střídmost? Nebo se střídmost týká jen pití alkoholu? Co jsou andělé? Jestliže jako mistr neprojevují své emoce, co je soucit? Jaké jsou vzájemné vztahy mezi dušemi? Proč byli stvořeni dinosauři a všechna ostatní zvířata?*

*Někde jsem četl, že existují entity, které komunikují skrze druhé lidi. Co jsou tyto entity? Jaký je vztah mezi vašimi **Hovory s Bohem** a knihou **The Door of Everything** (Dveře všeho), kde Bůh také hovoří skrze člověka? V Saratoga Springs se děje něco úžasného; kromě toho, že jsem se tu seznámil se svou ženou, myslím, že jsem tu také z dalšího důvodu. Netrpělivě očekávám vaši odpověď.*

Jim, Saratoga Springs, NY.

Milý Jime, děkuji vám za váš fascinující dopis. Pokusím se odpovědět na jednu otázku po druhé.

Ptáte se, kdy máme přestat pomáhat druhým, abychom jim nepřekáželi v jejich karmické cestě. Na to vám odpovím takto: vždycky musíte respektovat vůli druhých lidí. Proto se každého nejdřív zeptejte, co si přeje, a pak se snažte poskytnout mu to. Nikdy nikomu nepomáhejte proti jeho vůli. Vycházejte ze stejné zásady, z jaké vychází Bůh: „Vaše vůle je moje vůle.“ Snažíte-li se prosadit svou vůli bez ohledu na vůli druhého, protože si myslíte, že všechno „víte lépe“, pak mu překážíte v jeho karmické cestě.

Ptáte se, „co musíme udělat, chceme-li jako jedinci vyspět natolik, abychom byli schopni měnit kolektivní myšlení“. Kolektivní vědomí měníte tím, že druhým lidem ukazujete, čím opravdu jste; tím, že ukazujete, čím opravdu jste, a že realizujete nejkrásnější verzi té nejkrásnější představy, jakou jste o sobě kdy měli. Když realizujete tuto krásnou vizi, lidé vidí, čím opravdu jste, a začnou si uvědomovat, čím jsou oni. Když jim umožníme uvědomit si to, začínáme měnit kolektivní vědomí. Dosáhnout tohoto stadia záleží na našem rozhodnutí, Jíme. Náš život je volba; a my jsme tím, čím jsme se rozhodli být. Celý náš život vychází z našich úmyslů. Takže odpověď na vaši otázku, „co musíte udělat, chcete-li vyspět“, zní: Musíte se prostě rozhodnout, že se budete vyvíjet. www.vesmirni-lide.cz

Ptáte se, co je vhodná dieta, není-li klíček k dlouhému životu střídmost. Odpověď zní: neexistuje žádná „vhodná dieta“. Existuje pouze dieta, kterou si vybíráte na základě toho, čím chcete být. Způsob, jakým jíte, je prohlášením vašeho rozhodnutí, co chcete udělat se svým životem, nemluvě o tom, jak dlouho chcete žít. Chcete-li se dožít vysokého věku, pravděpodobně bude nejlepší, budete-li jíst střídmo. Na vašem místě bych drasticky omezil pití alkoholu, pokud bych úplně nepřestal pít. Přestal bych kouřit a neužíval bych drogy. Vyhýbal bych se stravě s vysokým obsahem tuku, protože je mi jasné, že tučná jídla způsobují poruchy oběhového systému, které vedou k nemoci a předčasné smrti. Existuje dostatek informací o správné dietě, takže není nutné, aby o tom Bůh opět hovořil. Doporučuji vám knihu **Diet for a New America** (Dieta pro novou Ameriku) od Johna Robbinse.

Dále se ptáte, co jsou andělé. Andělé jsou andělé. To znamená úžasné bytosti. Soucitné a milující bytosti, aspekty božské podstaty. Andělé jsou podrobně vysvětleni v **HSB 3**, ale mohu vám říci, že existují také strážní andělé nebo to, čemu tak říkáme, a ti nás milují bezpodmínečně, jak asi víte.

Ptáte se, co je to vlastně soucit, jestliže jako mistr neprojevujete emoce. Soucit je zážitek, nikoli emoce. Je to zážitek, který chcete mít a který chcete sdílet. Pokud jej ovšem sdílet nechcete.

Ptáte se, jaký je vzájemný vztah mezi dušemi. Existují lidé, kterým se říká duchovní partneři. Tyto vyšší vztahy jsou také podrobně vysvětleny v **HSB 3**. Doufám, že si to přečtete. Prozatím vězte, že duchovní partneři opravdu existují a že jich máte několik. Všichni máme duchovní partnery, což vysvětluje, proč se všichni můžeme zamilovat do mnoha různých lidí. Když takovou lásku cítíte, plně ji prožívejte.

Ptáte se, proč byli stvořeni dinosauři a ostatní zvířata. Jak je vysvětleno v **HSB**, nic v životě nemá žádný smysl. Bůh „nepřipisuje“ ničemu smysl ani účel a nic nemá žádný „vnitřní“ smysl. Všechno má jen takový smysl, jaký tomu připisujeme, Jime. Znovu si přečtěte **HSB** a pochopíte to.

A nakonec se ptáte na entity, které komunikují skrze lidi, jako například v knize Ruby Nelsonové **The Door of Everything**. Moje odpověď zní: Bůh hovoří ke každému z nás takovým způsobem, jaký považuje za nejproduktivnější. Proto na sebe bere mnoho podob. Všechno ve vesmíru je Bůh - neexistuje nic, co by nebylo Bohem. Takže kniha **The Door of Everything** pochází ze stejného zdroje jako **Hovory s Bohem**, ale musíte si uvědomit, že její poselství přišlo skrze jiný filtr. Filtr Ruby Nelsonové nemusí být stejný jako můj filtr, ani její poznání nemusí být stejné jako moje poznání. Takže máme určité problémy s filtry, skrze které k nám Bůh hovoří, ať už jimi jsou Ruby Nelsonová, Neale Donald Walsch nebo apoštolové Matouš, Marek, Lukáš nebo Jan. Když však pozorně analyzujeme poselství těchto lidí, najdeme v nich zajímavé podobnosti. Těmito podobnostmi bychom se možná měli zabývat. Zdá se mi, že když lidé, kteří se navzájem neznají a kteří žili v různých dobách, píšou v podstatě totéž, měli bychom o tom vážně přemýšlet.

Entity, které komunikují skrze ostatní jedince, jsou součástí Boha, jenž se projevuje v představách nebo v životě těchto jedinců v různých formách. Jinými slovy, tyto jedinci jsou přesně tím, co říkají, že jsou. Všechno je součástí Boha a neexistuje nic, co by součástí Boha nebylo. Tohle je smysl **HSB**, smysl mého učení a smysl všech velkých tajemství života a jakmile toto tajemství odhalíme, začne nám být všechno jasné.

A nakonec říkáte, že jste se dostal do Saratoga Springs ještě z jiného důvodu, než abyste se tam seznámil se svou ženou, a že „netrpělivě očekáváte mou odpověď“. Jestliže nepochopíte, co vám teď řeknu, Jime, znamená to, že jste nepochopil smysl **Hovorů s Bohem**. „Odpověď“ byste neměl očekávat, odpověď byste si měl vytvořit, neboť k vám sama nepřijde. V tom je velký rozdíl a jestliže to nechápete, znovu čtěte **Hovory s Bohem**, dokud to nepochopíte. **HSB** říká tohle: život není proces objevování; život je proces tvoření. Proto nic netrpělivě neočekávejte a raději si inspirovaně vytvářejte všechno, co si v životě přejete.

Děkuji vám za dopis, Jime.

O andělech, zvířatech a lékařích

Milý pane Walschi, když jsem četla vaši knihu, napadly mě tři otázky.

(1) Poslední dobou vychází spousta knih o andělech. Co si o tomto tématu myslíte ?

(2) *Zdá se, že Bůh nesouhlasí s tím, že jíme zvířata, ale myslím, že lidé jedí zvířata už od dob, kdy žili v jeskyních. A dokonce i zvířata žerou zvířata. Takže od kdy to není správné ?*

(3) *Byla jsem velmi šokována, když jsem v jedné části knihy četla, že bychom měli chodit pravidelně každý rok na lékařskou prohlídku a že bychom měli užívat léky. Na jiném místě se totiž píše, že lékařská komunita odmítá nové terapie a dokonce i zázraky*

Vždycky jsem měla pocit, že když vstupuji do lékařské ordinace, vzdávám se víry, že mé tělo je schopné uzdravit se samo. Tím, že jsem vstoupila do místa, kde je nemoc považována za byznys, vytvářela jsem situaci, ve které lze snadno onemocnět. Jít k lékaři znamená přiznat, že „jsme nemocní," a tím vytvořit fyzickou realitu nemoci. A co si myslíte o drogách, které nám lékaři předepisují ? A co léčba ozařováním ? Jak úžasná myšlenka ! Předepisovat nemocným něco, po čem jim bude strašně špatně a co je pravděpodobně nevyléčí ! Proč lidem raději nevysvětlit, proč dostali rakovinu ?

Janet, Litchfield, CT.

Milá Janet,

(1)
myslím, že andělé jsou velice reální a velice krásní.

(2)
Boha nezajímá, zda jíme zvířecí maso. Bůh prostě ví, že se chceme dožít vysokého věku, a proto nám radí, jak toho dosáhnout. Když říkáte, že „dokonce i zvířata žerou zvířata", měl bych vás upozornit, že zvířata žraná zvířaty jsou často ještě živá nebo čerstvě zabitá a nikdy nebyla živena umělými chemikáliemi a hormony, což nelze říci o dlouho mrtvých zvířatech, které jí člověk.

(3)
Nyní se podívejme na vaše „pojednání" o lékařích.

Říkáte, že když vstupujete do lékařské ordinace, máte pocit, že se vzdáváte víry, že je vaše tělo schopné uzdravit se samo. Jestliže se tak cítíte a jestliže to nechcete změnit, pak se nemůžete cítit jinak. Na druhé straně se však můžete rozhodnout necítit se tak. Když jdu k lékaři já, vstupuji do ordinace s pocitem, že se moje tělo může uzdravit samo a že mi i lékař někdy může pomoci. Tím, že někam letím letadlem, nevylučuji možnost dostat se tam jiným způsobem. Prostě si vybírám jiný (pravděpodobně rychlejší) způsob, jak se dostat tam, kam chci. Zvolit jednu možnost nevylučuje ostatní možnosti. Jíst čokoládu neznamená, že je „špatná" například vanilka. Pokud ovšem špatná není. Záleží jen na tom, co vám chutná.

Říkala jste, že když vstupujete do lékařské ordinace, vstupujete do místa, kde je nemoc považována za byznys. Já se tak necítím. Považuji lékařskou ordinaci za místo, kde je za byznys považováno léčení. Proto si nemyslím, že bych vytvářel situaci, ve které bych mohl snadno onemocnět. Spíše vytvářím situaci, ve které se uzdravím.

Pokud jde o drogy a léčbu ozařováním, některé lidi tyto terapie vyléčí a na jiné nemají žádný účinek. Nejsem ochoten odmítat drogy jen proto, že si někdo myslí, že všechny drogy jsou špatné. Léčbu ozařováním neodmítám, neboť znám spoustu lidí - včetně mně velmi blízkých lidí - jimž tato terapie pomohla. Ptáte se. proč raději lidem nevysvětlit, proč dostali rakovinu. Souhlasím s vámi. Ale člověk, který už rakovinu má, potřebuje dodatečnou pomoc.

Hlavní myšlenkou **HSB** je, že člověk vytváří svou vlastní realitu. V tomto ohledu není v knize žádný rozpor. Jestliže jste v ní našla nějaké jiné rozpory, řiďte se svými nejhlubšími pocity, svou nejhlubší pravdou. Nechci vám vaši pravdu vymlouvat, chci vás k ní naopak dovést.

Otázky, otázky a další otázky

Milý pane Walschi, nedávno jsem dočetla **První knihu HSB** a ráda bych vám řekla, jak nesmírně mě inspirovala. Byla jsem fascinována neomylnou, nezpochybnitelnou a dokonalou logikou, která mi objasnila (konečně !) mnoho rozporů obsažených v tradičních interpretacích biblických textů. Tyto rozpory mi vždycky bránily v dosažení klidu, radosti a lásky skrze poznání Boha, jak ho vysvětlují konvenční náboženství.

Bylo to poprvé, kdy byla v jediné knize vyjádřena celá pravda o vztahu člověka k Bohu, a to takovým způsobem, že jsem instinktivně věděla, že je to pravda. Zatímco některé informace byly pro mě nové, žádné mě nepřekvapily, neboť logicky vyplývají z předpokladů uvedených na začátku knihy

Fascinovalo mě také, jak vaše kniha sjednocuje do jediného koherentního celku mnoho pravd obsažených v různých náboženských, filozofických a vědeckých teoriích. Vaše kniha doplňuje všechny chybějící články těchto teorií, které se zhroutily díky logickým chybám a vnitřním rozporům. Vaše kniha dodala věrohodnosti částečným pravdám vyjádřeným v jiných knihách, takže o nich dnes mohu přemýšlet v kontextu celku.

Čtení vaší knihy bylo pro mě velmi emocionálním zážitkem. V tuto chvíli nenacházím slova (ne tak docela), ale mohu říci, že jsem poprvé opravdu cítila lásku Boží i lásku k Bohu. Měla jsem pocit, že ze mě vyzařuje takové světlo jako nikdy předtím, - pocit neuvěřitelné lehkosti bytí. Neuvěřitelné pohody. Chci si vaši knihu znovu přečíst, abych vstřebala její pravdy a mohla je uplatňovat v každodenním životě. Ráda bych poděkovala vám a Bohu za to, že jste tento dialog sdíleli se čtenáři.

Mám několik otázek a doufám, že mi na ně odpovíte.

1) Bůh říká, že naše tělo nebylo stvořeno k tomu, abychom pili alkohol. Dostal jste nějaké informace o dalších druzích jídla ? Například o tmavém mase, rybách a drůbeži nebo o jídlech a nápojích, které obsahují kofein.

V **Hovorech s Bohem** jsem **nedostal** žádné jiné specifické informace. Nicméně existuje mnoho odborníků na stravování, kteří nám nabízejí užitečné rady. Víím jen to, že lidé mají své vlastní fyziologické potřeby a že snášejí různé druhy stravy. Naslouchejte svému tělu, moje milá přítelkyně. Naslouchejte svému tělu.

2) Mají zvířata duši ? Jestliže ano, znají Boha ? Pociťují lásku ? A jestliže ano, milují člověka ?

Všechno má duši. Definujete-li duši jako božskou energii, která je nositelem životních vibrací a která je obsažena ve všem, pak má duši všechno.

Jaký je vztah člověka ke zvířatům ?

Je takový, jaký chceme mít. Náš vztah k čemukoli závisí pouze na našich úmyslech. Celý náš život vychází z našich úmyslů. A každý úmysl je prohlášením, tvořením a prožíváním toho, čím jsme a čím chceme být.

3) Žijí duchové na této zemi ? Jestliže ano, proč ? Jak dlouho ? Odcházejí po nějaké době někam jinam a jestliže ano, za jakých okolností ?

Odpověď na každou z těchto otázek je ano i ne. Duchové si dělají, co chtějí, právě tak jako my. Některé duše po opuštění těla zůstávají nějakou dobu na zemi. Jiné okamžitě odcházejí někam jinam. Všechno závisí na tom, co takový duch cítí a zná a co chce prožívat.

Rozhodnutí duší nezávisí na vnějších okolnostech. Duchové si dělají, co chtějí. Proto se jim říká svobodní duchové. Někteří lidé jsou svobodnými duchy ještě v tomto životě.

4) Ráda bych věděla, zda je biblický příběh o Noemovi pravdivý. Byla na zemi potopa ? Jestliže ano, způsobil ji Bůh ? A jestliže ano, proč ? Co znamená Boží slib, že už nic takového nebude opakovat ? V Bibli je psáno, že Bůh způsobil potopu, aby zničil celé lidstvo, protože člověk byl zkažený a Boha zklamal. Bůh zachránil Noema a jeho rodinu, protože Noe byl spravedlivý. Po potopě si Bůh uvědomil, že člověk je od přírody zlý, a proto by neměl být trestán za vlastnost, která je mu vrozená. Tento názor je v rozporu s tím, co se píše v Hovorách s Bohem, to jest Bůh (1) by nebyl zklamán člověkem; (2) nezasahoval by do lidského světa; (3) nesnažil by se člověka zničit; (4) nevěřil by, že je člověk zlý; (5) neučinil by špatné rozhodnutí, protože (a) by necítil lítost a (b) nebyl by schopen učinit špatné rozhodnutí. Mohl byste mi objasnit smysl příběhu o Noemovi ?

Líbí se mi váš výraz „po potopě si Bůh uvědomil“. Máte dojem, že si Bůh někdy něco neuvědomuje ?

Je fascinující analyzovat mýty a biblické příběhy, ale není příliš moudré věřit jim doslovně. Je v nich zajisté trochu pravdy jako ve všech velkých příbězích, které se předávají z generace na generaci. Tato pravda je semenem příběhu. Časem však bylo mnoho přidáno, aby se původního příběhu dalo užívat jako vzdělávacího nástroje. Není pochyb, že na této planetě byla kdysi velká potopa. A není pochyb, že moudrý muž a vůdce lidí jménem Noe vybral od každého zvířecího druhu samce a samici (neboť užíval svou hlavu) a vzal je do své ohromné archy, ve které všichni společně potopu přečkali.

Je také možné, že Noe měl předtuchu, že nastane potopa, a opravdu postavil archu pro tento účel. Dějí se podivnější věci. Bůh však nezpůsobil potopu, aby někoho potrestal. Bůh potopu vůbec nezpůsobil. Bůh nic nezpůsobuje, ale pozoruje, co děláme my. Bůh nás pozoruje, ale nikoho neodsuzuje. Vaše pochopení **Hovorů s Bohem** je v tomto ohledu úplné a správné. Příběh o Noemovi nemá žádný jiný smysl než ten, který mu přisuzujete. Tak je tomu v životě se vším.

Jaký smysl má váš život ? Nebo lépe, jaký smysl mu chcete dát ?

5) Noemův příběh mě přivádí k obecnější otázce. Máte v úmyslu interpretovat další biblické příběhy, které jsou dnes chápány mylně ? (Jako například příběhy, které jste již interpretoval, týkající se Adama a Evy, Deseti přikázání nebo Ježíše Krista ?) Především si ujasněme, že já jsem nic neinterpretoval. Komentáře, o který mluvíte, přišly od Boha a já jsem je pouze přepsal. Začíná mě trochu znepokojovat, že si myslíte, že já jsem zdrojem toho všeho. Tak tomu není a rád bych to zdůraznil. Já jsem pouhý písař. Reportér. Píši jen to, co mi Bůh diktuje.

Nevím, zda mi můj zdroj poskytne další komentáře, jako jsou ty, kterým říkáte „interpretace“ biblických příběhů.

6) Biblická charakteristika Boha je často v rozporu s tím, co o sobě říká Bůh ve vaší knize. (V Bibli se Bůh označuje za „žárlivého“ Boha a přikazuje člověku, aby ho „poslouchal“). Tyto „jednoznačné“ výrazy jsou buď nepřesné, nebo mají smysl, který nechápu. Upřímně vás zdravím, Linda, VA.

To je úžasný dopis, Lindo ! Děkuji vám ! Pokud jde o vaši poslední poznámku, slova v Bibli nemají smysl, který byste nechápala. Jejich smysl chápáte správně. Většina biblických charakteristik Boha je však nepřesná.

Psychikové, peklo, bílé světlo

Milý Neale, po celou dobu čtení vaší knihy mě • mrazilo v zádech. A tak vám děkuji za to, že jste poslem, kterým musíte být. Především děkuji za to, že byla napsána tato kniha. I já jsem měla mnoho stejných otázek jako vy mám ještě další otázky, které se týkají psychického světa. Tady jsou:

(1) Jak se člověk stane psychikem ?

(2) Existuje riziko, že do nás vstoupí „zlí“ duchové, pokud se neobklopíme bílým světlem ?

*(3) Ve své knize **Spirit Song** (Píseň ducha) Mary Summer Rainová medituje v místě, kterému se říká „peklo“. Neexistuje-li „peklo“, jak říkáte, kde tedy Rainová meditovala ?*

(4) Jaký smysl má bílé světlo ?

(5) Je správné ptát se psychika na naše blízké, kteří umřeli ? Nebo si tuto schopnost musíme vypěstovat sami ?

Přeji vám lásku a radost, Stephenie, Corona, CA.

Stephenie, o vašich otázkách bych mohl napsat celou knihu !

(1)

První otázka je však zodpovězena v **Hovorech s Bohem**. Stručně to zopakuji. Zaprvé, není žádný způsob, jak se stát „psychikem“. Psychikem už jste. Psychikem je každý člověk a není možné psychikem nebýt. Psychická schopnost je součástí naší přirozenosti. Je to náš šestý smysl. Uvědomit si to je prvním krokem k užívání psychických schopností. Tady je zkrácená odpověď na vaši 1. otázku: Uvědomte se a přijměte svůj psychický smysl jako vrozený dar. Užívejte svého psychického smyslu každý den; naslouchejte svým intuicím a řiďte se podle nich. O intuicích nepřemýšlejte, prostě podle nich jedněte. Čím rychleji podle nich budete jednat, tím víc jim budete věřit, neboť zjistíte, že vám přinášejí pozitivní výsledky. Uvědomujte si své pocity. Pocity jsou jazykem duše. Máte-li pocit, že byste něco měla nebo neměla dělat, řiďte se podle toho. Hovoří k vám vaše duše. Dovolte si nemít „pravdu“. Nějaký čas vám bude trvat, než se naučíte rozlišovat skutečnou intuitivní moudrost od změtí myšlenek a obav, které se vám neustále honí hlavou. Nevzdávejte se, když se zpočátku budete mýlit.

Říkejte to první, co vás napadne. Kdykoli dostanete nějaký intuitivní nápad, řekněte to. Nahlas. Nebojte se. Uvidíte, že budete lidem říkat nanejvýš překvapující věci, a někteří lidé budou šokováni, jak vás mohla napadnout taková moudrost. Nikdy neužívejte psychických schopností k osobnímu prospěchu nebo obohacení. Bylo by to jako užívání sexu za účelem získání osobní moci místo pro láskyplné účely, k nimž byl sex stvořen. Zjistil jsem, že psychické vlastnosti ztrácíme, užíváme-li je proto, abychom získali pozornost druhých nebo peníze. Užívejte svých psychických schopností pouze pro dobro druhých lidí. Uvědomuji si, že to je pouze můj osobní názor, ale koneckonců se ptáte mě !

(2)

Nevěřím, že existuje „nebezpečí“, že do mě vstoupí „zlí duchové“ - a tak do mě nevstupují ! Cha, cha ! Musím se tomu zasmát, protože nevím, co bylo dřív. Slepice nebo vejce ? Skutečně nevím, co přišlo dřív - moje víra nebo moje zkušenost. Věřím - a trilogie **HSB** mou víru upevnila - že naše představa o něčem vytváří realitu toho něčeho, takže věříte-li v existenci „zlých duchů“ a v nutnost chránit se proti nim tím, že se obklopíte „bílým světlem“, pak vám to vaše zkušenost potvrdí. V důsledku toho vás „zlí duchové“ nebudou otravovat o nic víc než mě.

(3)

Nečetl jsem **Spirit Song**, ale mé ženě, která to četla, se ta kniha velice líbila (jako ostatně všechno, co napsala Mary Summer Rainová). Víím, že Mary Rainová je velmi čestná žena, a proto věřím, že prožila přesně to, o čem píše. V **Hovorech s Bohem** píše o tomto „pekle“, v něj věří mnoho lidí a její někteří (například Mary) prožili, byť jen velmi krátce. Co prožívala Mary ? To je dobrá otázka. Na to vám může odpovědět jen ona. Já si myslím, že navštívila nějaké místo hluboko ve svém názorovém systému - to jest ve své realitě, neboť názorový systém je realita. U většiny lidí je toto místo tak hluboko, že možná už zapomněli, kdy si je vytvořili, a dokonce i to, že si je vytvořili. Mnozí by přísahali, že si je nevytvořili, že je reálné. Že to je Realita. A pro ně to skutečně realita je.

Pro mě „peklo“ realitou není. Proto z něj nemám strach a nikdy tam nechodím a nikdy tam nepůjdu, neboť nemám „kam“ jít ! Rozumíte ? Samozřejmě se mohu mýlit, takže byste měla být opatrná, chcete-li můj názor přijmout.

(4)

Co chcete, aby bylo „smyslem bílého světla“ ? Copak nechápete, že nic nemá žádný smysl ? To je pro většinu lidí nepochopitelné. Nic nemá smysl samo o sobě. Všem dáváte smysl vy a já. Pouze my určujeme, jaký smysl něco bude mít. A dokud to neuděláme, nic nemá smysl.

Je pravda, že některým věcem dali smysl naši předkové a kolektivní souhlas jejich potomků. Všichni například vííme, jaký smysl má lžíce. Nebo lopata. Takže se kolektivně shodujeme na některých věcech, což nám umožňuje žít v tomto světě. Jsou však některé věci, v nichž se neshodujeme, bez ohledu na to, kolik lidí si o nich vytvořilo názor „před námi“. Jaký smysl má například sex ? Jaký smysl má moc ? Jaký smysl má nemoc ? Nebo Bůh ? Jaký „smysl“ má hudba ? Jaký smysl má umění ? Z toho vidíte, že bílé světlo nemá žádný smysl. Je stejně nesmyslné jako celý život. Jaký smysl má váš život ? Rozhodněte ! A přitom rozhodněte, jaký smysl má bílé světlo.

(5)

Samozřejmě že je v pořádku zeptat se psychika na blízkého člověka, který zemřel ! Proč by to nemělo být v pořádku ? To je alespoň můj názor. Někdo jiný vám může říci něco jiného. Rozumíte ? Všechno je otázkou názoru. Takže všechno je pro vás tím, jak to vidíte. Myslíte si snad, že Bůh má nějaké „pravidlo“, kterému by to podléhalo ? Omyl ! Bůh nemá žádná pravidla ! To je hlavní myšlenkou trilogie **HSB** !

Čas, duchové a „osud“

*Milý pane Walschi, vaše knihy se mi opravdu líbí. Jediné, co mi dělá potíže, je pochopit vaše pojetí „času“. Nechápu, že kdybyste měl tři sta životů, žil byste je všechny zároveň. To, co říkáte v **HSB**, je úžasné, ale velice těžko pochopitelné. Jak může vaše duše existovat ve všech těch tělech najednou ? Existují také duchové, že ano ? Jsou to pravděpodobně duše, které musejí vyřešit nějaký úkol, aby mohly najít světlo. Nebo žijí v jakémsi před-peklí ? Existují v nějaké jiné dimenzi ? Proč se tu pohybují ? Co bychom měli udělat, pokud vůbec něco, abychom jim pomohli ? Vždycky jsem věřila v „osud“. Věřím, že když přijde váš čas, musíte odejít, ať jste kdekoli a děláte cokoli. Když někdo umře, lidé obvykle říkají: „Kdyby byl neletěl tím letadlem, mohl tu ještě být.“ Myslím, že když má člověk umřít, nezáleží na tom, zda právě sedí v letadle, seká trávu na zahradě nebo stojí ve frontě v bance.*

Donna, Virginia Beach, VA.

Milá Donno, dobré otázky. Podívejme se na jednu po druhé. Nesnažte se pochopit čas rozumem. Chcete-li dosáhnout osvícení, nesmíte myslet. Nesmíte přemýšlet o tom, jak se dostat do nebe.

Velká část staré moudrosti odporuje veškeré logice. Mnoho věcí nemůžeme pochopit. Stále o nich přemýšlíme a přemýšlíme a nic nechápeme. Snažíme se jim vnutit nějaký smysl a nedaří se nám to. Je to proto, že o těchto věcech přemýšlíme z velice omezeného hlediska, což nám znemožňuje porozumět jim.

Chcete-li pochopit některé pojmy, musíte se zbavit konvenčních názorů. To znamená, že musíte přijmout to, co vám připadá „správné“, co vás uspokojuje na hlubší úrovni, i když to nemá žádný smysl na povrchu.

Proto se nesnažte pochopit všechno o čase, Donno. Znovu si přečtěte některé pasáže v **HSB** a vyberte si z nich to, co vám připadá správné. Jste-li zmatená, zůstaňte zmatená. Smiřte se s tím. Často chceme znát všechny odpovědi okamžitě a nedopřejeme si čas na hluboké přemýšlení. Nemáme čas dojít k intuitivnímu poznání. Proto se svými otázkami nějaký čas „buďte“.

Někteří géniové naší doby dospěli ke svým neobvyklým závěrům, teprve když strávili dlouhé roky se svými problémy. A smířili se s tím. Zvykli si „nepřemýšlet o tom, o čem přemýšleli“. Rozumíte, co tím myslím ? A pak jednoho dne - bingo ! - a bylo tu řešení !

Proto se přestaňte snažit pochopit něco úplně, Donno. Nemyslete na to a smiřte se s faktem, že prozatím neznáte odpověď. Vytvořte si pro odpověď prostor.

Pokud se týká duchů, věřím, že jsou duchové, kteří se pohybují v této rovině. O tomto tématu pojednám v **HSB 3**.

Myslím, že „osud“ je výsledkem našeho kolektivního vědomí. Přesně řečeno, nic takového jako osud neexistuje. Nic na světě „nemusí“ dopadnout předurčeným způsobem. Kdo by učinil takové rozhodnutí ? Jistě ne Bůh, neboť v **HSB** se jasně říká, že Bůh nemá žádné preference. Takže to zbývá na nás. My jsme ti, kdo určuje náš „osud“ myšlenkami, jež všichni kolektivně sdílíme. Naše kolektivní vědomí utváří velkou část naší individuální reality. Proto se nám naše realita jeví, jako by byla předurčená. Je-li však život na jakékoli úrovni předurčený, pak je největší Boží slib lží. Neboť Bůh říká, že jsme tvůrci své vlastní reality. A pokud to je pravda, „osud“ nemůže být realitou.

Modlitby, Job, biblická pravda a sexualita

Milý Neale,

(1) Proč se ani v tvé knize, ani v Bibli nemluví o čase ?

(2) Jak dlouho trvá, než je vyslyšena modlitba - dny, týdny, měsíce nebo roky ? Kdo o tom rozhoduje ?

(3) Je biblický příběh o Jobovi smyšlený ? Zaviniť si Job všechno své utrpení ?

(4) Které příběhy z Bible jsou pravdivé ?

*(5) V jedné pasáži v **Hovorech s Bohem** říká Bůh, že sex je úžasný, krásný a zábavný a doporučuje nám, abychom se mu věnovali. V jiné pasáži však říká, že se nesnažíme*

změnit skutečnost, že denně umírá hladem 40 tisíc lidí a zároveň přichází na svět 50 tisíc nových. Zdá se, že to je problém. Když se oddáváme sexu (úžasnému, zábavnému, vzrušujícímu atd.), vytváříme tyto nové životy. Bůh/vy se však ani nezmínil o antikoncepci a umělém přerušení těhotenství. Neříkáte ani, v jakém věku je vhodné začít sexuální život. Co je vhodný věk ? Je 10 let příliš málo ? 15 ? 18 ? Nemyslete si, že mám něco proti sexu. Miluji sex. Sex je úžasný. Bůh/vy o tomto problému však nemluvíte.

Marge, Buchanan, MI.

Vaše otázky ukazují, že trilogie **HSB** dosáhla toho, o co se snaží každá kniha: přimět lidi k myšlení. Nezapomínejte, že teď odpovídám já. Netvrdím, že moje odpovědi jsou přímo od Boha. Řeknu vám tedy, co si o tom všem myslím na základě toho, co jsem se za poslední tři roky dověděl díky svému dialogu s Bohem.

(1)

Nemohu vám říci, proč se o čase nemluví v Bibli (ačkoli to není jediná důležitá součást životní zkušenosti, kterou tato kniha ignoruje). Mohu vám však říci, že v **Hovorech s Bohem 2** se o čase hovoří velice podrobně.

(2)

Když Ježíšovi dali tuto otázku, Ježíš odpověděl: „Hledejte a naleznete. Klepejte a bude vám otevřeno. Než požádáte, já odpovím.“ Musíte přijmout hlubokou pravdu tohoto prohlášení. Je to metafyzická realita. Než požádáte, Bůh vám „odpoví“ ! Tak je tomu proto, že odpověď už existuje v nejvyšší realitě. Existuje proto, že jste ji vytvořili tím, že jste o ní přemýšleli. Ke stvoření a projevu dochází v tomtéž okamžiku. Neboť existuje jen jediný okamžik. To znamená, že čas neexistuje. Tím se vracíme k první otázce, která je podrobně zodpovězena v **HSB 2**.

Protože Bůh na vaši modlitbu již odpověděl, správná modlitba není prosbou, nýbrž poděkováním. Rozumíte ? A teď přijde to hlavní, Marge. Přímá odpověď na vaši otázku. Jak hluboce si uvědomujete, že se odpověď projevila ve vaší přítomné realitě, záleží na tom, jak hluboce věříte, že vaše modlitba byla vyslyšena. Jinými slovy, kdybyste měla vědomí Krista, uvědomovala byste si okamžité výsledky. Mimochodem Ježíš není ani zdaleka jediný člověk, jehož přání bylo splněno v materiální formě v tomtéž okamžiku, kdy si je uvědomil. Toho dosáhli i jiní lidé. Mnoho mistrů produkuje okamžité výsledky, okamžitá uzdravení, okamžité odpovědi na modlitby.

Někdy je otázkou, zda jsou vyváženy všechny části vaší trojdílné existence. To má hodně společného s tím, jak rychle si uvědomujete realizaci svých přání ve své realitě (jinými slovy, jak rychle Bůh odpovídá na vaše modlitby). Tohle je velmi složitá otázka, takže o ni budu muset napsat celé pojednání.

(3)

Nevím, zda je příběh o Jobovi smyšlený nebo ne, ale myslím, že není úplně pravdivý. Zdá se, že jej napsal nějaký dobře smýšlející člověk, aby ukázal, jakou má moc trpělivost a víra tváří v tvář neskonalemu utrpení. Je ovšem možné, že muž jménem Job skutečně žil a měl spoustu problémů. A jeho příběh může být naprosto pravdivý. Avšak mnohem zajímavější je otázka, zda si své utrpení zavinil sám. Jestliže se to skutečně stalo, bylo to všechno jeho vinou ? Na to samozřejmě odpovídám, že ano. Na jisté úrovni si všichni vytváříme každou situaci, kterou prožíváme, včetně toho, že jste mi napsala a já vám teď odpovídám.

Některé věci vytváříme na vědomé úrovni, jiné na úrovni podvědomé (což nám připadá, jako bychom je „nevytvářeli“ vůbec). Některé věci vytváříme sami, jiné společně s druhými lidmi a další prostřednictvím toho, čemu se říká kolektivní vědomí. Nicméně stále tvoříme. Otázkou není, zda něco skutečně tvoříme. Ani proč to tvoříme. Jedinou důležitou otázkou je, čím jsme

ve vztahu k tomuto tvůrčímu aktu. Neboť veškerá tvůrčí činnost se odehrává ve sféře, v níž jsme byli sami stvořeni, abychom tuto otázku zodpověděli.

Tento proces, kterým vytváříme cokoli (příležitosti, události, výsledky atd.) je příliš komplikovaný na to, abych jej mohl vysvětlit v tomto dopise. Nicméně je podrobně popsán v **HSB**.

(4)

Nemohu si teď sednout a pročíst všechny knihy, kapitoly a verše v Bibli, abych vám mohl říci, které z nich jsou „pravdivé“ a které jsou „nepravdivé“. Pro některé lidi jsou všechny biblické příběhy „pravdivé“, pro jiné jsou všechny „nepravdivé“ a většina lidí věří některým, zatímco odmítá jiné. Marge, musíte si uvědomit, že nic není „pravda“ v tom smyslu, jak to slovo chápete. To znamená, že ve vesmíru neexistuje objektivní pravda. Jedinou „pravdou“ je subjektivní realita - jinými slovy to, co vy a já vnímáme. Tak je tomu proto, že všechno, co pozorujeme v takzvaném „objektivním vesmíru“, je ovlivněno naším pozorováním.

Uvědomuji si, že se dostávám do sféry kvantové fyziky, ale pokud chcete najít klid ve své duši, musíte si uvědomit, že žádná „pravdivá“ pravda neexistuje. To proto, že si všechno vytváříme sami, dokonce i na Boží úrovni (zejména na Boží úrovni). Chcete-li se dovědět víc, přečtěte si výbornou knihu **The Universe is a Green Dragon** (Vesmír je zelený drak) od Briana Swimmea.

Marge, nejde o to, které biblické verše jsou pravdivé. Důležité je, které biblické verše jsou pravdivé pro vás. Já sám nacházím hlubokou pravdu a neobyčejnou moudrost v mnoha biblických příbězích. Některé mi však neříkají nic. Totéž se říká o **Hovorech s Bohem**, což je dobré, což je úžasné. Nerad bych byl napsal knihu, se kterou by všichni souhlasili do posledního slova. Umíte si představit, jakou zodpovědnost bych na sebe vzal? To raději přenechám čtenářům. Najděte si tam, co vám vyhovuje. Tak by to mělo být. A stejně je tomu s Bibli.

(5)

Teď se pokusím odpovědět na vaši otázku ohledně sexu. V tom, co Bůh říká o sexu v **HSB**, nevidím žádný rozpor. Bůh nikoho nenabádá, aby se oddával nezodpovědným sexuálním stykům. A přesto se některým lidem zdá, že Boží příkaz oddávat se sexu, kdykoli máme chuť, „bavit se“ jím, sdílet jeho radosti a hrát si s tímto krásným darem, jak se píše v knize - že všechna tato povzbuzení jsou povolením jednat nezodpovědně. Nic takového však nikdo nenavrhuje. Tato spojení - mezi zábavou, radostí, hrou a nezodpovědností - jsou něčím, co jste si vytvořili ve své vlastní mysli. Někdo vám řekl, že oddávat se radostně sexu je nezodpovědné chování nebo to k nezodpovědnému chování vede. Já osobně tu nevidím žádné spojení. Alespoň ne automatické, jak vyplývá z vaší otázky. Vaše otázka naznačuje, že toto spojení je automatické; že výsledek je automatický; že jedno nutně vede k druhému, zatímco to nutné není.

Právě toto učení - že radostný a hravý sex a plné sexuální vyjádření vedou k nezodpovědnému chování - vyvolalo ve světě (rozhodně ve velké části západního světa) chronickou paranoii. Tato paranoia způsobuje hromadné pocity viny týkající se právě toho aspektu lidství, který je naprosto nevinný.

Lidské sexuální reakce jsou radostnou oslavou života. Sexualita nebyla stvořena proto, abychom ji skrývali, hovořili o ní s rozpaky a styděli se za ni. Sexuální aktivitě bychom se měli oddávat otevřeně, láskyplně, upřímně, radostně a bez zábran. Všimněte si, že neříkám nezodpovědně. Láska, otevřenost, upřímnost a radost nejsou synonyma pro „nezodpovědnost“. V **HSB** se píše o radosti a svobodě a štěstí sexuálních vztahů v tomto kontextu - předpokládá se totiž, že čtenář ví, že jedno se nerovná druhému.

Pokud jde o to, v jakém věku by si dítě mělo začít uvědomovat svou sexualitu, moje odpověď zní: okamžitě. Děti to ostatně dělají. Téměř okamžitě. Jsme to my, vyděšení a škrobení dospělí, kdo jim říká, aby se nedotýkaly určitých částí svého těla, aby se na ně ani nedívaly, aby si ani nevšimly, že vůbec existují. Jsme to my, vyděšení a nervózní dospělí, kdo na děti přenáší svůj stud, rozpaky a sexuální problémy. Děti nemají žádné sexuální problémy. Děti netrpí žádnými sexuálními dysfunkcemi. Teprve od nás se dozvídají, že na sexualitě je něco „špatného“; že bychom neměli říkat „penis“ nebo „vagina“. Proto si vymýšlíme všelijaká krásná slovíčka a chceme, aby je používaly dvouleté děti. Není tedy divu, že je naše společnost tak posedlá svým sexuálním postojem, když svým dětem nedovolíme užívat slova „penis“.

Takže je možné, že mou odpověď nebudete chtít slyšet, Marge. Pro děti není nikdy příliš brzy, aby radostně vnímaly svou sexualitu. Samozřejmě nemluvíme o sexuálních stycích. Mám na mysle vnímání a respektování sexuality jako přirozené součásti našeho lidství. Jsou způsoby, jak můžeme děti povzbuzovat při jejich objevování sebe samých i druhých, aniž bychom překračovali hranice věkové patřičnosti, upřímnosti, lásky, integrity a odpovědnosti. Většina rodičů však takové způsoby nehledá a většina kultur se ani nesnaží. Nemyslíte, že je na čase, abychom se o to pokusili ?

Povzbuzujeme-li děti, aby vyjadřovaly svou sexualitu takovými způsoby, které odpovídají jejich věku, pak to začnou v přiměřeném věku dělat. Tento věk je však u každého jedince jiný. Člověk může začít žít plným sexuálním životem v devadesáti letech, neboť v nekonečné přitažlivosti sexuálního zážitku objevujeme stále novou krásu, nový úžas, novou otevřenost, novou zranitelnost, novou důvěru, novou radost, novou hravost a nové hlubiny lásky. To se nám však nikdy nepodaří, začneme-li s pocity studu, rozpaků a viny.

Hřích, zážitky na prahu smrti, biblická pravda a smysl života

Milá paní Walschová a milý pane Walschi, píší vám oběma, protože dobří manželé pracují společně a protože není tak důležité, kdo z vás mi odpoví. Prosila jsem Boha o radu a ten mi stále říká, abych napsala vám, aby vaše odpovědi mohli sdílet i ostatní lidé.

Byla jsem vychována nevlastním otcem, který se prohlašoval za kazatele a který mě sexuálně zneužíval. Dvacet let jsem žila destruktivním životem a mnohokrát jsem se pokusila spáchat sebevraždu. Při jednom z těchto pokusů jsem se setkala s Bohem. Před šesti lety jsem se pokusila zabít svého nevlastního otce a úplně jsem se zhroutila.

Lékaři zjistili, že trpím maniodepresivní psychózou, a poslali mě do psychiatrické léčebny. Tam jsem zjistila, že mnoho duševně nemocných pacientů má strach nejen z ďábla, ale také z Boha.

*Od té doby, co jsem přečetla (mnohokrát) **HSB 1 a 2**, jsem duševně vyrovnaná a snažím se pomáhat duševně nemocným. S manželem se každých pár měsíců stěhujeme a každý rok se scházíme s tisíci lidmi, většinou baptistického vyznání. Většině těchto lidí se nelíbí, když hovořím o **HSB**, ale vždycky se vracejí s otázkami - otázkami, na které neumím odpovědět. Jsem šťastná, že mohu sdílet **HSB** s tolika lidmi, a poznala jsem mnoho lidí, kteří díky vám a Bohu úplně změnili svůj život. Nicméně mám mnoho otázek.*

Jestliže neexistuje hřích, proč umřel Ježíš ? Jak vysvětlíme, že lidé, kteří se octli na prahu smrti, tvrdí, že byli v pekle ? Není-li všechno v Bibli pravdivé, které části máme studovat ? Měli bychom odvádět desátky ? Vždycky jsem se učila, že máme platit desátky církvi, kde

se učíme. Přijímáte desátky ? Vypadám hloupě, když lidem nedokážu odpovědět na tyto otázky, a pravděpodobně jim kazím šance poznat Boha.

Jak najdu smysl svého života ? Vím, že mi Bůh nezabránil v sebevraždě bezdůvodně. Stačí, když sdílím své zkušenosti s druhými ? Co víc mohu dělat, abych lidem pomohla ?

Milující přítelkyně, WA.

Milá, milující přítelkyně, moje žena mě požádala, abych vám odpověděl. Pokusím se odpovědět na jednu otázku po druhé.

Jestliže neexistuje hřích, proč Ježíš zemřel ?

Ježíš umřel a vstal z mrtvých, abychom se dověděli pravdu o něm, a tím pádem o sobě. Svým činem nám chtěl ukázat, čím opravdu jsme. Každý čin je aktem sebeurčení. To platí pro vás i pro Ježíše. Ježíš byl božím mistrem, který dokonale znal pravdu o sobě i o Bohu. Tuto pravdu chtěl sdílet se všemi lidmi. Proto řekl: „Já a Otec jsme jeden.“ Prohlásil, že jsme jeho bratři, a jednou se zeptal: „Neřekl jsem, že ‚jste bohové‘.“ Pokud jde o zázraky, Ježíš řekl: „Proč jste tak překvapeni. Tyto věci, a mnohem víc, budete dělat i vy.“

Ježíš neumřel kvůli našim hříchům, nýbrž proto, aby nám ukázal, že nejsme hříšní. Byli jsme stvořeni podle obrazu Boha a Ježíš nám to stále opakoval. Jen málo lidí mu však věřilo. Ježíš věděl, že nás přesvědčí pouze opravdová ukázka božství. Podařilo se mu přesvědčit mnoho lidí, že je Bohem, ale mnoho lidí nepochopilo, že všichni lidé jsou bohy. Začali jsme Ježíše uctívat, ale to si on sám nikdy nepřál.

Jak vysvětlíme, že lidé, kteří se octli na prahu smrti, tvrdí, že byli v pekle ?

Bůh říká, že v prvních okamžicích po „smrti“ budeme prožívat to, co očekáváme. Máme-li strach, „půjdeme do pekla“. Tento výsledek si sami vytvoříme ve své realitě. Nemusíme však mít obavy, neboť své „peklo“ budeme prožívat jen tak dlouho, dokud v něj budeme věřit. Pak jej prožívat přestaneme. Na zemi je tomu stejně. Můžeme si myslet, že žijeme v pekle, ale jakmile změním způsob, jakým vnímáme svět, změní se celý náš život.

Není-li všechno v Bibli pravdivé, které části máme studovat ?

Studujte, co chcete. Kdybyste studovala jen to, co je „pravdivé“, nemohla byste číst polovinu dějepisných knih a vědeckých textů. Nemohla byste číst ani většinu novinových článků, které dnes vycházejí. Čtěte Bibli tak často, jak chcete, a vždycky se ptejte sama sebe, co je pravdivé pro vás. Stejným způsobem přistupujte k **Hovorům s Bohem** a ke všem ostatním duchovním knihám.

Měli bychom odvádět desátky ?

Tuto otázku dostávám velice často. Mnoho lidí chce vědět, zda k „dobrému duchovnímu chování“ patří přispívání na církev nebo dobročinné organizace. Především si ujasněme jedno. Od nikoho se nic „neočekává“. Kdo by od vás něco očekával ? Placení desátek je velice účinný způsob, jak zvýšit vlastní bohatství, neboť to, co dáváte druhým, dáváte sobě. Ukážete-li, že jste bohatí, pak bohatí budete. Proto většina duchovních hnutí a téměř všechna náboženství doporučují určitý způsob odvádění desátek. Ne proto, že by to bylo „dobré“, nýbrž proto, že se vám vrací všechno, co dáváte. Ano, naše nevýdělečná nadace ReCreation Foundation přijímá každý měsíc desátky od lidí na celém světě, kteří chtějí přispívat organizaci, kterou považují za zdroj duchovní inspirace.

Jak najdu smysl svého života ?

Smysl života nemůžete „najít“. V **HSB** se píše, že život je proces tvoření, nikoli proces objevování. V životě nemáte žádný cíl, dokud si jej sama nedáte. Kdo jiný by vám jej dal ? Bůh ? A kdyby vám jej dal, tajil by to před vámi ? Řeknu vám jednu velkou moudrost: Lidé čekají, až jim Bůh ukáže nějaký cíl, a Bůh zase čeká, až mu lidé ukážou svůj cíl.

Vím, že mi Bůh nezabránil v sebevraždě bezdůvodně. Stačí, když sdílím své zkušenosti s druhými ? Co víc mohu dělat, abych lidem pomohla ?

Nemusíte dělat vůbec nic, protože vaši pomoc nikdo nepotřebuje. Cokoli děláte, měla byste dělat jen proto, abyste vyjádřila a prožívala to, čím opravdu jsme. Umožňuje vám vaše sdílení zkušeností a pomáhání druhým uvědomit si, čím opravdu jste ? Jestliže ano, pak to dělejte. Jestliže ne, přestaňte to dělat, neboť to začnete nenávidět a tím nikomu nepomůžete.

Moje milá přítelkyně, ještě jednou si přečtěte **HSB**, neboť tam najdete odpovědi na všechny své otázky. Najdete tam všechno, co jsem tu řekl. Není nutné nikoho o ničem přesvědčovat. Všichni lidé poznají pravdu, jakmile jsou na ni připraveni. Pozorujte svět kolem sebe a čekejte. „Když je žák připraven, učitel se objeví.“ Počkejte, až bude „žák“ připraven.

Jak lze uplatňovat Boží zákony ?

Milý Neale, mohl byste mi něco vysvětlit ? Placení desátek. Když jsem byla ve fundamentalistické církvi, dlouhá léta jsem odváděla desátky, takže vím, co to je. Poslední rok odvádím nejméně deset procent svého hrubého příjmu, většinu z toho zdrojům duchovního růstu. Všechny knihy, které jsem četla, se shodují v tom, že je důležité, abychom vraceli do vesmíru nejméně deset procent z toho, co máme, ale zdá se, že neexistuje shoda v tom, komu bychom měli dávat.

Říkáte, že každý člověk je zdrojem toho, co chce prožívat. Takže jestliže chci víc peněz, musím dávat těm, kteří mají méně. Je to součástí mých desátek, nebo je to navíc ? Jsem ochotna přispívat organizaci Habitat for Humanity (Domov pro lidstvo), protože chci vlastnit dům. Měl by být můj příspěvek součástí mých desátek, nebo bych to měla platit zvlášť ?

Jestliže chci vlastnit dům a jestliže chci poděkovat za to, že jej budu mít, jak přesně musím vyjádřit, co si přeji ? Omezuje Boha přesné vyjádření našich přání ? Mám věřit, že Bůh ví nejlíp, co je pro mě nejlepší ? Je nejasnost k něčemu dobrá Bohu/ Vesmíru ? Z různých zdrojů se dozvídám různé odpovědi. Žehnej vám Bůh, Neale !

Brenda, Vancouver, B.C.

Milá Brendo, kéž i vám požehná Bůh ! Ptáte se na nejdůležitější věci týkající se praktického uplatňování nejvyšších duchovních zákonů.

Odváděním desátek systematicky ukazujeme, co si myslíme o penězích, stejně jako celý náš život je projevem toho, co si myslíme o všem. Lidé, kteří pravidelně odvádějí desátky a dávají peníze druhým, jsou lidé, kterým je jasné, že sami mají dostatek. Z tohoto pochopení vychází jejich jednání a z tohoto jednání vychází jejich pochopení toho, co jim je jasné.

Tady se ovšem dostáváme ke staré otázce, co přišlo dříve. Slepice nebo vejce ? Z hlediska metafyzických principů lze tuto otázku zodpovědět. Naše jednání vždycky předchází naši zkušenost. Jinými slovy, vždycky budete prožívat to, co svým jednáním projevujete.

Proto říkám: „Dávejte druhým to, co chcete mít sami." Je v tom však háček. Děláte-li něco jen proto, abyste něco získali (odevzdáváte-li desátky, abyste získali víc peněz), pak to nezískáte, a bude lepší, když to dělat vůbec nebudete.

Je tomu tak proto, že důvod, proč to děláte, ukazuje, že nemáte všechno, co byste si přáli, a že chcete víc. Tento základní fakt, kterému v **HSB 1** říkám „řídící myšlenka", je tím, co vytváří vaši realitu. Takže ať už dáváte sebevíc, nikdy nebudete mít „dost" a pořád budete „chtít víc".

Na druhé straně děláte-li něco proto, abyste ukázali, že jste žádoucího výsledku již dosáhli (odvádíte-li desetinu svého příjmu, protože víte, že máte dostatek), pak si tuto pravdu budete uvědomovat stále častěji.

Nezapomínejte, že tuto pravdu nevytváříte, pouze si ji uvědomujete. Rozumíte ? Chápete to ?

Ve vesmíru neexistuje žádné „pravidlo", které by říkalo, co bychom měli dělat, abychom si uvědomovali univereální pravdu. Takže nemohu odpovědět na otázku, kolik bychom měli vracet do vesmíru. Já osobně dávám, kdykoli mi to vyhovuje. Nedávám však proto, abych získal „bohatství". Dávám proto, že si uvědomuji, že bohatství už mám.

Pravidla, jako například příkaz dávat desetinu svého příjmu, existují pro lidi, kteří potřebují pravidla, aby mohli uplatňovat základní pravdy. Tato pravidla jsou jen vodítkem. Mistři si dělají svá vlastní pravidla.

To znamená, Brendo, že ze svého bohatství můžete dávat, kolik chcete. Chcete-li dávat deset procent, započítejte do toho i příspěvky na organizaci Habitat for Humanity.

Řeknu vám, jak jsem to před několika lety dělal já. Každý týden jsem ze svého příjmu dával tři procenta své církvi; dvě procenta jedné dětské organizaci; dvě procenta zdravotní organizaci pro chudé; dvě procenta do zvláštního fondu pro příbuzné a přátele a jedno procento na neočekávané potřeby. Tady to máte ! Tady je vašich deset procent !

Odpověď na druhou část vaší otázky je v podstatě stejná. Někteří učitelé říkají: „Nechcete-li Boha omezovat, nevyjadřujte svá přání příliš jasně." Jiní učitelé zase říkají: „Vyjadřujte velice jasně, co chcete." Chápu vaši frustraci. Takže to, co vám teď řeknu, bude velká úleva. Nezáleží na tom.

Brendo, není pravda, že Bůh vyslyší vaši žádost jen tehdy, když to učiníte podle určitých pravidel. To bychom se vrátili zpátky ke starým náboženstvím, která učí, že k Bohu vede jen jediná cesta a že všechny ostatní vedou do pekla. Tak tomu není. To je lež.

Ještě než požádáte, Bůh ví, co si přejete. Chcete si představit něco obecného, například „dokonalý automobil" ? Představte si jej. Chcete si vytvořit specifickou představu ? Klidně to udělejte. Představujte si velké červené auto s černými sedadly. Představujte si palubní desku a další detaily. Je tu však jeden háček. Jakmile si to představíte, zapomeňte na to. Nelpěte na výsledcích. V **Hovorech s Bohem** se neříká, že byste se měla vzdát všech přání a vášní. Své vášně byste si měla uchovat, neboť jsou počátkem veškeré tvůrčí činnosti, ale neměla byste lpět na výsledcích. Přejte si, co chcete, ale s láskou a vděčností přijměte, co vám vesmír nabídne. Uvědomujte si, že je to všechno dokonalé.

A uvědomte si tohle, Brendo: není nic, co by pro vás bylo nejlepší. „Nejlepší" je relativní výraz. Záleží to na mnoha faktorech, z nichž některé si možná ani neuvědomujete. Proto se mistr nikdy nesnaží zjistit, co je pro něho „nejlepší". Mistr prostě ví, že „nejlepší" je to, co je právě teď.

Musíme se modlit k Panně Marii ?

*Milý pane Walschi, jak důležité je modlit se k Panně Marii a k ostatním svatým ? Jak mohu žít v každém okamžiku tak, abych věděla, čím opravdu jsem a čím chci být ? Jestliže chci být bohatá, jak mám nejdřív **jednat** ? Moc vám děkuji !*

Amor, Northbridge, CA.

Milý Amore, jak důležité je modlit se k Panně Marii a k ostatním svatým ? Co si o tom myslíte ? Copak nechápete, že si všechno vytváříte sama ? Všichni to děláme. Každý si vytváří svou vlastní realitu a pak v ní žije. To je hlavní myšlenka **HSB**. Všichni jsme tvůrci své reality. Všichni si vytváříme svůj vlastní život. Věříte, že je důležité modlit se k Panně Marii a k ostatním svatým ? Jestliže ano, pak to dělejte. Bůh slyší naše modlitby bez ohledu na to, jak se modlíme. Není žádný „správný“ ani „nesprávný“ způsob, jak přistupovat k Bohu. Nepotřebujeme žádného prostředníka, ale to neznamená, že bychom žádného nemohli mít.

Na vaši druhou otázku odpovím takto: nejdřív se musíte rozhodnout, čím jste a čím chcete být. Toto rozhodnutí by mělo být založeno na nejkrásnější verzi té nejkrásnější představy, jakou jste o sobě kdy měla. Právě k tomuto rozhodnutí vás povzbuzují **Hovory s Bohem**. Jakmile toto rozhodnutí učiníte, žijte podle něj každou svou myšlenkou, každým slovem a každým činem. Někdy se vám to nemusí dařit, ale smiřte se s tím. Uvědomte si to a rozhodněte se znovu.

Pokud jde o bohatství, chovejte se v každém okamžiku tak, jak by se choval bohatý člověk. Rozdávajte peníze. Až příště uvidíte u vchodu do supermarketu člověka, který má v ruce tabulku s nápisem „jsem ochoten pracovat za stravu“, vystrčte ruku z auta a dejte mu peníze. Až vám United Way pošle žádost o finanční příspěvek, pošlete dvakrát tolik, než jste poslala minulý rok. Tento týden darujte své církvi víc než obvyklých pět či deset dolarů. Darujte deset procent ze svého týdenního příjmu. Nezničí vás to. Nezáleží na tom, kolik nul bude za první číslicí. Jde o princip. Budete-li uplatňovat princip hojnosti, jenž říká, že „všeho je dostatek“, začnete jednat takovým způsobem, který vede k výsledkům, jež tento princip prosazuje. Tak je to jednoduché.

Naše sny a jejich splnění

Milý Neale, moje otázka se týká vytváření našich vlastních snů. Často se říká, že bychom o nic neměli usilovat, ale jak se mohu vzdát toho, čeho chci v životě dosáhnout ? Zdá se, že moje sny se nikdy nesplní bez mého úsilí. Vzdala jsem se už mnoha snů a to mě vedlo k mnoha zklamáním. Jak můžeme opravdu poznat Boha - nebo čokoládu - pouhým rozumem ? Jak mohu uvěřit, že vesmír je spravedlivý, nemám-li žádný takový zážitek ? Myslím, že moje snaha přesvědčit sama sebe je určitým druhem sebeklamu.

M.H., Chicago, IL.

Milá M.H., život většiny lidí je sebeklam. Nic z toho, co vidíte, není opravdu reálné, a to, co reálné je, opravdu nevidíte. Proto nesmíte „soudit podle vnějšího zdání“. Dovolte mi však, abych začal od začátku vašeho dopisu.

HSB se mohou v mnohém lišit od konvenční moudrosti, ale nikde se v nich nepíše o tom, že bychom se měli „vzdát“ svých snů. **HSB** naopak zdůrazňují, že život bez vášnivě touhy za moc nestojí. Nicméně **HSB** nám radí, abychom se vzdali svých očekávání a lpění

na určitých výsledcích. Může vám to připadat jako vnitřní rozpor, ale když o tom začnete přemýšlet, brzy zjistíte, že je to naprosto logické.

Dovolte mi uvést příklad. Představte si, že někdo chce změnit svět; že chce změnit kolektivní vědomí lidstva; že chce změnit naše vnímání Boha. Někteří lidé mají takový sen a nikdy se jej „nevzdají“, i když je nepravděpodobné, že se jim kdy splní. Ačkoli se svého snu nevzdávají, vzdali se očekávání určitých výsledků. Hnacím motorem jejich života je jejich sen, nikoli určitý výsledek.

Jinými slovy tito lidé neustále sní o tom, že se jejich sen splní, ať už k tomu dojde nebo ne. V tomto smyslu jejich práce nikdy nekončí, neboť i když se jim podaří změnit svět, nikdy nepřestanou snít o tom, že by svět mohl být ještě lepší! Takovým člověkem byla například Matka Tereza. Dalším byl Martin Luther King. V našem světě je mnoho takových lidí. Jedním z nich může být váš soused.

Tito lidé jsou na tom stejně jako Bůh. Bůh sní o tom, že se jednoho dne každý člověk plně realizuje. Jakmile k tomu však dojde, naše definice „plné realizace“ se změní, neboť kdybychom byli plně realizovaní, hra by okamžitě skončila! Nejde o počet dosažených bodů. Jde o hru samou. Jakmile jeden tým zaboduje, všichni hráči se vrátí do původních pozic a hra začíná znovu. Tak se to opakuje, dokud nevyprší určený čas, dokud píšela rozhodčího hru neukončí. Hra života se liší jen v tom, že čas nikdy nevyprší. Píšela nikdy nezapíská. Ponaučení: chceme-li dosáhnout štěstí a životní pohody, neměli bychom lpět na výsledcích, ale zároveň bychom se neměli vzdávat svého snu. To je součástí toho, čemu se v **HSB** říká boží dichotomie.

Ken Keyes ml. vyjádřil tuto zásadu jazykem každodenního života, když ve své knize **A Handbook to Higher Consciousness** (Příručka k dosažení vyššího vědomí) prohlásil, že skutečné citové svobody dosáhneme jedině za předpokladu, že změníme své „potřeby“, v „preference“, a tím se zbavíme svých citových „závislostí“. Kenovu knihu považuji za jednu z nejlepších knih a upřímně vám ji doporučuji.

Ptáte se, jak „poznáme Boha“, je-li Bůh pouhým pojmem, nikoli zážitkem. V **HSB** se píše, že většina lidí něco pozná pouze tehdy, když to zakusí. Osvícení od nás vyžaduje něco nejdřív „vědět“ a pak to zakoušet. Když například víte, že se vám v životě bude všechno dařit, pravděpodobně tomu tak bude. Jestliže víte, že svět je přátelský, obvykle se vám tak bude jevit. Znáte-li Boha, budete si ho uvědomovat. A jestliže víte, že vaše modlitba bude vyslyšena, pak se to stane. M.H., znovu si přečtěte příslušné pasáže v **HSB**, které o tomto námětu pojednávají.

Jedním způsobem, jak poznat Boha, je každý den v klidu meditovat. Samozřejmě to nemusí vést k žádnému výsledku. Jestliže lpíte na výsledcích, pravděpodobně budete brzy zklamaná. Pouze když nelpíte na výsledcích, může být vaše meditace klidná. A právě v tomto klidu najdete Boha.

Dalším způsobem, jak poznat Boha, je umožnit druhým, aby ho poznali oni. Uvědomí-li si Boha druzí, uvědomíte si ho nakonec i vy. Nic jiného než Bůh totiž neexistuje. Proto nepřemýšlejte o tom, jak poznat Boha. Přemýšlejte o tom, jak se stát nástrojem, jehož prostřednictvím poznají Boha druzí. Neboť to, co dáváte druhým, dáváte sami sobě. A to je velká pravda.

Co je smyslem života ?

Milý Neale, mám pro vás několik otázek.

(1) Proč musíme žít stovky tisíc životů ? Jaký to má smysl ? Zdá se, že je to nekonečný cyklus. Kam to vlastně vede ?

(2) Když jsem byla na vaší přednášce v New Yorku, napsal jste mi do své knihy: „Vidím, kdo jste, a líbí se mi, co vidím.“ Co to znamená ?

(3) Co je smyslem našeho života ? Jak to zjistíme ?

(4) Jak mohu začít hovořit s Bohem ? Ráda bych s ním navázala důvěrný vztah.

Holly, Piscataway, NJ.

Milá Holly, mám pro vás několik odpovědí.

(1)

Život má jen takový smysl, jaký mu dáte. Sám o sobě nemá žádný smysl. Máte-li pocit, že je váš život nesmyslný, pak se nemýlíte. To je největší dar, jaký nám Bůh dal. Kdyby dal Bůh životu nějaký smysl, neměli bychom jinou možnost než poslouchat. Pak by byl smysl života každého člověka stejný. Proto Bůh ve své neskonale moudrosti nedal životu žádný smysl, aby si každý z nás mohl najít svůj vlastní a abychom všichni mohli vytvářet, vyjadřovat a prožívat to, čím opravdu jsme. Takže lze říci, že smyslem vašeho života je vytvářet a prožívat to, čím opravdu jste. Nikoli objevovat, čím jste, ale vytvářet to. Není totiž co objevit. Dokud nevytvoříte to, čím jste, nejste vlastně ničím.

V podstatě nejste ničím. To myslím doslova. Tím chci říci, že vaše podstata - to čím jste - není nic. Nejste ničím určitým. Uvědomujete si to, Holly ? Zpočátku nejste nic ! Teprve pak se rozhodnete a začnete vytvářet to, co říkáte, že jste.

To je vaše božská podstata ! To děláte celý život, Holly. Rozumíte tomu ? Bůh vytváří a prožívá sám sebe skrze vás.

To je nakonec „smysl všeho“. Nebo přesněji, je to proces, který se děje. Jsme doslova tím, „co se děje“ v čase a prostoru. Co si zvolíme a čím jsme, to závisí jen na tom, čím chceme, aby byl Bůh. Takže kam vede tento cyklus ? To mi řekněte vy, Holly. Ostatně to říkáte svým životem každý den. Váš život je vaším rozhodnutím, kam tohle všechno vede.

(2)

To, co jsem viděl po skončení své přednášky v New Yorku, Holly, je krásné stvoření, bytost, která dosáhne nových realit a nových zážitků svého úžasného já. Viděl jsem Boží dítě, Holly. Viděl jsem Bohyni. Copak to sama nevidíte, když se na sebe podíváte ?

(3)

Přečtěte si mou odpověď na vaši první otázku. Smysl života „nenajdete“, Holly, musíte si jej vytvořit. Život není proces objevování. Život je proces tvoření. Zatímco čekáme na Boha, aby nám ukázal smysl života, Bůh čeká na nás, abychom mu jej ukázali my. Rozumíte, Holly ? Čekáme na toho, kdo čeká na nás.

Přestaňte čekat, Holly. A přestaňte se ptát. Učiňte prohlášení. Život není otázka, Holly. Život je prohlášení.

(4)

Právě jste to udělala, Holly. Právě jste to udělala.

Co je pravé jméno Boha ?

Milý Neale, mám spoustu otázek, které bych vám rád položil. Mám pocit, že Bible byla upravena náboženským řádem v době Krista. Ježíš nás varoval před farizeji, saduceji a písaři. Po Ježíšově smrti jeho učedníci neučili to, co učil Ježíš, protože měli strach, že by je tehdejší náboženské skupiny zabily.

Katolická církev, která vznikla po Ježíšově smrti (mimořádně Ježíš není mrtev; žije v jiné dimenzi a je nesmrtelný), chtěla ovládat masy, neboť když ovládáte lidi duchovně, máte úplnou kontrolu nad jejich tělem i myslí. Jinými slovy chamtivost, absolutní moc. Pravda byla potlačována do dnešní doby, protože Bůh ji zjevuje teprve dnes v učení Nového věku (jenž je osvícením, nikoli kultem).

Myslím, že Ježíš se učil od starých Egyptanů a Hindů, od mudrců Indie, Nepálu, Tibetu, Persie a možná i dalších. Já hledám Pravdu. Můžete mi říci, kde ji mám hledat ? Co je pravé jméno Boha ?

Ve své knize říkáte, že na Zemi žijí Mistři. Jak se člověk stane mistrem ? Jaké knihy musí číst ?

Walt, Olympia, WA.

Milý Walte, říkáte, že hledáte pravdu, a žádáte mě, abych vám řekl, kde ji můžete najít. To vám říci nemohu, neboť svou pravdu musíte najít sám. Musíte jít do sebe a hledat ji ve své duši. Pravda neexistuje nikde jinde.

Fascinuje mě vaše druhá otázka, co je „pravé jméno Boha“. Jestliže vám nebude jasné, co vám teď řeknu, znovu si přečtěte **HSB** i. Bůh nemá žádné „pravé jméno“. Bůh má takové jméno, jaké mu dáte, a to je různé v různých dobách a místech. Bohu to nijak nevadí, ačkoli je jasné, že to vadí lidem. Myslíte si, že existuje jediný „správný“ způsob, jak oslovovat Boha ? Myslíte si, že Bohu záleží na tom, jak ho oslovujeme ? Jestliže si to myslíte, znovu si přečtěte **HSB**.

Dále se ptáte, jak se člověk stane mistrem. Opět vás musím odkázat na původní text. Myslím, že **Hovory s Bohem** vysvětlují cestu k mistrovství docela dobře. Nemusíte číst žádné jiné knihy, dokonce ani **HSB**, a nemusíte jít do žádné školy. Život není škola a vy se nemáte co naučit. Stačí, když vyjádříte to, co už víte. Přeji vám hodně štěstí na vaší cestě, Walte !

Existoval někdy svět bez utrpení ?

Milý Neale, právě jsem dočetl vaši první knihu -je to opravdu neobvyklý dialog. Vaše myšlenky jsou inspirující. Je jasné, že vaše pojetí pocitů, myšlení a zážitků mohl formulovat pouze člověk s širším pohledem na svět. Díkůvzdání, nikoli prosba, pomáhá člověku změnit jeho řídicí myšlenku. Vaše Boží trojice - vědění, prožívání a bytí -je úžasná myšlenka, která mi otevřela oči: člověk je trojjediná bytost, která existuje na hmotné, nehmotné a metafyzické

úrovni. Jsme duše, ale nikdy své duši nenasloucháme. Váš dialog s Bohem je láskyplným odhalením, které musíme číst znovu a znovu, abychom je plně ocenili.

(1) Kde v těle máme duši ?

(2) Jsou mysl, rozum a pocity oddělené od duše, nebo jsou to tři aspekty duše ?

(3) Jaký je vztah mezi úsilím a osudem ?

(4) Je radostný život předurčen, nebo si jej vytváříme ?

(5) Existoval někdy svět bez utrpení ? Je možné takový svět vytvořit ? Jestliže ano, kdo jej může vytvořit ?

(6) Jakou roli má meditace jako terapie ? O čem bychom měli medítovat ?

(7) Máme v duši nějaké nesmazatelné dojmy ? Vracejí se nám tyto pocity v různých životech ?

*(8) Co je věčným úkolem Boha ? Je tímto úkolem stvoření nového světa ? **Jestliže ano, kdy ?***

S láskou a úctou, Atam, Patiala, Indie

Můj milý příteli z druhé strany oceánu, těší mě, že se vám moje kniha líbila. Očísluji své odpovědi podle vašich otázek, abyste věděl na kterou odpovídám.

(1)

Navzdory populárnímu názoru není duše umístěna v žádné určité části těla. Duše je ve všech částech těla. Bylo by nesprávné říci, že duše je například za „třetím okem“ uprostřed čela, ale není v palci levé nohy. V **HSB** se píše, že tělo je **v duši**, nikoli duše v těle ! To je naprostý převrat v našem dosavadním porozumění. Podrobné vysvětlení najdete v **HSB 3**. Duše obklopuje celé tělo a proniká jím. Duše je v uchu i v koleně, v krku i v kotníku i v žaludku. Chcete-li však skutečně vidět duši (ano, je to možné !), podívejte se do očí své milenky. Svou duši můžete také vidět, když se hluboce podíváte do svých vlastních očí v zrcadle. Buďte však opatrný. Nejste-li na to zvyklý, může to být velmi vyčerpávající.

(2)

Vaše duše je souhrnem všech pocitů, jež jste kdy měl (v tomto životě i ve všech životech předešlých). Takže mohu souhlasit s vaším názorem, že mysl, rozum a pocity jsou aspekty duše.

(3)

Osud neexistuje. Aby mohl existovat osud, někdo by musel rozhodnout za vás, co v životě budete dělat. O tom však rozhodujete pouze vy sám. Realizujete-li svá rozhodnutí tak důsledně, že se jejich výsledky jeví nevyhnutelné, mohou se druhým lidem jevit jako osudová. Nicméně jsou to výsledky vašich vlastních záměrů a rozhodnutí. Slovo „osud“ naznačuje, že ve vesmíru existuje nějaká síla či energie, nad kterou nemáte kontrolu. To ovšem není možné vzhledem k tomu, čím jste. Buď jsme tvůrci svého života, nebo jimi nejsme. Jestliže jimi nejsme, pak můžeme být podřízeni „osudu“. Není možné být tvůrcem svého života a zároveň být podřízen osudu. Bůh, který je vším, neustále tvoří. To znamená, že každý z nás, jako individuální aspekt božské podstaty, vytváří a spoluvytváří svou individuální i naši kolektivní realitu. To vylučuje existenci „osudu“, neboť to by vyžadovalo, aby jeden z nás (Bůh, vesmír, někdo nebo něco) tvořil za někoho jiného. To je však nemožné.

(4)

Nic v životě není předurčené, jak jsem vám právě vysvětlil.

(5)

V našem hmotném vesmíru nikdy neexistoval svět bez utrpení, neboť ve světě bez utrpení by nemohla existovat radost. Kdyby neexistovalo nic než radost, nemohli bychom ji prožívat. Vzpomeňte si na učení v **HSB**: V nepřítomnosti toho, čím nejste, neexistuje ani to, čím jste. Chcete-li se o tom dovědět víc, přečtěte si dětskou knížku **The Little Soul and the Sun** (Dušička a slunce).

(6)

Nejsem si jistý, zda konvenční (to jest alopatická) medicína již našla nějaké použití pro meditaci, ale myslím, že k tomu brzy dojde. Pokud jde o předmět meditace, můžete meditovat, o čem chcete. Nebo meditujte o ničem. I to je možné. Například já medituji tak, že se soustředím na své třetí oko, dokud nevidím modrobílé mihotavé světlo nebo plamen. To mě naplňuje extází.

(7)

Z duše nelze vymazat žádný dojem. Duše je počítač, který nemá žádnou klávesu na vymazávání dat. Své pocity často znovu prožíváme v různých životech.

(8)

Bůh nemá žádný věčný „úkol“. Jeho věčnou radostí je poskytovat nám nástroje a příležitosti k tomu, abychom mohli vytvořit nejkrásnější verzi té nejkrásnější představy, jakou jsme o sobě kdy měli. Úžasnou funkcí Boha je oslavovat sebe, poznávat sebe a vyjadřovat sebe skrze člověka. To je jeho věčnou podstatou.

Přijímání poselství a hledání správného živobytí

Rád bych věděl, zda máte nějakou organizaci. Čím se zabývá? Jak jste přijímal svá poselství? Zavřel jste oči a čekal, až vás něco napadne, a pak jste to napsal na papír? Já teď žiji v malé horské vesnici ve Švýcarsku. Hledám nějaké dobré zaměstnání, ale nevím, co by pro mě bylo vhodné. Ráda bych pracovala pro zlepšení světa a tak stále hledám a hledám, ale nevím co!

S láskou, Angelique d'H, Švýcarsko.

Milá Angelique, odpovím vám na jednu otázku po druhé. Máme nevýdělečnou nadaci, kterou jsme založili s několika přáteli. Naše nadace se jmenuje The ReCreation Foundation a jejím cílem je vracet lidi sobě samým. Pořádáme přednášky, besedy a semináře po celém světě. Také publikujeme brožury, video a audiokazety pro lidi, kteří chtějí zůstat ve spojení s poselstvím, jež našli v **Hovorech s Bohem**. Způsob, jakým jsem přijímal poselství, je podrobně popsán v **První knize HSB**, ale ještě jednou to stručně zopakuji. Prostě jsem si sedl, obvykle v noci, napsal jsem otázku, a pak jsem dostal odpověď, kterou jsem co nejrychleji napsal na papír. Často jsem s odpovědí nesouhlasil, a tak jsem kladl nové otázky. Tento dialog je přesně popsán v **Hovorech s Bohem**. Nic jsem nezměnil, nic nevynechal. Nemusel jsem ani zavírat oči a čekat, neboť odpovědi přicházely okamžitě. Někdy jsem dostal odpověď tak rychle, že jsem ji stěží zapsal. Když se to stalo, požádal jsem svou mysl, aby zpomalila, a odpovědi začaly přicházet pomaleji. Zdá se, že Bůh je velice ohleduplný!

Pokud jde o hledání vhodného zaměstnání, znovu si přečtěte příslušné pasáže v **HSB**, které pojednávají o správném životě. Soustředte se spíše na bytí než na činnost. Jakmile si začnete plně uvědomovat své bytí, začnete se věnovat správné činnosti. Máte-li zájem dovědět se o tomto procesu víc, objednejte si v naší nadaci brožuru **Bringers of the Light**. Přeji vám všechno nejlepší, Angelique.

Jaká rizika bychom měli podstoupit ?

*Milý pane Walschi, na zpáteční cestě z New Yorku jsem právě dočetl **První knihu HSB**. Děkuji vám - a Bohu ! Určitě si vaši knihu přečtu znovu. Vaše konverzace jsou potvrzením mých myšlenek. Jsem rád, že jste je vydal, aby si je všichni mohli přečíst.*

*Mám několik otázek. Zeptal jste se Boha, zda bychom měli oslavovat Vánoce jinak, než to děláme ? Jak mohu rozšiřovat myšlenky **HSB** ? Je k dostání stručný přehled hlavních myšlenek ? Jak komunikovat s lidmi v tomto a všech ostatních vesmírech ? Jak překonat jazykové a názorové rozdíly ? Jak můžeme přemýšlet o něčem jiném než o své současné situaci ? Jak poznáme, jaká rizika bychom měli podstoupit ?*

S upřímným pozdravem, Marshall, Mechanicville, NY.

Milý Marshall, ptáte se, „zda bychom měli oslavovat Vánoce jinak“. Tuto otázku jsem Bohu nepoložil, ale něco vám řeknu. Bůh nám neříká, co bychom měli a co bychom neměli dělat. A tak si myslím, že by řekl: „Oslavujte Vánoce, jak chcete.“ Všechno záleží na tom, jak chcete žít a co chcete svým životem vyjádřit. Veškerá naše činnost je prohlášením o tom, čím jsme. A to se týká i způsobu, jakým oslavujeme Vánoce.

Pokud jde o vaši další otázku: Jak můžete rozšiřovat myšlenky **HSB** ? To nevím, ale ať už to budete dělat jakkoli, nedělejte to povrchně.

Je k dostání stručný přehled hlavních myšlenek **HSB** ? Ano, hlavní myšlenky jsou shrnuty v brožurách **Bringers of the Light** a **Recreating Yourself**. Můžete si je objednat v naší nadaci.

Jak komunikovat s lidmi v tomto a všech ostatních vesmírech ? Komunikovat je jednoduché. Přemýšlejte o tom. Myslím to doslova. Prostě přemýšlejte o tom, co chcete sdělit. Přemýšlejte o svém poselství a o člověku, jemuž je chcete předat. Nežije-li ten člověk ve svém hmotném těle (je-li „mrtev“, jak byste to nazval), dostane vaše poselství okamžitě. Žije-li ve svém těle, může to trvat poněkud déle, neboť to záleží na jeho duchovní situaci, včetně jeho názorů, obav atd. Žije-li však v hmotném těle, proč s ním prostě nepromluvíte ?

Jak překonat jazykové a názorové rozdíly ? Tím, že pochopíme a přijmeme nejvyšší pravdu: všichni jsme součástí jednoho celku. Kdybychom si to uvědomovali, svět by se změnil už zítra. Naše víra v oddělenost - jeden od druhého i od Boha - způsobuje veškeré naše utrpení, veškerou naši bolest a osamělost.

Jak můžeme přemýšlet o něčem jiném než o své současné situaci ? To můžeme dělat, když nelpíme na výsledcích. Nemáte-li strach z výsledků, neděláte si starosti s tím, co se děje v přítomnosti. Chápete svůj život v širším kontextu. Tím transformujete svou současnou situaci a přestáváte ji chápat jako problematickou. A jestliže svou situaci chápete jako neproblematickou, vaše situace se takovou stane. A vy ji překonáte.

Jak poznáme, jaká rizika bychom měli podstoupit ? Kdybychom to věděli, nebyla by to „rizika“. Život je dobrodružství. Chcete záruky ? Pak hrajete špatnou hru. A přece existuje způsob, jak vždycky dostat to, co chcete. Musíte chtít to, co dostáváte. V tom spočívá moudrost. Skutečné mistrovství. V **Hovorech s Bohem** je podrobně popsán proces, jakým všichni můžeme vytvořit to, co chceme. Tento proces je velmi účinný. Všichni jsme v procesu vývoje. Každý z nás se vyvíjí. Někdy využíváme tohoto procesu tak účinně, že nás to samotné překvapuje ! Jindy se nám nedaří dosáhnout svých cílů, ať se snažíme sebevíc. To závisí na mnoha okolnostech. Znovu si přečtěte **HSB**. Všechno je v nich vysvětleno. A pokud jde o podstupování rizika, vzpomeňte si na tato krásná slova francouzského básníka a filozofa Apollinaira;

„Pojďte až na kraj.“

„Nemůžeme. Máme strach.“

„Pojďte až na kraj.“

„Nemůžeme. Spadneme !“

„Pojďte až na kraj.“

A oni šli. A on je strčil

A oni letěli.

Kdosi jednou řekl: „To, čeho se bojíte, považujte za dobrodružství.“ Velice se mi to líbilo.

Přírodní pohromy a povaha hudby

Milý pane Walschi, především vám děkuji za to, že si důvěřujete natolik, že nasloucháte Bohu, a že jste měl odvahu publikovat své knihy. Mám několik otázek:

(1) Proč se některé přírodní pohromy stávají jen v některých částech naší země ? Například v Nebrasce mají tornáda, v Kalifornii zemětřesení atd. Je to způsobeno geologickými faktory, nebo je to důsledek negativních vibrací způsobených událostmi, k nimž došlo v minulosti ?

(2) Jaký je skutečný vztah mezi hudbou a Bohem ? Může nám hudba sloužit ? Jestliže ano, jak ? Děkuji vám za váš čas a pozornost.

S pozdravem, Mary, RI.

Milá Mary, ptáte se na některé věci, na které se mě ještě nikdo nezeptal. Pokud jde o vaši první otázku, ani tornáda, ani zemětřesení nejsou důsledkem negativních vibrací způsobených událostmi, k nimž došlo v minulosti. V hmotném vesmíru existují zákony, které mají své účinky. Jedním takovým zákonem je například zákon přitažlivosti. Geofyzikální jevy, o nichž hovoříte, jsou důsledkem těchto zákonů. Přírodní zákony, stejně jako všechny hmotné účinky, lze obejít nebo překonat. Když to děláme, vytváříme novou realitu.

Pokud se týká hudby — veškerý život je vibrace. Hudba je vibrace, kterou slyšíme, ale nevidíme. Hudba je jedním z dialektů Božího jazyka. Je založena na matematice (jako všechno ve vesmíru) a je vyjádřením vyšších vibrací života. Jak vám slouží hudba ? Jak chcete. Její vibrace mohou být uklidňující, vzrušující nebo inspirující. Některá hudba, stejně

jako některé frekvence světla, může být léčivá. Taková hudba působí na všechny buňky ve vašem těle.

(2)

DRUHÁ KAPITOLA

DUCHOVNÍ CESTA / ŽIVOT

Už mnoho let se snažím žít duchovním životem. Není to snadné. To, co mělo být snadné - nemělo by snad sblížení s Bohem být tím nejsnadnějším ? - se projevilo jako něco velmi obtížného. Alespoň donedávna.

Dnes chápu, že tomu tak bylo proto, že jsem nevěděl, kde je moje duchovní cesta. Věděl jsem, že nějakou cestou jít musím, a proto jsem šel cestou, kterou šli druzí přede mnou. Teprve nedávno jsem se rozhodl, že se vydám cestou svého srdce. Teprve nedávno jsem pochopil, že to je správné.

Jaké to je ? Přemýšlejte o svém vlastním životě a najdete odpověď. Duchovní cestou jdete od narození. Od doby před narozením. Duchovní cestou nemůžete nejít, neboť žádná jiná cesta neexistuje. Celý život je duchovní zážitek a každý váš krok je krokem na duchovní cestě. Všichni jsme duchovní bytosti a všechno, co si myslíme, říkáme a děláme, je duchovní událost.

Kam vás vaše cesta zavede dnes ? Ať vás zavede kamkoli, jsem si jistý, že to bude velké dobrodružství. Život je jen málokdy nudný.

Čekání na odpověď Boha

Milý Neale, jsem velmi zklamaná. Jsem velmi zmatená. Je Bůh mstivý a nenávislný, jak je psáno v Bibli, nebo je tolerantní a snášenlivý („Nezajímá mě váš každodenní život; jděte a bavte se."), jak ho popisujete ve svých knihách ? Jsem strašně nešťastná a osamělá. Celý život se modlím, ale nikdy jsem nepocítila přítomnost Boha. Čtu Bibli, pláču, prosím, křičím, zlobím se, ale nic nepomáhá. Vzdala jsem se. Ve jménu Ježíše prosím Boha, aby vzal můj život do svých rukou. Řekla jsem mu, jak jsem unavená - všechno k ničemu. Zaplatila jsem 150 dolarů za mantru, 250 dolarů za psychiatra -a nic ! Už dlouhé roky medituji, ale ještě nikdy jsem nedosáhla vnitřního klidu, nikdy ! Stále víc se hnusím sama sobě. Ani nevím, proč vám tohle všechno píšu. Stále hledám, hledám, hledám.

MM, Silverthorne, CO.

Milá MM, zdá se, že jste v takové situaci, v jaké jsem byl já, když jsem začal svůj rozhovor s Bohem. To je úžasné ! Není nic lepšího než být zhnusěn. Je to nejlepší předpoklad začít znovu. Nejlepší čas „vzdát se". Vzdáváte se svého dosavadního života a připravujete se na novou fázi. Začnete vytvářet novou realitu.

Vím, co dnes prožíváte a čím jste za ty dlouhé roky prošla. Vzdáváte se mnoha věcí a já vám radím, abyste se vzdala ještě něčeho, a pak budete dokonale připravena. Vzdejte se svého mylného názoru, že nemůžete najít odpověď. Musím vás ujistit, že odpověď najít můžete. Bůh vás nikdy neopustí a jestliže jste dosud nedostala jeho odpověď, není to proto, že by vám neodpověděl, nýbrž proto, že jste jeho odpověď nebyla schopna slyšet. Věřte mi. Bůh vám odpovídá. V tomto okamžiku. Každý den a v každém okamžiku vašeho života.

Nyní se podívejme na vaši charakteristiku Boha, neboť si myslím, že je mylná. Píšete, že v **HSB 1** Bůh říká, že ho „nezajímá váš každodenní život“ a že vám radí, abyste „šla a bavila se“. Tak tomu není. Boha váš život zajímá. Je mu ovšem lhostejné, jak si jej vytváříte.

Milující rodiče, kteří pozorují své děti při hře, „nezajímá“, zda si děti hrají na schovávanou nebo na babu. Zajímá je ovšem, zda jsou v bezpečí a zda se dobře baví. Podobně je tomu s Bohem. Bůh nám dává nástroje, které nám umožňují hrát ty nejkrásnější „hry“ (to jest život), a poskytuje nám bezpečné místo, kde si můžeme hrát. Je mu ovšem lhostejné, zda hrajeme na schovávanou nebo na babu. Když však něco potřebujeme, Bůh je připraven pomoci nám.

Tak se nechová někdo, koho „nezajímá náš každodenní život“. Tak se chová někdo, kdo nás miluje natolik, aby nám dal svobodu volby, a kdo je připraven pomoci nám, kdykoli to potřebujeme. Takový Bůh mi připadá docela dobrý.

Takže Boha prostě, aby vám odpověděl. Prostě ho, aby vám dal nějaké znamení nebo nějakou radu, která by vám pomohla. Dávejte však dobrý pozor. Jeho odpověď může přijít v podobě, jakou neočekáváte. Mohou to být verše písně, kterou příště uslyšíte, může to být příběh z nějakého filmu nebo text nějaké knihy, která se vám náhodně dostane do ruky. Může to být náhodná poznámka přítele, kterého potkáte na ulici, nebo nějaká myšlenka, která vás napadne uprostřed noci. Dávejte dobrý pozor ! Dívejte se ! Naslouchejte ! Neboť nikdy nevíte, kdy a jak vám Bůh odpoví.

Říkáte, že je to peklo ?

Milý Neale, před chvílí jsem poslouchal jednu vaši audiokazetu a musím vám říci, že to bylo úžasné, ale trochu mě to zmátlo. Na kazetě označujete za nesmysl názor stoupenců Nového věku, kteří tvrdí, že jsme zodpovědní za všechno, co se nám přihodí, ať už je to rýma, rozvod nebo propuštění ze zaměstnání. V jednom z vašich bulletinů jsem však četl, že si vytváříme svou vlastní realitu. Jak to tedy je ? Jsme zodpovědní za svou rýmu, rozvod nebo propuštění ze zaměstnání, nebo nejsme ?

Moje další otázka se týká pekla. V HSB říkáte, že neexistuje žádné „peklo“, do kterého by duše odcházela po smrti. Nicméně v jednom televizním programu jsem viděl ženu, která hovořila o svém zážitku na prahu smrti a říkala, že se setkala s démony a příšerami v jakési pekelné scéně. Věřím, že mluvila pravdu. Jak její zážitek vysvětlíte ?

Děkuji, Neale. Chuck, MO.

Milý Chucku, dáváte mi velmi těžké otázky. Nikdy jsem neřikal, že si nevytváříme svou realitu (děláme to), ale označil jsem za nesmysl, když vám to někdo připomíná ve chvíli, kdy se cítíte špatně. Jinými slovy, člověku v obtížné situaci nepomůžete tím, že mu řeknete: „Všechno sis zavinil sám.“ To je to poslední, co chce v takové situaci slyšet. Nejdříve mu pomozte a teprve potom mu prozradte tuto moudrost. Nic jiného jsem nikdy neřikal !

Pokud jde o vaši druhou otázku, v nejvyšší realitě neexistuje žádné „peklo“. Nicméně v posmrtném životě, stejně jako v tomto životě, si můžete vytvořit jakoukoli situaci. Řeknete-li, že je něco „peklo“, pak budete peklo prožívat! Jakmile vás to však omrzí, situaci změníte tím, že prostě odejdete. Někteří lidé neodejdou, protože věří, že si peklo zaslouží. Jestliže tomu věříte, pak to budete prožívat. Ve skutečnosti však žádné peklo neexistuje. Je překvapující, že papež nedávno řekl totéž, a tím změnil katolické učení.

O těchto otázkách se můžete dovědět mnohem víc v **Třetí knize HSB** a také ve filmu Robina Williamse **What Dreams May Come** (Sny, které se mohou splnit). Chcete-li prožít neuvěřitelný metafyzický zážitek, jděte se na ten film podívat. Film je nádherným zobrazením mnoha myšlenek z **HSB 3** a popisuje také posmrtný život a širší reality našeho vesmíru. Nic takového jste ještě neviděl.

Vytváříme svou realitu už před narozením ?

Milý Neale, děkuji vám, že jste vyjádřil pravdu tak jednoduchým a srozumitelným způsobem. Vaše knihy jsou pro mě požehnáním. Ráda bych věděla, zda si na základě informací, jež jste získal během svého rozhovoru s Bohem, myslíte, že jsme ty nejdůležitější věci, které se dějí v tomto životě, vytvořili v minulém životě. Mám na mysle rozhodující události, které zásadně mění směr našeho života. Nebo si myslíte, že všechno, co se děje, vytváříme v tomto životě.

Děkuji vám za odpověď. Před rokem se mi stalo něco velmi bolestivého a já se s tím stále ještě nemohu úplně smířit.

S vděčností, Jane, Mill Valley, CA.

Položila jste mi velice dobrou otázku, Jane. Nicméně vaše otázka naznačuje, že existuje něco takového jako čas. Radím vám, abyste si znovu přečetla příslušné pasáže v **HSB 2**, které o tomto námětu pojednávají. Až je přečtete, lépe pochopíte, co vám teď řeknu. Jane, všechno se děje najednou. Takže v nejširším smyslu jsme vytvořili události a zážitky ještě před tím, než jsme vstoupili do tohoto těla, a stále je vytváříme. Obě odpovědi jsou pravdivé. Celý trik spočívá v tom, že se musíte naučit žít v tomto rozporu. Víím, že nechceme, aby v našem světě byly rozpory, avšak nejvyšší realita je plná rozporů.

Pokud jde o váš bolestivý zážitek, který jste prožila před rokem, vaše snaha zjistit, proč nebo kdy vznikl, vám pravděpodobně moc nepomůže. Proto byste se měla ptát: Co z toho chci udělat? Čím jsem ve vztahu k tomuto zážitku? Takže kdo jste, Jane? A čím chcete být? To je jediná otázka, na které záleží. V odpovědi na tuto otázku najdete své uzdravení, Jane.

Je náš život anulován naší „znalostí plánu“ ?

Milý pane Walschi, děkuji vám za vaši knihu. Přečetl jsem ji už třikrát a pokaždé jsem byl velmi dojat. Je dobré vědět, že Bůh není tyran. V první kapitole HSB nám Bůh doporučuje zapomenout, čím jsme, abychom mohli prožívat, čím jsme. Je náš život ovlivněn či anulován naší znalostí pravdy? A proč se zdá, že lidé, kteří hledají duchovní pravdu - kteří přišli na tento svět z absolutní sféry - hledají celý život Absolutno? Velice bych ocenil jakékoli vaše vysvětlení. Kéž je vaše srdce vždy naplněno klidem.

S láskou, Phillip, Jonesboro, TN.

Milý Phillipe, položil jste mi dvě velmi hluboké otázky a já vám gratuluji za to, jak dobře jste prostudoval **HSB**. Uvidíme, zda se mi podaří najít dobrou odpověď.

Nejdřív se pokusí odpovědět na vaši druhou otázku. Nemyslím si, že bychom celý život hledali Absolutno. Mám spíš pocit, že hledáme sami sebe. Myslím, že v hloubi duše žízníme po tom, abychom poznali a prožili to, čím opravdu jsme. Jakmile to poznáme a prožíváme (což může být po mnoha životech), snažíme se znovu vytvářet to, čím opravdu jsme. Abychom toho byli schopni, byla nám dána zapomnětlivost. Nemůžeme vytvářet něco, o čem víme, že tím už jsme. A přece tím nemůžeme „nebýt“. A tak děláme to nejlepší, co můžeme. Prostě zapomínáme, čím jsme, a to nám umožňuje rozpomínat se a znovu to vytvářet a prožívat - obvykle na vyšší úrovni.

Pokud jde o vaši první otázku, ano, váš život je ovlivněn vaší znalostí širšího plánu. Váš život je ovlivněn vším, co se vám stane. To je ostatně smyslem všeho, co se děje. Váš život však není „anulován“. Nezapomínejte, že vytváříte všechno, co prožíváte. Přitahujete k sobě každý okamžik a všechno, co tento okamžik obsahuje, abyste jej použil jako dokonalého nástroje k dokonalému vytváření svého dokonalého já. Ve vašem tvoření je dokonalost, a proto je dokonalé to, že jste se rozpomněl na to, co jste zapomněl. I načasování tohoto zážitku bylo pravděpodobně dokonalé. Už ani nevím, kolik čtenářů mi napsalo, že se jim **Hovory s Bohem** dostaly do ruky v pravý čas a pravým způsobem. To mě ovšem nepřekvapuje.

Pamatujte si také tohle: odhalení informací v **HSB** vás nezabavuje svobodné vůle. Zda této knize uvěříte, to záleží jen na vašem rozhodnutí. Můžete si z ní vzít, co chcete. Dáváte jí takový význam, jaký pro vás má, a tím z ní děláte to, čím pro vás je. Vy jste rozhodčím ve hře života.

Jeden reportér nedávno navštívil školu pro rozhodčí, protože se chtěl dovědět, jak to ti „muži v modrém“ dělají. Koneckonců musejí činit obtížná rozhodnutí v obtížných situacích. Reportér se nejdřív zeptal mladého rozhodčího, který měl za sebou teprve rok v první lize: „Řekněte mi, jak děláte to, co děláte?“ Mladý rozhodčí odpověděl: „To je jednoduché. Když je to gól. Odpískám gól.“

Reportér šel za instruktorem, který byl ligovým rozhodčím už několik let, a dal mu tutéž otázku. „To není tak jednoduché,“ odpověděl starší rozhodčí. „Nic není černobílé. Takže když to vypadá jako gól, odpískám gól. Odpískám to, co vidím.“

Nakonec se reportér zeptal majitele školy, který byl rozhodčím už sedmadvacet let. „Dokud něco **neodpískám**“ zabručel nejstarší rozhodčí, „není to **nic**.“

Je možné urychlit osvětlení ?

Milý pane Walschi, existuje nějaký způsob, jak urychlit proces osvětlení ?

Steve, Saline, MI.

Milý Steve, nejrychlejší způsob, jak „urychlit“ osvětlení, je začít si vážně představovat nejkrásnější verzi té nejkrásnější představy, jakou jste o sobě kdy měl. Čím byste chtěl být ? Jak byste se oblékal ? Co byste jedl ? Kam byste chodil ? S kým byste se stýkal ? Co byste dělal ? (A co byste nedělal ?) Co byste říkal ? Buďte velice přesný. Jak byste odpověděl na tyto otázky ? Napište si je na papír. Bude-li nutno, popište třeba celé stránky, abyste si vysvětlil sám sebe. Jakmile máte jasný obraz, vstupte do něj. Oblékejte se podle

svých představ Dělejte, co jste si představoval. Nepřemýšlejte o ničem jiném, nedělejte a neříkejte nic jiného.

Zpočátku vám to bude připadat troufalé, neboť o sobě máte velmi krásnou představu, věřte mi. A lidé kolem vás se začnou ptát, co to proboha děláte. Ignorujte je. Zapomeňte na ně. Nikdo neví, kdo jste. Ale pamatujte si jedno. Začnete-li realizovat svou vizi, lidé vás začnou opouštět. Možná se budete cítit opuštěný těmi, o kterých jste si dosud myslel, že vás milují nejvíc. Dokonce a vaši příbuzní vás mohou odmítat. Pamatuji si, jak obtížné bylo něco tak jednoduchého jako změna stravy. Polovina mých příbuzných si ze mě dělala legraci. Bylo to šílené. Jako bych se dopustil nějakého strašného hříchu. Rozčilovalo je, co jím, protože si mysleli, že je tím odsuzuji, ale já nic takového nedělal.

Budete-li mít pocit, že jste napadán, uvědomte si, že všechny útoky jsou voláním o pomoc. Pokračujte v tom, co jste si předsevzal. Jděte svou cestou. Jděte za svou vizí. Žijte podle jejího diktátu. Sdílejte s druhými, co jste se o sobě dověděl a čím jste se stal. Právě tak jako byste se s nimi rozdělil o milion dolarů, rozdělte se s nimi o své nové já.

Váš život se navždy změní. Budete na rychlé cestě k osvícení.

Potřebujete-li nějaký praktický nástroj, doporučuji vám **Příručku k První knize HSB**. Budete-li dělat všechna cvičení a úkoly, jež jsou v ní popsány, věřím, že budete schopni uplatňovat moudrost **HSB** v každodenním životě - což samozřejmě urychlí vaši cestu k osvícení.

Žijte v tomto světě, ale zachovejte si odstup

Milý Neale, jak mohu být v kontaktu se současnými událostmi, aniž bych ztratil vnitřní klid? Rozhlasové a televizní zprávy jsou většinou jen líbivé reklamní triky, jejichž cílem je vzrušit posluchače a zvýšit sledovanost. Smrt a násilí jsou považovány za „zprávy, jež lidé chtějí slyšet“. Po každých zprávách mám pocit, že musím meditovat. Meditace je pro mě jakousi obranou, neboť mi pomáhá zachovat si vnitřní rovnováhu. Co tomu říkáte?

John, Enfield, NH.

Milý Johne, „žít v tomto světě a zachovat si odstup“ bylo vždycky obtížné. Meditace je výborný nápad. Meditujte, meditujte, meditujte. Každé ráno a každý večer. A každé odpoledne, pokud můžete. Meditace vás udržuje ve spojení s vaší duší, která je vaší pravdou. To je dobrou protiváhou toho, co se děje ve vnějším světě. Pamatujte si to. Všechno ve vnějším světě je klam, vytvářený masovým vědomím. Ačkoli to můžete ovlivnit, nejste to vy.

Já osobně rozhoduji o všem, co přijmu do svého těla a mysle. To platí především o myšlenkách. Proto se nedívám na filmy, o kterých si myslím, že mi nic nedají. A když jsem uprostřed filmu, který se mi nelíbí, prostě se zvednu a odejdu. Ze stejného důvodu odkládám hloupé knihy. A ze stejného důvodu se nezabývám některými myšlenkami.

Když se cítím obzvlášť „otevřený“, nečtu noviny. Cítím to.

Je to pocit otevřenosti. Jakási emočně psychologicko duchovní nahota. Není to špatný pocit. Je to dobrý pocit. Jako když jsem tělesně nahý. Kdykoli jsem nahý, skoro vždycky se cítím dobře. Vlastně si ani nevzpomínám, kdy jsem se naposledy cítil špatně, když jsem byl nahý. Někteří lidé svou nahotu nesnášejí, ale já ano. Nahota mi nevadí. A někdy se tak cítím psychologicky. Je to dobrý pocit, svobodný pocit, ale zároveň si uvědomuji, že jsem

zranitelný, a proto nepřijímám všechno. Takže když mám tento pocit otevřenosti, novin se ani nedotknu. Raději si přečtu dobrou knihu. (Většinou čtu své vlastní !) Nebo poslouchám krásnou hudbu. Anebo ze sebe něco nechám proudit, místo abych něco vnímal. Posadím se ke stolu a píšu. Třeba dopis příteli. Nebo svůj bulletin.

Takže vám radím tohle: nečtěte noviny, nedívejte se na televizi a nevystavujte se žádné negativní energii, dokud se nenaučíte „uzavírat“ své psychické pole, svou auru. Někdy to je nezbytné. Ostatně je to schopnost, kterou rozvíjíme už v dětství. Pro mnoho lidí je však obtížné otevřít se vyšším sférám a jemnějším energiím. Buďte rád, příteli, že pro vás je obtížný opak.

Proč jsou lidé krutí ke zvířatům ?

Milý Neale, chápu krutost člověka k člověku -pokud to vůbec lze pochopit - ale v HSB 1 se vůbec nepíše o lidské krutosti ke zvířatům. V novinách a ve zprávách se každý den dozvídám, jak lidé zneužívají, týrají, mrzačí a zabíjejí zvířata. Kromě toho máme jatka, slepičí farmy atd. Zvířata jsou nevinné oběti. Nemohu ani pomyslet na bolest, jakou musejí snášet. A proč ? Prosím vás, požádejte Boha, aby mi to vysvětlil - a aby mi poradil, jak mohu pomoci.

Mockrát vám děkuji, Lori, Kalispell, MT.

Moje milá Lori, v tomto vesmíru není nic správné ani nesprávné. Všechno je tím, čím to je. Slova „správné“ a „nesprávné“ jsou jen nálepky, kterými označujeme věci kolem nás, abychom definovali, čím jsme. To děláme, kdykoli něco pojmenujeme. Problém však nastává, když velké množství členů určité společnosti začne označovat něco za „špatné“ a celá společnost začne věřit, že je to špatné samo o sobě. Lidé zapomínají, že je to jejich hodnocení. Jinými slovy, že si je vymysleli. Většina lidí nesnáší takovou odpovědnost, a proto předstírá, že si to vymyslel někdo jiný. Tím je obvykle Bůh. Bůh rozhodl. Bůh to řekl. A člověk už nemusí rozhodovat. Stačí, když poslouchá Boží příkazy. Bůh však lidem nepřikazuje, aby dělali to, co se rozhodli, že budou vyžadovat. To je mýtus.

Touto krátkou lekcí jsem začal proto, abych se vyhnul moralizování. V mysli mistra není místo pro odsuzování. Mistr prostě pozoruje. Mistr pozoruje, ale nic neposuzuje. Mistr se jen dívá. Nejdřív pozoruje činnost a pak pozoruje výsledek. Mistr dovoluje žákovi zakoušet důsledky jeho činnosti, ale neopravuje ho. Když žák zakouší negativní důsledky dostatečně dlouho, přijde za mistrem a řekne: „Mistře, tím, co dělám, si škodím. Co mám dělat, abych přestal škodit sám sobě ?“ Mistr mu málokdy odpoví, ale téměř vždycky žákovu otázku prostě opakuje. „To je dobrá otázka,“ řekne. „Co máš dělat, abys přestal škodit sám sobě ?“ Žák potom najde odpověď ve svém nitru a získá moudrost. Kdyby mistr žákovi odpověděl, žák by získal vědomost. Mistr však chce, aby žák získal moudrost. A to není totéž.

Kdybych byl mistr, odpověděl bych vám vaší vlastní otázkou. „To je dobrá otázka,“ řekl bych. „Jak můžete pomoci zvířatům ?“ Vy byste pak našla svou vlastní odpověď; odpověď, která vám vyhovuje, která je pravdivá pro vás. Budete-li si tuto otázku klást dostatečně často, odpověď najdete. Dříve nebo později odpověď najdete. To je jediná odpověď, kterou vám mohu dát, Lori. Žádná jiná odpověď vlastně neexistuje.

To platí o všech otázkách, Lori, nejen o vaší otázce ohledně týrání zvířat. Naneštěstí jsme velice netrpěliví a chceme znát odpovědi na všechna tajemství života ihned. Nejsme ochotni čekat. Nechceme o nich sami přemýšlet. A už vůbec nechceme být odpovědní za výsledky. Proto hledáme odpovědi u druhých.

Nejčastěji to děláme v případě otázek náboženských. Nejsme ochotni hledat svou vlastní nejvyšší pravdu, a proto dovolujeme druhým, aby nám řekli, co je pravda. Nejenže jim to dovolujeme, ale přímo to od nich vyžadujeme. Oblékáme je do talárů, uctíváme je, mluvíme tichým hlasem a prosíme je, aby nám řekli, co je pravda. A pak uděláme něco podivného: souhlasíme-li s tím, co nám tito úžasní lidé v talárech řekli, uděláme z nich světce a řídíme se jejich učením do písmene (ať to je pro nás dobré nebo ne). Jestliže s jejich učením nesouhlasíme, nazýváme je rouhači a přísně je odsuzujeme. (Někdy se pokoušíme je zabít.) Takže nakonec děláme to, co dělat chceme, ale vyhýbáme se vlastní odpovědnosti.

Ano, lidé dělají zvířatům hrozné věci. (Podobné věci dělají také jeden druhému, ale jak jste řekla, to je něco jiného.) Prosit Boha, aby vám vysvětlil, proč to lidé dělají, je totéž jako chtít, aby vám vysvětlil původ a strukturu vesmíru. Obě otázky jsou stejně složité. A kromě toho, jak by řekl Bůh, vysvětlení je irelevantní. Záleží jen na tom, co uděláte, abyste zvířatům pomohla. Moje odpověď zní: Dělejte, co chcete.

Je spousta možností a mnoho způsobů, jak se můžete pokusit ovlivnit chování druhých. Ale pamatujte si jedno. Svůj úspěch nebo neúspěch nesmíte posuzovat podle toho, kolik lidí ovlivníte v jejich chování. Nakonec se vám to nemusí vůbec podařit. To však není vaším cílem. Vaším cílem je jasně vyjádřit, čím opravdu jste. V tom spočívá vaše uspokojení. V tom spočívá vaše vítězství. To je jediný důvod, proč žijete; proč jste, čím jste; proč děláte, co děláte; proč máte, co máte. To je jediný důvod, proč děláte cokoli. Pamatujte si to.

Rád bych změnil své chování, ale moc se mi to nedaří !

Milý Neale, poslední dobou mám problémy a byl bych rád, kdybyste mi pomohl. Upřímně řečeno, mým hlavním problémem je moje osobnost. Jsem strašně netrpělivý, křičím na lidi a s nikým nevycházím.

*Zajímavé je, že od té doby, co jsem přečetl vaši knihu, je to stále horší. Vždycky jsem byl velmi netrpělivý, ale po přečtení **HSB 1** jsem se rozhodl, že se změním, protože jsem si uvědomil, že nejsem takový, jakým chci být. Dokonce jsem prohlásil, že se přestanu chovat bezohledně - ale ve skutečnosti jsem se začal chovat ještě hůř. Zdá se, že nejsem schopen své chování změnit !*

Vím, že v hloubi duše jsem člověk, kterého by všichni mohli milovat, a přestože cítím určitou lásku, nikdo mě opravdu nemá rád. Mám pocit, že mě mají rádi jen lidé, kteří vědí, kdo opravdu jsem. A jak už jsem řekl, jsem naprosto neschopen své nepříjemné chování změnit. Můžete mi pomoci ? Myslel jsem si, že jsem se z vaší knihy dověděl úžasné věci, ale když se to snažím uplatnit v každodenním životě, všechno je ještě horší.

Nick, Kansas City, MO.

Milý Nicku, děkuji vám za upřímnost. Podívat se sám na sebe a přiznat, co se děje, vyžaduje velkou odvahu a sílu. Je to ohromný krok vpřed (krok, jež mnoho lidí nikdy neudělá), a já vás za to chválím.

Nijak mě nepřekvapuje, že se ve vašem životě všechno zhoršilo, než se to zlepšilo. V **HSB** se píše, že jakmile něco prohlásíte, začne se dít pravý opak. Tak je tomu proto, že v nepřítomnosti toho, čím nejste, není ani to, čím jste. (Nicku, jestliže tuto větu nechápete, přečtete si ji ještě jednou.) V nepřítomnosti chladu neexistuje teplo. Není-li nic nahoře, není nic dole. Není-li nic krátké,

není nic dlouhé. Takže vesmír vám vždycky přináší to, čím nejste, aby vám připravil kontext, v jehož rámci můžete prožívat to, čím jste.

Existuje však řešení. Prozradím vám kouzelnou větu, která vám pomůže začít realizovat nejkrásnější verzi té nejkrásnější představy, jakou jste kdy měl o tom, čím opravdu jste. Tato věta vytvoří kontext, v jehož rámci můžete prožívat to, co prožíváte, a zároveň změnit své chování. Tady je: Co by teď udělala láska ?

Kdykoli se ve vašem životě něco stane, položte si tuto otázku a vytvoříte nový kontext, v jehož rámci můžete reagovat. Stane-li se vaší reakcí na danou situaci vaše odpověď na tuto otázku, vaše chování se změní. Ne vždycky. A pravděpodobně ne okamžitě. Ale dost často, abyste si vy i ostatní všimli změny - opravdové změny - ve vašem chování.

Žehnejte každému okamžiku a všemu, co vám každý okamžik přináší - zejména když vám přináší problémy. Obsahuje-li nějaký okamžik něco, co vás činí netrpělivým nebo nervózním, požehnejte mu a přijímejte jej s vděčností. Uvědomte si, jakou vám dává příležitost. Uvědomte si, jakým je darem A učiňte z něj dar také pro druhé. Neboť druzí ocení vaše nové já.

Záhon protikladů

Milý Neale, v Příručce k HSB (The CWG Greide-book) jste napsal, že „jakmile prohlásíte, že jste něčím určitým, všechno opačné začne vstupovat do vašeho života“. Je to nějaká zkouška ? „Za co se prohlašujete, to k sobě přitahujete,“ píšete v osmnáctém čísle vašeho bulletinu. A přece nám radíte, abychom se prohlašovali za to, čím chceme být. Znamená to tedy, že v důsledku svého prohlášení, že „jsem láska, bohatství a zdraví“, mohu očekávat opak ? Tomu nerozumím. Prohlašuji se za to, čím chci být, protože jsem už prožila něco „jiného“. Proč by se měl stát „opak“ toho, co si přeji ?

Janet, Sierra Madre, CA.

Milá Janet, je to tak proto, že v nepřítomnosti toho, čím nejste, neexistuje ani to, čím jste. To je univerzální zákon, který jsem právě vysvětlil Nickovi. Dokud žijete ve sféře relativity (na rozdíl od absolutní sféry), nemůžete být tím, čím jste, pokud svět kolem vás neobsahuje to, čím nejste.

Například nemůžete být „vysoká“, pokud neexistuje nic „nízkého“. V nepřítomnosti nízkých věcí, nemohou existovat vysoké věci. Není-li nic „nahoře“, nemůže být nic „dole“. V nepřítomnosti toho, co označujeme za „dobré“, by bylo pouhou fikcí to, co označujeme za „špatné“. Nic „dobrého“ byste nemohla zakoušet. Takže vlastně neexistuje nic „špatného“, neboť i to, co je pro vás „špatné“, je pro vás „dobré“. To je tajemství, které znají všichni mistři. A to jste si v minulosti neuvědomovala.

Až pochopíte, že takzvané „špatné“ události ve vašem životě existují jen proto, abyste mohla prožívat to, čím opravdu jste, přestanete se jimi zabývat. Když se vám stane něco „špatného“, nebudete o tom přemýšlet. Místo abyste to odsuzovala, budete za to vděčná. A to jste si v minulosti neuvědomovala.

Této vděčnosti dosáhnete tím, že všechno začnete chápat v novém kontextu. Budete vděčná za věci, které byste předtím považovala za špatné. V tom spočívá zázrak transformace. Tím, že změníte své představy, změníte své vnímání reality. Ve vnějším světě se nic nezmění. Vaše životní situace může být naprosto stejná, ale změní se způsob, jak ji prožíváte. A jak

se bude měnit vaše vnímání, postupně se začne měnit i vaše vnější situace. Neboť vnější situace se nemůže změnit, dokud se nezmění vaše vnímání. Tomu se říká „žít život zevnitř“.

Janet, proto žehnejte, žehnejte a znovu žehnejte svým nepřátelům a modlete se za své pronásledovatele. Neboť to, co Bůh řekl v **HSB 2**, je pravda: „Posílám vám jen anděly.“ A když se vám zdá, že se vám v životě všechno hroutí, uvědomte si, že to může být začátek nového života.

Poroučejte vesmíru

*Milý Neale, děkuji vám, že jste napsal **HSB 1**. Je mi dvaapadesát let a stále se snažím uskutečnit svůj sen. Nemohu se vzdát. Měla bych ? Je moje představa, že něco potřebuji, projevem negativity ?*

S láskou, Julie, Austin, TX.

Milá Julie, „potřebovat“ něco není dobré, protože to vyvolává pocit, že „nemáme“ to, co chceme. Vysvětlím vám to. Všechno, co si myslíte, říkáte a děláte, je tvůrčí. Máte-li představu, že něco potřebujete, svou představu uskutečníte. Vaše představa se projeví ve vaší realitě. Takže když si „myslíte“, že něco potřebujete, budete žít s pocitem, že to nemáte. Budete-li si naopak myslet, že to „máte“, pak budete žít s pocitem, že to nepotřebujete. Chápete ? Slova jsou velmi důležitá. Myšlenky jsou tvůrčí. Proto vždycky říkám, že něco chci, místo abych říkal, že to „potřebuji“. Chtít něco je mnohem silnější prohlášení. Je to vytváření něčeho nového. Je to příkaz.

Pro některé lidi je to obtížné, protože mají pocit, že dávají Bohu příkazy. Ale právě to si Bůh přeje. Řekněte vesmíru, co přesně chcete. Oznamte své preference. Přikazte Bohu, co chcete.

Uvědomuji si, že to zní jako rouhání. „Měli bychom od Boha něco vyžadovat ?“ Já jsem však neřekl „vyžadujte“. Řekl jsem „rozkažte“. Tomu byste rozuměla, jedině kdybyste byla sama Bohem. Neboť Bohové přikazují, zatímco nižší bytosti vyžadují. Nemáte požadavky, máte pouze příkazy. Rozkazujte vesmíru. Nebojte se. Vesmír je tu pro vás. Byl vám dán jako nástroj k tomu, abyste mohla vytvářet sama sebe podle nejkrásnější verze té nejkrásnější představy, jakou jste kdy měla o tom, čím opravdu jste.

Proto neříkejte, že něco potřebujete, neboť můžete zjistit, že opravdu strádáte. Raději něco chtějte. Přikazujte. Vytvářejte novou realitu. Jak se to dělá ? Děkujte Bohu za to, že vám to už bylo dáno. Tím potvrdíte pravdu prohlášení: „Než požádáte, já odpovím“. V **Hovorech s Bohem** je toho mnohem víc o vděčnosti jako nástroji tvoření. Můžete si to znovu přečíst.

Co mohu udělat aby se stal zázrak ?

Milý Neale, jsem tak trochu samotář, který hledá pomoc Boží, nikoli pomoc lidskou. Jsem inteligentní, silný a vzdělaný. Už od dětství žiji v dobrém vztahu s Bohem.

*V **HSB 1** jsem našel potvrzení toho, co jsem již dávno věděl. Už dlouho se snažím dostat něco konkrétního od Boha, ale dosud se to nestalo.*

*Můžete mi dát nějakou radu ? Opravdu potřebuji vaši pomoc ! Už dlouho cítím, že stačí požádat Boha. Všechny moje pokusy byly marné, ale přesto neztrácím vůli uspět. Jak přivolám **do** své reality to, po čem nejvíc toužím ?*

Johnny.

Milý Johnny, nejrychlejší způsob, jak dostat něco od vesmíru, je dát to někomu jinému. Kouzelná věta z **Hovorů s Bohem** zní: Budte zdrojem. Tato dvě slova jsou kouzelným receptem, jak dosáhnout zázračných věcí, které nemůžeme získat žádným jiným způsobem.

To, po čem toužíte, nemůžete získat, protože v hloubi duše věříte, že si to nezasloužíte, nebo si prostě myslíte, že se to nemůže stát. To si myslí většina lidí a proto většina lidí ničeho takového nikdy nedosáhne. Ostatně proto se takovým věcem říká zázraky, neboť se stávají tak zřídka. Nikoli proto, že by nás Bůh nezahrnoval dary, ale proto, že nejsme schopni jeho dary přijímat. Protože lidé nevědí, jak přijímat Boží milosrdenství, Bůh vymyslel náhradní plán, který nám všem umožňuje být zázraky, skrze které se dostane zázraků druhým.

Takže stačí, když uděláte tohle: Nevím, co od Boha žádáte, ale ať je to cokoli, najděte si na tomto světě někoho, kdo potřebuje totéž, a buďte zdrojem toho zázraku. Pak zjistíte, že to, co proudí skrze vás, je vám dáváno. Dělejte to ustavičně. Vyhledejte 4 nebo 5 nebo 6 nebo 8 nebo 10 lidí, kteří potřebují to, co říkáte, že potřebujete vy, a najděte si nějaký způsob, jak jim to dát. To, co dáváte druhým, dáváte sobě ještě z dalšího důvodu. A to je ten nejdůležitější důvod a nejvyšší pravda obsažená v **Hovorech s Bohem**: Všichni jsme součástí jednoho celku. Takže když dáváte druhým to, co si sám přejete mít, totéž bude dáno vám, neboť kromě vás tu není nikdo jiný, komu byste mohl něco dát.

A nakonec, existuje jeden dobrý metafyzický důvod, proč dávání druhým obohacuje vás. Ještě jste asi nezakusil pocit dostatku. Každá buňka ve vašem těle popírá skutečnost, že již máte to, co si přejete získat. Jakmile někomu dáte to, co si přejete mít, okamžitě si uvědomíte, že to již máte. Věřte mi, funguje to !

V **HSB** je vysvětleno, proč nemůžeme mít to, co chceme. Bůh nám nikdy nedá, co chceme, neboť naše chtění odpuzuje právě to, co chceme nejvíc. To proto, že naše chtění je prohlášením, že to ještě nemáme. A to je samozřejmě opakem toho, co je pravda na nejvyšší úrovni.

Nic nechtějte... neboť budete strádat

*Milý Neale, **Hovory s Bohem** jsou vynikající. Jednomu však nerozumím. Říkáte, že naše „chtění“ je odrazem nedostatku a právě to nám vesmír dává. V další pasáži Bůh říká: „Chci to, co chcete vy.“ Z toho vyplývá, že si přeje, abychom postrádali to, co chceme. Sémantická přesnost, kterou vyžadujete, naznačuje, že Bůh má fundamentalistický postoj. Kosmická mysl by zajisté chápala smysl jeho prohlášení. Vysvětlete mi, prosím vás, problém vytváření nové reality.*

ArDee, San Francisco, CA.

Milý ArDee, skutečnost, že vaše „chtění“ je odrazem nedostatku, není v rozporu s prohlášením Boha, který říká: „Chci to, co chcete vy,“ Toto prohlášení znamená, že Bůh postrádá totéž, co postrádáte vy. Jinými slovy, totéž, co prožíváte vy, prožívá i Bůh. Proč

je tomu tak ? Jak je to možné ? To je jednoduché. Vy a Bůh jste totéž. Všechno, co prožíváte vy, prožívá i Bůh. Vy ovšem neprožíváte všechno, co prožívá Bůh ! Ve skutečnosti to však prožíváte, protože jste součástí Boha, ale neuvědomujete si to. Vaše vědomí je omezené. Vědomí Boha nikoli.

Když řeknete, že něco „potřebujete“, prohlašujete vlastně, že to nemáte. Neboť kdybyste to měl, nepotřeboval byste to. Toto prohlášení je velice účinné. Je totiž tvůrčí. Tvůrčí jsou všechny vaše myšlenky, slova a činy. Tvůrčí je i výrok: „Chci to, co chcete vy.“ Bůh tím vlastně říká, „vytvářím, co vytváříte vy.“ A to je hluboká pravda. Proto, ArDee, nic nechtějte. Z každé své žádosti učiňte projev vděčnosti. Říkejte: „Bože, děkuji ti za to, co jsi mi dal.“

Znáte nejúčinnější modlitbu, jakou jsem kdy slyšel ? Je to jediná věta. Naučte se ji nazpaměť. „**Bože, děkuji ti, že jsi mi pomohl pochopit, že tento problém už byl vyřešen**“

Později, až se zdokonalíte, přestanete si přát cokoli, co nemáte. To znamená, že si uvědomíte, že to, co máte, je dokonalé. To je velmi hluboké a užitečné porozumění. Pomáhá nám prožívat štěstí v každém okamžiku, v každé situaci. Pamatujte si, že to, čemu se bráníte, trvá. Proto buďte vděčný za to, co máte. Važte si všeho „dobrého“ ve svém životě. Neboť to, čeho si vážíte, rozšiřujete.

Možná už nikdy od nikoho nebudete nic chtít !

*Milý pane Walschi, je zajímavé, že přes veškeré pravdy, jež vám Bůh odhalil ohledně naší božské schopnosti realizovat naše přání, stále od svých čtenářů požadujete a tudíž potřebujete peníze, abyste mohl vydávat svůj bulletin. Nemýlím se, když řeknu, že k této situaci přistupujete z pozice „nedostatku“ ? Nevěříte, že máte schopnost realizovat peníze nutné k uhrazení výdajů za tisk, nebo věříte, že realizace přichází ve formě vašich žádostí o finanční příspěvky ? Mám dojem, že jste svou hlubokou víru, která přináší „věci“ odnikud, nahradil logickým závěrem, že zdrojem peněz mohou být čtenáři. Zdá se mi, že je to v rozporu se základními myšlenkami **HSB**. Nebo je to pouze moje interpretace. Nicméně to není myšleno jako kritika. Je to jen konstatování.*

Upřímně, Lorna, Kanada.

Milá Lorno, žádání čtenářů o příspěvky je samozřejmě způsob realizace ! Co jiného by to bylo ? Myslíte, že bychom neměli nikoho u stolu požádat, aby nám podal sůl, jen proto, že jsme všichni tvůrci a že je všeho dostatek ? Jestliže uprostřed oběda zjistím, že potřebuji sůl, nevidím žádný rozdíl v tom, zda si pro ni dojdou na druhou stranu stolu nebo zda někoho požádám, aby mi ji podal. Když mi ji někdo podá, našel jsem způsob, jak ji dostat. Realizoval jsem její přemístění ! Sůl byla na druhé straně stolu a teď je přímo pod mým nosem ! Tento způsob realizace žádoucího výsledku je stejně legitimní jako každý jiný způsob.

Opravdu si myslíte, že z učení **HSB** vyplývá, že už nikdy nesmíme nikoho o nic požádat ? Rád bych vám to objasnil. O něco požádat neznamená prohlásit, že to „potřebujeme“. Znamená to jen prohlásit, že to právě teď chcete. V tom je velký rozdíl.

Každý měsíc dáváme zdarma stovky výtisků našeho bulletinu lidem, kteří si to nemohou dovolit. Stačí, když požádají o studijní subskripci, a my jim bulletin pošleme. Samozřejmě to něco stojí. Proto občas žádáme vesmír, aby nám poskytl peníze ve formě příspěvků od čtenářů. Chcete-li nám poslat svých 6 dolarů, s radostí je přijmeme. Cena zasílání bulletinu je samozřejmě vyšší, ale my jsme zvolili tuto částku, protože jsme zjistili, že potřebujeme přibližně 60 tisíc dolarů na splacení našeho dluhu. Mnoho z vás nám tento

příspěvek posílá a my jsme za to velmi vděční ! Není to projev hojnosti vesmíru ? Určitě ano !

Jak „zůstat na duchovní cestě“ ?

Milý Neale, zdá se mi, že se občas vzdaluji ze své „duchovní cesty“. Co mám dělat ?

Debi, Medford, MA.

Milá Debi, o tomto problému se hovoří v **HSB**. Na otázku, jak zůstat na duchovní cestě, Bůh odpovídá: „Co chcete sama, dávejte druhým.“ Funguje to proto, že neexistuje nikdo jiný než vy. Co dáváte druhým, dáváte sobě. Možná to nechápete, ale vyzkoušejte si to. Brzy pochopíte, že je to „kouzelný recept“. Proto nás všichni mistři učí. abychom „dělali druhým to, co si přejeme, aby oni dělali nám“.

Debi, dám vám jednoduchou radu. Nechcete sejít ze své „duchovní cesty“ ? Pomáhejte druhým, aby z ní nesešli oni ! Budete-li posilovat duchovní „vytrvalost“ druhých, brzy zjistíte, že ji najdete i v sobě.

Neboť nikomu nemůžete dát to, co sama nemáte. A vždycky budete mít dostatek toho, co dáváte druhým. Vesmír podporuje štědrost.

Když jste na mizině, neztrácejte víru

Milý Neale, když jste hovořil o tom, že dlužíte 60 tisíc dolarů, a žádal jste 6 dolarů od každého čtenáře, který dostává váš bulletin, uvědomil jsem si, že jsem jedním z příjemců. Ačkoli mám stále finanční problémy, nepřestávám věřit v děkovnou modlitbu, kterou jste nás naučil, pane Walschi: „Bože, děkuji ti, že mi pomáháš uvědomovat si, že můj problém byl už vyřešen.“

*Tato modlitba mi už mnohokrát pomohla. Mám posledních 100 dolarů a žádné vyhlídky na zvýšení svého příjmu, který je posledních 30 měsíců nulový (zřejmě to vytvářím sám, jako nevýdělečná organizace). **HSB** jsem četl už třikrát, ale stále mi dělá potíže předávat vaše myšlenky druhým. Rád bych si koupil **Příručku k První knize HSB**, protože věřím, že by mi pomohla, ale nemám potřebných 13 dolarů. Vaše nadace dnes potřebuje pomoc a já bych to měl učinit svou prioritou. Jestliže si koupím vaši příručku za 12.95 \$, vaše nadace vydělá 4.95 \$, k čemuž mohu přidat 1.05 \$. Tím přispěji 6 \$ na vaši nadaci a zároveň získám příručku, kterou nutně potřebuji ! Takže mi zbyde 85 dolarů. A co má být ? Tento problém už pro mě byl vyřešen.*

Doufám, že vám to pomůže. Jsem přesvědčen, že vám pomohou tisíce lidí, kterým vaše nadace ReCreation dává tolik cenných informací.

S láskou, Jeff, Grangeville, ID.

Milý Jeffe, váš dopis je pro mě inspirací a zároveň příkladem odpovědi, za jakou jsme všichni v naší nadaci vděční. Mockrát vám děkuji. Mám však určité obavy. A to se mi nelíbí. Nicméně vím, že nejlepší způsob, jak se s nimi vypořádat, je být upřímný.

Bojím se, že mě lidé, kteří budou číst váš dopis, obviní za to, že čtenáře žádám, aby mi poslali peníze a věřili, že jim pomůže Bůh.

Mnoho lidí si myslí, že je to bezohledné, a určitá část mého já s nimi chce souhlasit. Proto bych nikomu neřekl: „Pošlete nám peníze, ať už je máte nebo ne. Bůh se o vás postará.“ To bych nikdy neřekl. Jestliže žádáme o šest dolarů, pak jen lidi, kteří si to mohou dovolit a kteří je pošlou s radostí.

Nechci popírat skutečné a pravdivé poselství **Hovorů s Bohem**. Toto poselství říká, že se o nás Bůh postará, jestliže tomu věříme. Všechno nakonec dobře skončí a pokud nic neočekáváme, žijeme opravdu svatým životem. Vyhnete se zklamání a zoufalství, protože nežádáme o nic, bez čeho se můžeme obejít - a pravda je, že se můžeme obejít beze všeho.

Tohle je velmi hluboké téma a já se jím v tomto dopise nemohu zabývat. Rád bych jen řekl, že nechci, aby nám lidé posílali peníze jen proto, aby dokázali, že věří poselství **HSB**. Z tohoto důvodu se dostávají do problémů různé náboženské a duchovní organizace, ale já nechci jít jejich cestou.

Na závěr vám chci říci, že váš upřímný dopis a váš projev víry, laskavosti a dobré vůle zůstane navždy krásným příkladem uplatňování zásad v praxi. Až se dnes večer budu modlit, strávím s Bohem trochu déle a požádám Ji, aby vás nějak odměnila za vaši víru. Očekávejte tedy malý zázrak.

Potřebujete víc peněz ?

*Milý Neale, jsem tak vzrušená, že ani nevím, kde začít ! Především vám chci poděkovat za vaši odvahu publikovat **Hovory s Bohem** a také chci poděkovat Bohu za to, že s vámi hovořil tak srozumitelným jazykem. Už několikrát jsem přečetla **HSB 1 a 2**. S pomocí **Příručky** v současné době studuji **První knihu**.*

Včera večer jsem studovala jedenáctou kapitolu, kde se hovoří o penězích ! Jsem jedenasedmdesát let mladá a měsíčně dostávám 378 dolarů důchodu. Žiji se svou dcerou, s jejím čtrnáctiletým synem a pětiletou dcerou. Moje dcera je živitelkou rodiny a můj vnuk, víc než kdokoli z nás, má pocit, že nikdy nemáme dostatek.

Po přečtení té kapitoly jsem se podívala do peněženky a dala jsem vnukovi pět dolarů z osmi, které jsem tam našla. Dnes ráno jsem šla do obchodu pro vodu, kterou obvykle беру z automatu před obchodem (protože v bytě nemáme pitnou vodu). Malíři právě malovali zdi obchodu a automaty byly přikryté plachtou, takže jsem musela jít dovnitř. Tady v Nevadě máme v každém obchodě hrací automaty. Rozhodla jsem se, že si zahraji za čtyři pětadvacetníky - udělala jsem to - a mince se rozmnožily.

Do dalšího automatu jsem hodila pět mincí a vyhrála jsem 250 dolarů !

Když jsem přišla k očnímu lékaři, abych si vyzvedla kontaktní čočky, za které jsem měla zaplatit padesát dolarů, lékař mi řekl, že jsem je zaplatila už minulý rok ! Když jsem ráno odešla z domova, neměly jsme s dcerou čtyřicet dolarů na pronájem skladovacího prostoru, kde jsme měly nábytek, a žádné peníze na jídlo do příštího pátku. Když jsem se vrátila domů, dala jsem dceři sto dolarů a šly jsme pronájem zaplatit. (Máme nábytek ve skladišti, protože nám shořel dům - ale to sem nepatří.) Zastavily jsme se v bance, abychom napsaly šek. Zatímco jsem byla uvnitř, dcera dostala lístky do biografu díky jakési reklamní akci, která se právě konala na parkovišti. Když jsme přišly do skladiště, dcera musela zaplatit jen třicet

dolarů. A pak že Bůh nemá smysl pro humor - celý den se smál a říkal: „Vždyť jsem vám to říkal !“

Ano, Bože, říkal jsi to - na světě je všeho dost ! Víím, že to je teprve začátek a že musím změnit své myšlení a začít přemýšlet způsobem, který je pro mě nejužitečnější.

Mám pro vás jednu otázku. Posledních pětadvacet let žiji plným, aktivním a zdravým životem a věřím, že budu žít do 125 let. Proto jsem stále mladá. Jestliže máme schopnost žít věčně, nebude země přelidněná ? A jestliže ano, co s tím budeme dělat ? Najdou vědci nějaký způsob, jak budeme moci žít v oceánech ? Budeme žít na jiných planetách ? Požehnej vám Bůh za všechno, co děláte. Mám pocit, že ta stá opice už není daleko.

S láskou, Joyce, Henderson, NV

Moje milá Joyce, váš dopis je inspirací, jakou jsem už dlouho nedostal ! Jsem rád, že jste se přesvědčila, že principy **HSB** fungují, a jsem příjemně překvapen, jak rychle vám to Bůh dokázal !

Pokud jde o vaši otázku ohledně přelidnění země, ve vesmíru je dost místa pro všechny lidi, kteří se rozhodnou žít věčně (ve skutečnosti všichni „žijeme věčně“, ale já víím, co myslíte). Budou-li však všichni lidé chtít žít na zemi, země se nakonec přelidní. Proto musíme najít nějaké jiné místo, kde budeme moci žít. Ale dokud takové místo nenajdeme, musíme omezovat růst populace na této planetě.

Vědci nakonec najdou způsob, jak se dostaneme na jiná místa ve vesmíru. Ale prozatím musíme šetřit naše zdroje, což v současné době neděláme. Můj přítel Dennis Weaver, herec a ekologický aktivista, je zakladatelem a prezidentem Institutu ekoloniky (toto slovo vzniklo spojením slov ekologie a ekonomie a Dennis je užívá k označení nového pohledu na ekologické a ekonomické problémy naší doby). Dennis má mnoho informací, které se týkají tohoto problému. Můžete ho kontaktovat na adrese: The Institute of Economics, P.O. Box 257, Ridgway, CO 81432.

Proč naše tělo stárne, jsme-li stvořeni, abychom žili věčně ?

Milý Neale, jsem velice ráda, že jsem objevila vaši knihu. Přečetla jsem ji už dvakrát a mám v úmyslu přečíst si ji znovu. Našla jsem v ní mnoho odpovědí na své otázky a jsem ráda, že Bůh je takový, jaký je. Už nemám strach ze života ani smrti. Mám však jednu otázku: Je-li naše tělo stvořeno, aby žilo věčně, proč nám ve třiceti šedivějí vlasy a proč nám slábne zrak ? Sára, Sault Ste. Marie, Ontario, Kanada.

*Milý Neale, je mi sedmnáct a právě jsem dočetla **První knihu Hovorů s Bohem**. Mám několik otázek. Bůh říká, že naše tělo je stvořeno tak, aby vydrželo věčně, a že si je ničíme pitím alkoholu. Má-li tedy naše tělo vydržet věčně, budeme vypadat mladě nebo staře ?*

Melissa, Perth, Západní Austrálie.

Milá Sára a Melisso, tak podobné otázky z tak od sebe vzdálených zemí ! Každý člověk „stárne“. Stárnou a umírají i lidé, kteří věří, že máme žít věčně v hmotné formě. Takže jste mi daly dobrou otázku.

Je možné, že za celou historii lidstva mělo jen velmi málo lidí dostatečně vyvinuté vědomí, aby žili věčně v hmotné formě ? Tím myslím tři nebo čtyři lidi. Řeknu vám, co si myslím já, nikoli Bůh. Řeknu vám svůj osobní názor. Tento dopis není „inspirovanou literaturou“.

Myslím, že naše tělo stárne, protože stárnout musí. Jak rychle, to je jiná otázka. Myslím, že bychom stárnutí mohli oddálit o několik let či desetiletí a možná donekonečna. To by však vyžadovalo dramatickou změnu způsobu života, kterou by jen málo lidí bylo ochotno učinit. Dokonce i „světci“ stárnou a umírají, stejně jako všichni ostatní. Stárne i Paramahansa Yogananda. A také Bhagwan Shree Rajneesh (Osho). Říká se, že tito lidé opouštějí své tělo dobrovolně. To znamená, že chtějí, aby jejich život v těle skončil. Možná tomu tak je. Ale chtějí mít tito lidé šedé vlasy a tlusté břicho a bolesti jako „my ostatní“ ?

V **HSB** se píše, že ano. Všichni chceme to, co prožíváme. To však neodpovídá na otázku, proč by to tito lidé měli chtít. A proč to chceme my ? Touto otázkou se budu muset zabývat podrobněji.

(3)

TŘETÍ KAPITOLA

TĚLESNÉ ZDRAVÍ

Nestaráme se dostatečně o své zdraví. Ani jako jedinci, a už vůbec ne jako národ. Zdraví je nejdůležitější faktor v našem životě, ale většina z nás tomu nevěnuje pozornost.

Naše planeta je obydlena živými bytostmi poněkud primitivní povahy, které se liší od vysoce vyspělých bytostí ve vesmíru především svým chováním. V **HSB** se píše: „Vyspělé bytosti pozorují, co je, a dělají, co je účinné.“

My to neděláme.

My pozorujeme, co je, ale nevidíme to nebo předstíráme, že to není. Nebo vidíme, co je, ale neděláme, co je účinné, protože nás nezajímá, co je. Nebo říkáme, že nás to zajímá, ale neděláme nic, čím bychom dokázali, že nás to zajímá.

To se týká především našeho zdraví. Většina z nás své zdraví nevytváří, ale pouze na ně reaguje. Nedávné výzkumy ukazují, že 50 procent všech úmrtí a 70 procent všech nemocí v Americe jsou důsledkem našeho nezájmu. To znamená, že těmto úmrtím a nemocem lze zabránit.

Hlavní příčinou je náš nedostatek sebekázně. Jíme nezdravou stravu, necvičíme, kouříme a pijeme alkohol. Naše životní návyky způsobují stres.

Nedávno jsem pořádal dvoudenní seminář, v němž jsem vysvětloval hlavní myšlenky **HSB**. Místnost byla plná lidí, kteří mi připadali docela rozumní, ale byl jsem překvapen, když téměř polovina chodila o přestávkách kouřit. A ještě víc jich jedlo k obědu a večeři tmavé maso. (Nemluvě o tom, jaké jedli moučníky.) Když jsme hovořili o životních návycích, všiml jsem si, že většina z nich stále žije způsobem, který způsobuje stres a znemožňuje dosažení osobního naplnění.

Robert Roth, ve své knize **A Reason to Vote** (Proč volit ?), říká, že stres je hlavní příčinou chronických nemocí v Americe a že 40 procent Američanů (to jest přes 100 milionů) trpí nějakou chronickou nemocí a že se toto číslo ještě zvýší.

Roth charakterizuje chronickou nemoc jako nemoc, proti které nemá naše moderní medicína žádné léčebné prostředky. K těmto nemocem patří srdeční poruchy, astma, artritida, migrény, cukrovka, roztroušená skleróza, kolitida, štítná žláza, Alzheimerova choroba a Parkinsonova choroba -to všechno jsou strašné nemoci, které trvají mnoho let a způsobují opakované bolesti. Šedesát devět procent pacientů je v nemocnicích kvůli chronickým nemocem.

Nemocnice však nabízejí pouze paliativní léčbu. Jen málo lékařů nabízí léčbu zaměřenou na odstranění příčin, ačkoli příčiny chronických nemocí jsou známe jak lékařům, tak pacientům.

V Americe dnes nemáme zdravotní systém. Máme systém, který se stará o nemocné, ale nedělá nic pro zdravé, i když je jasné, že udržování zdraví je nejúčinnějším prostředkem, jak zlepšit zdraví celého národa a zároveň snížit výdaje na zdravotní péči. Pouze jedno procento našeho zdravotního rozpočtu jde na prevenci.

Musíme lidi vzdělávat... a přesvědčovat. A také si myslím, že je nutná duchovní konverze. Mnozí lidé, kteří se považují za „duchovní“, nejsou duchovní natolik, aby pečovali o své tělo. Bohužel jsem k nim také patřil. Chceme-li se vyvíjet jako živočišný druh, měli bychom učinit ten nejzákladnější krok v evolučním procesu, což znamená, že bychom měli pečovat o své zdraví.

Zdá se, že to už začínáme dělat. Ačkoli federální vláda ani zdravotní pojišťovny neplatí za alternativní léčebné terapie, něco zajímavého se děje. Minulý rok navštívilo víc Američanů alternativní lékaře než lékaře alopatické. Tento trend začal díky tomu, že se veřejnost dozvídá o účinnosti alternativních léčebných metod.

Chceme-li, aby lidstvo dosáhlo vyšší úrovně, musíme pro to něco dělat.

Jestliže kouříte, možná chcete přestat.

Jestliže pijete alkohol, možná pití chcete omezit.

Jestliže každý den jíte tmavé maso, možná chcete jeho spotřebu omezit.

Jestliže pravidelně necvičíte, možná chcete začít.

Jestliže žijete ve stálém stresu, možná chcete začít meditovat.

To všechno jsou preventivní opatření, která vás ochrání před chronickým onemocněním. A občas můžete navštívit také chiropraktika. A se zaměstnavatelem si můžete dojednat, aby k vám do kanceláře jednou nebo dvakrát týdně chodil masér, který by vám dával masáže.

Informujte se o možnostech akupunktury. Navštivte aromaterapeuta. Zajděte k reflexologovi. A pravidelně navštěvujte přírodního lékaře.

Začněte jíst zdravé jídlo. Už dlouho to chcete udělat.

Můžete ovšem udělat mnohem víc. Můžete začít dělat to, co dělají vysoce vyspělé bytosti. Uvědomte si fakta (kouření způsobuje rakovinu, škrob způsobuje tloustnutí, tmavé maso je nezdravé atd.) a dělejte to, co je pro vás dobré. Začněte o sebe pečovat. Když ne kvůli sobě, dělejte to kvůli svým blízkým, kteří chtějí, abyste ještě dlouho žili ve svém těle.

Co znamená věta „na co se podíváte, to zmizí“ ?

Milý pane Walschi, chtěla jsem přestat číst duchovní knihy Moje snaha - duchovní hledání, modlitby atd. - nikam nevedla. Vaše kniha se mi však líbila. Při čtení jsem se nemohla ubránit smíchu a slzám. Nerozumím však větě: „Když se na něco podíváte, zmizí to.“ Vysvětlete mi to. Můj život za nic nestojí a byla bych ráda, kdyby zmizel. Už třiadvacet let mám nesnesitelné zdravotní potíže. Vždycky jsem je měla. Nemám zdravotní pojištění, a tak jsem doma a trpím. Jestliže léčíte, pomozte mi, prosím.

S láskou, Ruth, Oceanside, CA.

Moje milá Ruth, v **HSB 1** najdete tento citát: „Čemu se bráníte, to přetrvává. Na co se podíváte, to zmizí.“ Znovu si přečtete tuto pasáž, Ruth, protože si myslím, že velmi dobře vysvětluje, proč tomu tak je. Druhá část citátu - „na co se podíváte, to zmizí“ - znamená, že to, na co se podíváte, ztratí svou iluzorní podobu. Každý, kdo se podíval do tváře svému strachu a překonal jej, chápe tento výrok. Podobně je tomu s bolestí. Když se podíváte na svou bolest, bolest zmizí. Zmizí proto, že se jí přestanete bránit.

Vaše rezistence jen posiluje to, čemu se bráníte. To vám může vysvětlit každý, kdo se v zubní ordinaci křečovitě drží židle. Naopak ten, kdo se bolesti nebrání, kdo se jí podívá do tváře, zjistí, že ji snadno zmírní nebo dokonce eliminuje. Ženy, které se naučily Lamazeovu metodu, to dělají při porodu běžně.

Duchovní mistři dokážou eliminovat jakýkoli nežádoucí zážitek.

Mrzí mě, že tak dlouho trpíte špatným zdravím. Přesto vám radím, abyste se tomu nebránila. Uvědomte si, že jste si to (na vyšší úrovni) sama způsobila. Děkujte a buďte vděčná, neboť jste si vytvořila dokonalé podmínky pro vytváření a prožívání té nejkrásnější verze toho, čím opravdu jste.

O tomto námětu lze říci mnohem víc, ale dovolte mi to shrnout: Přijměte svou nemoc. Nebraňte se jí. Milujte ji. Možná svou situaci nezměníte, ale mohu vám s jistotou říci, že je ve vašich silách prožívat ji novým způsobem; způsobem, který je příležitostí, nikoli utrpením. Právě to dělá Christopher Reeve, herec, který se zranil při pádu s koně. Reeve je živoucím příkladem toho, o čem mluvím. Ruth, i vy to můžete udělat. Samozřejmě že nemusíte. Nikdo to od vás nevyžaduje. Ale můžete.

Co by Bůh řekl člověku trpícímu AIDS ?

*Milý Neale, minulý týden jsem si koupil **HSB** a zjistil jsem, že je to skutečně úžasná kniha. Objasnila mi mnoho myšlenek New Age. Pracuji jako dobrovolník s lidmi, kteří mají AIDS. Při této práci jsem se seznámil s myšlenkami Marianne Williamsonové, Kurzu zázraků*

(A Course in Miracles) Louise Hayeové, Bernieho Siegela a mnoha dalších. Rád bych věděl, jak lze aplikovat myšlenky HSB na problém AIDS ?

V **HSB** se píše, že Bůh nechce, aby lidé trpěli. Bůh vlastně nechce nic. Dal nám neomezené schopnosti, abychom si sami vytvořili, co chceme. Ať děláme cokoli, Bůh nás neodsuzuje. V **HSB** se píše o situacích, které jsou vytvářeny spíše kolektivní než individuální myslí. Je AIDS něčím, co by mělo přinutit společnost k tomu, aby změnila svou kolektivní mysl a začala vyjadřovat bezpodmínečnou lásku a soucit ? A co by člověku trpícímu AIDS řekl Bůh ? (Samozřejmě mám na mysli Boha z **HSB**, nikoli pomstychtivého Boha některých náboženství.)

Zajímalo by mě ještě něco, i když je to možná trochu ezoteričtější otázka. V **HSB** se píše, že všechno na hmotné úrovni je relativní; že můžeme zakusit lásku, pouze když jsme poznali strach, dobro, když jsme zakusili zlo, život, když jsme zakusili smrt, atd. Nicméně se tam také píše, že v absolutní sféře neexistují žádné protiklady a že jedinou realitou je láska. Znamená to, že veškerá dualita skončí, až člověk pozná absolutno a stane se Bohem ? Staneme se láskou, životem a světlem ? A přestane existovat strach, temnota a smrt ? Je tohle smyslem prohlášení mnoha metafyzických učení, že „zlo neexistuje“ ?

Všechno nejlepší, Jeff.

Ahoj, Jeffe. Je jasné, že Bůh by nikdy neřekl, že AIDS je božím trestem za naše chování. Všechno, co na této planetě vytváříme, vytváříme kolektivně svými myšlenkami, slovy a činy. Z jakého důvodu ? Každý jedinec má svůj důvod. Nicméně kolektivní vědomí je velmi mocné. Má-li dostatečné množství lidí „špatné myšlenky“ a jsou-li tyto myšlenky stejné, můžete se spolehnout, že se projeví v naší hmotné realitě.

Jsem přesvědčen, že světová epidemie AIDS je důsledkem našeho kolektivního vědomí, které obklopilo sexualitu pocity viny, strachu a studu. Toto negativní vědomí proniká každým naším sexuálním zážitkem. Nenávist zaměřená proti určité skupině lidí - a nenávist, kterou mnoho členů této skupiny cítí k sobě samým - je možná příčinou, proč je právě tato skupina postižena AIDS.

Individuální vědomí musí být velmi silné, aby mohlo překonat vědomí kolektivní. Toho je schopno takové vědomí, jaké měl Kristus. Člověk však nemusí být neustále na této úrovni vědomí. Někdy dochází k zázračným uzdravením u lidí, kteří se na Kristovu úroveň dostali jen na okamžik. Rád bych však opakoval, co se v **HSB** píše o léčení a tělesném stavu. Jakmile se určitý tělesný stav projeví, je obtížné se jej zbavit. To si musíme uvědomit. Na druhé straně však víme, že je možné AIDS eliminovat.

„To, čemu se bráníme, přetrvává.“ Proto se nebraňte tomu, co prožíváte. Láskyplně přijměte svůj vlastní výtvar a snažte se svou situaci prožívat tím nejlepším způsobem. Bude-li to znamenat okamžité uzdravení, bude to v pořádku. Jestliže ne, bude to také v pořádku. Bude-li to znamenat smrt, i to bude v pořádku.

Jedině s tímto přístupem můžete najít vnitřní klid a porozumění. Jedině tak můžete dělat zázraky. Proto se nebraňte svému vlastnímu výtvaru. Neodsuzujte jej. Uvědomte si, že je tím, čím je, a přijměte jej. Milujte jej.

To ovšem neznamená, že byste se měli vzdávat naděje na uzdravení. Znamená to, že byste se měli odevzdat do rukou Boha. Nesnažte se měnit situaci; snažte se změnit jen svůj pohled na situaci.

Co by řekl Bůh člověku trpícímu AIDS ? „Miluji tě. Teď jdi a miluj sám sebe. A přinášej sobě i druhým lidem svou dobrotu, velikost a božství. Přinášej lidem světlo vnitřní pravdy. Uzdravuj všechny kolem sebe. Ukazuj jim pravdu. Zbav je mylných myšlenek. Neboť to, co dáváš

druhým, dáváš sobě. A neboj se vrátit se ke mně. Dnes nebo kdykoli. Neboť já tě nikdy neopustím a nikdy ti neudělám nic špatného. Proto přijmi svou situaci. Prožij ji a vyjdi na druhé straně jakýmkoli způsobem. Dělej to však s úsměvem a láskou k sobě i druhým. Pak se tě nic nemůže dotknout a ty budeš světcem. A všem, kteří tě znají, bude požehnáno. A nepřišel jsi na tento svět právě z tohoto důvodu ?"

A teď odpovím na druhou část vaší otázky Ano, „veškerá dualita skončí, až člověk pozná absolutno a stane se Bohem". To je pravda. „Staneme se láskou, životem a světlem ? A přestane existovat strach, temnota a smrt ?" Ano, i to je pravda. „Je tohle smyslem prohlášení mnoha metafyzických učení, že „zlo neexistuje“ ? I to je pravda.

Musíte si však uvědomit ještě jednu důležitou věc. Až poznáme absolutno a budeme žít v dokonalé lásce a s jasným vědomím, že nic jiného neexistuje, budeme uspokojeni. Budeme dokonalí. Budeme šťastní. A budeme připraveni začít znovu. Neboť jsme všichni Bohem. Jsme živoucí život. Jsme to, co se stále vyvíjí. A jakmile se staneme tím, čím se stát chceme, opět tím přestaneme být ! Opět zapomeneme, čím jsme, abychom se mohli rozpomínat a znovu vytvářet to, čím opravdu jsme. Tohle je božský rytmus vesmíru; tohle je věčný koloběh všeho, co je. Neboť nic nemůže existovat bez svého protikladu. Nic nemůže být „tady", není-li něco „tam", nic nemůže být „nahoře", není-li něco „dole", nic nemůže být „předtím", není-li něco „potom". A také nemůže existovat nic božského, neexistuje-li něco, co božské není. A to je vysvětlením, proč Bůh stvořil „zlo“ !

Zlo ve skutečnosti neexistuje. My však „zlo" vytváříme; vytváříme nevědomost, vytváříme zapomnětlivost, vytváříme to, čím nejsme, abychom mohli znovu poznávat a prožívat to, čím opravdu jsme.

Jsme všechno, co existuje. A proto se děláme menšími, než je všechno, abychom všechno mohli obdivovat, uctívat a prožívat, abychom se ke všemu mohli vracet v nekonečném cyklu. Neboť Všechno nemůže poznat samo sebe jako Všechno, je-li stále Vším.

Tohle je velká záhada, která je vysvětlena v **Hovorech s Bohem**. Je to velké zjevení. Proto máme reinkarnaci. Proto máme to, čemu říkáme „zlo". Proto znovu a znovu hledáme to, co už máme, proto znovu a znovu chceme být tím, čím už jsme. Proto zapomínáme, proto se rozpomínáme a znovu zapomínáme.

Rozumíte, Jeffe ? Jestliže ne, znovu si přečtěte **První knihu Hovorů s Bohem**. Všechno tam je vysvětleno velice srozumitelně. Velice krásně. Je to opravdu úžasná kniha. Právě tak jako **HSB 3**, kde je vysvětleno, proč někteří lidé chtějí zůstat ve sféře totálního poznání a čistého bytí, místo aby se vrátily do sféry zapomnětlivosti. Tito lidé jsou mistry a božími posly, kteří žijí mezi námi, aby nám pomohli rozpomenout se. A existují také andělé. Božské bytosti, které nás vedou, utěšují a chrání, aniž si to uvědomujeme.

Já jsem takovým poslem, Jeffe. Vy také. Všichni jsme božími posly, pokud odpovíme na pozvání Boha. Je mnoho povoláných, ale málo vyvolených. Sami si volíme svou cestu a neseme pochodeň.

Měli bychom být vegetariány ?

*Milý Neale, **HSB** je úžasná kniha. Jsem žákem Kurzu zázraků. Byl bych rád, kdyby ses na něco zeptal Boha. Myslí si Bůh, že bychom měli být vegetariány ?*

George, Harvard, MA.

Milý George, Bůh si „nemyslí, že bychom měli“ být čímkoli. Bůh nemá žádné preference. Z pozorného čtení **HSB** je však jasné, že většina z nás nežije zdravým životem, i když tvrdíme, že tak žít chceme. Říkáme, že chceme jet do New Yorku, ale jedeme do San José !

Jíme všelijaké jedy, které neprospívají našemu zdraví. Věřím, že optimálního zdraví nedosáhneme tím, že budeme jíst maso z mrtvých zvířat. Měli bychom jíst živé organismy, které rostou v našich zahradách a na našich stromech. Myslí si Bůh, že to je „správné“ ? V Božím světě není nic „správné“ ani „nesprávné“ - některé věci nám prostě pomáhají a jiné nám škodí. Organická strava vede k životu, zatímco mrtvá strava vede k smrti. Tak je to jednoduché.

Lékaři nám mohou pomoci

*Milý Neale, **HSB** mi daly odpovědi na otázky, které mě dlouho trápily. Děkuji vám, Neale ! Píšete, že „nejen nechodíme na pravidelné lékařské prohlídky, abychom předešli zdravotním potížím...“ Moje první otázka zní: Jak mohou pravidelné prohlídky zabránit zdravotním potížím ? Neříká Bůh, že si své problémy způsobujeme úmyslně ? Jestliže je to pravda, jak nám mohou prohlídky pomoci ? Zadruhé: V **HSB** jste se stručně zmínil o tom, že lékařská komunita zatajuje z finančních důvodů některé léky a terapie. Takže Bůh ví, že lékařská komunita nemá na srdci naše zájmy. Proč by tedy Bůh doporučoval pravidelné lékařské prohlídky ? Děkuji vám.*

S láskou, Holly, Sherman Oaks, CA.

Milá Holly, ano, Bůh řekl, že si sami způsobujeme zdravotní potíže. A jedním z důvodů je zanedbávání zdravé životosprávy. Pravidelné lékařské prohlídky jsem doporučil, protože je rozdíl mezi lékařskou komunitou jako celkem a jednotlivými lékaři. Lidé se chovají jinak individuálně, než se chovají kolektivně. To platí nejen o lékařích. Návštěva u lékaře může přinést dobré výsledky. Z vlastní zkušenosti vím, že tomu tak je. V **HSB** jsem nechtěl snižovat jednotlivé lékaře. Pouze jsem poukázal na některé přístupy lékařské komunity.

Zajímá Boha, jak užíváme své tělo ?

*Milý Neale, jsem znepokojena tím, co jsem četla v jedné pasáži v **HSB**. Proč si myslíte, že Boha zajímá, jak pečujeme o své tělo, ale nezajímá ho, jak pečujeme o svou mysl (to jest televize, násilí atd.). Proč bychom se měli vyhýbat jen alkoholu ? Proč bychom neměli přestat pít kávu, kouřit marihuanu a užívat heroin a všechny látky, které „poškozuji naši mysl“ ?*

Carolyn, West Harwich, MA.

Milá Carolyn, správně ! Tu pasáž jsem napsal s úmyslem čtenáře „znepokojit“. Jak jsem řekl jinde, mým cílem bylo „probudit čtenáře“. Dále se v ní píše: „Když někdo hluboce spí, občas ho musíme ze spánku vyburcovat.“ Ale zajímalo by mě, jak jste došla k závěru, že „Boha zajímá, jak pečujeme o své tělo, ale nezajímá ho, jak pečujeme o svou mysl (to jest televize, násilí atd.)“. V **Hovorech s Bohem** je násilí v televizních programech odsuzováno a celá kniha pojednává o tom, jak zacházíme se svou myslí !

Pokud jde o vaši druhou otázku, v **HSB** je velmi ostře kritizováno, jak špatně zacházíme se svým tělem: „Nejíte zdravé jídlo a tím oslabujete své tělo. Navíc požíváte všelijaké jedy, které považujete za stravu.“ Káva, marihuana a heroin patří do stejné kategorie, a přestože jsem se o nich nezmínil specificky jako o alkoholu, myslím, že většina čtenářů pochopila, že jsem nemluvil jen o alkoholu.

Užívání léků „nezpomaluje evoluci“

Milý Neale, tento dopis jsem několikrát přepsala, protože mě stále napadají nové věci, které potřebuji objasnit. Především vám chci říci, že vaše knihy jsou krásné a znovu ve čtenářích probouzejí to, co většina z nás považuje za pravdu skrytou pod nánosem nesmyslů. Smutné je, že to jsou nejzákladnější pravdy, a přesto je lidé jako vy musejí stále opakovat, abyste překonali všeobecnou apatii a rezistenci.

Většina z nás je chycena v tahanici mezi každodenními potřebami a snahou dát životu nějaký smysl. Proč jsme tak tupohlaví a smutní? Uvědomuji si, že odpověď není jednoduchá, ale hlavní příčinou je naše tvrdošíjná řídící myšlenka: všechno, co děláme a říkáme, musí posilovat naši „image“. Přinejmenším nechceme vypadat jako hlupáci. Kdy už konečně začneme chápat nesmyslnost našeho života?

Píšete o možnosti žít věčně. Tato myšlenka mě děsí. Zapomněl jste, že „když je duše připravena opustit tělo, udělá to, ať se děje cokoli“? To se zdá být v rozporu s věčným životem, pokud ovšem nemluvíte o jiném druhu existence. Prosím vás, vysvětlíte mi to. Mám ještě jednu otázku: Polovina lidí v této zemi užívá Prozac nebo nějakou podobnou drogu (a druhá polovina by ji nejspíš měla užívat). I já jsem to dělala, dokud jsem se nerozhodla, že své problémy vyřeším jinak. Musím přiznat, že Prozac mi umožňoval být tím, čím jsem si vždycky přála být, ale mám pocit, že drogy nějakým způsobem ovlivňují evoluční proces. Co si o tom myslíte vy?

S očekáváním Nového zítřka, Vesna, San Pedro, CA.

Ahoj Vesno, z vašeho dopisu cítím, že jste zklamaná. Máte pravdu, Vesno, mnoho lidí je chyceno v tahanici mezi každodenními potřebami a snahou dát svému životu smysl. Nicméně vám radím, abyste se stala jedním z těch odvážných lidí, kteří chtějí žít a ne jen „přežívat“. Většina lidí jen přežívá, protože si myslí, že nemohou žít. Takových myšlenek je spousta. „Peníze nerostou na stromech“, „nemůžete mít všechno“ a tisíce dalších. Všechny tyto myšlenky posilují naši víru, že svůj život nemůžeme ovlivnit. Kdy už konečně pochopíme, že je to nesmysl? Až si přečteme **HSB**. Kupte si tu knihu a čtěte ji znovu a znovu, dokud se nenaučíte její obsah nazpaměť.

Tvrzení, že tělo bylo stvořeno, aby žilo věčně, není v rozporu s tvrzením, že když je duše připravena opustit tělo, udělá to, ať se děje cokoli. Otázkou je, proč je duše připravena opustit tělo. Odpověď je jasná. Protože se o tělo staráme tak špatně, že duše nemá zájem v něm žít. Proč by to měla dělat, když jsou nová, zdravější těla, ve kterých může pokračovat ve svém dobrodružství?

Ano, polovina Američanů užívá Prozac a já samozřejmě přílišné užívání drog nikomu nedoporučuji. Není však pravda, že by užívání léků, které nám opravdu pomáhají, zpomalovalo evoluční proces. Někteří lidé prostě potřebují obnovit biochemickou rovnováhu svého organismu. Nikoli proto, aby se cítili „dobře“, ale proto, aby se cítili normálně.

Přiznávám, že je mnoho lidí, kteří užívají příliš mnoho léků, ale myslím, že trochu přeháníte. Nicméně si přeji, aby se naši lékaři začali zabývat alternativními terapiemi, jako jsou například meditace, akupunktura a masáže. Nepochybuji, že by užívání těchto terapií snížilo přílišné užívání drog. A také nepochybuji, že by to bylo dobré pro všechny. Nechci však, aby si někdo myslel, že „zpomaluje svou evoluci“ tím, že užívá léky. Tak tomu prostě není.

Proč lidé užívají drogy ?

*Milý pane Walschi, ani nedovedu vyjádřit, jak hluboce na mě zapůsobila **První kniha HSB**. Už sedmadvacet let se snažím zbavit se závislosti na drogách. Vaše kniha mi dala inspiraci a pomohla mi pochopit, proč lidé užívají drogy (v mém případě drogy předepsané lékařem), aby byli schopni čelit světu. Je mi 42 let a po dvou měsících bez drog (což je samo o sobě zázrak) jsem je opět začala brát. Zoufale potřebuji Boží pomoc. Potřebuji jeho moudrá slova, aby mi dala sílu. Bůh říká, že je všechno tak jednoduché, ale já potřebuji víc inspirace a vědomostí. Doufám, že s ním o tomto problému budete mluvit. Je spousta lidí, kterým jeho moudrost pomůže.*

Susan.

Milá Susan, z vašeho dopisu mi není zcela jasné, zda užíváte jen léky na předpis nebo zda berete také drogy, které kupujete na ulici. Ať už je tomu jakkoli, vaše otázka se týká stovek tisíců lidí. Proto se na ni pokusím odpovědět.

Myslím, že lidé užívají drogy (ať už předepsané nebo ne), protože mají pocit, že se nemají kam obrátit. Stali se závislími na drogách, protože jim nic jiného nedává pocit pohody nebo alespoň pocit dočasného zmírnění emoční nebo tělesné bolesti.

Dokonce i ti, kteří užívají takzvané rekreační drogy, přiznávají, že nenašli žádný jiný způsob, jak dosáhnout uspokojení, které jim dávají drogy. A proto se ke svým drogám znovu a znovu vrací, ať je to alkohol, sexuální opojení nebo cokoli jiného. Jakékoli návykové chování je takovým přiznáním. Je to prohlášení, které říká: „Ztratil jsem kontrolu nad svým životem. Nejsem schopen dělat to, co opravdu chci.“

Lidi lze rozdělit do dvou základních kategorií podle toho, jak žijí svůj život. Buď svůj život aktivně vytváříme, nebo na něj pasivně reagujeme. Jsme buď aktivní, nebo reaktivní. Těmito dvěma způsoby prožíváme to, čím opravdu jsme a čím chceme být.

Není nic, čím bychom „museli být“. Máme svobodnou volbu. Činíme vlastní rozhodnutí. Nemusíme být rozzlobení, nemusíme být smutní, nemusíme být šťastní ani zuřiví. Všechno záleží na našem rozhodnutí.

Naše rozhodnutí téměř vždy závisí na tom, jak vnímáme realitu. Způsob existence volíme na základě svého vnímání. Veškeré naše chování závisí na tom, jak vnímáme svět kolem sebe.

Zjistil jsem, že je několik druhů chování. Chování může být (A) vzácné, (B) občasné, (C) obvyklé, (D) návykové, (E) nutkavé (F) adiktivní.

Nyní se vrátím k našim dvěma kategoriím. U lidí druhé kategorie (reaktivní) pozorujeme všechny druhy chování, jež jsem právě jmenoval (A-F). U lidí první kategorie (aktivní) pozorujeme však pouze tři první druhy (A-C). Jakmile se naše chování stane návykovým,

nutkavým nebo adiktivním, přestává vyjadřovat naše tvůrčí já a začíná vyjadřovat naše reaktivní já.

Jsme-li aktivní a tvůrčí, vytváříme nové chování, aby odpovídalo požadavkům přítomného okamžiku. Přijímáme každý okamžik jako něco nového a přistupujeme k němu tvůrčím a originálním způsobem. To neznamena, že bychom se nikdy nechovali tak, jak jsme se chovali dosud (můžeme být pořád laskaví, trpěliví, ohleduplní a milující). Naše celkové chování odpovídá představě, kterou o sobě máme, ale naše okamžité způsoby sebevyjádření jsou vždycky „originální“.

Jsme-li pasivní a reaktivní, přistupujeme k přítomnému okamžiku, jako bychom jej už mnohokrát prožili. Zaujímáme pasivní postoj a chováme se stejně, jako jsme se vždycky chovali. Naše chování se stává „návykovým“, „nutkavým“ nebo „adiktivním“, protože naše způsoby sebevyjádření nejsou nikdy tvůrčí.

Ať už jsme aktivní nebo reaktivní, vždycky jsme pozorovateli toho, co se děje v našem životě. Rozdíl je pouze v tom, jak tyto události vnímáme. Tutéž událost lze vnímat různými způsoby.

Naše tělo je v podstatě příjemcem informací. Tyto informace vnímáme svými smysly. Snažíme se v nich najít nějaký smysl - ale zapomínáme, že je sami vytváříme.

Většina lidí považuje život za něco, co se nám děje, nikoli za něco, co sami vytváříme. Na lidi a události se díváme jako na něco mimo nás. Ve skutečnosti však nic takového neexistuje. Neexistuje nic, co by nebylo součástí toho, čím jsme. Dokud si to neuvědomíme, stále si myslíme, že existují lidé a události, nad kterými nemáme kontrolu. Věříme, že jsme ovládáni vnějším světem. Tento sebeklam, v němž žijeme, je příčinou našeho zoufalého chování, které se projevuje například v našem užívání drog.

Přílišné užívání drog je adiktivní chování typu F. A jelikož chování typu D, E a F patří do kategorie 2, je jasné, že užívání drog je reaktivním vyjádřením osobnosti. Adiktivní chování je ve skutečnosti extrémně reaktivní.

Reaktivní chování vychází z mylného názoru, že nemáme svobodnou volbu. Kdybychom věřili, že takovou volbu máme, chovali bychom se jinak. Protože tomu nevěříme, chováme se stále stejně. Ztratíme-li kontrolu nad svým chováním, začneme se chovat adiktivně.

Proč lidé užívají drogy? Protože zapomněli, čím jsou, a myslí si, že ztratili kontrolu nad svým životem. Proto žijí neautentickým životem. To znamená, že svým chováním nevyjadřují to, čím opravdu jsou.

Závislost na čemkoli nelze léčit jinak než duchovně. Přestože se nám to nedaří, stále se snažíme léčit závislost na drogách materiálními prostředky včetně fyzického násilí. (Tak se v této zemi snažíme řešit všechno.) Jednou však pochopíme, že jediné úspěšné léčení je léčení duchovní. Lidé, kteří vedou různé léčebné programy, to už dávno vědí.

Nicméně i tyto programy vycházejí z mylného názoru. Začínají sémantickou lží a chtějí, abyste tuto lež opakovali jako prostředek k uzdravení. Žádají vás, abyste opakovali, že jste bezmocní a že svou závislost nemůžete překonat sami. Ve skutečnosti však každý problém musíte vyřešit sami. Jiný způsob neexistuje.

Některé programy, které vám radí, abyste odevzdali svůj život do rukou božích, vycházejí z mylného předpokladu a vedou vás špatným směrem. Vyžadují totiž, abyste přiznali, že jste od Boha odloučení. A právě tato iluze odloučenosti vás činí bezmocnými proti vaší závislosti na drogách. (Proto mnoho absolventů těchto programů nikdy neřekne, že jsou „uzdraveni“. Pouze prohlašují, že jsou „v rekonvalescenci“.)

Ano, žádejte Boha, aby vám pomohl vyřešit problémy, jež bez jeho pomoci vyřešit nemůžete. S tím souhlasím. Ale nikdy nevěřte, že jste od Boha odloučení. A dávejte si pozor, abyste nenahradili jeden druh závislosti (například na drogách nebo alkoholu) jiným druhem závislosti (například na určité skupině). To by byla vzájemná závislost, nikoli nezávislost.

Ptáte se, proč lidé užívají drogy (ve vašem případě léky předepsané lékařem), aby byli schopni čelit světu. Dělají to, protože neznají svou pravou povahu, svůj pravý vztah k Bohu a svůj pravý důvod k životu. Tito lidé nerozumí životu a nevědí nic o svém vyšším cíli. Jsou odloučení od širší reality a proto žijí na čistě tělesné úrovni. Jsou ovládáni vnějšími okolnostmi a nevěří, že mohou rozhodovat o svém životě. Proto se považují za bezmocné a beznadějně a jedinou útěchu nacházejí v drogách nebo čemkoli, co jim poskytuje dočasnou úlevu.

A teď bych rád řekl něco lidem, kteří užívají drogy na předpis zodpovědným způsobem. Nepřestávejte brát léky proto, že si myslíte, že jste ztratili kontrolu nad svým životem. Pokud drogy užíváte rozumně, nevzdali jste se své vůle. Drogy vás naopak posilují. Užívejte však jen takové drogy, které nutně potřebujete. Ale nepřestávejte je užívat jen proto, že někteří „osvícení lidé drogy neužívají“. Osvícení lidé si vytvářejí takový život, jaký jim vyhovuje.

Je však mnoho lidí, kteří užívají drogy nad míru. Těmto lidem lze pomoci. Uvědomte si pravdu. Pravda vás osvobodí. Uvědomte si, že jste božské bytosti, které užívají života k tomu, aby vytvářeli to, čím opravdu jsou. Přitahujete k sobě všechno, co potřebujete k naplnění svého osudu. Proto nic neodsuzujte a všemu žehňte. A jestliže se vám nelíbí váš současný život, učiňte nové rozhodnutí.

Svůj život můžete změnit kdykoli, aniž musíte změnit cokoli vnějšího. Nic v okolním světě se nemusí změnit. Změní se jen to, co máte ve své duši. Změníte-li svou představu o sobě samých, dříve nebo později se začne měnit i vaše vnější realita. To je nevyhnutelné.

Chcete překonat svou závislost na drogách, Susan? Vytvořte si novou představu o sobě samé. Snažte se hlouběji chápat, čím opravdu jste. Uvědomte si, čím chcete být. Znovu a znovu čtete **První knihu Hovorů s Bohem**, dokud nepochopíte její poselství.

A nemyslete si, že vy jediná jste na něčem závislá. Většina lidí trpí nějakou závislostí. Lidé si to však neuvědomují. Závislost na drogách, alkoholu nebo jídle je dnes společností považována za závislost. Je-li však někdo závislý na sexu, lidé ho mohou považovat za „sukničkáře“ nebo „svůdníka“. Je-li někdo závislý na uznání druhých, může být považován za „dřívce“ nebo za „týmového hráče“ (vede-li jeho závislost k trvalé nespokojenosti, může být považován za „dysfunkčního“). Je-li někdo silný kuřák, lidé říkají, že má prostě takový „zlozvyk“. A tak bych mohl jmenovat další závislosti, jež dosud nenazýváme pravým jménem: závislosti.

Jakoukoli závislost lze překonat tím, že se staneme aktivními a tvůrčími lidmi. Tím, že se snažíme realizovat nejkrásnější verzi té nejkrásnější představy, jakou jsme o sobě kdy měli. Smyslem našeho života je znovu a znovu přetvářet sami sebe a tím oslavovat Boha.

Vím, že se všechno nezmění ze dne na den (i když to není nemožné), ale doufám, že vám moje rada pomohla. A nejen vám, Susan, ale také tisícům dalších lidí, kteří propadli návykovému chování, nad kterým nemají žádnou kontrolu. Přistupujte ke každému okamžiku jako k něčemu úplně novému. Dívejte se na každou událost jako na příležitost prožívat život novým a krásnějším způsobem. Uvědomte si, čím jste a čím chcete být. A snažte se toho dosáhnout, ať se děje cokoli.

ČTVRTÁ KAPITOLA

CO UDĚLAT SE SVÝM ŽIVOTEM

Přinesl vám letošní rok, co jste očekávali ? Jestliže ano, pak je to v pořádku ! Jestliže ne, proč ? Je možné, že přesně nevíte, co chcete. V **HSB** se píše, že „život vychází z našich úmyslů“. Věděli jste na začátku roku, co chcete dělat ? Víte to dnes ?

Přišel čas posoudit, jak se vám daří to, co jste si naplánovali. A měli byste obnovit své záměry. Neboť tento rok skončí dříve, než se nadějete. Přejde nový rok. Budete o něco blíže naplnění svého životního snu ? Přiblížíte se realizaci své životní vize ?

Posadte se ke stolu a napište si na papír svůj sen a svou vizi. Napište si, čeho chcete dosáhnout. Soustředte se spíše na to, čím chcete „být“, než na to, co chcete „dělat“. Neboť život vám dává příležitost prožívat to, čím opravdu jste. A to, čím jste, nezávisí na tom, co děláte. Mnozí z vás stále ještě věří, že štěstí najdete v něčem, co děláte. Skutečné štěstí však vychází z toho, čím jste. Pro vaši duši je důležité, čím jste. Neboť duše je bytí na nejvyšší úrovni.

Proto se rozhodněte, čím chcete být. Chcete být „šťastní“ ? Chcete dosáhnout „jistoty“ ? Chcete být „klidní“ ? Chcete být „láskyplní“ ? Uvědomte si, co chcete, a pak svůj záměr realizujte v každém okamžiku. Nedělejte nic, co je v rozporu s vašimi záměry.

Budete-li sledovat své záměry, přestanete dělat určité věci. Váš život se změní a vy dosáhnete vyšší úrovně vědomí. To je smyslem vašeho života.

Být či nebýt... tot' otázka.

Milý pane Walschi, chci se vás na něco zeptat. Jsem si jistá, že je mnoho lidí, kteří se dostali do bodu, kdy nevědí, čím chtějí být. Můžete mi dát nějakou radu ? Mám celý seznam toho, čím jsem byla, ale to mi dnes nevyhovuje.

Waynella, Dallas, TX.

Milá Waynello, jestliže nevíte, čím chcete být, kdo to má vědět ? Nemůžete-li si vybrat jednu z nekonečného množství možností, které vám vesmír nabízí, zkuste tohle: Formulujte svou otázku opačně. Čím nechcete být ? Přestaňte být tím, čím jste, a stanete se tím, čím chcete být.

Nesmíte zapomínat, že to, čím chcete být, není to, co „děláte“. Je to něco, čím chcete „být“. Mluvíme tu o „bytí“, nikoli o „dělání“. Například já jsem se kdysi rozhodl, že už „nebudu“ sobecký a bezohledný. Mému tělu trvalo dlouho, než to pochopilo. Ještě dlouho jsem „dělal“ věci, jež vycházely z nežádoucích stavů bytí. Postupně se však všechno začalo měnit. Pomalu jsem se zbavoval nežádoucích způsobů chování; způsobů chování, které nereprezentovaly to, čím jsem chtěl „být“.

Dnes jsem úplně jiný člověk, než jsem byl ještě před několika lety. V důsledku nového stavu bytí „dělá“ moje tělo věci, jež může dělat pouze tělo, které přestalo „být“ tím, čím bylo. Činnost vždycky vychází z bytí, ačkoli si to jen velmi málo lidí uvědomuje.

Nejsem si jistý, zda hovoříme o tomtéž; vím však jistě, že se o tom píše v **Hovorech s Bohem**. Člověk není tím, co dělá. Člověk je tím, čím je. Jestliže o tomhle mluvíte ve svém dopise, pak vaše rozhodnutí, čím chcete být, bude snadné. Jakmile se stanete tím, čím „chcete být“, najdete způsoby, jak „dělat“ to, co jste vždycky chtěla „dělat“. Vždycky mě znovu překvapuje, kolik lidí si najde vhodnou „kariéru“ v důsledku toho, že se rozhodli „být“ tím, čím opravdu jsou. Právě tak jsem začal „dělat“ to, co dnes dělám !

Proto si musíte uvědomit tohle: Všechno začíná bytím. Přestaňte hledat něco dokonalého, co byste mohla „dělat“, a začněte vytvářet to, čím chcete „být“. „Činnost“, která vám bude vyhovovat, přijde později. To vám slibuji.

Nevím, co mám dělat !

Milý Neale, už několik let pracuji v různých restauracích v Bransonu a jsem se svou prací velice nespokojený. Zajímám se o alternativní terapie, jako jsou masáže, jóga, transpersonální psychologie atd. Chci změnit povolání, ale nevím, kterou z těchto terapií si mám vybrat. Odpověď mě nenapadá ani při meditaci a proto bych byl rád, kdybyste se mohl zeptat Boha, která z těchto terapií je pro mě nejlepší a do jaké školy bych měl chodit ? Je mi pětatřicet a nezbývá mi moc času. Potřebuji pomoc od Boha, abych učinil správné rozhodnutí a abych našel své životní poslání. Se svou přítelkyní se chceme odstěhovat na západ, ale nevíme, jaké místo by pro nás bylo nejlepší. Můžete mi pomoci ? Stále pracuji v restauraci a nemohu se hnout z místa...

Chuck, Branson, MO.

Milý Chucku, mnoho lidí chce vědět, co je pro ně „nejlepší“ a co by měli „udělat“ se svým životem. Každý přemýšlí o tom, co by měl „udělat“, místo aby přemýšlel o svém „bytí“. Nemůžete se hnout z místa díky svému bytí. Změňte své „bytí“ a brzy přestanete „dělat“ v restauraci.

Přečtěte si mou brožuru **Bringers of the Light**. Vysvětluji v ní rozdíl mezi „děláním“ a „bytím“ a napsal jsem ji pro lidi, jako jste vy; pro lidi, kteří se nemohou hnout z místa nebo kteří věčně hledají „vhodné“ zaměstnání.

Musím vám říci, že by bylo velice neobvyklé, kdybyste „dostal odpověď“ na svou otázku při meditaci, neboť účelem meditace není dostávat odpovědi od vesmíru nebo od Boha. Meditujeme proto, abychom navázali spojení s tím, čím opravdu jsme. Jestliže meditujete s očekáváním, že dostanete odpověď, pak meditujete špatně. Vyprázdněte svou mysl a pak meditujte. Zapomeňte na všechny otázky a pak meditujte. Cílem meditace není „dostávat odpovědi“. Cílem meditace je dosáhnout stavu, v němž otázky a odpovědi jsou totéž.

Rozumíte tomu ? Chápete, co říkám ? Odpověď přijde z prázdnoty, jestliže vůbec nějaká přijde, nikoli z vašeho očekávání. Očekáváte-li odpověď, žádnou nedostanete. Neboť meditace není myšlenkový proces: meditace je přerušení myšlenkového procesu ! Proto mě nepřekvapuje, že jste při meditaci nedostal žádnou odpověď.

Pokud jde o vaši otázku k Bohu, co je pro vás nejlepší, byl bych rád, kdybyste pochopil něco, co může změnit váš život. Není nic, co by pro vás bylo „nejlepší“. Jsou jen věci, které vám

pomáhají dosáhnout toho, čím chcete být. A to, čím chcete být, není otázka, na kterou vám Bůh odpoví. Neboť kdyby vám odpověděl, váš život by ztratil smysl. Smyslem vašeho života je učinit právě to rozhodnutí, které chcete, aby za vás učinil Bůh ! Přišel jste na tento svět, abyste se rozhodl, čím chcete být, a abyste to vytvářel a prožíval. Bůh vám nikdy neřekne, jak to máte udělat ! To musíte rozhodnout sám. Bůh to za vás neudělá ! A já se nemohu a nechci Boha ptát, co je „pro vás nejlepší“. Ani vy byste se ho neměl ptát. Naopak byste mu měl říci, co je pro vás nejlepší, a pak byste měl pozorovat, co udělá !

Bůh nemá rád, když se ho někdo ptá. Bůh je rád, když se mu přikazuje. Tohle lidé nikdy nechápali. Lidé si myslí, že máme Boha „žádat“ o to, co chceme. Bůh říká, abychom to nedělali. O nic mě nežádejte. Neboť tím prohlašujete, že nemáte to, co chcete. A já vám nemohu dát to, co říkáte, že nemáte. Neboť vaše slovo je zákonem, vaše myšlenky jsou tvůrčí a vaše činy produktivní. Vytvářejí to, čím jste. Proto mě o nic nežádejte.

Největší problém je v tom, že se už nemůžeme spoléhat, že by nám někdo „dal odpověď“, že by nám řekl, co je „správné“, nebo rozhodl, co je „nejlepší“. Svá rozhodnutí musíme činit ve vakuu a pak za ně musíme nést odpovědnost. Tomu se ovšem většina lidí vyhýbá.

Chucku, říkáte, že vám je „pětatřicet a čas letí“. Tomu se musím usmát, neboť jestliže vy nemáte dost času, já nemám vůbec žádný ! Váš čas teprve začíná. A tak vám radím, abyste jej zastavil. Přestaňte věřit všemu, co vám nepomáhá. Vaším „posláním“ je to, co si zvolíte. Není to něco, co „najdete“, je to něco, co musíte vytvořit. Začněte to „vytvářet“, přestaňte to „hledat“. V **Hovorech s Bohem** se říká, že život je proces tvoření, nikoli proces objevování. To je nejdůležitější věta, jakou kdy budete číst.

Ted' už asi víte, jak vám odpovím na otázku, co je pro vás „nejlepší místo“. Žádné „nejlepší místo“ neexistuje. Nejlepší je místo, které za nejlepší považujete. Takové místo si musíte vytvořit, Chucku. Přestaňte je hledat. Já vám neřeknu, kde je najdete. Kdybych vám to řekl, myslel byste si, že znám odpověď, kterou vy neznáte. Žil byste i nadále s přesvědčením, že sice nemáte odpovědi, ale jestliže najdete někoho, kdo je má, všechno bude úžasné.

Nemohu nechat Boha, aby to udělal za mě ?

*Milý Neale, vaše kniha mě oslovuje na úrovni, kde vidím integraci lidského a božského. Nerozumím však jedné věci. Chápu, že jsem tvůrčím duchem, který se realizuje skrze mne, takže jsem vlastně duchem Boha a mohu tudíž vytvořit „dokonalý“ Život tady na zemi. Mohu se tedy rozhodnout vytvořit to, co považuji za božské. Nicméně v **První knize HSB** čtu tato slova: „Je mi lhostejné, co děláte, ale to vy nechcete slyšet.“ Na jiném místě však stojí: „Bůh chce to, co chcete vy.“*

Ale co se stane, když řeknu, „ať se neděje má vůle, ale tvá“ ? Co když chci, aby Bůh učinil rozhodnutí za mě, a Bůh mi odpoví, „je mi lhostejné, co uděláš“ ? Co se stane, když požádám Boha, aby rozhodl za mě, a Bůh mi řekne, abych se rozhodla sama za sebe ?

Vysvětlete mi to, prosím. Budiž vám požehnáno ve všem, co děláte. Posílám vám Světlo na vaši cestu !

Yvonne, Don Mills, Ontario, Kanada.

Milá Yvonne, dala jste mi velice dobrou otázku. Když chcete, aby Bůh činil rozhodnutí za vás, vlastně jste stáhla plachty, pustila kormidlo a necháte se unášet na vlnách bouřlivého moře. Tak je tomu proto, že Bůh nemá žádné preference a chce jen to, co chcete vy. I kdyby

měl nějaké preference, přál by si, abyste činila svá vlastní rozhodnutí. Nechcete-li se rozhodovat sama, vzniká tu malý problém.

Samozřejmě se můžete odevzdat osudu a spoléhat, že vás jeho větry zanesou do bezpečného přístavu. Když nevíte, co chcete, a ponecháváte všechno náhodě (to jest Bohu), pak se vlastně necháte ovlivňovat myšlenkami druhých a svým podvědomím.

Vaše tvůrčí já se začne řídit vaší původní řídící myšlenkou a vy pak něco uděláte. Neuděláte to však vědomě. A protože to uděláte nevědomě, budete tvrdit, že to byl „osud“ nebo „vůle Boží“.

Vaše budoucnost bude navíc ovlivněna kolektivním vědomím světa kolem vás, to jest lidmi, kteří žijí ve vašem okolí, a do jisté míry všemi lidmi na celé zemi, jejichž společné postoje až příliš často ovlivňují kolektivní zkušenost mnoha z nás.

Jelikož se názory lidí značně liší, nebudete vědět, co máte dělat. Nerozhodnost plodí nerozhodnost. Nakonec však zjistíte - a v tom je celá dichotomie - že nerozhodnout se znamená rozhodnout se. Skutečnost je taková, že neustále činíte nějaké rozhodnutí, což znamená, že neustále něco tvoříte. Rozdíl je pouze v tom, jakou metodu použijete. Moje rada: rozhodujte se vědomě o všem.

Jak vstoupit do „stavu bytí“

Milý Neale Donalde Walschi, navštívila jsem přednášku na téma „Jak milovat lidi a přesto mít úspěch“. V té době jsem se „rozhodla“, že budu láskou a pravdou, jako vy jste si zvolil moudrost a jasné myšlení. Přemýšlela jsem o tom, jak to ovlivnilo můj život. Zdá se, že láska se projevuje v mém životě mnohem snáze než pravda. Jsem totiž přirozeně milující člověk, takže je pro mě snazší milovat než mluvit pravdu. Víím, že pravdu neustále filtruji a upravuji, a proto jsem se rozhodla, že si to budu víc uvědomovat.

Ve vašich knihách je zjevná jak moudrost, tak jasné myšlení. Nedovedu si představit, jak někdo může začít z ničeho, to jest bez moudrosti a jasného myšlení, a najednou díky vlastnímu rozhodnutí začít tyto kvality rozvíjet a ukazovat celému světu.

Vím, že každý okamžik nám dává příležitost vytvářet nejkrásnější verzi naší nejkrásnější vize. Ráda bych věděla, zda pro vás byla přirozenější moudrost nebo jasné myšlení, a jak jste se stal tím, co je pro vás nesnadné. Připadalo vám to snadné už od začátku ?

Vaše moudrost a jasné myšlení hluboce ovlivnily mé pochopení života. Děkuji vám za to, čím jste. Děkuji vám za vaše knihy. Děkuji vám za vaše úžasné kurzy, které pořádá vaše nadace.

Donna, N. Grosvenordale, CT.

Milá Donno, jste velice laskavá. Faktem je, že i vy můžete začít z ničeho a stát se tím, čím chcete. Není žádný stav bytí, který by pro nás byl „nesnadný“. Všechny stavy bytí jsou dostupné všem lidem; záleží jen na tom, jaký stav si vyberou. Moje rozhodnutí stát se tím, čím jsem, bylo úžasné. Nikdy předtím jsem se necítil tak naplněný. Ano, bylo to snadné už od samého začátku. Každý stav bytí je „přirozený“ pro ty, kteří si na něj činí nárok. Stav bytí však musíte požadovat a vědět, že vám patří. „Jsem soucit“, „Jsem trpělivost“, „Jsem ztělesněné štěstí“ - to všechno jsou velice účinná prohlášení. Jsou to rozhodnutí. V každém okamžiku života můžeme učinit rozhodnutí. Protože stavy bytí vytváříme ve svém nitru, můžeme do nich vstoupit okamžitě a nepotřebujeme nic vnějšího, abychom je projevíli.

Začátek kariéry ve dvaasedmdesáti letech

*Milý Walschi, musím vám říci, že vaše **HSB 1 a 2** jsou ty nejlepší a nejrozumnější knihy, jaké jsem kdy četla. Jelikož můj manžel právě umřel a zanechal po sobě velké dluhy za léčení, mohl byste mi poradit, jakou kariéru si může vybrat dvaasedmdesátiletá žena? Hovoří Bůh o možnosti začít později?*

(Jméno

neuvedeno)

Milá přítelkyně, začít něco dělat není omezeno časem. Například psát můžete kdykoli. A nemyslete si, že by dvaasedmdesátiletá žena neměla čtenářům co říci. Spíš právě naopak! Také byste mohla začít malovat. Podívejte se na Whistlerovu matku. Nebo byste mohla dávat soukromé hodiny a vyučovat něco, co umíte. Nebo byste mohla být „profesionální babičkou“ pro nějakou rodinu nebo organizaci. Můžete dělat cokoli. To ovšem neznamená, že byste musela jít ve dvaasedmdesáti letech do práce. Je mnoho způsobů, jak splatit dluhy. Jestliže to potřebujete, požádejte Boha. A pamatujte si tuto „kouzelnou modlitbu“: Bože, děkuji ti, že jsi mi pomohl pochopit, že tento problém byl pro mě už vyřešen."

Musím tu zůstat abych se něco naučil

*Milý Neale, minulý pátek jsem dočetl **HSB** a celý víkend jsem o té knize přemýšlel. Žiji v korporativním světě, což je situace, se kterou se potýkám už čtyři roky (několikrát jsem odešel a opět se vrátil; naposledy v březnu a v dubnu jsem si náhle uvědomil, že moje současná situace je ještě horší - vydělávám méně - než, když jsem odešel před čtyřmi lety).*

Když jsem vstřel poselství vaší knihy a když jsem si o něm pohovořil s přítelem, který je na tom podobně jako já, uvědomil jsem si, že musím přijmout všechno, co mě korporativní svět potřebuje naučit, a že musím začít znovu. Teprve pak budu moci odejít, abych mohl začít dělat to, co opravdu chci. Musím však odejít usmířen a nikoli s hněvem. To znamená, že se musím zbavit svého hněvu a teprve pak odejít.

Takže zůstávám.

S láskou a pozdravem Nealovi a všem, AJ.

Říkáte, že jste si „uvědomil, že musíte přijmout všechno, co vás korporativní svět potřebuje naučit“. Musím vás upozornit, že korporativní svět nemá žádnou potřebu něco vás naučit. Ani vy nemáte žádnou potřebu něco se učit. Život není škola. Není to univerzita, kde buď prospíváte, nebo propadáte. Už dávno víte, co jste se na tento svět přišel naučit. Vaším úkolem je ukázat, co už víte. Jestliže víte, že „korporativní svět“ není tím, čím jste vy, pak můžete udělat jen jediné: dokázat to. Nic ovšem nedokážete tím, že budete čekat na nějaké „ponaučení“ nebo „lekci“! Znovu si přečtěte **Hovory s Bohem**. Unikla vám nejdůležitější myšlenka.

Většina lidí ospravedlňuje svou nespokojenost tvrzením, že „musí být něco, co se tady máme „naučit““. Není však co se naučit. Stačí jednat podle toho, co už známe. Musíme žít v pravdě, nikoli ve lži. Terry Cole-Whittakerová mi kdysi dala plaketu s nápisem: „Milý Neale, jsi jedním z odvážných -jsi člověk, který se rozhodl žít a nejen přežívat.“ Jsem na tu plaketu pyšný. Chcete-li zůstat ve svém zaměstnání, protože si myslíte, že potřebujete peníze, zůstaňte tam, ale nezůstávejte tam jen proto, že si myslíte, že to je nutné k tomu, abyste se naučil nějakou kosmickou lekci, kterou vás naučí korporativní svět!

Dovolte mi komentovat následující prohlášení. „Proč nemohu dělat to, co mám rád, a přesto se uživit ? „Postoj, který jste zaujal, abyste uvedl v soulad svůj vnější život se svou vnitřní realitou, je zdůvodněním, jež používá každý, kdo chce ospravedlnit své rozhodnutí zůstat v nějaké dysfunkční situaci: musíme se „něco naučit“ a nesmíme se tomu vyhýbat. Uvědomte si, že se nemusíte nic učit a že jen musíte dokázat, co už víte. V **HSB** se říká, že život není škola, nýbrž aréna, v níž máte příležitost být tím, čím opravdu jste.

Je jasné, že nejste členem korporativního světa. Co jste nebo nejste, to vám vždycky řekne váš vnitřní pocit. Cítíte to v žaludku. Můžete oklamat svou mysl, ale nikdy neoklamete své vnitřní pocity. Není to překvapující ? Ještě víc překvapující je, jak málo nasloucháme svému vnitřnímu naváděcímu systému. Mnozí lidé stráví polovinu svého života v zaměstnání, které nenávidí. Proč to dělají ? Protože si myslí, že to dělat musí. Je to součást plánu. Nebo dali slib. Nebo se učí životní lekci.

Je nejvyšší čas, abyste si to přestal myslet. Žádný „plán“ neexistuje. Jediný slib, který musíte dodržet, je slib, který jste dal sám sobě. To, co si myslíte, že se učíte, už dávno víte. Takže všechno, co děláte a čím trpíte, není k ničemu.

Pravděpodobně si pletete „činnost“ s „bytím“. Dovolte mi stručně zopakovat jeden princip: činnost vychází z bytí, nikoli naopak. Řekněme, že máte pocit, že jste spisovatel. Rád byste „dělal“ to, čemu se říká „psát“. Mohl byste psát poezii, prózu, romány, cokoli. Prostě chcete psát. Ale nemůžete to „dělat“, protože „žijete v korporativním světě“. Psaním se nemůžete živit, a proto „nejste“ šťastný.

To naznačuje, že vaše „bytí“ vyplývá z vaší „činnosti“ a je na ní závislé. Tak tomu však není. V nejvyšší realitě je tomu právě naopak. Vaše „činnost“ je projevem toho, čím v současné době jste (ať už vědomě nebo nevědomě).

Chcete-li být tím, čemu se říká „spisovatel“, „budte“ tím, ať už „děláte“ cokoli. Jinými slovy, můžete například umývat nádobí v nějakém klubu a přesto můžete „být“ tím, čemu se říká „spisovatel“. (Polovina spisovatelů v New Yorku umývá někde nádobí.) Spisovatelé píší, protože jim to dává uspokojení ! Skutečný spisovatel píše bez ohledu na to, čím se živí a jak málo má času. Vždycky máte čas na to, abyste byl tím, čím jste, neboť tím, čím jste, jste vždycky. Proto pište, pište a pište ! Pište ve dne v noci ! Pište v autobusu ! Na záchodě ! O přestávkách i po práci. Pište. Pište ! Pište o tom, co si myslíte, že je na světě krásné. Nebo o tom, co si myslíte, že je potřeba změnit. Pište pravdivě. Pak své rukopisy posílejte nakladatelům. Pořád pište a posílejte rukopisy nakladatelům. Dělejte to týdně. Měsíčně. Roky. Dokazujte světu, že jste tím, čím jste, bez ohledu na to, jak to „vypadá“, nebo co „děláte“.

Euforie nalezení sebe a Boha

*Nejmilejší Neale, aleluja ! Právě jsem dočetla **Druhou knihu Hovorů s Bohem**. Tato kniha obnovila moje naděje do budoucnosti a dala mi novou chuť žít. Děkuji vám za to, že neúnavně bojujete za pravdu, hovoříte k našemu nejvyššímu já a přinášíte nám osvícení.*

Vaše kniha mi poskytla čisté potěšení a potvrdila všechno, co jsem vždycky věděla. Dlouho jsem však nevěděla, co mám dělat.

Než jsem četla vaše knihy, chtěla jsem umřít. Od roku 1990 jsem všechno prožívala polovičatě. Opravdu jsem chtěla umřít ! Už nějaký čas studuji Kurz zázraků. Tento kurz mi poskytl léčení a čas myslet, studovat a vyvíjet se. Myslím, že mě Bůh vedl na každém

kroku a dokonce mě dovedl k vašim úžasným a srozumitelným knihám, které potvrzují všechno, co jsem už dávno věděla.

Těší mě, když vidím muže, který uznává ženy a oceňuje jejich hodnotu. To mi dává naději, že se muži začnou chovat jinak než dosud. Nancy na vás musí být velmi pyšná. Jistě se necítí opuštěná ve vašem stínu.

Myslím, že mým prvním úkolem je rozhodnout se, co budu dělat teď, když jste mi vrátil chuť do života. Nejdřív budu muset vyřešit jisté zdravotní problémy, které vznikly proto, že jsem tak dlouho chtěla umřít. Jak mám poděkovat člověku, který mi vrátil chuť žít? Strašně jsem se změnila. Nepochybuji, že Bůh požehná vašemu úsilí. Bůh žehná nám všem skrze vás.

S láskou, Kathie, Pocatello, ID.

Moje milá Kathie, děkuji vám za krásný dopis. Nemusíte mi být vděčná za to, že „jsem vám vrátil chuť žít“. To pro vás udělal Bůh. Přesněji řečeno, udělal to Bůh ve vás. Proto poděkujte sama sobě za to, že jste se přiblížila krásnější pravdě. Také poděkujte Bohu za roli, kterou v tom hrál on. Neboť Bůh vám ukázal cestu. Zahlédla jste světlo, Kathie. To světlo hoří ve vaší duši a čeká, že je budete sdílet s druhými lidmi. Už nikdy své světlo neskrývejte. Nechte je svítit na všechny lidi kolem sebe. Stanete se nositelem světla a budete obohacovat životy druhých, neboť jim budete připomínat, čím opravdu jsou.

Z vašeho dopisu vyzařuje euforie znovuzrozeného člověka. Opravdu jste se znovu narodila. Děkuji Bohu za tento dar. V jednom s vámi však nesouhlasím. Ve svém dopise píšete, že vaším „prvním úkolem“ je rozhodnout se, co teď budete dělat. Radím vám, abyste se nejdřív rozhodla, čím budete. Štěstí najdete v „bytí“, nikoli v tom, co „děláte“. A v tom je velký rozdíl. Jestliže nerozumíte něčemu z toho, co říkám, napište nám a objednejte si naše brožury **Bringers of the Light** a **Recreating Yourself**. Obě vysvětlují rozdíl mezi „bytím“ a „činností“ a ukazují, jak tuto moudrost uplatnit v každodenním životě.

Velice mě těší, že vám moje knihy přinesly užitek a že jste v nich našla radost. Žehnej vám Bůh, Kathie. Žehnej vám Bůh.

Jste tím, co si o sobě myslíte

*Milý pane Walschi, jsem bývalý vězeň, alkoholik a narkoman. Můj život se změnil díky organizaci AA. Dostal jsem vaši knihu **Hovory s Bohem** a během dvou týdnů jsem ji přečetl už třikrát. Můj život je lepší než býval, ale rád bych se dověděl, jak posílit svou víru. Dělá mi potíže udržet si zaměstnání. Myslím, že jsem se stal „asketou“, jak se říká ve vaší knize, neboť žiji v malém bytě se svou matkou, spím na zemi, chodím na schůze organizace AA a občas pracuji. Už sedm měsíců nepiji a rád bych si našel nějaké zaměstnání, které by mě bavilo, ale zatím jen studuji, čtu, modlím se a medituji. Jsem rád, že se duchovně vyvíjím, ale říkám si, že bych už měl začít pracovat. Můj problém: mám strach. Pomozte mi !*

S láskou, Gerald, CA.

Milý Geralde, musíte se „zvednout ze země“ a začít žít. Zdá se, že váš problém má tři aspekty Především si myslíte, že jste sám. Zadruhé se bojíte, že něco uděláte špatně. Zatřetí nevíte, co byste měl dělat.

(1)

Jestliže si myslíte, že musíte svůj problém vyřešit sám - stát nezávislým a opět přispívat

životu - bude vám to připadat obtížné a budete mít strach. I já bych měl strach, kdybych si myslel, že jsem sám. Nikdo však není sám, neboť Bůh je vždycky s námi. Bůh je naším nejlepším přítelem. Musíte si to však uvědomit a obrátit se na něho, kdykoli se octnete v obtížné situaci a máte strach. Řeknu vám „kouzelnou modlitbu“, kterou jsem citoval v **HSB** a která mi vždycky pomůže.

Milý Bože, pomoz mi pochopit,

že tento problém

byl pro mě už vyřešen.

Uvědomujete si moc této modlitby ? Nejkrásnější je, že vás ta modlitba učiní vděčným. Místo abyste prosil, začnete oceňovat. Děkuje Bohu za to, co je. V tomto okamžiku víry vytváříte svou realitu. Neboť jak říkají všichni mistři: Čemu věříte, to se stane.

(2) Myslíte si, že můžete udělat nějakou chybu, a to vám brání začít něco dělat. Ale co když vám řeknu, že všechno, co se děje, je dokonalé ? Žádné chyby neexistují a vy nemůžete nic zkazit. Proto už začněte něco dělat. A přestaňte se bát, že něco zkazíte. Najdete-li zaměstnání, a pak jste propuštěn, nedejte se odradit. Mnohem větší lidé, než jste vy nebo já, byli propuštěni ze zaměstnání. Každý manažer baseballového týmu ví, že bude propuštěn ! A většina z nich je propuštěna během tří až pěti let... někteří ještě dříve ! Ponaučení ? Máte-li strach, že budete „propuštěn“, zapomeňte na baseball !

Ponaučení je: Co má být ? Budte propuštěn. Najděte si nové zaměstnání. Budte propuštěn. Co má být ? Dříve nebo později si zvyknete a to vám dá víru pokračovat ve hře. Této hře se říká hra života. V této hře nemůžete prohrát. Jen to tak vypadá, protože nasloucháte názorům druhých. Většina z nás to dělá. Přestaňte to dělat, Geralde. Budte velkorysý ! Když se vám to nepovede hned napoprvé a třeba ani potřicáté, neodsuzujte sám sebe.

Nejtěžší je něco začít, když nevíte, co chcete dělat. Musíte si jasně uvědomit, čím chcete „být“, a z toho pak musíte vycházet. Jedině tak můžete dosáhnout svého cíle. Nemůžete dosáhnout cíle, dokud žádný nemáte. Může vám to připadat až směšně zřejmé, ale byl byste překvapen, kolik lidí se snaží dosáhnout cíle, který si ani nedali.

Čím chcete být ? Vyberte si něco. Chcete být „milující“ ? „zdravý“ ? „moudrý“ ? „silný“ ? Chcete být tím vším ? Vytvoříte-li si nějaký kontext, v němž chcete žít, nebudete z něj chtít vybočit. Například člověk, který chce být „zdravý“, nebude kouřit a pít. Nebude jíst nezdravou stravu. Člověk, který chce být „soucitný“, neprojde kolem staré ženy nesoucí nákupní tašku, aniž by jí nabídl pomoc. Představa, kterou o sobě máme, vytváří kontext, v jehož rámci začneme žít svůj život.

Co si o sobě myslíte, Geralde ? Co je nejkrásnější verze té nejkrásnější představy, jakou jste kdy měl o tom, čím opravdu jste ? **Hovory s Bohem** nás neustále nabádají, abychom svou představu realizovali. Jakmile se rozhodnete, čím chcete být, uvědomíte si, co tu děláte, a přestanete dělat jiné věci. Vytvořte si jasný kontext, v němž chcete žít svůj život. Stanovte si jasný cíl. Dejte si nějaké poslání. Nazývejte se něčím ! Nazývejte se „odvážným“. Nazývejte se „dobrým“ nebo „laskavým“. Nazývejte se „chytrým“ nebo „bohatým“. Stanete se tím, čím se nazýváte. Ve svém dopise se nazýváte „bývalým vězněm, alkoholikem a narkomanem“. Přestaňte to dělat, Geralde. Tím nejste. Nazývejte se nějak jinak. Stanete se tím, čím se budete nazývat.

PÁTÁ KAPITOLA

POCITY A MYŠLENKY / DUŠEVNÍ ZDRAVÍ

Kdybych si měl udělat seznam všeho, co ovlivňuje můj život, musel bych na první místo napsat pocity a myšlenky. Pocity jsou něco jiného než myšlenky, ale ne každý si to uvědomuje.

Myšlenky jsou tvůrčí aktivitou. To si většina lidí nemyslí, nicméně myšlenky jsou tvůrčí. Každá myšlenka je tvůrčí. Tuto pravdu by si všichni měli napsat na zrcadlo v koupelně, připevnit magnetem na ledničku a přilepit na nárazník auta. Každý by si ji měl vytetovat na zápěstí.

KAŽDÁ MYŠLENKA JE TVŮRČÍ.

Co myšlenky vytvářejí, to záleží na vás. Je však jisté, že něco vytvářejí. Dokonce i lékaři a vědci, kteří nejsou metafyzicky ani duchovně zaměřeni, dnes přiznávají, že to, co si myslíte, ovlivňuje váš život.

To je důležité tvrzení. A má to nesmírné důsledky.

Pocity jsou jazykem duše. Chcete-li něco poznat, vnímejte své pocity. Když nevíte, jak se cítíte, soustřeďte se na svůj žaludek. Přemýšlejte o svém problému. Pak předstírejte, že jste učinili rozhodnutí. Představujte si, že své rozhodnutí realizujete. Máte divný pocit v žaludku? Máte pocit klidu? Jste vzrušení? Rozzlobení? Vnímejte své pocity. Žaludek všechno ví. Žaludek nikdy nelže.

Pocity a myšlenky jsou naše nejcennější nástroje. Pomáhají nám uvědomovat si, čím opravdu jsme, a vytvářet to, čím chceme být. Nic víc si nemůžete přát.

Sám jste darem, který hledáte.

*Pane Walschi, píši vám s vědomím, že můj dopis nikdy nemusíte číst a že tedy nemusím dostat odpověď. Je však možné, že se mýlím, a proto vám píši. Dovolte mi krátký úvod. Než jsem přečetl **První knihu Hovorů s Bohem**, hledal jsem knihu, která by mi řekla, co jsem se chtěl dovědět. Obvykle totiž nečtu knihy, jejichž obsah mě nezajímá.*

Vaše kniha mi vrátila naději, že to, co jsem vždycky věděl, je pravda. Nebudu vás unavovat dlouhým příběhem, jen vám položím krátkou otázku. Co mám dělat, když se můj život nezměnil ani po přečtení vaší knihy, s jejíž obsahem souhlasím. Jsem vysoce inteligentní, vezmu-li v úvahu svůj původ. V knize se říká, že někteří lidé si ji přečtou, ale to jim nepomůže. Jsem pod tlakem svého neúspěšného života, v důsledku čehož nemám pozitivní postoj. Jsem plný hněvu a nevím, co mám dělat. Velice ocením jakoukoli vaši radu !

S upřímným pozdravem, Johnny, SC.

Milý Johnny, hněv je projevem strachu. Čeho se bojíte ? Překonejte svůj strach. Vaší realitou se stane cokoli, co položíte za slovo „já“. Slovo „já“ je jako džin v lahvi, Johnny Je kouzelné a přinese vám, co následuje. Píšete, že jste pod tlakem svého neúspěšného života. Dobře. To je vaše realita. To si o sobě myslíte. Radím vám, abyste si začal myslet něco jiného. Co třeba tohle: Život a jeho dary mě povznášejí ! Každý den se cítím lépe. Každý den přijímám a dávám stále víc darů. Celý můj život je dar, jež dávám druhým. Dar lásky radosti, dobroty a laskavosti; dar klidu, naděje a dobré vůle. Tohle je můj dar světu a sobě, ať už se v mém životě děje cokoli. Tento dar oslavuji. Tento výrok si v duchu opakujte pětkrát denně příštích 120 dní a pak mi napište a řekněte mi, že se ve vašem životě nic nezměnilo. Zkuste to.

Jak se zbavit negativních myšlenek

Milý Neale, četl jsem vaše knihy a poslouchal vaše audiokazety a děkuji vám, že jste nám všem předal důležité informace. Moje otázka se týká negativních, ošklivých myšlenek, které mě občas „napadají“. Moje myšlenky/názory/reakce nejsou odrazem člověka, kterým chci být. Než jsem přečetl vaši knihu, myslel jsem si, že mi ty zlé myšlenky dává „d’ábel“. Dnes vím, že žádný Satan neexistuje, ale rád bych se zbavil negativních myšlenek. Nemluvím o myšlenkách, které mě napadají při introspekci. Jestliže k nám hovoří Bůh skrze naši představivost, přicházejí špatné myšlenky od Boha nebo ode mě ?

Kelly, St. Louis, MO.

Milý Kelly, negativní myšlenky jsou vždy způsobeny strachem. Jen málokdy odpovídají realitě. Oznamují nám to, čeho se bojíme, a to, čeho se bojíme, nám jen málokdy hrozí v přítomném okamžiku.

Všechny negativní myšlenky jsou projevem strachu. Totéž platí o hněvu. Negativní myšlenky nás napadají, když nemáme, co chceme, nebo když máme, co nechceme. Negativních myšlenek se můžeme zbavit tím, že budeme chtít, co máme, a nebudeme chtít, co nemáme. Možná si myslíte, že se to „snadno řekne, ale hůř dělá“. Musím vás však ujistit, že to není tak těžké, jak si myslíte.

Chtít to, co máte, znamená chtít přesně to, co právě máte na talíři. I když je to něco, co obvykle považujete za negativní. I přesto to chtějte. Neboť dokud to nepřijmete, nikdy se toho nezbavíte. Čemu se bráníte, to trvá. Zbavit se můžete jen toho, na co se podíváte.

Nechtít co nemáte, je také snadné. To se nám vždy snažilo vštípit desatero přikázání. „Nebudeš toužit po manželce svého bližního“ ani po čemkoli, „co patří tvému bližnímu“. Toto přikázání nebylo vytvořeno proto, že by touha byla něčím špatným. Toužit prostě není zdravé, neboť to vyvolává negativní myšlenky. Takže chcete-li se zbavit negativních myšlenek, Kelly, nic nechtějte. Chtějte jen to, co máte. A to, co chcete, dávejte druhým. Váš život se změní ze dne na den.

To, čemu říkáte, „špatné myšlenky“, jsou představy, kterých se bojíte. Tyto myšlenky nepřicházejí od Boha, neboť Bůh se ničeho nebojí. Bůh k vám hovoří skrze vaši vlastní představivost, ale vy k sobě také hovoříte skrze svou představivost. A představit si můžete cokoli, věřte mi. Proto si nepředstavujte nic, čeho se bojíte.

Jak přestat mít strach ? Snadno. Uvědomte si, že Bůh je vaším nejlepším přítelem.

Jednoho rána jsem v televizním programu „Hodina moci“ poslouchal úžasné kázání reverenda Roberta Schullera. Bob hovořil o tomto námětu a říkal, že zná účinný prostředek proti strachu. Krátce předtím dostal infarkt a lidé se ho ptali, zda „neměl strach“. Bob Schuller odpověděl: „Neměl. Nikdy.“ Jak to dokázal? Jak mohl nemít strach? „To je jednoduché,“ odpověděl. „Použil jsem svou kouzelnou hůlku.“ Tou „kouzelnou hůlkou“ je třiadvacátý žalm. Přesně řečeno poslední verš, který si reverend často opakuje a který mu vždycky přináší velkou úlevu.

Který verš? „Dobro a milosrdenství mě bude následovat celý život, a já budu navždy přebývat v domě Božím.“ To je něco, čemu buď věříte, nebo nevěříte. Já tomu věřím bezpodmínečně. Bob také. Věřím, že Bůh je vždycky na mé straně. Vždycky ví, co potřebuji. Vždycky pro mě připravuje to nejlepší. I když je to smrt. To si reverend Schuller uvědomoval. Věděl, že i smrt by byla nejlepším výsledkem a že by se mu nestalo nic špatného. Jakmile se přestanete bát smrti, přestanete se bát také života. A to je velké osvobození, které vede k pozitivním výsledkům.

Něco mi brání v rozletu

Milý Neale, byla jsem na jedné vaší přednášce. Bylo to v neděli večer a dojalo mě všechno, co jste říkal. V jednu chvíli jsem se rozplakala a nemohla jsem přestat, dokud mi jedna paní, která seděla vedle mě, neřekla, že všechno bude v pořádku. Ani jsem nevěděla, proč jsem se rozplakala.

*Cítím, že jste se dotkl mé duše, že má „křídla“ jsou připravena k letu, ale mám pocit, že mi v tom něco brání. Zdá se, že nejsem motivovaná, abych dělala to, co si myslím, že bych dělat měla. Asi před třemi týdny jsem měla silný duchovní zážitek. Měla jsem pocit, jako bych se probudila z hlubokého spánku nebo z komatu, a následujících pět dní jsem nemohla usnout. Celé noci jsem četla **HSB 3**, mluvila s lidmi na internetu, uklízela atd. Ačkoli jsem se cítila poněkud unavená, měla jsem pocit intenzivního spojení se všemi lidmi, s nimiž jsem přišla do styku. V té době jsem měla jisté zdravotní potíže, ale duševně, citově a duchovně jsem se cítila neuvěřitelně dobře! Napadlo mě, že podobně se cítí člověk těsně před smrtí.*

Tento pocit však odešel po prvním celonočním spánku a lékařově ujištění, že jsem naprosto zdravá. Od té doby se stále snažím vyvolat tento úžasný pocit lásky a radosti. Medituji a modlím se, abych byla schopna cítit stejně intenzivní lásku každý den. Místo toho jsem však cynická, často kritizuji druhé a občas jsem jaksí ztracená a trochu rozzlobená. Opravdu se snažím být dobrým člověkem, snažím se „být“ láskou, ale nejsem toho schopna. Co mi v tom brání a jak to mohu překonat? Proč nemohu létat, jak si přeje moje duše? Modlím se a doufám, že mi dáte odpověď.

Mockrát vám děkuji, Lois, Cooper City, FL.

Milá Lois, v průběhu intenzivního duchovního růstu jsou tahové zážitky naprosto přirozené. Jakmile prohlásíte, že jste něčím určitým, všechno opačné začne vstupovat do vašeho života. To je zákon protikladů, který je podrobně vysvětlen v **HSB**. Nemyslete si, že děláte něco „špatně“, a nesnažte se dělat něco jiného. Prožívejte, co cítíte. Nic lepšího vám nemohu poradit. Prožívejte, co prožíváte. Uvědomte si, že to, čemu se bráníte, přetrvává. Budete-li chtít přetvořit své já novým způsobem, rozhodněte se, co chcete, a dávejte to druhým. Chovejte se k druhým tak, aby cítili, že jsou „dobří a milující lidé“. Dejte druhým příležitost prožívat to, co chcete prožívat sama.

Úplně na sebe zapomeňte. Myslete na druhé lidi, vždycky jen na druhé. V tom spočívá božská dichotomie. Co dáváte druhým, to dáváte sobě. Tak je tomu proto, že nikdo jiný neexistuje. Ve skutečnosti jsme všichni součástí jednoho celku, takže všechno, co děláte pro druhé, děláte pro sebe. Proto největší učení všech dob říká: Dělej druhému to, co si přeješ, aby on dělal tobě.

Nový začátek s HSB

*Milý Neale, před několika lety jsem řekl své ženě, že nechápu, proč se lidé tak zajímají o peníze? Žena si sbalila své věci a odešla. Nebyl to jediný důvod našeho rozchodu, ale hrozně jsem trpěl. Zůstal jsem sám; jen já a **HSB 1**. V temnotě, ve své osobní temnotě, jsem však zahlédl světlo. Nechápal jsem to. Můj pocit viny a bolesti a utrpení už nebyl odůvodněný. Uvědomil jsem si, že jsem nikomu neublížil, a mohl jsem začít znovu. Věděl jsem, že mám nový život, novou šanci, a že mohu pomáhat druhým. Začal jsem utěšovat zoufalství druhých, laskavým slovem, úsměvem nebo citátem z vaší knihy.*

To, co jste pro mě udělal vy, dělám teď pro druhé. „Jsem“ tím, co ode mně skrze vás žádal Bůh, abych mohl pomáhat druhým „být“. Byl jsem v obtížné situaci, ale uvědomil jsem si, že když pomohu jedinému člověku, ten pak pomůže dalšímu a celý svět se změní.

Hořím vášní milovat a pomáhat druhým. Můj život se změnil; už nikdy se nemohu vrátit zpět. Podívejte se, co jste udělal, Neale Donalde Walschi. Podívejte se, co jste udělal pro mou duši a pro lidi, kterým teď mohu pomáhat.

Světlo a lásku, Mark G.

Milý Marku, děkuji vám za váš velmi dojemný dopis. Jste příkladem toho, jak prožívat poselství trilogie **HSB**.

Potrestá mě Bůh za to, co si myslím ?

Milý Neale Donalde Walschi, jsem přesvědčena, že je potřeba velké odvahy a úsilí, abychom se stali nezávislími. Někdy mám strach, že se Bohu nebude líbit, co si myslím, zejména když zpochybňuji to, co prý Bůh říká lidstvu. Proto jsem se bála číst vaši knihu (která odporuje mnoha biblickým učení). Máte nějaký komentář ?

Shelly, Portland, OR.

Rozhněvají Boha moje myšlenky ?

Milý Neale, vaše kniha se mi moc líbila ! Jak jste odvážný ! Jak si můžete myslet takové věci ! Nemáte strach, že se Bůh rozhněvá ? Celý život mě učili, že Bůh slyší každou naši myšlenku a vidí každý náš čin. A když si myslíme něco nečistého, když se rouháme, budeme potrestáni. Byla jsem vychována v římskokatolické víře a rodiče mi vždycky říkali, že nikdy nesmím jít na mši do kostela jiné víry, protože to je „hřích“. A najednou čtu vaši knihu, ve které píšete spoustu věcí, které lze považovat za „hřích“ - včetně vašeho prohlášení, že neexistuje Deset božích přikázání ! Nemáte strach ?

Milá Shelly, milá BW, kdyby Bůh nechtěl, abychom přemýšleli, nedal by nám schopnost myslet. Nemějte strach, že Boha urazíte. To je nemožné. Jediné bytosti ve vesmíru, které lze urazit, jsou lidé, kteří si zakládají na svém egu. Bůh je nad ego povznesen. Tak vysoko, že si to ani neumíte představit. Bůh žije v čisté lásce. To je vše. Konec věty. A čistá láska by vás nikdy nepotrestala za to, že myslíte a zkoumáte nové možnosti. Život byl stvořen k tomu, abychom žili a tvořili, nikoli k tomu, abychom se řídili cizími pravidly chování. Proto se nebojte samostatně myslet. Bůh to jinak nechce.

Zajisté nemám strach z Boha. Pokud jde o druhé, nejsem si docela jistý. Nedávno jsem někde viděl nápis, nad kterým jsem se musel zamyslet. Bylo tam napsáno: „Bože, zachraň mě před tvými lidmi.“ Ne, nemám strach z Boží „reakce“ na to, co si myslím nebo říkám.

Jak zahnat špatnou náladu a nespokojenost

Milý Neale, jak se mám bránit depresivním náladám ? V životě je mnoho věcí, které mi berou odvalu. Nebo mi přinášejí zklamání. Myslím, že je velice obtížné nepodléhat zklamání a depresím. Jak to děláte ? Slyšela jsem vás mluvit na jedné veřejné přednášce a vypadal jste jako velmi pozitivní člověk. Po přednášce jste lidem podepisoval své knihy a na každého jste se usmíval. Dokonce jste hovořil s několika lidmi, kteří za vámi přišli se svými problémy nebo velmi vážnými otázkami. Jak to děláte, že jste tak pozitivní ?

Jay, Milwaukee, WI.

Milá Jay, vždycky tak pozitivní nejsem. I já mám někdy špatnou náladu a musím se bránit melancholii. Je pravda, že se to nestává často, ale když se to stane, snažím se tomu nevyhýbat. Melancholické nálady prožívám otevřeně a snažím se být tak citlivý, jak jen mohu.

Myslím, že otevřenost a zranitelnost jsou klíčem, Jay. Člověk musí být ochoten být zranitelný a naprosto otevřený. Snaha skrývat nebo potlačovat své pocity vede k dalším - a mnohem vážnějším - emočním problémům. V takových chvílích se snažím uvědomovat si všechny své dobré stránky. A snažím se být ve spojení s Bohem. Každý den s ním hovořím. Kdykoli mám čas, medituji. Je obtížné být sklíčený, když jste ve spojení s nejhlubší částí své duše, kde se nalézá moudrost, klid a porozumění. A je ještě obtížnější být sklíčený, když pravidelně hovoříte s Bohem. Takže jestliže mám často dobrou náladu (a to mám), pak je to proto, že se snažím uvědomovat si svou duši, nejen své tělo.

Každodenní meditace je nejlepším lékem proti špatné náladě, nespokojenosti, sklíčenosti a sebepochybnostem. Další dobrý způsob, jak se vyhnout zklamání, je žít bez zbytečných očekávání.

Dva kouzelné léky proti depresi

Milý Neale, v životě jsem prožila spoustu zklamání, ale nikdy jsem netušila, že tomu podlehnou. Uvědomuji si, že všechno závisí na našem „rozhodnutí“, ale možná to nechápu tak dobře, jak si myslím, neboť když jde do tuhého, jsem tak sklíčená, že nevím, jak se z toho dostat. A to mě děsí.

O vaší knize mi řekla moje matka (která je zároveň mou nejlepší přítelkyní). Když jsem tu knihu četla, moje srdce se naplnilo láskou. Tak je tomu vždycky, když se mi něco líbí. Kdykoli mám tak silný pocit - jako bych se měla rozplakat dojetím - vím, že je to ryzí láska.

Myslím, že jste výborný spisovatel. Děkuji vám, že jste mi připomněl všechno, co jsem na nějaký čas pouze zapomněla. Doufám, že se všichni lidé budou cítit tak, jak se teď cítím já. Mám pocit, jako bych se nadechla čerstvého vzduchu po hodině strávené pod vodou !

Steph J.

Milá Stephanie, děkuji vám za ta laskavá slova. Jsem velice dojat, že to říkáte, a chci, abyste věděla, že to nepovažuji za samozřejmost.

Začněme prvním odstavcem vašeho dopisu: Když se člověk dostane do hluboké deprese, je velmi obtížné dostat se z toho. O tom není pochyb. V takové situaci nepomáhají ani sebevětší životní zkušenosti. Musím vám říci, že vaše zkušenost není neobvyklá. Jsou situace, kdy si myslíme, že něco „víme“, ale jednáme, jako bychom nevěděli vůbec nic.

Znám dva způsoby, jak rychle překonat těžkomyslnost. První způsob jsme se naučil před mnoha lety od jednoho úžasného učitele. Druhý způsob mě naučil život. Začněme tím prvním. Trpíte-li často depresivními stavy, kupte si poznámkový blok a všude jej s sebou noste. Kdykoli začnete být smutná, vytáhněte blok a napište si čas, datum a přesný popis toho, co jste dělala, když jste začala být smutná. Pak si napište číslici od jedné do deseti, která bude označovat stupeň vaší deprese. Jste v takové depresi, v jaké jste už byla v minulosti ? Napište 8 nebo 9. Jste smutnější ? Napište 10. Jste jen trochu smutná, ale nejste v depresi ? Napište 6.

Počkejte třicet minut a celý proces opakujte. Půl hodiny dělejte, co jste dělala předtím (i kdyby jste se jen dívala do zdi). Pak opět vyndejte blok a запиšte si, jak se cítíte. Uvědomte si, jak jste smutná, a označte číslem stupeň své deprese. Pak blok odložte a pokračujte v tom, co jste dělala předtím.

Počkejte dvacet minut a celý proces opakujte. Počkejte dalších patnáct minut a proces znovu opakujte. To dělejte další hodinu každých patnáct minut, dokud se vaše „skóre“ nesníží ! Během procesu zjistíte, že je prakticky nemožné, abyste byla smutná, když se pozorujete. (Totéž platí o hněvu.) V **HSB** je to vyjádřeno krásně: „Čemu se bráníte, to trvá. Na co se podíváte, to zmizí.“

Dalším prostředkem proti depresi je změna životního stylu. Až budete příště „tak smutná“, že „nebudete vědět, jak se z toho dostat“, najděte si někoho, kdo je stejně smutný. To by nemělo být v tomto světě tak obtížné. Nebudete muset dlouho hledat. Až někoho najdete, snažte se mu dát to, co sama chcete. Jinými slovy, udělejte všechno, co je nutné, abyste ho rozveselila. Objevíte neobyčejné tajemství. Budte pro druhé lidi zdrojem toho, co si přejete sama.

To je naprosto spolehlivý recept, Stephanie. Chcete-li v životě víc přátelství, najděte si někoho, kdo chce totéž, a nabídněte mu své přátelství. Chcete-li víc lásky, najděte si někoho, kdo chce totéž, a dejte mu svou lásku. Chcete-li víc trpělivosti, porozumění, snášenlivosti nebo peněz, nabídněte to někomu, kdo chce totéž, a poznáte, že jste to dala také sobě. Chcete-li víc sexu... Tak už to začínáte chápat ! Usmíváte se ? To byste měla, Stephanie. Jdeme na to chytře.

Takže to jsou dva nejlepší prostředky proti osamělosti, smutku a depresi. Čtyři kouzelná slova, která mohou změnit váš život: Nebraňte se. Budte zdrojem.

Co je základní myšlenka za všemi myšlenkami ?

Ahoj. Řekněte mi něco o „základní myšlence za všemi myšlenkami“. Existuje nějaká jiná možnost než „svobodná vůle“ ? Něco, co by zmírnilo náš zármutek ? Není-li nic „dobré ani špatné“, „pravdivé ani nepravdivé“, pak je možné, že zármutek je hodnotícím soudem.

Tom, Edmonton, Alberta, Kanada.

Ahoj, Tome, „základní myšlenka za všemi myšlenkami“ je to, čemu se v **HSB** říká „řídící myšlenka“. Je to poslední slupka cibule, tak říkajíc. Dám vám příklad. V našich pětidenních intenzivních seminářích se často stává, že někdo z účastníků prohlásí, že má strach. Obvykle to pro mě bývá znamením, abych zahájil proces, který odhalí jeho „řídící myšlenku“. Zeptám se ho: „Co si myslíte, že by se stalo, kdyby došlo k tomu, čeho se bojíte ?“ Pak vyslechnu jeho odpověď a zeptám se ho: „A co si myslíte, že se stane, když se to stane ?“ Opět vyslechnu jeho odpověď a pak se ho zeptám: „A co si myslíte, že se stane potom ?“ Opět vyslechnu, co mi řekne, a opět mu položím otázku, až se nakonec dostaneme k podstatě - k jeho řídící myšlence.

To jsou myšlenky, které řídí náš život, Tome. Tyto myšlenky, jež si přinášíme do přítomného okamžiku, často zkreslují naši realitu.

Ptáte se, zda existuje nějaká jiná možnost než „svobodná vůle“. Proč byste si to přál ? Chcete žít jako robot ? Oproštěn od zármutku, ale také od svobodné volby ? Myslím, že to nechcete. Osvobození od zármutku nestojí za ztrátu svobodné volby. Vaše poslední prohlášení je pravdivé. „Zármutek“ je soud. Je to naše prohlášení, že něco není v pořádku. Změníme-li svůj názor, přestaneme být smutní. Svůj názor změníme, když změníme svůj pohled na realitu. V tomto směru pomohly **Hovory s Bohem** stovkám tisíců lidí. A tím pomáhají měnit svět.

Měl byste si přečíst **Příručku k HSB**. Ta je nejlepším a nejpodrobnějším vysvětlením myšlenek **HSB 1**. Obsahuje také mnoho cvičení a experimentů, které vám umožní zkoumat své vnitřní hlubiny. Pokud jste ji ještě nečetl, Tome, upřímně vám to doporučuji. Může to změnit váš život a zbaví vás to „zármutku“.

Rozdíl mezi pocity a emocemi

*Milý Neale, ráda bych s vámi začala rozhovor o některých myšlenkách **HSB**, které mě zaujaly. Je jich samozřejmě mnoho a já jsem přečetla teprve pár stránek. Ano, skutečně jsem se vrátila na první stránku, když jsem knihu nejdříve namátkově otevřela, abych zjistila, zda mě zaujme. Na každé stránce nacházím několik drahokamů, z nichž každý by mohl být námětem dlouhého rozhovoru.*

Právě čtu o tom, že „pocity“ sdělují pravdu mnohem přesněji než mluvené slovo. Naše společnost nás ovšem učí, abychom svým pocitům příliš nevěřili nebo abychom je dokonce potlačovali. Paradigma, kterým se řídíme, potvrzuje platnost lineárního myšlení a zpochybňuje intuitivní vnímání. To vysvětluje, proč je v této zemi většina podniků řízena muži nad 45 let. Tato situace se však pomalu mění. Věřím, že i ve světě byznysu budou brzy přijaty ženské principy. Osobně si to už dlouho přeji, takže v tomto směru možná nejsem dostatečně objektivní.

Oprah si nedávno pozvala do svého televizního programu dva autory, kteří divákům vysvětlovali, jak rodiče mohou učit své děti řešit problémy tím, že je povedou k tomu, aby nejdřív vnímaly své pocity a teprve pak zkoumaly alternativní reakce. Bylo to úžasné. Také jsem nedávno slyšela nějaké audiokazety, které tvrdily že pocity jsou důležitější než slova. Takže když jsem se dostala na osmou stránku Hovorů s Bohem, uvědomila jsem si, že musím číst opravdu pozorně.

Souhlasím s vaší knihou/Bohem. (Možná to zní trochu hloupě.) Nicméně tady je moje otázka k vám /zdroji/Bohu: Někteří lidé rozlišují mezi pocity a emocemi, zatímco jiní v tom nedělají žádný rozdíl. Co si o tom myslíte vy ? Je v tom nějaký rozdíl ?

Carol, M.

Milá Carol, dala jste mi klíčovou otázku. Výborně ! Když jsem psal **HSB**, měl jsem tutéž otázku. Dnes vím v čem je rozdíl. Pocit je to, co cítíme, a emoce je to, co se může stát v našem těle v důsledku toho, co cítíme. Příklad: Když se něčeho bojíte, vaším tělem probíhá emoce, které se říká „strach“. Stahuje se vám žaludek. Třesete se. A můžete udělat něco hloupého.

Emoce je „energie v pohybu“. Projevuje se v pohybech našeho těla. Pohyby našeho těla prozrazují, jak se cítíme. Myslím, že „emoce“ jsou reakcí naší mysli na naše pocity. Nejdřív něco „cítíme“ a pak začneme jednat „emocionálně“. Jsme plní energie v pohybu. Pocity jsou vždycky pravdivé. Emoce mohou být falešné.

Pláč je často emocionální reakcí na pocit těžké ztráty. Někdy však bývá reakcí na pocit velké úlevy. Nebo na pocit náhlé a intenzivní radosti. Když na druhé straně ulice vidíte člověka, který pláče, nevíte, proč pláče. Vidíte, že se chová velmi emocionálně, ale nevíte, co cítí. Pocity vyjadřují naši nejhlubší pravdu. Emoce jsou duševními a tělesnými projevy našich pocitů.

Naše mysl neví nic o našich pocitech. Pocity zná jen naše srdce. Rozum si myslí, že něco ví, a proto přichází s různými reakcemi. Některé z nich mohou být v souladu s našimi skutečnými pocity. Jiné ne. V okamžiku důležitého rozhodnutí se musíme soustředit na své nejhlubší pocity. V nich spočívá naše pravda, nikoli v emocích.

Mohu se spoléhat na své pocity ?

Milý pane Walschi, jsem vdova a je mi dvaasedmdesát let. Vaše kniha mi objasnila mnoho věcí. Mám však jednu otázku: Mohu se spoléhat na své pocity nebo ne ?

Irene, London, Ontario, Kanada.

Milá Irene, ano, na své pocity se můžete spoléhat. Pocity jsou jazykem duše. Chcete-li se dozvědět skutečnou pravdu, uvědomujte si, co cítíte. Věřte svým pocitům. Vaše mysl vám bude říkat, že vaše pocity jsou pouhé emoce a že byste jim neměla důvěřovat. Ve skutečnosti je tomu právě naopak. Vždycky věřte svým pocitům. Chcete vědět, jak se cítíte ? Naslouchejte svému žaludku. Často kladu lidem tuto otázku: „Co na to říká váš žaludek ?“ Cítíte-li zvláštní chvění v žaludku, může to znamenat, že prožijete nějaké dobrodružství. Nebojte se toho. Máte-li nepříjemný pocit, nedělejte to. Máte-li příjemný pocit, udělejte to. Váš žaludek vždycky ví.

Co jsou tyto pocity ?

*Milý Neale, v **HSB** říká Bůh: „Citlivý člověk cítí, když na něho myslíte.“ Já jsem jedním z lidí, kteří to cítí. Byla jsem ráda, když jsem tu větu četla, neboť jsem si ten „pocit“ nikdy předtím neuměla vysvětlit. Když jsem o tom někomu říkala, obvykle se na mě díval nechápavým pohledem. Dnes vím, že nejsem blázen. Jsem prostě „citlivá“. Ráda bych se o tomto námětu dověděla víc.*

Když mám tyto pocity, cítím se velmi osamělá. Víím, že bych se tak cítit neměla, neboť to, co vnímám, je něčí energie. Myslím, že bych se měla cítit v užším spojení s lidmi, ale tak se necítím. Jako bych byla jediná, kdo vidí krásný západ slunce. Někdy je to až nesnesitelné. Potřebuji někoho, s kým bych tu krásu mohla sdílet.

Zpočátku jsem při čtení vaší knihy měla pocit, že víím, co se děje v mém nitru, a to mě uklidňovalo. Ale teď jsou mé pocity stále intenzivnější. Čím blíže jsem k Bohu, tím intenzivněji vnímám tu energii. Budu vám vděčná za jakoukoli radu. Své pocity nesmím ignorovat. Ačkoli se snažím přijímat je jako součást toho, čím jsem, a ačkoli mě uklidňuje, že o nich aspoň víím, musí na tom být něco víc.

Děkuji vám, Debra, Kimberley, BC, Kanada.

Ahoj, Debro ! To je skvělé ! To, co cítíte, je láska. Nerad bych to příliš zjednodušoval, ale je to láska. Je to životní energie a ta je čistou láskou. Cítíte, jak vyzařuje z druhých lidí, i když ji nevysílají vědomě. Vnímáte podstatu toho, čím tyto lidé jsou, což je láska. Píšete, že „čím blíže jste k Bohu, tím intenzivněji tu energii vnímáte“. Naprosto přesně, Debro. To, o čem mluvíte, poznal každý, kdo se opravdu přiblížil k Bohu. Je to, jako byste milovala celý svět a někdy je to až „nesnesitelné“. Ovšemže své pocity nesmíte ignorovat. Neboť byste ignorovala samotnou podstatu toho, čím jste.

Skutečně je na tom „něco víc“. Necítíte se v užším spojení s lidmi, protože jste ještě nedosáhla druhé fáze tohoto procesu, která je v **HSB** popsána jako synergistická výměna energie. V této fázi vědomě vysíláme energii, kterou v první fázi přijímáme. Tuto energii můžeme vysílat vědomě. Dávejte ji všem lidem, s nimiž se setkáte. Dělejte to vědomě několik měsíců a brzy zjistíte, že jste v užším spojení s druhými. Pak vyřešíte celou hádanku. To, co je pro vás dnes záhadou, se stane čistou radostí z toho, čím opravdu jste.

Budu mít někdy pocit že jsem milován

*Milý pane Walschi, v první kapitole **HSB 1** hovoříte o zákonech přitažlivosti. Druhý zákon říká, že „přitahujeme to, čeho se bojíme“. Zjistil jsem, že nemám strach z toho, že bych nemohl milovat nebo že bych nemohl být milován. Bojím se toho, že bych to nemusel být schopen opravdu prožívat. Jak se mohu zbavit této řídicí myšlenky ? A odkud ta myšlenka vůbec přišla ?*

S upřímným pozdravem, Mike, Camarillo, CA.

Milý Miku, nejdřív odpovím na vaši druhou otázku. Není důležité, odkud ta myšlenka přišla. Tím se nezabývejte. V každém okamžiku každého dne jsme zaplavováni spoustou nových informací. Nezáleží na tom, odkud přicházejí.

Váš problém spočívá v tom, že se snažíte zapomenout na svou řídicí myšlenku, že nikdy nebudete prožívat lásku, a to je stejné, jako byste se snažil nepřemýšlet o růžovém slonu. Čemu se bráníte, to přetrvává. Tím, že se snažíte zbavit se této myšlenky, tuto myšlenku jen posilujete. Nepřemýšlejte o sobě v milostných vztazích. Nestarejte se o svůj zážitek. Soustřeďte se na zážitky druhých. Zapamatujte si tento základní zákon: Co dáváte, to přijímáte. Co chcete pro sebe, to dávejte druhým. Buďte zdrojem.

Myslíte si, že by se váš život změnil, kdybyste dělal všechno pro to, aby vaše partnerka prožívala lásku? Třeba mi řeknete: „To už dávno dělám.“ Jestliže ano, je to úžasné! Ale snažte se ještě víc. Nejen ve vztahu ke své milence, ale také ve vztahu k ostatním lidem. Dělejte to šest měsíců a já vám zaručuji, že překonáte svou řídicí myšlenku, že nemůžete prožívat lásku.

O dítěti s vrozenou vadou

*Milý Neale Donalde, děkuji vám! Děkuji vám! Děkuji vám za **Hovory s Bohem**. V jistém smyslu vám závidím, neboť bych si přála být její autorkou. Jsme-li však všichni součástí jednoho celku, pak jsem se i já podílela na napsání a vydání vaší knihy. Přála bych si ovšem, abych i já dostala podíl z honoráře!*

Výborně jste vyjádřil velkou část toho, v co věřím. Měla jsem velkou radost, když jsem to viděla vytištěné v knize! Nikdy jsem si nerozuměla se svými příbuznými, kteří se snažili mě zachránit, přestože jsem se nikdy necítila „ztracená“, a vždycky mě odsuzovali za to, že nevěřím v „peklo“ ani „dávla“ a dokonce ani v dobro a zlo! Jsem ráda, že nejsem jediná, kdo myslí podobným způsobem. Zdá se, že Bůh má stejné názory! Takže vám děkuji, že jste tyto myšlenky publikoval.

Vždycky jsem si říkala, že až umřu, budu mít seznam otázek, které dám Bohu, pokud ho vůbec najdu. Vy jste mě předběhl. Několik otázek však mám. Proč se moje dcera narodila z tělesnou vadou? Nevím, zda je moje frustrace způsobená strachem, a jestliže ano, strachem z čeho? Když jsem unavená (tělesně, citově atd.) necítím lásku ani strach. Cítím jen nedostatek energie. Jsem prostě vyčerpaná!

Pokoj a sílu, Avalon B.

Milá Avalon, děkuji vám za dopis a za vaše laskavá slova. V **Hovorech s Bohem** se mluví o tom, proč někteří lidé přicházejí na tento svět s tělesnou vadou. Nikdo neví, jaký má duše plán, ale nic bychom neměli kritizovat ani odsuzovat. Všechno bychom měli považovat za požehnanou zkušenost v životě duše.

Smyslem našeho života je prožít všechno, co prožít můžeme. Duše se nezastaví, dokud neprožije totalitu svých možností. Možná právě z tohoto důvodu někdy vstupuje do těla, které považujeme za „postižené“.

Hovoříte o frustraci a já vám musím říci, že veškerá frustrace má svůj původ ve strachu. Frustrace je velmi mírnou formou strachu, nicméně je to strach. Ten, kdo opravdu miluje, se nikdy necítí frustrovaný. Frustrace je strach z toho, že nebudeme moci pokračovat v tom, co děláme. Strach z toho, že nám dojde energie. Frustrace je znamením, že musíme začít opět milovat, abychom našli svou vnitřní sílu.

Říkáte, že když jste unavená, necítíte ani strach, ani lásku. Jinými slovy, jste prostě vyčerpaná. Lidé, kteří milují, však nejsou nikdy vyčerpaní. Milenci dokážou nespát několik dní

a noci, protože jsou rádi, že mohou být spolu. Energii ztrácíme, teprve když se naše láska změní ve strach.

Neodsuzujte se za to, jak se cítíte. Vaše frustrace je normální součástí lidského života. Není to něco, za co byste se měla stydět. Je přirozené, že jste frustrovaná. Máte k tomu spoustu důvodů. Většina lidí by se na vašem místě cítila stejně. Není v tom žádné „tajemství“. Je to zcela zjevné. A je to naprosto v pořádku.

(6)

ŠESTÁ KAPITOLA

PARTNERSKÉ VZTAHY A SEXUALITA

Měli jste se pěkně na svatého Valentýna ? Únor je měsíc lásky, měsíc, kdy se snažíme připravit milé překvapení pro člověka, kterého milujeme. Nebylo by krásné, kdybychom všichni někoho milovali. Vlastně to děláme. Milujeme sami sebe.

Vím, vím. Zní to jako otřepaná fráze, ale je to pravda. Z vlastní zkušenosti však vím, že opravdu milovat sám sebe je velmi těžké. Nicméně je pravda, že dokud nemilujeme sebe, nemůžeme milovat druhé. Dokud nedokážeme přijmout sami sebe, nemůžeme přijmout druhé. Dokud si nevěříme a dokud se dokonale neznáme, nemůžeme věřit druhým a nemůžeme je poznat. Nikomu nemůžeme dát něco, co nejsme ochotni dát sami sobě. A nikdo od nás nemůže dostat něco, co sami nejsme ochotni přijmout.

V **Hovorech s Bohem** se říká, že nevěříme v bezpodmínečnou Boží lásku, protože si neumíme představit, že bychom milovali bezpodmínečně. A přece žádná jiná láska neexistuje. Všechno ostatní je falešné. Když někoho milujeme podmíněně, vlastně ho nemilujeme. Jen „kšeftujeme“. Já ti dám tohle a ty mi dáš tamto. Láska však není „kšeft“. Láska je láska. Láska si vystačí sama, a proto nic nevyžaduje.

Před několika lety ke mně přišla jedna žena a stěžovala si na stav svého manželství. Chvíli jsme ji poslouchal a pak jsem jí položil jednoduchou otázku.

„Kdy jste naposledy dala manželovi květiny ?“

„Cože ?“ zeptala se překvapeně.

„Kdy jste naposledy dala manželovi květiny ?“

„Myslím... myslím, že nikdy.“

„A chtěla byste to udělat ?“

„Co ?“

„Milujete svého manžela ?“

„Ano.“

„Chtěla byste mu přinést květiny ?“

„Myslím, že ano. Bylo by to pěkné. Ale nikdy mě to nenapadlo. Dávat muži květiny.“

„Tak to zkuste. Přineste mu dnes večer kytici.“

„Hm... tak dobře,“ zakoktala rozpačitě. „Myslíte, že to bude k něčemu dobré ?“

„To záleží na tom, co chcete,“ odpověděl jsem.

Následujícího dne někdo zabušil na dveře. Za dveřmi stála ta žena a netvářila se příliš šťastně.

„Včera jste mi poradil, abych manželovi přinesla květiny !“ Zařvala na mě a hrnula se do předsíně. „Tak jsem to udělala a on jen řekl, „Hm. Co s nimi budu dělat ?““

„Chápu,“ řekl jsem. „Takže ?“

„Takže to byl pitomý nápad !“

„Jak to ?“

„Jak to ? Jak to ? Právě jsem vám řekla, co mi řekl ! Vám to připadá dobré ?“

„Vám se nelíbí jeho odpověď ?“

„Samozřejmě že ne ! Líbilo by se vám, kdyby vám to řekla vaše žena ?“

„Nedávám své ženě květiny, abych dostal nějakou odpověď.“

„Co tím chcete říct ?“

„Dávám jí květiny, protože jí chci dát květiny. Květiny jsou projevem toho, co k ní cítím. Nejsou projevem toho, co bych si přál. aby ona cítila ke mně. Prostě jí dám květiny a je mi naprosto lhostejné, co s nimi udělá. A je mi jedno, co o nich řekne.“

„Pak jste blázen,“ řekla ta žena v mé předsíni.

„Možná.“ usmál jsem se. „Ale nejsem smutný.“

Když pro někoho něco děláme, neměli bychom to dělat proto, abychom v něm vyvolali nějakou reakci. Měli bychom to dělat proto, abychom vyvolali reakci v sobě. Naše vlastní reakce by měla být projevem toho, čím jsme, jinak bychom to neměli dělat. To je jediný důvod, proč něco děláme. Ať už děláme cokoli, měli bychom to dělat proto, abychom vyjádřili, čím opravdu jsme - a čím chceme být.

A když se rozhodneme být svým nejkrásnějším já, obšťastníme tím všechny lidi kolem nás. Uvědomíme si, že to, co je nejlepší pro nás, je nejlepší i pro druhé, neboť jsme všichni součástí jednoho celku. Takže náš individuální zájem se stane kolektivním zájmem všech.

Proč bychom si to měli myslet ? Protože si uvědomujeme, čím opravdu jsme.

Tohle všechno jsem si uvědomil na svatého Valentýna, když jsem přemýšlel o všech omylech a chybách, které jsem dělal ve svých partnerských vztazích. Nevěděl jsem, jak se z toho dostat. Pohyboval jsem se v jakémsi bludném dysfunkčním kruhu. Pak jsem najednou začal hovořit s Bohem a během krátké doby jsem se dověděl víc než za posledních pětadvacet let.

Můj problém byl v tom, že jsem se snažil, aby moje vztahy fungovaly, ale nesnažil jsem se učinit je radostnými.

Dnes hodnotím, kde jsem byl a kam se chci dostat. Snažím se žít podle nejkrásnější verze té nejkrásnější představy, jakou jsem o sobě kdy měl. Škoda že jsem to nevěděl před mnoha lety. Kdybych to byl věděl, neublížoval bych lidem. A jak jste na tom vy ? Jste také připraveni přehodnotit své partnerské vztahy ?

Hravý a radostný sex

*Milý Neale, zarazila mě pasáž v **HSB**, v níž je čtenář nabádán, aby se oddával „hravém a radostném sexu“. Když vezmu v úvahu neutěšený stav naší společnosti, ve které nezodpovědné sexuální vztahy bez hluboké lásky vedou k utrpení, násilí a zoufalství, nemohu dost dobře pochopit vaše argumenty. V sedmnácti letech jsem otěhotněla a v osmnácti jsem se stala matkou. S otcem našeho dítěte žiji už padesát let. Patříme k těm šťastným. Ale náš příběh mohl dopadnout tragicky. Děti, které přišly na svět v důsledku chvilkového sexuálního uspokojení a které nemají domov a nikdy nepoznaly lásku, mají naprosto jiný názor na život. Můžete mi říci, co si o tom myslíte ?*

Marian, Astoria, OR.

Milá Marian, v **HSB** nikoho nenabádám k nezodpovědným sexuálním vztahům. Pouze říkám, že bychom k sexualitě měli přistupovat s radostí a hravostí, neboť to je nejlepší přístup k životu.

Marian, mnoho lidí se stydí za své sexuální zážitky, ale já si myslím, že to není třeba. Bůh to vyjádřil dobře, když řekl, že reagujeme rozhořčeně, když v televizi nebo ve filmu vidíme radostný sex, ale vůbec nám nevadí dívat se na vraždění a nesmyslné násilí. Myslím, že máme v tomto směru poněkud převrácené priority.

Myslím, že je dobré, když nám Bůh radí, abychom sexualitu oslavovali.

Ještě o sexu

*Milý Neale, **Hovory s Bohem** se mi moc líbí. Tato kniha vyšla v kritické době mého života. Myslím, že by ji měli číst všichni lidé. Jedno mě však znepokojilo. Jestliže správně rozumím názoru Boha na partnerské vztahy, pak nemám žádný důvod uzavírat manželství. Jakmile můj vztah přestane vyjadřovat, čím opravdu jsem, je na čase, abych odešla. Budeme-li oslavovat život skrze sexuální energii, je jisté, že budeme mít nemanželské styky. Zarmucuje mě myšlenka, že manželství už není potřeba. Proč bychom měli mít děti ? Jak bychom je mohli vychovávat v teple rodiny ? Mohu se vás zeptat na vaši profesionální minulost ? Vyděláváte dost peněz, abyste mohl žít pohodlným životem se svou báječnou manželkou ?*

Sherli, Woodland Hills, CA.

Sherli, nemyslím, že by se v **Hovorech s Bohem** mluvilo o tom, že manželství už není potřeba. Mluví se tam o tom, že každé naše rozhodnutí, každá naše myšlenka, slovo a čin jsou příležitostí k tomu, abychom vědomě vytvářeli to, čím opravdu jsme. Svůj život vytváříme v každém okamžiku věčné přítomnosti. Co vás znepokojuje na myšlence, že bychom měli ukončit partnerský vztah ve chvíli, kdy přestane vyjadřovat, čím opravdu jsme ? Jestliže vás

partnerský vztah nevyjadřuje, čím jste, neměla byste se zeptat sama sebe, proč v něm zůstáváte ? Nebo se domníváte, že od vás život vyžaduje, abyste žila v manželství, i když vás manželství ničí ? I když vás nutí, abyste se vzdala svého já a svých nejkrásnějších představ o tom, čím opravdu jste ?

Hovoříte o výchově dětí v teple rodiny, ale mluvila jste někdy s dítětem, které vyrostlo v rodině, kde žádné teplo není ? Takové rodiny produkují děti, které postrádají vřelost.

Hříchy otce se přenášejí na syna. To znamená, že dysfunkční rodiny produkují dysfunkční děti, které produkují dysfunkční rodiny které produkují dysfunkční děti, které produkují další dysfunkční rodiny a další dysfunkční děti. Myslíte, že to není pravda ? Podívejte se kolem sebe, milá přítelkyně. Otevřete oči a dobře se rozhlédněte kolem sebe.

Nikomu neradím, aby se rozvedl, když dojde k běžným manželským neshodám. To neříkám. Ale musíme si uvědomit, že v určitých situacích je pro všechny zúčastněné lepší manželství ukončit.

Pokud jde o oslavování života skrze sexuální energii, musím vám říci, že otevřené a svobodné oslavování sexuální energie vede k mimomanželským sexuálním stykům pouze tehdy, je-li vaše porušování manželské dohody vyjádřením toho, čím opravdu jste a čím chcete být. Pokud tomu tak není, oslava sexuální energie nevede automaticky k nevěře.

Pokud jde o můj osobní život, ano, mám dnes dost peněz, abych mohl žít pohodlným životem. A moje manželka Nancy je skutečně báječná žena - a já nemám žádné mimomanželské plotky pokud vás to zajímá.

Co je smyslem věrnosti ?

Milý Neale, měla jsem to štěstí, že jsem se účastnila jednoho z vašich pětidenních seminářů. Každý účastník vašeho semináře má dnes možnost změnit svůj život, protože ví jak. Děkuji vám. Mám jednu otázku, ale pokud nebudete chtít odpovědět, je to v pořádku.

Jeden čtyřicetiletý muž byl požádán, aby opustil ložnici, kterou sdílel se svou manželkou. Manželka ztratila zájem o fyzický vztah. Rozvod nepřicházel v úvahu kvůli našemu společenskému postavení. Muž se nakonec zamiloval do své sekretářky, která pak byla dvacet let jeho milenkou. Lidé ve městě se jí celých dvacet let vyhýbali. Když nakonec manželka umřela, muž se oženil se svou sekretářkou. Vztah místních obyvatel k sekretářce se však nezměnil. Muž nedávno umřel. Sekretářka mlčky trpěla po celých dvacet let. Moje otázka: Proč je žena vždycky považována za cizoložnici ? Můžete mi vysvětlit význam jejich vzájemné oddanosti ? Srdečný pozdrav vašim spolupracovníkům. Jste opravdový mistr.

S láskou, Min, York, PA.

Milá Min, naše společnost je založena na patriarchálním modelu, který říká, že muž je neomylný, kdežto žena je zlá svůdnice. Na tomto modelu jsou založena i náboženství. Proto většina náboženství nedovoluje ženám, aby se staly kněžkami, rabíny nebo učiteli. Ženy jsou považovány za geneticky nezpůsobilé. Vina za takzvaný „Adamův pád“ byla vždy připisována svůdnici Evě. Od té doby hrají muži a ženy své tradiční role, které určují muži. V matriarchátu byly tyto role obrácené. Po dlouhá staletí zaujímaly ženy mocenská postavení, zatímco muži byli pouhými otroky, kteří nebyli způsobilí vládnout.

Dnes konečně přichází éra skutečné rovnoprávnosti mezi mužem a ženou. Pokud jde o „význam vzájemné oddanosti“ mezi oním mužem a jeho sekretářkou, to nemohu posoudit. Důležité je, jaký význam měla jejich oddanost pro ně.

Je „v pořádku“ mít milostné pletky ?

*Milý Neale, už dva roky se snažím porozumět svému životu. Můj manžel, s nímž žiji 25 let, měl nemanželský poměr, který mě citově i tělesně zničil. Vaše kniha mi přinesla útěchu. Dnes se s manželem snažíme dát naše manželství opět dohromady V **HSB** říkáte: „Všichni máme mnoho, mnoho duchovních partnerů, což vysvětluje, proč všichni můžeme milovat mnoho různých lidí. Nebraňte se této lásce. Přijměte ji a plně ji prožijte.“ Chcete tím říci, že nemanželský poměr je přijatelný? Moje další otázka se týká **bezbožných** či hříšných skutků. Jak takové skutky definujete? Ani nevíte, jaký význam mají vaše knihy a jak pomáhají lidem.*

Děkuji vám, Carol, New York, NY.

Carol, k vaší první otázce: Ne, nemyslím si, že by nemanželský poměr byl přijatelný. Samozřejmě neodsuzuji chování druhých lidí (ani Bůh to nedělá). Ale chcete znát můj názor a já vám tedy říkám, že pro mě je nemanželský poměr „nepřijatelný“. Neboť takový poměr je porušením posvátného manželského slibu.

Všechno, co děláte, musíte dělat poctivě. Chcete-li milovat jiného člověka, musíte to říci svému partnerovi. Jestliže to neuděláte, nechováte se čestně. To je ovšem jen můj názor. Tak to dělám já. Myslím, že by každému mělo být dovoleno, aby miloval všechny lidi jakýmkoli vhodným způsobem. Vhodné a přijatelné je všechno, co děláme čestně. Rozumíte ?

„Bezbožný či hříšný skutek“ je skutek, který vás nutí být něčím, čím opravdu nejste. Takovými skutky jsem ve svém životě obvykle poškodil druhé lidi - a v mnoha případech jsem to věděl - ale přesto jsem to dělal, většinou potají.

Po třiačtyřiceti letech manželství „zradil“ manželku

Milý Neale, prosím vás, pomozte mi porozumět problému, který vstoupil do mého života. Manžel mi nedávno řekl, že už šest let má nemanželský poměr. Několikrát měsíčně byl na cestách a často byl se svou milenkou. Neměli žádné každodenní starosti a mohli se soustředit na své tělesné a citové potěšení.

Když mi to řekl, byla jsem zdrcená. Jeho lhaní a nevěra zničily mou sebeúctu. Můj život se úplně změnil. Vždycky jsem si myslela, že manžel je čestný člověk. Jeho nevěra zničila můj svět. Byl to hrozný šok. Spoléhala jsem na něho, jako jsem spoléhala na východ slunce. Nevěra je hrozná urážka. Jako by umřela část mého já.

Ztráta důvěry mě trápí. Moje důvěra mě neochránila. Pláči nad ztracenou částí svého já, která manželovi důvěřovala. Vzdala jsem se svého zaměstnání, abych se mohla starat o domácnost. Manžel se stal egocentrickým a domýšlivým. Ignoroval mě a dělal si, co chtěl. Byl zaslepený svou sebeláskou. Jeho grandiózní plány, jeho utrácení, jeho povýšenost - to všechno mě děsilo.

Když jsme se vzali, manžel byl spolehlivý, vyrovnaný, čestný a rozumný. Jeho přítomnost mi dávala pocit jistoty a bezpečí. Dnes takový pocit nemám. Jak si mohu vážit sama sebe? Byla jsem tak pasivní, zatímco on utrácel naše životní úspory. Skončí někdy moje utrpení a zmatek? Najdu opět zaměstnání? Způsobil tento stres mé současné zdravotní potíže? Mohu ještě najít ve svém manželství spokojenost?

Moje rána je velmi hluboká. Potřebuji se zotavit. Trpím proto, abych se mohla vyvíjet? Moje manželství mi dávalo jistotu. Najdu ji ještě někdy?

S upřímným pozdravem, Joan, TX.

Milá Joan, vím, jak se cítíte. Moje slova vás možná neutěší, ale stejně je řeknu. Padla jste do stejné pasti jako mnoho lidí, kteří našli zdroj svého života v druhém člověku. „Když jsme se vzali," říkáte, „manžel byl čestný, spolehlivý, vyrovnaný a rozumný. Jeho přítomnost mi dávala pocit jistoty a bezpečí." To mohlo být příjemné, ale není to úkolem manžela. Jeho životním úkolem není poskytovat vám jistotu a bezpečí. Jeho úkolem je žít svůj život a vaším úkolem je žít svůj život.

Situace, kterou právě prožíváte, je popsána v **HSB 3**. Budete-li mít možnost, přečtěte si pasáž, která pojednává o manželství. Všechno, co se týká manželství a manželského slibu, je tam popsáno příliš podrobně, než abych to v tomto dopise mohl opakovat.

Věřte mi, že chápu, jak se cítíte, ale aktuální otázkou je, co teď budete dělat. Radím vám, abyste se rozhodla, co je skutečným zdrojem vašeho štěstí a životní jistoty. Tím není váš manžel. Mohla jste si to mnoho let myslet, ale tak tomu není. Zdrojem všeho, co v životě chcete a potřebujete, je Bůh. Takže se musíte vrátit ke zdroji.

Proto každý den meditujte. Najděte si kostel, který vám vyhovuje, a chodte na mše. Najděte si (nebo založte) nějakou podpůrnou organizaci ve vašem městě. Udělejte všechno, co je nutné, abyste znovu navázala spojení s tou částí vašeho já, která zná Boha.

Až to spojení navázete, nežádejte Boha, aby za vás vyřešil vaše problémy. Raději se modlete, aby vám pomohl uvědomit si, že vám řešení už bylo dáno. Řeknu vám svou oblíbenou modlitbu: „Bože, pomoz mi pochopit, že tento problém byl pro mě už vyřešen." Je to velice účinná modlitba, která vede k zázračným zážitkům.

Ptáte se, zda někdy najdete svou ztracenou sebeúctu. Ano, najdete. V tomto okamžiku, budete-li chtít. Stačí, když si vezmete zpět moc nad svým životem, kterou jste dala svému manželovi. Vezměte ji opět do svých rukou, **kde vždycky byla** a kam patří. Vezměte ji do rukou, kterým byla původně dána.

Vaše moc vám byla dána vaším stvořitelem; a ten vám ji nikdy nevzal, ačkoli jste ji dala druhému člověku. Vezměte si ji zpět a obnovte své spojení s Bohem, se svým posvátným já a se svým manželem. Zbavte se svého hněvu vůči manželovi. Řeknu vám tohle: na tomto světě nejsou ani oběti, ani zločinci; jsou tu jen lidé, kteří dělají to, co dělají, protože to je jejich pravda.

Problém je v tom, že prožívání naší vlastní pravdy nás často vede k porušování našich dřívějších slibů. Neboť většina z nás neví, jak prožívat svou nově nalezenou pravdu čestně. A také proto, že žijeme ve společnosti, která odměňuje lhaní a přetvářku a trestá pravdomluvnost a upřímnost.

Váš manžel vám konečně řekl pravdu. Na tomto základě teď můžete začít vytvářet společný život. Váš manžel se chová podivně, protože našel novou pravdu a nový způsob života. S jeho pravdou nemusíte souhlasit, ale aspoň ji teď znáte.

Zda budete schopna žít s touto „novou verzí“ svého manžela, to závisí na vašem rozhodnutí. Do značné míry bude záležet na tom, co si myslíte, že jste ve vztahu k němu. Podle mého názoru s ním nebudete šťastná, dokud ho budete považovat za zdroj všeho, co si myslíte, že v životě potřebujete ke štěstí a spokojenosti. Navážete-li spojení s pravým zdrojem a s tou jeho částí, kterou máte ve své duši, budete schopná žít šťastně s kýmkoli.

Co si Bůh myslí o rozvodu

Milý Neale, ráda bych věděla, co si Bůh myslí o rozvodu.

Elizabeth, Jeffersonville, IN.

Milá Elizabeth, myslíte si, že Bůh má na rozvod nějaký jiný názor než vy? Jestliže si to myslíte, pak jste nečetla **Hovory s Bohem**. Vaší jedinou otázkou by mělo být: Co si já myslím o rozvodu? Mimochodem, Elizabeth, co si myslíte o rozvodu?

Mohou rozvedení lidé uzavřít nové manželství? Dovolí to Bůh?

Milý Neale, v Bibli je psáno, že existují jen dva důvody k rozvodu: sexuální nevěra a opuštění věřícího nevěřícím. Před pěti lety jsem opustil svou ženu a před třemi lety jsem se rozvedl, ale nebylo to z žádného z právě uvedených důvodů. Přiznávám, že to podle Bible nebylo správné. Nicméně dnes chodím s jinou ženou, kterou miluji (a která je také rozvedená). Kdybychom se měli řídit podle Bible, nemohli bychom se vzít. Co se stalo s odpuštěním? Proč bychom nemohli uzavřít manželství, které by uctívalo Boha? Myslím, že hledám jakési povolení, abych mohl změnit současný status našeho vztahu.

Jim, Dublin, OH.

Milý Jime, ano, přesně to hledáte. Povolení. Jako mnoho dalších lidí máte pocit, že potřebujete povolení dělat to, co si přeje vaše srdce. Tohle je největší překážka na cestě ke štěstí, jakou jsem kdy poznal. Tento mylný názor sdílí spousta lidí na této zemi.

Jime, dělejte to, co vám radí vaše srdce! V těchto otázkách neexistuje nic „správného“ ani „špatného“. Bible byla napsána ustrašenými lidmi, kteří se snažili ovládat masu tím, že na ně přenášeli svůj vlastní strach. Biblické texty nejsou směrodatné. Pravda žije pouze ve vašem srdci. Vnímejte pocity ve své duši. Nepotřebujete moje povolení milovat svou partnerku. Stačí vám vaše vlastní povolení. (A možná její.)

Ztrácejí muži energii při sexuálním styku?

Neale, děkuji vám, že jste mi objasnil náboženství a stvořitele. Miluji vaše knihy a všechno, co říkají. Četl jsem je už dvakrát, ale stále ještě mám několik otázek. Zaprvé, proč je tak důležité znovu vytvářet to, čím opravdu jsme? Jestliže jsme tady na zemi byli už stokrát nebo ještě víckrát, neprožili jsme už mnohokrát všechno, co prožít můžeme? Proč se tedy nerozhodneme, že se už nevrátíme?

Zadruhé, učím na základní škole a rád bych věděl, jak vzbudit zájem žáků o vaše knihy, aniž bych pobouřil jejich rodiče. Máte nějakou radu? Zatřetí, líbí se mi, co říkáte o sexu.

Je pravda, že každý člověk má určitou omezenou energii (čchi) a že my muži část této energie ztrácíme při každém sexuálním styku? Tohle je filozofie tradičního čínského lékařství.

Kráčejte v kráse, Charles, Summerdale, PA.

Milý Charlesi, není důležité znovu vytvářet to, čím opravdu jsme. Je pravda, že jsme všechno prožili už mnohokrát. Ale většina z nás měla mnohokrát i sexuální styk. To nám ovšem nebrání chtít jej znovu.

Všechno opakujeme proto, že se nám to líbí. Jednoho dne se rozhodnete, že se na tuto zem nevrátíte. A nevrátíte se. Dokud se nevrátíte. A pak se vrátíte. Pokud se nevrátíte. Vidíte, jak to funguje? Můžete dělat, co chcete.

Pokud jde o vaše přání probudit zájem vašich žáků o **HSB**, mohu vám poradit jen tohle: Upřímně si přejte, aby lidé na celém světě jednoho dne pochopili Boží poselství lásky a pravdy. Život vychází z našich úmyslů.

Zatřetí, nemyslím si, že bychom ztráceli část své energie při každém sexuálním styku. Bůh mi totiž vysvětlil, že žijeme v neomezeném vesmíru. Energie lásky a plození by zajisté byla posledním druhem energie, kterou by Bůh chtěl omezit. Vaše myšlenka mě však přivádí k zajímavé otázce. Jestliže máme omezené množství energie, z níž při každém sexuálním styku určitou část ztrácíme, co se stane, až budeme mít jeden styk navíc? (Řekněte mi to, Charlesi, neboť se obávám, že se k tomu přibližuji.)

Souhlasí Bůh s homosexualitou?

Milý Neale, rád bych vám poděkoval za vaši odvahu napsat tuto knihu. Jedna otázka mi způsobuje velkou frustraci: homosexualita. Řekl vám Bůh něco o tomto problému? Je pro Boha homosexualita přijatelná? Není ani správná, ani špatná? Proč ji Bible odsuzuje? T.B., Mt. Juliet, TN.

Milý Neale, mohl byste mi něco říci o problémech homosexuálů a lesbiček? Jako homosexuál bych se rád cítil dobře v očích Boha. Mám dojem, že jsem se tak narodil. Nevadí mi nesouhlas lidí (zejména nesouhlas křesťanů), ale rád bych věděl, zda mě přijímá Bůh.

Julian, San Francisco, CA.

Milý T.B. a milý Juliane, tuto otázku dostávám častěji, než jakoukoli jinou. Lidé se tímto problémem strašně trápí a já si myslím, že je to velice smutné. Je to smutné proto, že to není nutné. Bůh vás nikdy neodsoudí, nikdy. Za nic. Znovu si přečtěte **Hovory s Bohem**, protože je jasné, že vám unikla jedna z hlavních myšlenek.

Dalo by se dokázat, že Bible homosexualitu neodsuzuje. Právě tak by se dalo dokázat, že tomu je naopak. To je však vedlejší. Jestliže ji odsuzuje, pak jen z toho důvodu, z jakého odsuzujeme cokoli. Tím důvodem je strach. Čeho se bojíme, to odsuzujeme. Co milujeme, to chválíme. Homosexualitu odsuzují pouze ti, kdo se jí bojí. Bůh se nebojí ničeho, a proto nic neodsuzuje. O tomto námětu by se dalo napsat mnoho. V **HSB 2** je dlouhá kapitola pojednávající o oslavování lidské sexuality. Zatím vám řeknu tohle: Žádná forma, jakou se projevuje upřímná a čistá láska, není nevhodná.

Proč Bůh stvořil homosexuály ?

*Milý pane Walschi, **První kniha Hovorů s Bohem** je fantastická kniha ! Nicméně mám několik otázek. Co si myslí Bůh o homosexualitě ? Proč stvořil homosexuály ? Děkuji vám za vaši ochotu být Božím poslem !*

S láskou, Mary, Providence, RI.

Milá Mary, Bůh nestvořil homosexuály v tom smyslu, jak si myslíte. Než přijdeme na tento svět, všichni si volíme svou vlastní realitu a životní podmínky. Vybíráme si své rodiče i místo narození - prostě všechno. Tyto vnější okolnosti si dáváme jako nástroje, kterými vytvoříme svůj život. Jako takové jsou to dary - posvátné dary - jež nám dává naše já. Proto bychom měli žehnat, žehnat a znovu žehnat všem okolnostem našeho života. Proto bychom je měli přijímat s láskou. Jestliže se nám nelíbí naše situace, jestliže neodpovídá tomu, čím jsme a čím chceme být (to záleží na našem rozhodnutí), stejně bychom své situaci měli žehnat, neboť je to velmi léčivé. Čemu se bráníte, to trvá. Čemu žehnáte, to vyléčíte.

Takže Bůh nestvořil homosexuály z nějakého zvláštního důvodu, stejně jako nestvořil nic jiného z určitého důvodu. Bůh nám dal moc rozhodnout se, „proč“ jsme čímkoli. Otázka „proč“ je však nejzbytečnější otázka ve vesmíru. Jediná důležitá otázka je „co ?“ Co chceme dělat s tím, čím jsme ? Jak chceme vnímat sami sebe ? Odpovědět na tyto otázky je v naší moci. Většina lidí si to však neuvědomuje. Nicméně je to pravda. Všichni máme tuto moc. Zeptejte se Christophera Reeva.

Co je to „láska“ ?

Milý pane Walschi, jsem sedmačtyřicetiletý Japonec. Ve své malé škole vyučuji žáky od sedmi do osmnácti let. Před dvěma lety jsem začal číst „duchovní“ literaturu a konečně se mi dostaly do ruky vaše úžasné knihy. Může vám to připadat hloupé, ale rád bych se zeptal Boha nebo vás, co je to „láska“. Myslím, že svět je takový, jaký je, protože dostatečně nemilujeme lidi a věci kolem nás. Musíme se „lásce“ učit, nebo je to něco, s čím se prostě rodíme ? A odkud láska přichází ? Jak poznám láskyplný skutek ?

Proč se na něco takového ptám ? Protože nás to ve škole nikdo neučil; učíme se tím, že pozorujeme svět kolem sebe. Když někdo hovoří o „lásce“, předstíráme, že tomu rozumíme, ale o skutečném smyslu lásky nikdy nepřemýšlíme. Řekněte mi, prosím, co si o tom myslíte vy. Děkuji vám !

Yukio, Futami, Japonsko.

Můj milý Yukio, položil jste mi otázku, kterou se zabývají filozofové a teologové od nepaměti. Tohle jsou věčné otázky - otázky, na které hledáme odpovědi od narození. Nevím, zda vám moje odpovědi odhalí tuto záhadu, ale musím vám říci, že mě ji odhalily. Láska je to, čím opravdu jste. Věřím, že láska je Bůh. Pro mě jsou slova láska a Bůh vzájemně zaměnitelná. Právě tak jako slova Bůh a vy nebo Bůh a já. Takže slova láska a vy a láska a já jsou synonyma, která označují jedno a totéž. A co tato slova - Bůh, láska, vy, já - popisují ? Život, Yukio, život. Těmito slovy popisujeme život. Takže pro mě je život láska. Láska je životní energie. Život-láska-Bůh-vy-já - to všechno je jedno a totéž.

V rozhovorech s Bohem jsem se dozvěděl, že „neexistuje nic než láska“. To znamená, že všechno je formou lásky. Možná je to obtížné pochopit, ale Bůh říká, že tomu tak je.

V **Druhé knize HSB** je tento názor opakován. Tentokrát se to týká všech lidí. Bůh říká: „Posílám vám jen anděly." I to je těžké pochopit, zejména když si uvědomíme, jak se někteří lidé chovají. Nicméně je to v souladu s tvrzením, že „Hitler šel do nebe".

Tyto záhady není snadné pochopit, zejména když nepřemýšlíme o podstatě věcí. Musíme se ponořit do hlubin moudrosti, abychom našli hlubší smysl. Teprve když si uvědomíme pravdu těchto prohlášení, pochopíme, co je to láska. A co je Bůh. A co jsme my.

Když říkáte, „že svět je takový, jaký je, protože dostatečně nemilujeme lidi a věci kolem nás", moje srdce mi říká, že tomu tak je proto, že si neuvědomujeme svou jednotu s Bohem a se vším živým kolem nás. Bůh a my jsme jedno a totéž. Život a my jsme jedno a totéž. Vy a já jsme jedno a totéž. Každý - vy, já, Bůh, život - všechno je táž energie. Jakmile si to uvědomíme, zmizí všechny problémy, které si sami vytváříme. Všechny problémy vycházejí z naší představy, že jsme „oddělení" od ostatních lidí i od Boha. Jakmile se zbavíme této představy, všechny naše problémy zmizí. Automaticky se vyřeší. Prostě odejdou. A my přestaneme vyvolávat nové, protože nechceme škodit sami sobě.

Nikdy bychom nedovolili, aby každý den umíraly tisíce lidí hladem, neboť sami nechceme umřít hladem. Nikdy bychom nedovolili, aby miliony lidí umírali ve válkách, neboť sami nechceme umřít ve válce. Jakmile si uvědomíme, že jsme všichni součástí jednoho celku, okamžitě skoncujeme se svým destruktivním chováním. Takže láska, Yukio, je uvědoměním, že jsem všichni jedno a totéž.

Abych odpověděl na vaši další otázku, lásce se nemusíme „učit", ale musíme se na ni rozpomenout. To znamená, že si musíme vzpomenout na to, co jsme vždycky věděli. Naše rozpomínání může trvat celý život. Nebo několik životů. Ale dříve nebo později se rozpomeneme všichni. Ano, láska je něco „s čím se rodíme", neboť láska je to, čím opravdu jsme. Lásku nemůžeme oddělit od našeho já. To si jen myslíme.

Ptáte se, „jak poznáte láskyplné skutky". Odpověď najdete v **První knize HSB**, v kapitole, kde Bůh vysvětluje rozdíl mezi láskou a strachem. Strach je energie, která se uzavírá, skrývá a škodí. Láska je energie, která se otvírá, odhaluje a léčí. Strach nás nutí zahalovat se do šatů, láska nám dovoluje zůstat nahými. Strach lpí na majetku, láska všechno rozdává. Strach působí bolest, láska bolest zmírňuje. Strach útočí, láska uzdravuje. Láska nikdy neřekne ne.

Láska říká, „přeji ti, co si sám přeješ". Přesně to říká Bůh každému z nás. Láskyplné skutky poznáte podle toho, že jsou činěny bezpodmínečně. Pravá láska je bezpodmínečná. Láska nikdy neříká, „budu tě milovat, jestliže..." Už dlouhá staletí žijeme s představou, že Bůh nás bude milovat pouze tehdy, když budeme dělat, co si on přeje. Tato představa o Bohu je však mylná.

Láska vždycky sjednocuje. Láska posiluje a uctívá jednotu. Jednání, které lidi rozděluje, není založeno na lásce.

Jak mohu žít bez „očekávání"

Milý Neale, vím, že smyslem partnerského vztahu je sdílet a vytvářet to, čím jsme. Také však vím, že často navazujeme partnerské vztahy s očekáváním, že se nám vrátí to, co dáváme. Ačkoli se snažím nic neočekávat, obvykle jsem nakonec zklamaná.

Uvedu příklad: Téměř rok jsem chodila s jedním mužem; když jsem měla devětatvacáté narozeniny, muž mi udělal večeři, ale nedal mi žádný hmotný dar. Ano, očekávala jsem to. Předtím mi řekl, že mi k narozeninám koupí pláštěnku, abych s ním mohla chodit na ryby. (Hrozně rád rybařil a chtěl, abych s ním chodila. Někdy jsem s ním šla, ale ne vždycky, neboť mám ještě jiné zájmy.) Pláštěnku mi koupil o dva měsíce později. Když jsem ji však nedostala k narozeninám, měla jsem pocit, že mu na mně vůbec nezáleží. Nemohla jsem pochopit, proč mi nic nekoupil.

Vždycky jsem mu hodně dávala. Chtěla jsem to dělat. Pak se ozvalo mé ego a já si všimla, že náš vztah je v mnoha směrech nevyrovnaný. Když jsem mu to řekla, odpověděl mi, že je to moje vina. Nějakou dobu mi trvalo, než jsem si uvědomila, že to není jen moje vina. Nicméně on byl přesvědčivý. Takže tohle je moje otázka: Jak se zbavím očekávání, ačkoli někdy cítím, že se mnou není zacházeno spravedlivě a láskyplně? Mockrát vám děkuji... a kéž nám Bůh i nadále ukazuje všechny příležitosti.

Lori, Huntington, NY.

Milá Lori, tuto otázku mi dalo už hodně lidí. Každý má právo být uznáván svým partnerem nebo partnerkou a jestliže to necítíme, máme právo najít si jiného partnera. Máme právo říci partnerovi, co nám dělá radost a jak se cítíme. Snažím se vám jen říci, že žít bez očekávání neznamená vzdát se vzájemné komunikace.

Já osobně každému říkám naprosto jasně, co mám rád. To pomáhá lidem, kteří mě milují, neboť vědí, čím mi mohou udělat radost. Tato informace by neměla vadit nikomu z těch, kdo vás milují - pokud ovšem nemají pocit, že pro vás musejí něco udělat, abyste je milovala.

Říkáte, že někdy máte pocit, že s vámi není zacházeno spravedlivě. S nikým nelze zacházet „nespravedlivě“, neboť to slovo naznačuje, že existuje způsob, jakým by se s vámi mělo zacházet - a to není pravda. Nikdo vám nic nedluží - ani váš partner - a čím dříve si to uvědomíte, tím dříve přestanete užívat slova „nespravedlivě“. Nejde o to, zda s vámi někdo zachází spravedlivě; důležité je, zda s vámi zachází způsobem, který vám vyhovuje (ať už je „spravedlivý“ nebo ne). A to vede k další otázce: co vám vyhovuje? A co vám nevyhovuje?

Odpověď záleží výhradně na osobních preferencích, Lori. Nechcete-li dárek k narozeninám o dva měsíce později, prostě to partnerovi řekněte a dárek vraťte. Jestliže jej přijmete a pak si stěžujete, jste obyčejný „ufňukanec“. Mnohem lepší je říci: „Miluji tě a děkuji ti za tvou snahu, ale teď dárek nechci. Děkuji.“

Je to, jako když v restauraci zdvořile odmítnete například chřest, který vám nechutná. Když jej pokaždé odmítnete, číšník vám jej přestane nabízet. A bude-li vám i nadále nabízet něco, co vám nechutná, jděte do jiné restaurace. To neznamená, že jste přestala mít ráda první restauraci. Můžete ji mít ráda, ale nemusíte tam jít.

Všimněte si jedné nuance, Lori. Když jdete do restaurace, nic neočekáváte. Prostě si objednáte, co chcete, a čekáte, co vám přinesou - aniž cokoli „očekáváte“. Když vám přinesou chřest, prostě jej nejíte. Objednáte si něco jiného a jestliže nic jiného nemají, jdete někam jinam.

Má-li číšník zájem, abyste chodila do jeho restaurace, přestane vám nabízet chřest. Ale nemusí to udělat. A vy jste mu dala jasně najevo, že to neočekáváte. On však nemůže očekávat, že budete jíst něco, co vám nechutná. Takže oba máte svobodnou volbu a nikdo z vás od druhého nic neočekává.

Proto si uvědomte, že nic neočekávat neznamená spokojit se s něčím, co vám nevyhovuje. To dělat nemusíte. Doufám, že vám moje rada pomohla. S láskou... Neale.

Jak si mohu najít partnera ?

*Milý pane Walschi, máte seznam čtenářů, kteří se snaží žít podle myšlenek ve vašich knihách ? Především mě zajímá, zda máte seznam těch, kdo hledají partnery, kteří sdílejí myšlenky **HSB**. Myslím, že mnoho lidí jen těžko najde někoho, kdo má stejný názor na život a kdo chce navázat partnerský vztah ze správného důvodu (to jest, aby dostal příležitost ukázat, čím opravdu je).*

Audrey, San Francisco, CA.

Milý pane Walschi, i já pocházím z katolické rodiny a jsem ztracená a zmatená. Vím jen to, že všechno, co mě doma učili, nebylo to, čím opravdu jsem ! Nikdy jsem nebyla schopna vyjádřit to, v co jsem v hloubi duše věřila (nikdy jsem si nebyla jistá, neboť jsem měla strach z pekla). Děkuji vám, že jste se rozhodl poznat Boha. Děkuji vám za vaši odvahu své myšlenky sdílet s druhými. Po mnoha marných pokusech najít někoho se stejnými názory obracím se na vás a na vaše čtenáře. Nepřišel někdo z vašich čtenářů s nápadem založit klub lidí, kteří hledají partnery ? Nevím jak, ale vytvořila jsem ve svém životě strašnou samotu. Mám spoustu energie, a jen málokdo mi rozumí. Byl to jen takový nápad (možná výtvar, že ano ?).

*S upřímným pozdravem, ona částčka Boha
jménem Audrey, Edmonton, Alberta, Kanada.*

Milá Audrey a milá Audrey, píšou mi opravdu dvě různé ženy ? Nemám v úmyslu vytvořit seznam lidí, kteří hledají partnery To by neodpovídalo mému záměru použít **HSB** jako vzdělávací nástroj. Ale myslím, že ani jedna z vás nebude mít potíže najít si partnera. Prostě se k tomu rozhodněte a udělejte to. Napište si seznam všech vlastností, které očekáváte u partnera, a předejte seznam Bohu. Pak věřte, že dokonalý partner přijde. Připravte se na to. Dejte si do pořádku svou garderobu. Jděte ke kadeřníkovi a nechte si udělat nový účes (to se týká jak žen, tak mužů).

Hledáte-li někoho, kdo je obeznámen s učením **HSB**, budete to mít jednoduché. Prostě si najděte nebo založte studijní skupinu ve svém městě. Dejte si inzerát do novin, vylepte někde plakáty a brzy budete mít dostatek členů. Ve Spojených státech a v dalších zemích existuje už přes dvě stě padesát takových skupin. Brzy najdete velmi vhodné partnery ! A navíc poznáte spoustu lidí, kteří sdílejí vaše názory na **HSB**.

Jak najdu toho „pravého partnera“ ?

Milý Neale, včera jsem se rozešla se svým přítelem. Díky svému rostoucímu vědomí jsem tento fakt přijala a nemyslím si, že by to byl konec mého života. Byl to docela „zdravý“ rozchod. Ani jsme se příliš nehádali, ale stále jsme trochu zmatení.

V našich minulých partnerských vztazích jsme si oba uvědomovali, že jsme nenašli partnera na celý život. V tomto vztahu to bylo trochu jiné, ale přesto máme pocit, že to „není ono“. Takže oba stále hledáme toho „pravého partnera“. Někoho, kdo by odpovídal našim představám o celoživotním partnerovi. Chápeme špatně svou energii ? Nebo je to signál, abychom si našli někoho jiného ?

Byl/je to krásný vztah. Všechno fungovalo, ale oba chceme být zamilovaní a oba máme strach, že nám unikne nějaká úžasná, vášnivá láska mezi mužem a ženou. Nevím, zda

poznám svého budoucího manžela podle dohody, kterou jsme uzavřeli před naším příchodem na tento svět. Nebo se prostě musíme rozhodnout někoho milovat a teprve pak to můžeme prožívat ?

S láskou, Dawn, Boise, ID.

Moje milá Dawn, děkuji vám za upřímný dopis. Dovolte mi, abych vám řekl, co vím o lásce a životních partnerech a „vášnivé lásce“ a všem ostatním. Především vám musím říci, že láska je vědomé rozhodnutí, nikoli reakce. To je snad to nejdůležitější, co jsem se v životě naučil, a tak to řeknu ještě jednou. Láska je rozhodnutí, nikoli reakce.

Je pravda, že můžeme mít „fyzické reakce“ na druhé lidi. Každému se líbí určité typy lidí. Avšak mnoho lidí, kteří se pokoušejí vybudovat celoživotní partnerský vztah na základě těchto okamžitých reakcí, brzy pozná, že tyto reakce nejsou vždy zárukou vzájemné úcty, která je předpokladem celoživotního manželství.

Vášeň musíte vytvořit jako všechno ostatní v životě. Jak ? Musíte se rozhodnout, že budete vášnivá. Ano, Dawn. Můžete to udělat. Také se můžete rozhodnout, že vášnivá nebudete, jak poznalo mnoho lidí, kteří se s partnerem rozešli. Takže vašeň není to nejdůležitější, co byste v partnerském vztahu měla hledat. Z vlastní zkušenosti vím, že nejdůležitější je přátelství. A pak tolerantnost, tedy vlastnost, kterou opravdové přátelství produkuje, a která zase produkuje přátelství.

Říkáte, že máte „pocit, že to není ono“. Můžete mi říci, jaký je to pocit ? Nemůžete ? Tak já vám to řeknu. Dobrý partnerský vztah nenajdete v okolním světě. Chcete-li mít takový vztah, musíte se rozhodnout, že si jej vytvoříte. Na základě čeho se rozhodnete ? Vaše rozhodnutí musí vycházet z toho, čím jste a čím chcete být.

Říkáte, že oba stále hledáte „toho pravého partnera“. Pravého partnera nehledejte; staňte se jím. Toužíte po vášnivé lásce ? Poradím vám. Buďte vášnivá a uvidíte, co se stane. A na závěr vám musím říci, že máte pravdu. Pochopila jste to správně. Nejdřív se musíte rozhodnout někoho milovat a teprve pak to můžete prožívat.

Vztah mezi rodiči a dětmi

Milý pane Walschi, přečetla jsem vaši knihu Hovory s Bohem a zjistila jsem, že je velmi užitečná. Byla bych ráda, kdybyste nám řekl něco o vztazích mezi rodiči a dětmi. Mám devítiletou dceru a nevím, kdy mám vyhovět jejím přáním a její moudrosti a kdy mám rozhodovat za ni.

V rámci alternativního učebního systému vyučuji svou dceru doma (místo aby chodila do základní školy) a teď, když je starší, bych ráda věděla, jakým směrem ji mám vést. Co se dcera potřebuje naučit ?

A jaký je nejlepší způsob ? Carol, Roy, WA.

Milá Carol, především musím říci, že moje vztahy k dětem nebyly takové, jaké bych si přál. Většinu svého života jsem nebyl s nimi. Dnes se to snažím napravit a snažím se být dobrým otcem. Nicméně se pokusím odpovědět na vaši otázku. (Učíme druhé to, co se sami potřebujeme naučit.) Naše vztahy k dětem jsou nesmírně důležité pro náš vlastní osobní vývoj. Jsou důležité, protože na nás kladou velké nároky. Pravděpodobně mnohem větší než jakýkoli jiný vztah, který kdy poznáme. Naš vztah k dětem o nás hodně vypovídá.

Ptáte se, kdy máte vyhovět přáním své devítileté dcery a kdy máte rozhodovat za ni. Myslím, že byste ji měla vést k tomu, aby činila svá vlastní rozhodnutí. Nicméně jí musíte vysvětlit možné důsledky každého jejího rozhodnutí.

Věřím, že děti, které činí svá vlastní rozhodnutí na základě znalosti možných důsledků, jsou na tom mnohem lépe než děti, které se musí podřizovat autoritářským příkazům, jimž nerozumí.

To ovšem neznamená, že by se rodiče měli vzdát pevného vedení. To neznamená, že by dětem nemohli nic zakázat. Děti to někdy potřebují. (Tati, mohu se napít limonády ?" „Ne. Za chvíli bude večeře.") („Můžeme se dívat na televizi ?" „Na to se ani neptejte. Ráno musíte vstávat.") Takováto rozhodnutí jsou vlastně jen důslednou připomínkou předem stanovených pravidel.

Jsou-li rodiče důslední a nebojí-li se dětem něco zakázat, aby nepřišli o jejich lásku, děti mají pocit jistoty a bezpečí a své rodiče milují tím víc. Znájí pravidla a vědí, co si mohou dovolit. V rámci předem stanovených mezí se cítí naprosto bezpečně.

Zkrátka a dobře, jasně vymezené hranice, rozumná omezení a předpověditelné důsledky posilují dětskou sebedůvěru, kterou děti potřebují, aby tyto hranice později mohli překročit a stát se samostatnými a zodpovědnými za svá budoucí rozhodnutí. Děti, které si musejí hledat své vlastní hranice chování, jsou často nervózní a nejisté, neboť se od nich vyžaduje, aby činily rozhodnutí, která nejsou přiměřená jejich věku.

Proto vám radím tohle: zaprvé, co nejdřív své dceři vysvětlíte pravidla (a důsledky), na jejichž základě bude schopna činit rozumná rozhodnutí. Zadruhé, až se pokusí pravidla překročit, aby vyzkoušela, zda správně pochopila důsledky, buďte pevná, spravedlivá a důsledná a ukažte jí, že je pochopila správně. Zatřetí, nastane-li nová situace, kterou jste s ní ještě neprobrala, povzbudte ji, aby učinila vlastní rozhodnutí na základě toho, co považuje za nejlepší, ale vysvětlíte jí situaci. Rozhodne-li se špatně, řekněte jí, co si o jejím rozhodnutí myslíte, a poraďte jí, aby znovu přemýšlela o možných důsledcích.

Jestliže i potom učiní „špatné" rozhodnutí, můžete jí říci: „Mrzí mě, že **ses** tak rozhodla, protože s tím nemohu souhlasit. Budeš muset udělat to, co ti řeknu, protože si neuvědomuješ některá rizika vyplývající z tvého rozhodnutí. Koneckonců je mou povinností chránit tě a zajistit to, co je pro tebe nejlepší. Takže příští víkend nepůjdeš se svou spolužačkou na party, protože jste obě ještě příliš mladé. Lituji."

Existuje ovšem způsob, jak činit takováto nepříjemná rozhodnutí, aniž ztratíte lásku své dcery. O tomto problému jsem se již zmínil v jednom z předešlých dopisů. Můžete si jej znovu přečíst. V dopise hovořím o knize, která se jmenuje **Jak mluvit s dětmi, aby nám naslouchaly, a jak jim naslouchat, aby s námi mluvíly**. Tu knihu si musíte přečíst, Carol.

Pokud jde o způsob výuky vaší dcera, nemám nic proti alternativním metodám, pokud má vaše dcera možnost stýkat se s ostatními dětmi.

Co se vaše dcera potřebuje naučit ? Mám sto chutí vám odpovědět na metafyzické úrovni. Nepotřebuje se naučit nic. Potřebuje jen příležitost rozpomenout se na to, co už ví. Proto jí zajistěte bezpečné prostředí. To neznamená, že byste ji měla zavírat před světem. Spíš jí umožněte, aby se ve světě cítila bezpečně.

Jsme schopni přestat lhát a začít žít pravdivým životem ?

*Nejmilejší Neale, nevím, z jaké planety jste přišel, ale chtěla bych tam žít, ať je to kdekoli ! Děkuji vám, děkuji vám za vaše úžasné knihy - zejména za knihu **HSB 3**, kterou jsem právě dočetla. Mám k vám jedinou otázku. Opravdu si myslíte, že lidé mohou žít pravdivým životem a už nikdy nelhat ? Není to příliš fantastické přání ?*

Lily S., Dearborn, MI.

Milá Lily, všechny myšlenky v **Hovorech s Bohem** jsou fantastické ! A přesto si myslím, že můžeme přestat lhát a začít mluvit pravdu. Ale nejdřív se musíme zbavit strachu z toho, co přinese pravda.

Naučili jsme se lhát, protože nás to chrání. Lži nás chrání před nepříjemnými důsledky našeho jednání. Vybudovali jsme celou společnost na názoru, že „nám nemůže ublížit to, co nevíme“. To dnes musíme změnit, Lily. Musíme změnit své představy o tom, co opravdu chceme. Musíme chtít to, co přináší Pravda. Dovolte mi, abych to řekl ještě jednou, neboť mám dojem, že to někteří lidé pořád ještě nechápou. Musíme chtít to, co přináší Pravda.

Abychom to mohli chtít, musíme to změnit. Nesmíme trestat lidi za to, že nejsou dokonalí a že se nechovají podle zásad, které sami ignorujeme. Musíme se zbavit pokrytectví a především víry v existenci trestajícího, pomstychtivého Boha.

Vysoce vyspělé bytosti nikdy nikomu nelžou. Nelžou v politice, v byznysu ani v romantických vztazích... prostě nelžou. Je to obtížný způsob života - ale je to jediný způsob, jak opravdu žít. Zkuste to, Lily. Uvidíte, jak to bude vzrušující.

(7)

SEDMÁ KAPITOLA

DOBRO A ZLO A POVAHA DUALITY

Jak se poslední dobou cítíte ? Jste šťastní a veselí ? Doufám, že ano, ať už se ve vašem životě děje cokoli. Víím že, je obtížné ignorovat to, co se děje kolem vás, zejména když to jsou špatné věci. To však posuzujeme sami. Některé věci označujeme za „dobré“ a jiné za „špatné“. Na základě tohoto hodnocení pak jednáme.

Kdybychom věděli o všem, kdybychom znali celý proces, uvědomili bychom si, jak je dokonalý. I nadále bychom hráli své role, ale věděli bychom, že jsou to pouze „role“. Nebrali bychom je tak vážně, i kdybychom se ocitli v závažné situaci.

Jednou zkuste tohle: představujte si, že jste fiktivní postavou ve svém vlastním filmu. Posadte se do první řady a sledujte děj na plátně své mysli. Představte si, že jste zároveň režisérem a že můžete měnit jednotlivé scény. Nemůžete však změnit, co se děje. Nemůžete změnit scénář, který jste dostali. Musíte se jej držet.

Můžete však ovlivnit způsob, jakým svou roli hrajete. Můžete ji hrát jako komedii nebo jako drama.

Na tuto myšlenku mě přivedl Richard Bach, který tento experiment navrhl ve své úžasné knize **Illusions— The Adventures of a Reluctant Messiah** (Iluze - Dobrodružství váhavého spasitele). Tuto knihu vám vřele doporučuji.

Bůh nezasahuje do lidských událostí

Milý Neale, neumím dobře anglicky, ale musím vám napsat. Je to pro mě velmi důležité. Doufám, že mi budete rozumět nebo že vycítíte, co chci říci.

Před několika lety jsem se ve Švýcarsku seznámila s jedním manželským párem ze Santa Fe. Tito mladí manželé říkali, že přiletěli z jiné galaxie. Vyzařovala z nich nesmírná, ale často velmi zvláštní energie. Žila jsem s nimi pět let a to změnilo můj život tak hluboce, jako psaní vašich knih změnilo váš život. Tito lidé měli tak úžasnou energii, že jsem v jejich přítomnosti často cítila Boha, hluboce a skutečně. Věřím, že zpočátku měli dobré úmysly. Později se všechno změnilo a já nevím proč. Takže vám řeknu několik událostí. Nepatřím k lidem, kteří okamžitě následují každého, kdo žije ezoterickým nebo duchovním životem. Když jsem tyto manžele potkala poprvé, měla jsem k nim odpor.

V roce 1995 jsem se svou dcerou odletěla do Santa Fe a žily jsem s nimi. Během prvního roku mě opustil můj manžel. Byla jsem přesvědčená, že jedná správně, neboť jsem se už dávno rozhodla, že budu sloužit Bohu. To však není tak snadné. Z vašich knih jsem vycítla, že to není snadné ani pro vás. I já mám hluboké zážitky.

Žili jsme všichni v pronajatém domě poblíž Santa Fe. Byla jsem nadšená, že jsem uprostřed tak krásné a divoké přírody. Jak víte, Švýcarsko je velmi malé a lidé žijí pohromadě. Manželé se nikdy nesnažili připoutat nás k sobě. Říkali nám, že jsou tu jen proto, aby nám pomohli. Hovořili o tom, že všichni musíme najít sami sebe, jak říkáte i vy. Jejich slova jsem slyšela ve vašich knihách. Po nějaké době se k nám však začali chovat velmi divně. Jeden den nám řekli, že je něco bílé, a druhý den tvrdili, že je to černé.

Jednou se mě zeptali, jestli neznám někoho, kdo by jim mohl půjčit peníze. Seznámila jsem je tedy s jedním přítelem a ten jim půjčil velkou sumu a oni mu slíbili, že mu peníze vrátí na konci roku. Dnes je to přes rok a peníze stále nejsou splaceny. A ani jsem od nich nedostala odpověď.

Nevím, co se stalo. Neodpovídají na naše dopisy a my jim nemáme kam telefonovat. Mohla bych napsat celou knihu o svých zážitcích s těmito lidmi. Některé zážitky byly dobré, jiné špatné. Mohl byste dostat odpověď? Nejen kvůli mně. Je mnoho lidí, kteří mají podobné zkušenosti jako já. Proč Bůh dovoluje bytostem dělat takové věci? K čemu je dobré, když potřebujeme pomoc a někdo nám vezme všechnu energii štěstí a znemožní nám být tvůrčími a hravými? Jak si to zasloužím po tom všem, co jsem pro ně udělala?

Vím, že nemohu nic dělat, ale není snadné sedět tu a nevědět, na koho se obrátit. Manžel mě opustil po třiceti letech manželství a já jdu svou cestou - vím, že je to správná cesta - ale není to snadné.

S láskou, Ayrellia, Švýcarsko.

Milá Ayrillio, myslím, že Bůh přímo nezasahuje do lidských událostí. Bůh nám dává naprostou svobodu, abychom si vybrali lidi a situace a všechno, co nám pomáhá žít na stále vyšší úrovni bytí. To znamená, že život je procesem neustálého sebetvoření. Neustále vytváříme sami sebe podle nejkrásnější verze té nejkrásnější představy, kterou jsme kdy měli o tom, čím jsme. V tomto procesu k sobě přitahujeme ty nejvhodnější lidi a situace, kterých pak užíváme jako nástrojů k dosažení vyšších úrovní poznání.

Ayrillio, až budete ochotna přijmout odpovědnost za všechno, co se stalo ve vašem životě, až budete ochotna odpustit sama sobě za to, co jste vytvořila a s čím dnes nesouhlasíte, pak osvobodíte sama sebe a všechny lidi, o nichž si myslíte, že vám ublížili.

Uvědomte si, že vaše zkušenosti jsou dary a že každé setkání vám dává úžasnou příležitost být tím, čím opravdu jste. Takže otázkou není, proč to Bůh dovolil nebo proč se to stalo.

V této chvíli vašeho života je důležité pouze to, co pro vás tyto zkušenosti budou znamenat. Ptejte se sama sebe: „Čím jsem a čím jsem se stala a čím se chci stát v důsledku těchto zkušeností? Co se z nich mohu naučit?“ V odpovědi na tyto otázky najdete osvobození. Přejí vám všechno nejlepší na vaší cestě.

Proč se dějí „špatné věci“, když si svou realitu vytváříme sami ?

Milý Neale, jestliže si svými myšlenkami, slovy a činy vytváříme svou vlastní realitu, jak je možné, že se někteří lidé stanou obětí brutálního zločinu? Chtějí snad tyto lidé umřít takovým způsobem ?

Alfreda, Effort, PA.

Milá přítelkyně, položila jste mi velmi dobrou otázku. Tento problém je však mnohem složitější. Nejde jen o to, co si přejeme my. Jde také o to, co si přeje Bůh. Je Boží vůlí (jestliže ne naši), aby k těmto strašným věcem docházelo? Touto otázkou se zabývají filozofové a teologové od počátku lidské historie.

Když jsem při psaní své knihy položil tuto otázku Bohu, dostal jsem zajímavou odpověď. Bylo mi řečeno, že neexistují ani oběti, ani zločinci. Připadalo mi to nepochopitelné, protože vím, že jeden druhému děláme kruté věci. Lidi, kteří se dopouštějí brutálních zločinů, jsem vždy považoval za „zločince“. V **HSB 2** však Bůh říká: „Posílám vám jen anděly.“ A podobenství **Dušíčka a slunce v První knize HSB** vysvětluje, jak je to možné. Toto podobenství bylo vydáno v knižní formě nakladatelstvím Hampton Road. Tuto knížku pro děti doporučuji nejen dětem, ale každému, kdo chce pochopit proč se „dobrým lidem stávají špatné věci“.

Lidská duše je tím aspektem božství, který se svobodně rozhodl žít ve vesmíru, aby mohl vytvářet a zakoušet to, čím opravdu je. V relativní sféře (to jest v hmotném světě) nemůžete prožívat to, čím jste, pokud neexistuje něco, čím nejste. Neboť v nepřítomnosti toho, čím nejste, neexistuje ani to, čím jste !

Právě z toho důvodu Bůh stvořil „zlo“. Neboť aby mohl zakoušet sám sebe jako nekonečné dobro, musí existovat něco, čemu se říká nekonečné zlo.

Zlo ovšem neexistuje. Existuje jen Bůh. Bůh je všechno, co bylo, je a bude. Nicméně Bůh chce poznat sám sebe empiricky. To si přejeme všichni. Všichni jsme součástí božské podstaty. Všechno v životě je aspektem božství, všechno živé chce vyjadřovat božskou podstatu. Nicméně to, co je božské, nemůže prožívat své vlastní božství v nepřítomnosti

toho, co božské není. Problém však spočívá v tom, že to, co není božské, neexistuje. A jelikož máme schopnost vytvořit cokoli, vytváříme i to, co není božské ! To znamená, že si to vymýšlíme.

Nikdo to však nedělá vědomě. Plány si děláme dlouho před tím, než vstoupíme do lidského těla. Dokonce uzavíráme dohody s ostatními božskými bytostmi. Plánujeme, jak nejlépe vytvoříme a vyjádříme sami sebe jako určitý aspekt božství, jímž chceme být v tomto životě. Takže nelze říci, že bychom vědomě chtěli prožívat strašné zkušenosti, kterým je mnoho z nás v životě podrobena. Neodporuje tato skutečnost názoru, že svými myšlenkami, slovy a činy vytváříme svou realitu ? Vůbec ne. Tato skutečnost pouze vysvětluje, jakým způsobem svou realitu prožíváme. V **HSB** se říká, že jakmile začneme vytvářet a vyjadřovat to, čím opravdu jsem, objeví se všechno, čím nejsme. To je nutné k tomu, abychom si mohli vytvořit kontext, v jehož rámci pak realizujeme své já. Neboť to, čím chceme být, nelze vyjádřit v nepřítomnosti toho, čím nechceme být. Proto duchovní mistři nikoho a nic nekritizují ani neodsuzují. Neodsuzují ani ty, kdo je pronásledují. Každé náboženství učí smířlivost a odpuštění jako cestu ke spáse. Většina z nich však hlásá tyto krásné myšlenky z nesprávných důvodů, neboť nabádají věřící, aby odpouštěli a přenechali soud Bohu. Musím vám však říci novinu. Bůh nás nebude soudit. Chtěl by Bůh, abychom dělali něco, co on sám nedělá ? To by znamenalo, že by od nás žádal, abychom byli větší, než je on sám ! Tohle všechno nám bude objasněno, až se vrátíme do sféry absolutna. Teprve pak pochopíme prohlášení: „Posílám vám jen anděly.“

Vřele vám doporučuji knížku **Dušička a slunce**. Čtete ji svým dětem a všem dětem, s nimiž přijdete do styku. Neboť když tuto myšlenku děti pochopí v mládí, změní to svět.

O „d'áblu“

Milý Neale, vaše kniha se mi líbila. Můj manžel četl už stokrát Bibli. Já nikdy. Říká, že nevěřit v „d'ábla“ znamená nevěřit v Boha. Je to pravda ?

Zjevil se vám Bůh v lidské podobě, abyste „viděl“ s kým mluvíte ? Měl hluboký mužský hlas ? Řekněte mi, co to bylo. A proč si nevybral mne ? Proč jsem ty knihy nenapsala já ?

Snažte se správně pochopit mé otázky Nejenže mám finanční potíže (brzy zbankrotuji, jestli se něco nezmění), ale chvilí mám strach, chvilí jsem vděčná a někdy nevím, kdo vlastně jsem. Myslím, že se moje duše „rozpomíná“. Věřím, že vytváříme svou realitu. Nedostatek peněz mi brání soustředit se na vlastní bytí.

Prosím vás, pomozte mi. Cindy, AZ.

Ahoj, Cindy. Bůh stvořil možnost „zla“, ale to neznámá, že stvořil „d'ábla“ nebo „Satana“. „Zlo“ stvořené Bohem je prostě opak „dobra“. Všem nám byla dána schopnost představovat si „zlo“ velice realisticky. Ve sféře absolutna je však „zlo“ pouhým výplodem naší představivosti. To znamená, že není reálné. Prostě neexistuje. Není součástí království Božího. Shakespeare to vyjádřil krásně: „Nic není zlé, dokud si to nemyslíme.“ To jsou moudrá slova. Dábel neexistuje, Cindy. Satan je výplodem naší představivosti. Organizovaná náboženství však chtějí, abychom věřili v d'ábla, protože jinak bychom neměli strach. A kdybychom z ničeho neměli strach, nepotřebovali bychom organizované náboženství.

Při svých rozhovorech s Bohem jsem slyšel zvláštní tichý hlas. Nebyl to hlas mužský ani ženský. Byl to ten nejtišší, nejmoudřejší, nejsoucítější a nejlaskavější hlas, jaký jsem kdy slyšel. Ptáte se, proč si Bůh nevybral vás. Bůh si vás vybral, Cindy. Všichni jsme „vyvolení“.

Nikdo není vyloučen. Mnozí se však sami vylučují, protože si myslí, že „něco takového není možné" nebo že si něco takového „nezaslouží".

V katolické škole mě jeptišky učily tuto modlitbu: „Bože, nejsem hoden toho, abys vstoupil do mého domu. Řekni mi však jediné slovo a moje duše se uzdraví." Díky takovým modlitbám si miliony lidí na celém světě myslí, že jsou bezcenní a nehodní, což je pravý opak toho, co by chtěl Bůh, aby si lidé mysleli. Je mnoho důvodů, proč jen málo povoláných volí samo sebe. Všechno však není ztraceno. Nikdo nemůže vědět, co uděláte, až začnete věřit ve svou vlastní hodnotu. Jste stvořením Božím a Bůh nedělá zmetky.

Pokud jde o peníze a bytí, věřte, že tu za rok pořád budete, Cindy. Oba tu budeme a oba budeme pokračovat ve hře života. Otázkou je, jak kvalitní bude náš život. Věřím, že můj život bude kvalitní, neboť se budu snažit zlepšit život všech lidí, které potkám. Také si to o sobě myslíte, Cindy? Jestliže ano, pak máme před sebou krásný rok.

Proto nebuďte úzkostliví a neříkejte: „Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si oblékneme?" Obráťte se k Bohu. Každý den přináší své problémy. „Neustále tedy hledejte království nebeské a všechno ostatní vám bude přidáno. Neboť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce."

Milujte Boha a vykonávejte jeho práci, Cindy. Dávejte druhým to, co chcete mít. Postrádáte-li něco, najděte si někoho, kdo má ještě méně, a dejte mu z toho, co máte. Bude vám požehnáno, neboť tak naplníte svou pravdu, která říká: Já jsem zdrojem.

Dva duchové v jednom domě -dobří nebo zlí ?

Milý Neale, ze srdce vám děkuji za vaši odvahu napsat Boží knihu. Kdo by si nepřál takový svět? Je v něm všeho dostatek. Ale teď, když to vím, komu to řeknu? Nikdo nevěří, že by s vámi hovořil Bůh.

Mému synovi je sedmadvacet a snaží se najít Boha. Kdyby si jen přečetl vaše knihy, urychlilo by to jeho vývoj. Nicméně doufám, že ho jednou osvítl světlo.

Doufám, že nebudete překvapeni, když vám řeknu, že mám v domě dva duchy. Nevím však, zda jsou dobří nebo zlí. Kdybyste mohl odpovědět na tuto otázku, velice byste mě uklidnil. S láskou od někoho, kdo si přeje jeden společný svět.

*Přeji vám klid ve vaší práci,
Jeanette, New South Wales, Austrálie.*

Milá Jeanette, zda by se mnou hovořil Bůh, to není tak důležité. Důležitá je moudrost obsažená v **Hovorech s Bohem**. Je od vás moudré, že necháte svého syna, aby si přečetl **HSB**, až bude sám připraven.

Pokud jde o vaše dva duchy, chci vám říci, že to záleží jen na vás. Jestliže si myslíte, že jsou zlí, pak jsou zlí. A jestliže si myslíte, že jsou dobří, pak jsou dobří. Jsou takoví, jací si myslíte, že jsou.

I kdyby existovali zlí duchové, a já ovšem nevěřím, že existují, ale i kdyby existovali, ztratili by všechnu svou moc v okamžiku, kdy byste je přestala považovat za zlé. Neboť kdyby existovali zlí duchové, jejich moc by pocházela z vašeho strachu, který by ve vás chtěli vyvolat.

Existují démoni a duchové ?

*Milý Neale, někteří lidé, jako například já, slyší, vidí nebo cítí neobvyklé jevy, které se dějí kolem nás. Bojím se, že existují duchové. Kárám je ve jménu Božím. Obvykle mě neobtěžují. V **HSB 1** však říkáte, že ďábel neexistuje.*

V Bibli je příběh o tom, jak z posedlého muže Ježíš vyhání nečisté duchy do vepřů, kteří pak běží do moře a tam se utopí (Marek 5,11-13). Pastoři a kněží, kteří se zabývají těmito nevysvětlitelnými jevy, vyhánějí demony z lidí, kteří jsou jimi posedlí. Co si o nich myslíte ? A co si myslíte o duších, které po smrti zůstávají na zemi, aby lidem pomáhali ? Já mám zkušenosti s dobrými i zlými duchy

Jak poznáte, kterým duchům můžete věřit a kterým ne ? Myslím, že takové příběhy nemůžeme ignorovat, protože je prožilo mnoho lidí. Každý příběh je jiný. Co jsou tyto bytosti, jestliže to nejsou démoni ? Jsou to andělé ? Někteří duchové mi připadají jako nepokojné duše. Jak mohou být pokojní, když se nikdy nevyspí ? Jak se jich zbavíme ? Jak jim pomůžeme ? Jak se máme bránit proti těmto duším, které se duchovně nevyvinuly ? Co nebo kdo jsou tyto bytosti ?

Děkuji, Wendy, Stillwater, OK.

Milá Wendy, neznám odpověď na vaše otázky. V **Hovorech s Bohem** jsem se na tyto věci neptal, takže teď nechci předstírat, že o nich něco vím. Víím jen to, že mi Bůh řekl že ďábel neexistuje. Existují „trpící duše“, které zůstaly a tomto světě a působí zmatek ? Nevím. Co bych dělal, kdyby existovaly ? Miloval bych je, Wendy Dal bych jim všechnu svou lásku a soucit. Kdybych věděl, že taková duše žije ve mně nebo v někom jiném, poručil bych jí, aby odešla. Ukázal bych jí, že se jí nebojím, ale udělal bych to s láskou. Myslím, že právě to děláte vy, když „je káráte ve jménu Boha“. Já bych je ve jménu Boha miloval. Láska je vždycky účinnější než kárání.

Existují „démoni“, které pastoři a kněží vyhánějí ? Myslím, že ne, ačkoli vím, že jsou lidé, kteří tomu věří a proto mají pocit, že jsou opravdu „posedlí“. Člověk je schopen přesvědčit sám sebe o čemkoli. To je krásně zobrazeno ve filmu **Sny, které se mohou splnit**. Tento film ovšem také ukazuje, co se stane, když něčemu přestaneme věřit.

Mrzí mě, že jsem vám nemohl dát úplnější odpověď. Ale mám dobrý nápad. Zeptejte se Boha a uvidíte, co vám řekne. Pak mi dejte vědět. Zajímá mě to.

Je na světě zlo ?

Milý Neale, ve své knize říkáte, že neexistuje nic „správného“ ani „nesprávného“. Jak je to s „dobrem“ a „zlem“ ? Je na světě opravdové zlo ?

RJL, Escondido, CA.

Milá RJL, skutečné zlo opravdu existuje. A my za to musíme být vděční. Zlo je ten největší dar, jaký můžeme dát sami sobě. Znovu si přečtete **HSB** a pochopíte, proč tomu tak je. Prozatím přemýšlejte o této láskyplné myšlence: zlo neoplácejte zlem a ani zlo neodsuzujte. Raději zlu žehnejte a považujte je za nejlepší příležitost, za jedinou příležitost, kterou v tomto životě máme, abychom mohli prožívat to, čím opravdu jsme.

Nikdy nikoho a nic neodsuzuji, pouze všechno pozoruji. Nic jiného nedělám. Jakmile se rozhodnu, čím jsem ve vztahu k tomu, co pozoruji, prostě to vyjádřím.

Někdy nejsem se svým rozhodnutím spokojen, takže příště se rozhodnu jinak. Jsem-li se svým rozhodnutím spokojen, často je opakuji. Nikdy však neodsuzuji žádné situace, které mi daly příležitost být tím, čím opravdu jsem. Neboť vím, že v nepřítomnosti toho, čím nejsem, nemohu být tím, čím jsem. To znamená, že v nepřítomnosti zla (kterým nejsem) nemohu být dobrý (což jsem). Neboť žijeme v relativním světě, kde všechno existuje jako nástroj k vytváření toho, čím chceme být. To je Boží existence.

Takže ano, RJL, na světě opravdu existuje zlo. Jistě. Nepochybně. A děkujeme Bohu, neboť bez zla bychom nebyli ničím. Kdyby nebyly nemoci, lékař by nemohl být lékařem. Kdyby mezi lidmi nebyly rozepře, advokát by nemohl být advokátem. Kdyby nekapal vodovodní kohoutek v kuchyni, instalatér by nemohl být instalatérem. Kdyby nebylo mne, nemohla byste být vy. Všichni jsme posvátní partneři. A proto nikdo nesmí nikoho odsuzovat. Neboť nevíme, jakou cestu si ta či ona posvátná duše zvolila a jaký úkol na sebe vzala. Je tu proto, aby byla naším přítelem, nebo naším nepřítelem? Naším pomocníkem, nebo naším pronásledovatelem? Až tohle pochopíme, pak odhalíme tajemství a smysl života. Pak budeme žehnat každému a všemu na tomto světě.

V **HSB** je to vyjádřeno jednoduchým a překvapujícím prohlášením: Hitler šel do nebe.

Přestane existovat dualita ?

*Milý Neale, v **HSB** se píše, že všechno v hmotném světě je relativní, že můžeme poznat lásku, když jsme poznali strach, dobro, když jsme poznali zlo, život, když jsme poznali smrt atd. Dále se tam píše, že v absolutní sféře nejsou žádné protiklady a že reálná je pouze láska. Znamená to, že veškerá dualita přestane existovat, až Bůh skrze nás prožije poznání absolutna, až se staneme Bohy? Budeme dokonalou láskou, životem a světlem? Přestane existovat strach, smrt a temnota? Je tohle smyslem učení některých metafyzických škol, které říkají, že „neexistuje zlo“?*

Hovory s Bohem mě velice inspiroují. Děkuji vám, Neale. A také děkuji Bohu/Bohyni !

Všechno nejlepší, Jeff.

Milý Jeffe, ano a ne. Pochopte tohle: jakmile toho stadia dosáhneme, začneme znovu od začátku. Koloběh bude pokračovat. Copak nechápete, že to je nutné, má-li Bůh prožívat svou vlastní nádheru a vznešenost? Iluze duality existuje pouze v hmotném světě. Bez duality by tento svět nemohl existovat. Dualita nám dává kontext, v jehož rámci můžeme prožívat jednotu všeho. Neboť uvnitř jednoty nelze vnímat jednotu jako jednotu, protože neznáte nic jiného.

V **HSB** se říká, že relativní vesmír byl stvořen proto, aby Bůh mohl poznat sám sebe ve své nádheře a vznešenosti. Víme, že každý z nás - každý individuální aspekt Boha, kterým jsme - bude mít svůj „den na slunci“. Každý z nás bude jednou prožívat božskou jednotu... jako jsme ji už mnohokrát prožívali v „minulosti“. V této fázi životního cyklu se každá část Boha vrátí k Bohu a uvědomí si svou totožnost s celým jouscnem. Nicméně se brzy budeme chtít vrátit do relativního světa, abychom opět mohli poznávat nádheru Boha, to jest nádheru svého vlastního Božského já. Neboť ani nádheru nelze prožívat, pokud neexistuje něco jiného.

Máte pravdu, když říkáte, že v nejvyšší realitě neexistuje zlo. To by nemuselo existovat ani v našem světě. V **HSB 3** je vysvětleno, že vesmír je interaktivní pole, jehož některým aspektům přisuzujeme pozitivní kvality, zatímco jiné považujeme za negativní. Tím je zaručen kontrast, ať už existuje nebo ne.

Proto nikoho a nic nekritizujte ani neodsuzujte. Buďte tím, čím opravdu jste ve vztahu k tomu, co vám dal život. Neboť všechno - všechno - je pro vaše dobro. Neexistuje nic, co byste nemohl použít jako nástroje k realizaci své nejkrásnější vize. Každý okamžik je Boží dar a každého člověka bychom si měli vážit za to, jakou roli hraje v Božím plánu. Jak říká Bůh v **HSB**: „Posílám vám jen anděly.“

Jak může být znásilnění „dobré“ ?

Neale, děkuji vám, že jste měl odvahu udělat to, co jste udělal. Když jsem četl vaši první knihu, byl jsem tak nadšený, že jsem našel Boha. Nejen Boha, ale Boha, kterého jsem vždycky znal a miloval. Prostudoval jsem několik různých náboženských učení, protože jsem se snažil najít náboženství, které by mi vyhovovalo. Hledal jsem Ho/Jí/Ono velmi dlouho. Vždycky jsem věřil v Boha a dlouho jsem ho prosil, aby mi dal jasné znamení. Konečně jsem znamení dostal. Zdá se, že jsem je „dostával“ vždycky.

Nedávno jsem hovořil s přáteli o svých náboženských názorech. Jeden z přátel se mě zeptal, „jak může být znásilnění pro někoho dobré“. Nevěděl jsem, co na to říci. Ačkoli věřím, že všechno je dokonalé a že všechno má nějaký smysl, nemohl jsem najít odpověď. Mohl byste ji formulovat vy ? Nebo bych se tím neměl zabývat a nechat přátele, aby si odpověď našli sami ?

Ryan, Ft. Worth, TX.

Milý Ryane, lidské společnosti mají povinnost jasně formulovat své názory na to, co je správné a co je špatné. Tím definují samy sebe - a své členy. V **HSB** se neříká, že nemáme definovat, co je pro nás dobré a co je pro nás špatné. Musíme však chápat, že z hlediska objektivit neexistuje nic „správného“ ani „špatného“. Něco se prostě stalo a něco jiného se nestalo. Něco je a něco jiného není. Shakespeare to vyjádřil dobře: Nic není špatné, dokud si to nemyslíme." Jinými slovy, dokud si nemyslíme, že je něco špatné, špatné to není.

Ještě nedávno jsme v této zemi věšeli ženy za to, čemu říkáme „čarodějnictví“. Obyvatelé Salemu - kteří byli našimi předky, nikoli „barbary“ z nějaké bezbožné země - byli přesvědčeni, že to, co dělají, je „správné“, zatímco to, co udělaly ty ženy, je „špatné“. A tak ty ženy zabili ve jménu Boha.

Ani dnes se všichni neshodujeme v tom, co je správné a co je špatné. Kdyby nějaká žena nabízela mužům za peníze určité služby na ulici v Peorii v Illinois, pravděpodobně by skončila ve vězení. Když však táž žena nabídne tytéž služby mužům na ulici v nějakém velkoměstě na tomto kontinentu, nikdo se nad tím nepozastaví. Což vede myslícího člověka k otázce, co je špatné - prostituce nebo geografie ?

Abych se však vrátil k vaší otázce, víte, že některá křesťanská náboženství posledních sto let vážně diskutují o tom, co je „znásilnění“ a co jsou „povinnosti manželky“ ? Mnoho mužů v této zemi bylo v posledních letech obžalováno svou manželkou za to, co před pětadvaceti lety dělali manželé beztrestně. O co vražda ? Umíte si představit situaci, ve které lze ospravedlnit vraždu ? Samozřejmě že ano.

Takže vidíte, že v těchto věcech neexistuje žádné absolutní měřítko. Morálka každého národa je vždycky produktem doby a okolností. Vždycky.

Poselství **HSB** od nás nevyžaduje, abychom se vzdali všech moderních definic dobra a zla, ale upozorňuje nás, že si tyto definice sami tvoříme.

Otázky hloubavé dívky

Milý Neale Walschi, je mi šestnáct a prožívám zmatky dospívání. Vaše kniha mi pomáhá pochopit některé věci. A nejen to, také potvrzuje mnoho věcí, které už dávno vím. Barva mé kůže, mé názory a celá moje existence nikdy nezapadaly do omezeného světa církve s jejími definicemi hříchu, pekla, nebe a modlitby. Se svými názory na život se už necítím tak osamělá jako dříve. Děkuji vám, že jste s námi sdílel velice důvěrný rozhovor. Mnoho mladých lidí objevuje vaše slova s nadšením.

Opravdu věříte, že si oběti znásilnění nebo incestu zvolily svou realitu? Osobně považuji lásku za velmi hluboký cit, který je spojen se všemi těmito aspekty lidské existence. Ráda bych věděla, co si o tom myslíte vy - nebo Bůh.

Kéž vás životem provází láska a pohoda, Sára.

Milá Sáro, jsem rád, že patříte k těm mladým lidem, kteří chápou úžasné poselství **HSB**. Dovolte mi odpovědět na vaši otázku: „Opravdu věříte, že si oběti znásilnění nebo incestu zvolily svou realitu?“ Dala jste mi velmi složitou otázku, jak už to mladí lidé dělají. Mladí lidé kladou ty nejobtížnější otázky. Když zestárneme, odnaučíme se ptát.

Sáro, neexistují ani oběti, ani zločinci. Víím, že to není snadné pochopit, ale je to pravda. Možná vám pomůže, když si znovu přečtete podobenství „Dušička a slunce“ v **HSB 1**. V **HSB 3** pak najdete mnohem podrobnější vysvětlení, proč se „dobrým lidem dějí špatné věci“, jak říká rabín Kushner. Všechno ve vesmíru se děje podle plánu; neexistují žádné náhody ani shody okolností. Osud je produktem činnosti a myšlení všech lidí. Jinými slovy, všichni spoluvytváříme realitu a výsledky naší individuální činnosti jsou nádherné.

Tím nechci říci, že nikdo netrpí. Tvrdit něco takového by bylo urážkou všem, kteří trpí a přesto neztrácejí odvalu. Chci jen říci, že i utrpení má svůj smysl. A s tím souhlasí duše, která je připoutána k trpícímu tělu, jinak by utrpení nemohlo existovat.

Tohoto souhlasu duše s utrpením těla si nemusíme být vždy vědomi. (Ve skutečnosti si to uvědomujeme jen málokdy.) To ovšem neznamená, že by tomu tak nebylo. Naše mysl si neuvědomuje mnoho dalších věcí. Vlastně si neuvědomuje většinu věcí. Zapomnětlivost je součástí plánu. Neboť nemůžete vytvářet to, čím opravdu jste, když už víte, čím jste. Proto zapomínáte, abyste mohli znovu poznávat. Někteří lidé tomu říkají znovuzrození. Je to v podstatě stejná myšlenka. Znamená to, že dáváte vzniknout tomu, čím už jste.

V těch nejtěžších situacích je nám dána příležitost žehnat, žehnat a znovu žehnat těm, kdo se nazývají našimi nepřáteli. To je těžké vysvětlit někomu, kdo byl právě znásilněn, mučen nebo zraněn jiným způsobem. Nicméně v takových situacích se můžeme řídit příkladem velkých učitelů. Jak víte, jeden z nich byl přibit na kříž. Jeho slova zní dodnes v našich duších.

Proč je na světě tolik bolesti ?

Milý Neale, ačkoli jsem vaši knihu četla už dvakrát, stále ještě nerozumím mnoha věcem. Mám pocit, že říkáte, že někteří lidé vědomě dělají to, co vypadá jako zlo, aby uškodili druhým. Tito lidé věří, že to, co tím získají - peníze, moc, cokoli - je učiní šťastnými. Tuto víru převzali od druhých, místo aby si uvědomili, čím opravdu jsou, to jest vyjádřením božské podstaty. Jejich oběti, pokud knize rozumím správně, se chtějí stát obětí. Neboť se vědomě vystavují situacím, které jim mohou uškodit.

To by mělo smysl, kdybyste věřil v karmu. Byl by to důsledek jejich chování a činů v minulých životech. Smrt dětí by byla pochopitelná. Nějak si takový osud zasloužily. Pokud však v karmu nevěříte, pak je to nespravedlivé, především v případě dětí. Jestliže je někdo zabije dříve, než mají možnost rozpomenout se, čím opravdu jsou, musejí začít nový život se vším utrpením, aby si uvědomily, čím opravdu jsou. Znáám děti, které prožily tolik tělesné i duševní bolesti, že se staly psychotickými.

Jestliže nás Bůh opravdu miluje, proč chce, abychom trpěli, když si to nezasloužíme ? Chápu smysl bolesti jako varovného znamení, jako když se dotkneme například horké plotny. Něco jiného je však bolest způsobená zlými úmysly druhých (ano, je to odsouzení, ale stojím za tím). Zdá se mi, že z HSB vyplývá, že i v okamžicích největší bolesti máme produkovat myšlenky „zakořeněné v lásce“, abychom vytvořili nový druh reality.

Je Bohu lhostejné, co zakoušíme nebo co on zakouší skrze nás ? Bůh říká, že smyslem našeho života je zakoušet různé věci, nikoli učit se. A nakonec se všechno změní v lásku.

Jsem trochu zahořklá, ale v životě jsem viděla tolik bolesti, že ji nemohu tak bezstarostně ignorovat. Opravdu ráda bych věřila, že mě vědomí, že jsem Bůh, přivede do vytržení a že to změní svět. Ano, ráda bych tomu věřila, ale zní to příliš krásně, než aby to byla pravda.

Doufám, že mi odepíšete, Neale. Doufám, že vám nevadí, že píchám do vašeho balónu.

Zoe.

Milá Zoe, vaše otázky jsou velmi důležité; a nevadí mi, že „pícháte do mého balónu“. Podívejme se na každou otázku zvlášť. „Jestliže nás Bůh opravdu miluje, proč chce, abychom trpěli, když si to nezasloužíme ?“

Tak především, Bůh „nechce“, abychom trpěli. Bůh „nechce“ nic. Bůh žije skrze nás a tak poznává sám sebe. Bůh nic nepotřebuje, neboť všechno má. Takže není přesné říkat, že Bůh „chce“, abychom trpěli. To není jen sémantická hra. Myslím, že to je důležité, protože když si myslíme, že Bůh chce abychom trpěli, pak jsme nuceni věřit v Boha, který je naprosto nesmyslný. (V takového Boha nás nutí věřit většina organizovaných náboženství.) Takže dnes můžeme věřit v Boha, který nechce, abychom trpěli, stejně jako nechce, abychom se utrpení vyhnuli. Bůh nemá žádné preference. Bůh nám prostě dovoluje vytvářet to, co chceme. A my chceme všechno, co nás v životě potká - všechno.

Vím, že je obtížné věřit tomu. Mnohem snazší je věřit, že utrpení nám přináší Bůh. Všimněte si té ironie. Protože nevěříme, že bychom to dělali sami sobě, věříme, že nám to dělá Bůh. To je zajímavé. Bůh mě však ujistil, že je tomu právě naopak. Všechno si děláme sami. Z jakého důvodu ?

Lidská duše je věčná. Oslavuje všechny aspekty života a neustále vytváří to, čím opravdu je. V **HSB 1** je vysvětleno, „proč se špatné věci dějí dobrým lidem“. Aby duše mohla poznat sama sebe jako něco určitého, musí existovat něco, co je pravým opakem. Proto když

se rozhodnete něčím být čímkoli - do vašeho života začnou vstupovat přesně opačné věci. Neboť v našem relativním světě nemůže existovat nic horkého bez něčeho studeného, nic vysokého bez něčeho nízkého. A my nemůžeme existovat bez toho, čím nejsme. Tohle je velmi zkrácená odpověď na velmi širokou otázku. Chcete-li to pochopit lépe, znovu si přečtěte **HSB**.

Duchovní mistři tohle všechno vědí a proto si na nic nestěžují ani v nejtěžších situacích. Mistři vědí, že do každé situace vstoupili proto, aby měli příležitost poznat, čím opravdu jsou.

Mistři vědí, že v tomto tanci života jsem všichni společně, že každý ví, co dělá, a že někteří z nás hrají role „obětí“ a jiní role „zločinců“, abychom dosáhli cíle naší duše v tomto životě. Znovu si přečtěte podobenství o „Dušičce a slunci“ v **HSB**.

ležíš si tohle vše uvědomoval a proto se podíval na ty, kdo ho křižovali, a řekl: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Ježíš si uvědomoval, že ty druhé duše opravdu nevědí, co dělají. Věděl, že zapomněly, čím opravdu jsou. Tyto duše to zapomněly úmyslně, aby v tomto životě mohly „hrát roli zločince“. V okamžiku svých nejhorších činů spoléhají na to, že si vzpomenu, čím opravdu jsou. Když se stanete jejich obětí, osvobodíte je od jejich falešné představy o sobě samých. Osvobodíte je od představy, která jim dovolila jednat takovým způsobem a která vám dala příležitost poznat, čím chcete být.

Nikdo - vůbec nikdo - k vám nikdy nepřišel bez daru v ruce. Tento fakt je dojemně popsán v **HSB 2**, v pasáži, ve které mi Bůh říká: „Posílám vám jen anděly.“

Dále píšete: „Je Bohu lhostejné, co zakoušíme nebo co on zakouší skrze nás ? Bůh říká, že smyslem našeho života je zkoušet různé věci, nikoli učit se. A nakonec se všechno změní v lásku.“

Bůh nemá žádné preference. Prostě nás pozoruje, jak prožíváme své já, a dává nám sílu činit nová rozhodnutí. Neříká, že „smyslem našeho života je zakoušet různé věci“, jak píšete ve svém dopise. Říká, že smyslem našeho života je vytvářet a prožívat to, čím opravdu jsme, a že to děláme každou svou myšlenkou, slovem a činem.

Bůh nám také radí, abychom neodsuzovali zkušenosti druhých, dokonce ani utrpení malých dětí, které se narodily s nějakou vadou. Obvykle cítíme smutek nebo zlost a zvedáme pěst proti nebi. Bůh však říká: „Nic neodsuzujte, neboť nevíte, jakou cestu si zvolila duše druhého.“ Říká také, že v nejchmurnějším okamžiku bychom měli být světlem.

Dále píšete: „V životě jsem viděla tolik bolesti, že ji nemohu tak bezstarostně ignorovat. Opravdu ráda bych věřila, že mě mé vědomí, že jsem Bůh, přivede do vytržení a že to nakonec změní svět. Ano, ráda bych tomu věřila, ale zní to příliš krásně, než aby to byla pravda.“

Radím vám, abyste si potřetí přečetla **HSB 1**, protože vám hodně uniklo. I já jsem obviňoval Boha za to, že nám slibuje vzdušné zámky A Bůh mi odpověděl: „Co jiného bych vám měl slibovat ? Věřili byste mi, kdybych vám sliboval míň. Neboť tisíce lidí nevěří mým slibům jen proto, že jsou příliš krásné.“ Snažil jsem se vám odpovědět, ale uvědomuji si, že moje odpověď je velice povrchní. Proto vás zvu na jeden z našich seminářů. Jsem si jistý, že potom všechno pochopíte.

Odplata a spravedlnost: je v tom nějaký rozdíl ?

Milý pane Walschi, jsem skoro na konci První knihy HSB a jsem si jistá, že abych všechno pochopila, budu ji muset číst znovu a znovu (jak říká Bůh, On, Ona, Ono, Vy i Já !). Jaký je rozdíl mezi odplatou a čekáním na spravedlnost ?

Děkuji vám. Veda R., Pharr, TX.

Milá Vedo, Bůh nikdy nehledá odplatu, protože mu nic nemůže ublížit. Spravedlnost je zajímavé slovo, neboť nám umožňuje „ospravedlňovat“ odplatu. Spravedlnost je náš způsob, jakým se bráníme proti ublížení a bolesti. Veškerá bolest je však iluzorní (jako ostatně celý fyzický život). Když máme dojem, že nám bylo ublíženo, myslíme si, že za to někdo musí „zaplatit“. Při nejmenším se rozhodneme, že se musíme bránit, aby nám nebylo opět „ublíženo“. Tento způsob myšlení je u kořene toho, čemu říkáme „spravedlnost“. Je to šílený způsob myšlení, neboť je založen na pravdě, která není pravdou, ale lží. Vychází totiž z předpokladu, že nám může být ublíženo.

Ježíšův příklad nás učí, že nám nemůže ublížit ani smrt, neboť jsme všichni synové Boží. Toto učení však nechápe téměř nikdo kromě několika duchovních mistrů. Ti, kdo nevěří, že jsme všemocné a nesmrtelné bytosti, by si měli uvědomit, že vesmír má svůj systém udržování rovnováhy. Tomuto systému se říká příčina a důsledek. Každá myšlenka, slovo nebo čin má přirozený důsledek... a tento důsledek je dostatečným „trestem“, pokud trest je tím, co „spravedlnost“ vyžaduje.

Ten, kdo žije zbožným životem, nepotřebuje to, čemu říkáte „spravedlnost“. Spravedlnost spočívá v tom, že si přejeme, aby se druhému člověku stalo něco „špatného“, protože se něco „špatného“ stalo nám. Bůh ví, že se mu nemůže stát nic „špatného“, a proto nikomu nepřeje nic „špatného“ ! Je to vlastně velice jednoduché. A zároveň velmi „vznešené“. Ale k tomuto způsobu myšlení nás nabádá Bůh.

Co bychom měli dělat proti nespravedlnosti ?

Milý pane Walschi, mohu pochopit, že jsme všichni totéž - že jsem Hitlerem - a že bychom neměli jeden druhého odsuzovat, ale pouze změnit své chování. Nemohu však nečinně „přijímat“ a „pozorovat“ bezdůvodnou krutost, jakou je například sexuální zneužívání dětí nebo hromadné vraždy. Nemohu přijmout Charlese Mansona nebo Jeffreyho Dahmera.

Chci spravedlnost - nikoli odplatu. Chci ochranu nevinných. Říkáte, že nemůžeme znát smysl utrpení. Já jsem však přesvědčena, že by společnost měla odstranit vrahy malých dětí. Naděje na rehabilitaci je téměř nulová. Pouze vězení nás může ochránit před těmito lidmi.

Slyšela jsem o mexické vězeňské mafii, která je strašně mocná dokonce i z vězení. Je opravdu moudré pozorovat tyto lidi a nic proti nim nedělat ? Co by společnost v tomto stadiu duchovního porozumění měla dělat s lidmi, jako je Charles Manson nebo Jeffrey Dahmer ? Nebojuje snad mexická mafie proti společnosti ?

Odpovědi na tyto otázky nenacházím ani v biblickém přikázání, které nás nabádá, abychom „přestali hřešit“, a které je zřídka účinné. Myslím, že každý z nás má morální povinnost vyjádřit své stanovisko a přinutit společnost, aby něco dělala proti zločinu. Nebo jsem zaspala dobu ?

Kéž vám i nadále žehná Bůh, a nám všem skrze vás.

S upřímným pozdravem, Martha, Leesburg, FL.

Milá Martho, děkuji vám za vaše požehnání. Dala jste mi zajímavé otázky. Odpovím vám na jednu po druhé, jako bychom spolu hovořili.

Ve svém dopise píšete: „Nemohu nečinně „přijímat“ a „pozorovat“ bezdůvodnou krutost, jakou je sexuální zneužívání dětí nebo hromadné vraždy.“ To od vás nikdo nežadá. V **První knize HSB** je to podrobně vysvětleno a já vám doporučuji, abyste si znovu přečetla příslušné pasáže. Dále píšete, že jste „přesvědčena, že by společnost měla odstranit vrahy malých dětí“. Udělejte pro to něco. Snažte se vrahy zastavit.

Ptáte se: „Je opravdu moudré pozorovat tyto lidi a nic proti nim nedělat?“ Co by společnost měla dělat s lidmi, jako je Charles Manson nebo Jeffrey Dahmer? Stejná otázka, stejná odpověď.

Dále píšete: „Myslím, že každý z nás má morální povinnost vyjádřit své stanovisko a přinutit společnost, aby něco dělala proti zločinu. Nebo jsem zaspala dobu?“ Ne, nezaspala, Martho. Svými myšlenkami vytváříte novou realitu a definujete, čím opravdu jste. Co je „správným“ řešením? Je jím trest smrti? Je to „správné“? A co doživotní vězení? Znovu si přečtěte **HSB**, Martho. Zejména klíčové pasáže, které pojednávají o těchto problémech. Pak mi pošlete odpověď na své otázky!

Smířlivost a odpuštění

*Milý Neale Donalde Walschi, mám spoustu otázek, ale tentokrát se zeptám jen na jednu věc. Nepamatuji se, že bych ve vaší knize četla něco o odpuštění. Nehovořil Bůh o odpuštění, které je tak důležitým námětem v křesťanství? Vaše kniha připomíná **Kurz zázraků**, v němž je odpuštění téměř vším. Tato kniha mi velice pomohla, ačkoli mě v mnoha směrech děsí. Vážím si vašeho úsilí.*

Tracey, NY.

Milá Tracey, mrzí mě, že vás moje kniha děsí. Jste první, kdo mi to řekl. Možná že ostatní měli strach! Musím vám však říci, že vám odpouštím!

Ale dost žertů. Řeknu vám, co si myslím o odpuštění. V Božím světě není odpuštění nutné. Boží „odpuštění“ není k ničemu potřeba. Odpuštění by bylo nutné, kdybychom Boha mohli urazit, ale to je nemožné. Boha nemůžeme urazit, protože mu nemůžeme ublížit. Nemůžeme urazit jeho „sebeúctu“ a už vůbec nemůžeme zranit jeho tělo. Není tedy co odpouštět. A proč nemůžeme Bohu uškodit? To je jednoduché. Protože od nás nic nechce a nepotřebuje. Bůh od nás nic nevyžaduje, a nejmiň ze všeho chce, abychom ho uctívali. Jeho láska k nám je bezpodmínečná. Ať děláme cokoli, Bohu je to jedno. Bůh nám žehná a nikdy nás neproklíná.

Znamená to, že nemusíme odpouštět? Eric Segal měl pravdu, když ve své knize **Love Story** (Milostný příběh) napsal, že láska znamená, že se nikdy nemusíme omlouvat. Dokud však nedosáhneme tohoto stupně porozumění a dokonalosti, odpuštění zůstane jedním z účinných učebních nástrojů, neboť nám dovoluje zbavit se rozhořčení a pokračovat v životě. Odpuštění může být jedním z neúčinnějších nástrojů naší transformace.

Pravda je, že ani člověku nelze ublížit. My to však nevíme. Zapomněli jsme na to a považujeme iluzorní ublížení za reálná. Teprve až se vrátíme do sféry absolutna - to jest po „smrti“ - uvědomíme si, že nám nikdy nikdo neublížil a že jsme si to „jen vymýšleli“.

V tom jsme se tak zdokonalili, že nám to připadá reálné. Ale reálné to není. To si uvědomíme v okamžiku „smrti“. V tomto okamžiku odpustíme lidem všechno, co jsme si představovali, že nám udělali. A pak si uvědomíme, že ani naše odpuštění není nutné, protože neexistují ani oběti, ani zločinci. Existuje pouze věčný boží proces. Chcete-li se dovědět víc, přečtěte si knížku **Dušička a slunce**.

Jestliže není důvod odpouštět a jestliže nás Bůh za nic „netrestá“, pak to znamená, že si můžeme dělat, co chceme. Některé lidi to však děsí, protože se domnívají, že by to vedlo k naprostému chaosu. Tento strach vyplývá z názoru, že lidstvo je od přírody špatné a že bez hrozby Božího trestu bychom se chovali strašně.

Ve skutečnosti by to bylo právě naopak, jak zjistily vysoce vyspělé bytosti, které kdysi žily v podobném systému jako my. Jejich život se změnil, jakmile se zbavily strachu. Dlouhou dobu měly takový strach, že i ony si vymyslely mstivého a trestajícího Boha. Teprve po mnoha tisíciletích pochopily, že takový Bůh není nutný. Právě to si začínáme uvědomovat dnes my na této planetě.

A co si myslíte o „spravedlnosti pro všechny“ ?

Milý Neale, pomozte mi, prosím vás ! Nemohu pochopit, proč Bůh netrestá zlo. Vždycky jsem věřila, že se „každému všechno vrátí“. Jedině tak se mohu vyrovnat s bezohledným chováním některých lidí vůči mně a mé rodině. Vždycky jsem věřila, že se tito lidé dočkají spravedlivé odplaty. A teď mám věřit, že jejich chování nebude potrestáno ? Jak je to možné ? Jaký otec netrestá své děti ? Jak mohou lidé ubližovat druhým beztrestně ? Víím, že duše nikdy neumře, ale je možné jí ublížit ? Nebo je možné ublížit pouze tělu ? To mi nepřipadá spravedlivé. Patřím k lidem, kteří si myslí, že by život měl být spravedlivý. Proč bychom tu jinak byli ? Proč by nás Bůh posílal do nespravedlivého světa ? Co si myslíte o karmě ? O spravedlnosti ? O spravedlnosti pro všechny ? Co mám dělat ?

Donna, Milford, CT.

Moje milá Donno, skutečně říkáte, že se můžete vyrovnat s bezohledným chováním druhých jen díky tomu, že věříte, že se „každému jednou všechno vrátí“ ? Odpustěte mi, ale to je velice smutné. Myslím, že byste měla přehodnotit své názory na život. Měla byste si uvědomit, co je skutečným zdrojem radosti. Odpuštění, Donno. Naše spása a radost spočívá v odpuštění, nikoli v pomstě.

Ptáte se, zda máte věřit, že „zlé“ skutky nebudou nikdy „potrestány“. Samozřejmě že nebudou. Kdo by je trestal ? Bůh ? A koho by trestal ? Neexistuje nikdo jiný než Bůh ! Takže by trestal sám sebe !

Jedno vám **vsak** mohu říci, Donno. V **HSB** se jasně říká, že „to, co způsobíte druhým, jednou zakusíte sami“. To však není karma. A není to trest. Uděláte to z vlastní vůle. V tomto smyslu nikdo neunikne důsledkům svého vlastního chování - neboť to nikdo nechce.

Je to součást procesu, během kterého boží bytosti prožívají to, co samy vytvořily, aby poznaly, čím opravdu jsou.

Odpověď na vaši druhou otázku zní: ne, duši nemůžeme ublížit. Nemůžeme jí ublížit, protože duše nic nepotřebuje a nechce. Ublížit lze jen těm aspektům existence, které něco potřebují a chtějí. Proto není možné ublížit Bohu - a proto Bůh nemá žádný důvod kohokoli „trestat“.

A nakonec, život není „spravedlivý“. Ale není ani „nespravedlivý“. Život prostě je. Pouze člověk označuje věci za spravedlivé nebo nespravedlivé. A mnoho věcí, které jsme včera považovali za nespravedlivé, považujeme dnes za spravedlivé. Před několika generacemi jsme si mysleli, že je „spravedlivé“ upalovat čarodějnice. Odvolávali jsme se na Bibli, abychom ospravedlnili své „spravedlivé“ zacházení s těmito ženami. Dnes nikoho neupalujeme. Smažíme však lidi na elektrických křeslech a mnozí z nás se opět odvolávají k Bibli. (Přestože papež při své nedávné návštěvě ve Spojených státech prohlásil, že to není v souladu s žádnou interpretací Ježíšova učení.) Takže, jak vidíte, Donno, „spravedlivé“ je to, co za spravedlivé považujeme. Chcete, aby život byl „spravedlivý“ podle vaší definice „spravedlnosti“? Snažte se pro to něco udělat. Vytvářejte to ve světě kolem vás. Všichni to můžeme dělat, když se budeme snažit vnést duchovnost do politiky a správy věcí veřejných. A tím jsem se dostal tam, kde jsem začal. Doufám, že se přidáte k naší skupině, kterou právě zakládáme, abychom začali dělat úžasné věci. Děkuji vám za dopis.

(8)

OSMÁ KAPITOLA

SMRT A UMÍRÁNÍ

Smrt neexistuje.

Smrt je výplodem naší představivosti. Je to součást naší mytologie, nikoli realita vesmíru.

Všichni jsme nesmrtelní. Vždycky jsme byli a vždycky budeme živí. Nemůžeme nebýt živí, protože jsme samotný život, který se projevuje v různých formách. Jsme život. Život jsme my.

Jsme také Bůh. Bůh jsme my.

Jsme radost. Radost jsme my.

Bůh, Radost, Život. Tato slova jsou vzájemně zaměnitelná.

Bůh, Radost, Život, Anna. Tato slova jsou vzájemně zaměnitelná.

Bůh, Radost, Život, Roger. Tato slova jsou vzájemně zaměnitelná.

Vyberte si nějaké jméno, jakékoli jméno. Své jméno nebo jméno někoho jiného. Přidejte je do seznamu a zjistíte, že všechna slova jsou vzájemně zaměnitelná.

Umělé přerušení těhotenství

Neale Donalde Walschi, vaše kniha je velice inspirující. Děkuji vám, že jste se Boha zeptal na život, lásku a úspěch ! Zajímal by mě váš názor na umělé přerušení těhotenství.

Jacqueline, Tucson, AZ.

Milá Jacqueline, je zajímavé, že nejčastěji dostávám otázky, které se týkají umělého přerušení těhotenství a homosexuality. Myslím, že lidé chtějí vědět, co si o těchto problémech myslí Bůh, aby si je jednou provždy ujasnili.

Především vám chci říci, že Bůh neodsuzuje žádné naše jednání. Proto nikoho netrestá. Takže každý, kdo hledá trestajícího a pomstychtivého Boha, bude velmi zklamán Bohem, který hovořil se mnou. Zadruhé chci říci, že naše hodnocení jakéhokoli chování závisí na tom, čím chceme být. To znamená, že naše hodnocení čehokoli je založeno na systému hodnot, který závisí na našich osobních cílech. Tento systém nemá nic společného s tím, zda je něco objektivně „správné“ nebo „špatné“, „dobré“ nebo „zlé“. Uvedu několik příkladů.

Jeden mladík chtěl vstoupit do zápasnického týmu, ale byl příliš hubený. Trenér mu řekl, že jestli chce zápasit, musí „ty kosti obalit masem“, a poradil mu, aby svou běžnou stravu doplňoval banány a mlékem. O několik bloků dál kárala učitelka mladou baletku. „Slečno,“ varovala učitelka baletku, „letos nebudete tančit v Louskáčkovi, jestli budete takhle tloustnout. Okamžitě přestaňte jíst banány a mléko !“

Jsou banány a mléko „dobré“, nebo „špatné“ ? To záleží na tom, co chcete dělat.

Jedna žena byla zatčena v Omaze v Nebrasce za to, že dělala totéž, co ještě před týdnem dělala v Renu v Nevadě. Jako profesionální prostitutka zjistila, že na prostituci jako takové není nic „špatného“. Toto řemeslo je „špatné“ nebo „dobré“ podle toho, kde je provozováno.

Zda je něco „správné“ nebo „nesprávné“, záleží také na době. Není tomu tak dávno, co bylo považováno ze „správné“ upalování čarodějnic. Dnes je to považováno za „špatné“. Co se změnilo ? Pouze doba.

Katolická církev tvrdila po celá staletí, že jíst maso v pátek je hřích. V roce 1952 však papež prohlásil, že to hřích už není. Z těchto příkladů vidíme, že naše hodnocení závisí na době a místě.

Je umělé přerušení těhotenství „špatné“ ? Z objektivního hlediska špatné není. Je v našem zájmu ? To závisí na tom, čeho chceme dosáhnout. Chceme zachránit matčin život ? Chceme změnit důsledek znásilnění ? Chceme omezit porodnost ? Naše odpověď bude v každém jednotlivém případě jiná. Každým svým rozhodnutím vyjadřujeme, čím opravdu jsme a co si o sobě myslíme. Jsme v neustálém procesu sebeurčování. Každé naše rozhodnutí je sebeurčením. Každé naše rozhodnutí je výtvozem. A tímto výtvozem jsme my

Pokud jde o umělé přerušení těhotenství, já osobně bych tohoto prostředku neužíval k omezování porodnosti. Nechal bych dítě, aby se narodilo, a kdybych je z nějakého důvodu nemohl vychovávat, dal bych je k adopci. Kdybych musel volit mezi smrtí matky a umělým přerušením těhotenství, zvolil bych tu druhou možnost. Kdyby moje třináctiletá dcera otěhotněla následkem znásilnění, také bych zvolil přerušení těhotenství. Jsou další případy, v nichž bych považoval umělé přerušení těhotenství za přijatelné.

Vím, že je pro mě snadné mluvit o těchto věcech, protože nejsem žena a nemohu mít stejný názor. Mohu definovat jen to, čím jsem. Nemohu definovat druhého - a ani bych to neměl zkoušet.

Nicméně právě to dělají všechny zákony. Jako společnost se definujeme našimi zákony. Měli bychom to dělat? Myslím, že ne. Všechny zákony jsou nepřirozené, protože se snaží vnucovat lidem cizí názory. Zákon je způsob, jak dosáhnout nepřirozeného výsledku, zatímco bychom se měli spokojit s výsledkem přirozeným.

Naše barbarská společnost se nespokojí s přirozenými důsledky. Vidět lidi umírat nám nebrání v zabíjení. Naše primitivní společnost zabíjení glorifikuje, jak je zřejmé z programů naší televize, která nám prezentuje detailní obrazy nesmyslného vraždění. Akt lásky není na obrazovce povolen v takovém detailu, a když se to náhodou stane, polovina lidí v této zemi je rozhořčena.

V opravdu osvícených společnostech neexistují žádné zákony. Vysoce vyspělé bytosti definují samy sebe.

To je pro většinu lidí těžko pochopitelné. Nicméně tomu tak je v osvícených světech. A takové světy v našem vesmíru existují (viz **HSB 3**). Nevím, zda budete spokojena s mou odpovědí, ale když jsem přemýšlel o vaší otázce, nic jiného mě nenapadlo.

Je umělé přerušení těhotenství vražda ?

Milý pane Walschi, než jsme se vzali, moje žena a já jsme měli dva potraty, a teď máme krásnou dceru. Každý den litujeme našeho rozhodnutí přerušit těhotenství. Prosím vás, zeptejte se Boha, kdy duše vstupuje do těla a zda jsme spáchali vraždu.

S láskou, Jeff.

Milý Jeffe, se vši úctou vám musím říci, že nedávám Bohu žádné otázky na požádání čtenářů, protože nemám v úmyslu stát se novým prostředníkem. Hlavní myšlenkou **HSB** je, že k tomu, abychom komunikovali s Bohem, nepotřebujeme žádného člověka, organizaci ani náboženství. Každý může hovořit s Bohem, kdy chce. Nicméně vám mohu říci, co mi Bůh řekl.

Jeffe, myslím, že je na čase, abyste se s manželkou zbavili výčitek svědomí ohledně rozhodnutí, kterého dodnes litujete. Vaše lítost stačí. Výčitky svědomí a pocity viny nejsou k ničemu. Ačkoli jste neřekl, že se cítíte vinen, je zřejmé, že ve vašich vzpomínkách hrají pocity viny alespoň částečnou roli.

Když duše vstoupí do těla, příliv energie je tak silný, že srdce okamžitě začne bít. Ještě nikdy jsem nemluvil s lékařem, který by věděl, proč srdce začne bít v určité fázi vývoje plodu. Z jiného zdroje jsem se však dověděl, že to je docela jednoduché: příliv životní energie nastartuje srdce v okamžiku, kdy do těla vstoupí duše.

Nevím, zda jsem to pochopil správně, ale to teď není důležité. Důležité je vědět, že neexistuje smrt. Takže jste se neprovinil tím, co nazýváte „vraždou“. Také si musíte uvědomit, že nikomu nemůžete udělat něco, co by mohlo ohrozit nezávislost a svrchovanou moc duše. Všechno, co se děje v našem životě, je v souladu s dokonalým řádem. To se týká i konce našeho života v určité hmotné formě. Každá duše je božská a každá duše vytváří to, co vede k jejímu dokonalému sebevyjádření.

Myslím, že se tato duše spojila s nenarozeným plodem pouze proto, aby vám a vaší manželce umožnila přemýšlet o vašem rozhodnutí takovým způsobem, který vás oba dovede na vyšší úroveň vývoje. Jestliže vám tato zkušenost umožnila vyrůst - jestliže se to opravdu stalo - myslíte si, že jste vy a vaše manželka byli jedinými hráči ? Tak tomu není. Duše toho požehnaného dítěte také hrála svou roli, a to velmi vědomě. Nestalo se jí nic, co by byla nechtěla. Jak si tím mohu být tak jistý ? Protože to nemůže být jinak.

Až pochopíte nezávislost duše, Jeffe, uvidíte širší mozaiku Božího plánu. Uvědomíte si, že všichni společně produkujeme dané výsledky, včetně skutečnosti, že vám teď odpovídám na vaši otázku. Proto teď jděte, můj příteli, a žijte v lásce a pokoji, neboť víte, že jste větší, než jste byl předtím. Víte, že jste vyrostl. Žehnejte všem, kdo vám pomohli ve vašem růstu, ale neodsuzujte se za to, jakou cestu jste si zvolil. Neboť Bůh vás neodsuzuje a nikdy vás neodsoudí. Miluji vás.

Smrt nemluvněte

Ahoj, Neale. Právě jsem dočetla vaši úžasnou, upřímnou a inspirující knihu. Začala jsem ji číst před šesti týdny, kdy umřelo naše dítě. Nerozumím však tomu, co považuji za hlavní myšlenku knihy: že vytváříme svou vlastní realitu. Nechápu, proč nám naše chtění dává pocit „potřeby“, nikoli to, co chceme. Když někdo řekne, že chce být zdravý, přeje si zakoušet dobré zdraví, nikoli nedostatek zdraví. Chápu, že to je „zákon“ vesmíru, ale jelikož to lidé většinou nevědí, nejsou schopni žít plným životem.

*Abych se vyjádřila ještě přesněji, opravdu potřebuji (a chci) vědět, že můj syn je v pořádku. Připravuji se o tuto informaci tím, že chci, aby mi dal nějaké znamení ? V knize **Hello from Heaven (Pozdrav z nebe)** se říká, že nám pomůže, když o znamení požádáme. Takže teď nevím, co mám dělat.*

Snažím se najít smysl svého života. Nikdy jsem vědomě nehovořila s Bohem a nikdy jsem od něho nedostala žádnou psanou zprávu, ačkoli mu někdy píši a modlím se k Němu/Ní.

S láskou, Andrea.

Milá Andreo. Ahoj moje přítelkyně... mrzí mě, že vám umřelo dítě. Rád bych vás utěšil nějakým lepším způsobem. Musím vás ujistit, že vašemu synovi je dobře. Nikde jinde by se neměl lépe. Nikde jinde by nemohl být šťastnější. Je milován otcem/matkou Bohem.

Váš syn je požehnaný, neboť přišel na svět, aby prožil, co prožil, a aby vám umožnil prožít, co jste prožila, a pak odešel stejně rychle, jak přišel. Jako matka jste mu byla velkým požehnáním, neboť jste mu dala život v této hmotné sféře, a on velice dobře chápe, jaký to byl úžasný dar. Nikdy nezapomene na lásku, kterou poznal ve vaší náruči.

Vaše duše jsou navždy spojeny a byly spojeny od počátku času. Tohle nebylo ani poprvé, ani naposledy, co jste byli spolu. Znovu a znovu se budete setkávat, tím si můžete být jistá. Buďte klidná a radujte se, že vám vaše setkání připomnělo všechno, co potřebujete vědět, abyste se oba mohli stát tím, čím opravdu jste. V Božím světě je všechno dokonalé a nic se neděje bezdůvodně.

Nicméně vám radím, abyste přestala chtít zvláštní znamení od svého syna. Mohla byste mu způsobit zklamání, kdyby viděl, že z nějakého důvodu neslyšíte, co se vám snaží říci - různými způsoby - jedním z nichž může být právě tento dopis.

Dovolte Bohu, aby začal ve vašem životě dělat zázraky Zázraky léčení, zázraky moudrosti, zázraky lásky. Modlete se k Bohu nikoli proto, abyste slyšela svého syna, ale proto, aby on slyšel vás. Aby se dověděl o vaší lásce, o vaší věčné oddanosti a o vaší ochotě nechat ho jít svou cestou, aby mohl začít své další úžasné dobrodružství a nemusel si dělat starosti o vás. Řekněte mu, že jste v pořádku, neboť právě to chce slyšet. Teprve pak bude naprosto svobodný. Často se k vám bude vracet, ale přejte si, aby to byla reakce na vaši radost, nikoli na vaši bolest. Ve vzpomínkách a snech budete slyšet jeho tiché vrnění a slova, která se ještě nenaučil vyslovovat, ale která jste vždy viděla v jeho očích, slova, která říkala: „Miluji tě, mami.“

Až mu dáte svobodu, pokračujte ve svém životě, neboť jsou další lidé, které můžete milovat a utěšovat. Jste jemná a odvážná žena, jste člověk plný vnitřní krásy A svět očekává, že budete i nadále rozdávat své dary Neodmítejte nás.

Bůh vám dal tento krásný přítomný okamžik. Využijte toho a vytvářejte nejkrásnější verzi té nejkrásnější představy, jakou jste o sobě kdy měla. Přestaňte se trápit odchodem svého syna a raději si ve vzpomínkách uchovejte všechno krásné, co vám přinesl. Neboť to ve vás zůstane, až budete dávat bezpodmínečnou lásku někomu jinému. Budete to dělat jménem svého syna i jménem svým. Neboť jste jednou bytostí. Miluji vás za vaši upřímnost. Svým dopisem jste mě nesmírně poctila. Bůh vám žehnej.

Tragédie

*Milý Neale Donalde Walschi, patříš k lidem, pro které jste napsal **HSB 1**. Nedověděla jsem se skoro nic nového, ale bylo úžasné číst v knize to, čemu věřím. Cítila jsem, že jsem na správné cestě, ale najednou mě život zaskočil. Lékařské vyšetření zjistilo, že se rakovina mého syna rapidně zhoršuje a že je nutné provést radikální zákrok. Zapomněla jsem na svou víru a zoufale potřebuji moudré slovo. Procházím krizí víry a je pro mě velice obtížné uvolnit se a nemyslet na synovu nemoc.*

Děkuji vám a čekám na odpověď, RuthAnn, OR.

Milá RuthAnn, děkuji vám za upřímný popis toho, čím dnes procházíte. Podle mého názoru si teď musíte uvědomit dokonalost všeho. Dobře vím, že je obtížné vidět dokonalost v utrpení, zejména když trpí velice blízký člověk. Je obtížné vidět dokonalost v odchodu blízkého člověka z tohoto života do života příštího. Před třemi dny jsem se dověděl, že můj bratr umřel na infarkt. Velmi mě to překvapilo. Jsem velice sklíčený a poslední dny přemýšlím o životě a smrti a o významu všeho.

Obávám se, že váš dopis je pro mě větší útěchou, než bude má odpověď útěchou pro vás. Donutila jste mě totiž přemýšlet o dokonalosti, která prostupuje životem každého člověka. Když jsem hledal slova, abych vám mohl odepsat, našel jsem odpověď sám sobě. Ta odpověď zní: V Božím světě není nic, co by nebylo naprosto dokonalé. Všechno se děje podle dokonalého plánu. Každá duše je nezávislou entitou, která pro sebe vytváří přesně to, co chce prožívat. To platí i o přechodu z tohoto života do života příštího. Když ztratíme blízkého člověka, je pro nás velice obtížné věřit v dokonalost Božího řádu. Víím však, že duše nikdy neudělá nic, co by jí bránilo v dosažení jejího cíle. Tímto cílem je evoluce. A někdy si neuvědomujeme potřeby své duše ani způsob, jakým se rozhodla vyvíjet. Na vědomé úrovni to často nemá žádný smysl.

Vnitřní klid najdeme jedině tehdy, když si uvědomíme, že všechno přichází v pravý čas. Náš klid se ještě prohloubí, když přestaneme lpět na určitých výsledcích. Jednou jsem někde

slyšel větu, která to dobře vyjadřuje: „Bůh už dlouho neudělal chybu.“ Tomu opravdu věřím i v situacích, kdy to je velmi obtížné, jako například ve chvíli, kdy jsem se dověděl o nenadálé smrti svého bratra, s nímž jsem mluvil pár dní předtím. Byl jsem ohromen a otřesen právě tak, jako jste musela být ohromena vy, když jste se dověděla o zhoršení synovy nemoci.

Oba teď máme příležitost poznat nejhlubší pravdu. Tuto příležitost nám dává každý náš zážitek. Každý zážitek je vytvořen přesně za tím účelem. Proto si na dálku podejme ruce v tuto chvíli, kdy naše víra prochází těžkou zkouškou. Spojme se v naší nejkrásnější myšlence. Uvědomme si, že Bůh je Bohem lásky, který nám přeje jen to nejlepší. Poděkujme mu za dokonalost tohoto okamžiku. Jsem s vámi. Ve svém srdci i ve své mysli. A teď mi dovolu, abych vám řekl jeden příběh.

Helen byla jednou z účastnic našeho semináře v Estes Park v Coloradu, který se konal poslední týden v roce. Večer před naším silvestrovským obřadem zvedla ruku a požádala o mikrofon.

„Tento týden jsem slyšela hodně o tom, že bychom každý den měli hovořit s Bohem, který je naším nejlepším přítelem. Kdybych s ním však teď mluvila, řekla bych mu, že se na něho strašně zlobím.“

„To je v pořádku,“ řekl jsem. „Bůh se s tím dokáže vyrovnat. Ale je vám dobře?“

„Ne,“ odpověděla roztřeseným hlasem.

„A proč se zlobíte na Boha?“

Helen se zhluboka nadechla. „Před pětadvaceti lety jsme adoptovali malého chlapce. Pět let jsme se snažili mít dítě, ale zdálo se, že nikdy nebudeme rodiči. Čas utíkal a tak jsme adoptovali Billyho. O tři týdny později jsem zjistila, že jsem těhotná. Narodil se nám syn a tak jsme vychovávali dva kluky. Prvnímu synovi jsme později řekli, že jsme ho adoptovali. Chtěli jsme, aby znal pravdu. Řekli jsme mu, že ho milujeme stejně jako jeho bratra, a věděli jsme, že mu to svým chováním dokazujeme.“

„Nějaký čas bylo všechno v pořádku. Až jednoho dne přišel osmiletý Billy ze školy velice rozhněvaný. Někdo ho asi škádlil. Víte jaké jsou děti. Dovedou být velmi kruté. Billy přišel domů rozzlobený a chtěl vědět, proč se ho matka vzdala. A také ji chtěl okamžitě vidět.“

„Cítila jsem se strašně. Byla jsem zarmoucená, neboť jsem se považovala za jeho matku. Vzpomněla jsem si, jak jsem mu vyměňovala plenky, jak jsem se o něho starala, když byl nemocný, a jak jsem dělala všechno, co matky dělají, a mrzelo mě, že mě Billy už nepovažuje za svou matku.“

„Ale pochopila jsem to - musela jsem to pochopit - a slíbila jsem mu, že se s matkou setká, až bude starší, jestli bude mít stále ještě zájem. Slíbila jsem mu, že udělám všechno pro to, aby se setkali.“

„Billy se uklidnil, ale zdálo se, že svůj hněv nikdy nepřekonal. Měl jej v sobě po celý zbytek svého dětství a v letech dospívání. Byly to velmi obtížné roky.“

„Když byl Billy starší, dohodli jsme se, že až mu bude jedenadvacet, začnu hledat jeho matku, bude-li si to přát. Během dospívání mi ten slib několikrát připomněl.“

„Konečně přišly jeho jedenadvacáté narozeniny. Několik dní po narozeninách přišel o život při automobilové nehodě.“

Všichni přítomní se překvapeně nadechli. Helen se rozzlobila.

„A teď mi řekněte," vykřikla, „jak by něco takového mohl dopustit milující Bůh ? Právě když se Billy měl setkat s matkou a když jsme mohli zmírnit napětí, které jeho touha vyvolávala v našem vztahu. Řekněte mi, proč to Bůh udělal ?"

V místnosti zavládlo hrobové ticho.

Nevěděl jsem, co říci. Chvilí jsem se díval na Helen, pak jsem zavřel oči a naslouchal svým myšlenkám. „Tak dobře, Bože, to stačí. Nevím, co na to říci. Musíš mi pomoci."

Najednou jsem otevřel oči a hlava mi začala přetékat myšlenkami. Ještě než jsem si uvědomil, co říkám, vyřkl jsem tato slova, která jsem slyšel v hlavě:

„Billy umřel v jedenadvaceti letech, protože jste mu slíbila, že se v jedenadvaceti setká s matkou - a matka už nebyla na tomto světě."

Všichni přítomní se opět nadechli překvapením. Někdo zašeptal, „ano". Někdo se rozplakal.

Já pokračoval.

„V Božím světě neexistují náhody. Narodil se vám syn, ačkoli se zdálo, že se to nikdy nestane, protože existoval plán -širší plán. Tento nádherný dar jste dostala za to, že jste byla ochotna dát Billymu domov, vychovávat ho a starat se o něho jako o vlastního, dokud se nesetká se svou matkou. Den jeho smrti byl nejšťastnějším dnem jeho života. Billy vám je neskonale vděčný za to, že jste mu umožnila dočkat se toho dne. Jeho vděčnost vás navždy spojuje. Boží plán je dokonalý. Naprosto dokonalý v každé životní situaci. Za jakýchkoli okolností. Naše příležitost je v tom, že si to uvědomíme. V tom je naše spása. Konec utrpení a bolesti."

Helenina tvář se náhle rozzářila. Zmizelo z ní všechno napětí. Poprvé za celý týden vypadala uvolněně. Po tvářích jí tekly slzy a její zářivý úsměv naplnil celou místnost.

Ten příběh jsem vám vyprávěl proto, abyste věděla, co Helen a všichni ostatní účastníci semináře už vědí.

Prozradím vám kouzelné zaříkadlo, které nám dalo nebe. Toto zaříkadlo rozpouští zármutek, zlost a všechny negativní emoce. Tady je: Uvědomujte si dokonalost všeho.

A funguje to ? Opravdu to funguje ? Na Silvestra mi Helen dala tuto báseň, kterou napsala den předtím, když se vrátila z procházky pod jasnou coloradskou oblohou.

*Přišla jsem sem s těžkým srdcem,
se srdcem, které se bálo plakat.
Je to už tři roky, co Billy odešel,
a já se s ním nemohla ani rozloučit.
Stála jsem u jeho hrobu a nemohla ani plakat.
Udělalí jsme dohodu, řekla jsem mu,
a ty jsi mě opustil.
Je to už tři roky, co Billy odešel
a Bůh nepovažoval za vhodné
utěšit mé srdce a dát mi slzy.
A pak Bůh promluvil. Řekl mi,
že se snažil, ale mé srdce bylo zavřené
a já neslyšela jeho tichý vzdech.
Ačkoli to byl jen Neale, jehož hlas
mi přinesl tuto zprávu z nebe,*

*má duše dnes uslyšela Boží slova
a moje oči teď mohou plakat.
Šla jsem se projít v tuto hvězdnou noc.
Konečně přišel čas, abych se pokusila
osvobodit svého syna.
Přišel čas, abych se rozloučila.
A když jsem to udělala...
...po obloze přeletěl meteor.*

Dvě z mých dětí umřely

*Milý Neale, chci vám toho říci tolik, že ani nevím, kde začít. Jedna moje nová přítelkyně mi dala dvě vaše knihy, které změnily můj život v mnoha směrech. **První kniha HSB** probudila moje vzpomínky na to, co jsem považovala za pravdu, když jsem byla malá. Následkem různých tlaků jsem na tyto pravdy časem zapoměla, ačkoli v hloubi duše jsem jim vždycky věřila. Vzala jsem si muže, kterému záleželo pouze na tom, co si společnost myslí o něm a jeho rodině. Naše manželství byl velký omyl. S manželem jsem žila patnáct let a měli jsme čtyři krásné děti. Nakonec jsem si uvědomila, že v manželství umírám, a kvůli dětem jsem se rozhodla, že odejdeme.*

Náš život bez manžela byl zpočátku idylický. Pak se všechno začalo měnit. Do značné míry to byla moje vina. Uvědomila jsem si, že jsem dosud mladá a že si ještě mohu užívat. Svůj čas jsem rozdělila mezi své zábavy a své děti. Moje nejstarší dcera, se kterou jsem si nikdy nerozuměla, byla pak na vlastní žádost převedena do opatrovnictví mého manžela a jeho družky. Krátce nato chytila smrtelný virus při koupání v rybníku a po osmi týdnech zemřela na oddělení intenzivní péče. Byla jsem strašně smutná a měla jsem výčitky svědomí. Navíc mezi lidmi začaly kolovat pomluvy (rozšiřované mým manželem), že jsem smrt dcery zavinila já, neboť jsem jí údajně dala smrtelnou dávku drog, což bylo zjevně nemožné. Lidé však věří tomu, čemu věřit chtějí, takže tyto řeči, naprosto zničily můj život.

Snažila jsem se pokračovat v životě, jak nejlépe jsem uměla, ale upadala jsem stále hlouběji do depresí. Moje tři děti odjely do internátní školy a já jsem prodala náš dům na jihu a odstěhovala se na naši letní farmu ve státě New York, abych mohla být v jejich blízkosti. Měla jsem několik zaměstnání a nakonec jsem začala pronajímat místnosti turistům, neboť to byl jediný způsob, jak jsem mohla udržet náš dům. Nakonec jsem úplně podlehla depresi a skončila jsem v nemocnici.

Když mi lékaři řekli, že když se vrátím na farmu, buď umřu, nebo mě během šesti měsíců odvezou zpátky do nemocnice, odstěhovala jsem se do jiného státu. Děti už dokončily školu, vedly svůj vlastní život a všechno se začalo měnit k lepšímu. Pak se stalo něco neočekávaného. Můj krásný, talentovaný a inteligentní syn byl zabit opilým řidičem přesně týden po svých sedmadvacátých narozeninách. Proč se to stalo? Co tím ten váš Bůh sledoval?

Po smrti nejstarší dcery jsme spolu nějakým zázrakem byly schopny mluvit. Jedna druhé jsme odpustily své chování. Dcera mi řekla, že je pravda všechno, co jsem svým dětem říkala, že se stane po smrti, ale že jsem nevěděla ani miliontinu a že se má dobře a je šťastná a vždycky bude mým strážným andělem. Jak tedy mohla dopustit, aby můj syn přišel o život? Co měl Bůh v plánu? Stalo se to před osmi lety, ale já stále zuřím, truchlím a zuřím.

Minulý rok jsem se rozhodla, že začnu nový život. Odstěhovala jsem se do města, které je asi hodinu od místa, kde žije moje nejmladší dcera, a začala jsem novou kariéru. S pomocí

vašich knih se mi to podaří. Vaše knihy i váš bulletin však malují všechno růžově. Ačkoli mnoho myšlenek v **HSB** je pravdivých (to cítím ve svém srdci), jak vysvětlíte všechny ty strašné věci, které se mi staly? Jsou snad trestem za těch pár let, kdy jsem si užívala? Nebo jsou karmickou splátkou za hříchy z minulého života?

Je těžké uvěřit, že bych si byla přála, co se stalo. Mohl by někdo být tak krutý? Kniha **When Bad Things Happen to Good People** (Když se špatné věci stávají dobrým lidem) trochu zmírnila mou bolest, ale zároveň jsem nabyla dojmu, že Boha nezajímá každodenní život pouhých lidí a že k nám má podobný vztah jako my k mravencům. To je v rozporu s tím, čemu jsem vždycky věřila (a co jsem učila své děti) - že Bůh je přítomen ve všem, počínaje stéblem trávy a konče největší hvězdou.

Jestli vám Bůh dopřeje sluchu, zeptejte se ho, proč se dějí špatné věci. Proč? Dejte mi nějakou odpověď, která zmírní mou bolest. Otřepané fráze mi nepomohou. Potřebuji pravdivou odpověď. Prosím vás. Bůh vám dal krásnou odpověď pro onu ženu, jejíž syn zemřel v jedenadvaceti letech. Mohl byste najít odpověď také pro mě?

S úctou, Cynthia.

Milá Cynthia, váš dopis mě hluboce dojal a teď jen doufám, že vás moje odpověď uspokojí.

Když medituji o vaší situaci, vidím tohle: váš syn a vaše dcera se před narozením dohodli, že přijdou na svět ve stejnou dobu a že jej opustí ve stejnou dobu. Tyto dvě duše se setkaly už mnohokrát předtím. Mnohokrát se společně smály, mnohokrát plakaly. Jdou společnou cestou už dlouhá staletí.

Možná vám to tak nepřipadá, ale já vás mohu ujistit, že to je pravda. Když vaše dcera odešla do toho krásného místa, které vám popsala, váš syn se začal cítit strašně osamělým - na úrovni duše. Takovou osamělost si vy ani já neumíme představit.

Nevím, jak blízci si ti dva byli v tomto životě, ale vím, že si byli velmi blízci od počátku času. Když vaše dcera odešla, bylo přirozené, že ji váš syn bude následovat. Vaše dcera to „nedopustila“, jak píšete, ale jen souhlasila s jeho rozhodnutím. Nesnažila se zabránit tomu, co se stalo, neboť kdyby to byla udělala, omezovala by jeho svobodu, a to by žádná duše na „druhé straně“ nikdy neudělala.

Musím vás ujistit, že tyto dvě duše jsou dnes mnohem šťastnější, než byly na tomto světě. Opět jsou spolu. Opět se smějí. A nejvíc ze všeho chtějí, abyste pro ně přestala truchlit a trpět.

Co se stalo, není žádný trest. Těch „pár let, kdy jste si užívala,“ s tím nemá nic společného. Jak se říká v **HSB**, Bůh nám vždycky žehná a nikdy nás netrestá.

Vím, že je pro vás těžké uvěřit, že jste si přála, aby se stalo to, co se stalo. Na vědomé úrovni jste si to samozřejmě nepřála. Na úrovni nadvědomé jste však chtěla, aby tyto dvě děti byly spolu.

Existuje plán, který zahrnuje mnoho životů vzájemně spojených v minulosti i v budoucnosti. Snažit se pochopit tento plán je jako snažit se pochopit, proč taje sněhová vločka. Nakonec vidíme jen její krásu. Nemá smysl truchlit nad tím, že se roztála. Mnohem lepší je těšit se z krásy, kterou přinesla do našeho života.

Pokud jde o váš dojem, že „Boha nezajímá každodenní život pouhých lidí“, nemohu s vámi souhlasit. **HSB** se snaží dokázat totéž co kniha **Když se špatné věci stávají dobrým lidem**. V obou knihách se píše, že Bůh se zajímá o náš život natolik, že nám dává naprosto

svobodnou vůli, abychom si vytvořili svou vlastní realitu. Bůh nám nemůže nic vnucovat. Kdyby to dělal, neměli bychom svobodnou vůli, ale žili bychom podle plánu mimo naši kontrolu. To by nebylo vhodné pro osvícené bytosti a my bychom se brzy stali nespokojenými a nešťastnými. Neboť lidská duše chce být svobodná. Nechce aby ji Otec chránil do takové míry, že by nemohla prožívat to, co si sama zvolí. V **HSB** se říká: „Bůh si přeje to, co si přejete vy.“ A to je odpověď na vaši otázku. Omlouvám se za svou obšírnost, ale snažil jsem se jít trochu do hloubky, abych vám nedal povrchní odpověď. Doufám, že opět začnete žít radostným životem, neboť teď víte, že všechno je tak, jak to má být, abyste se mohla stát tím, čím opravdu jste. Posílám vám všechna požehnání ze všech nebes. Děkuji vám za váš upřímný dopis.

Když umíral, slyšel Hovory s Bohem

Milý Neale, před měsícem mi zemřel otec. Snažím se uvolnit, ale je to obtížné. Byl to úžasný člověk a moc mi chybí. Když byl v nemocnici, měla jsem u sebe vaši knihu a četla jsem některé pasáže své sestře. Jedna z nich na mě velice zapůsobila a stále si ji opakuji. Dokonce jsem ji napsala do otcova úmrtního oznámení. Pak jsem si uvědomila, že bych měla mít vaše povolení. Ptám se vás tedy, zda proti tomu nic nemáte. Pochopím, když budete žádat nějakou remuneraci. Omlouvám se, že jsem to udělala bez vašeho svolení. Posílám vám otcovo úmrtní oznámení, abyste viděl, kterou pasáž jsem použila:

„Jsi dobrota a milosrdenství a soucit a porozumění. Jsi klid a radost a světlo. Jsi odpuštění a trpělivost, síla a odvaha, jsi pomocník v době nouze, utěšitel v době smutku, léčitel v době nemoci, učitel v době zmatku. Jsi nejhlubší moudrost a nejvyšší pravda; největší klid a nejkrásnější láska. Jsi tohle všechno. A v každém okamžiku svého života jsi to věděl.“

Můj otec zemřel hodinu po tom, co jsem tuto pasáž předčítala. Když ji dnes čtu, vzpomínám na okamžik, kdy otec zemřel. Děkuji vám za vaši knihu a za tu krásnou pasáž.

Sue, Bethel, Aljaška.

Děkuji vám, Sue. A děkuji všem, kdo jste mi napsali krásné a dojemné dopisy o tom, co pro vás znamenala moje kniha. Sue, váš dopis byl tou nejlepší remunerací, jakou bych si mohl přát. Žehnej vám Bůh.

O posmrtném životě... a truchlení nad ztrátou blízkého člověka

Milý Neale, můj bratr Chuck zemřel před několika lety, když mu bylo teprve sedmadvacet, a já ho stále oplakávám. Myslím na něho každý den, všechno mi ho připomíná. Nic jiného mě nezajímá. Žiji v chronické depresi. Můžete mi pomoci ?

Sheila, Wisconsin.

Milá Sheilo, mrzí mě, že váš bratr zemřel, a chápu váš zármutek. Nicméně si musíte uvědomit, že Chuck nezemřel; smrt je pouhá fikce a ve skutečnosti neexistuje. Jestliže připustíme, že Chuck není „mrtev“, musíme se ptát: Kde je ? Co dělá ? Je šťastný ?

Nejdřív se pokusím odpovědět na poslední otázku. Chuck nebyl nikdy šťastnější než v okamžiku, kdy opustil tento svět. Neboť si opět uvědomil největší svobodu, největší radost

a nejkrásnější pravdu. Uvědomil si pravdu svého bytí a znovu se sjednotil s veškerým jsoucnem. Jeho odchod je příležitostí k oslavě, nikoli k truchlení. Přesto chápu, že truchlíte.

Po určité době truchlení se však musíte rozhodnout, zda budete i nadále truchlit, nebo zda budete pokračovat ve svém životě.

Rozhodnete-li se, že opět začnete žít, budete moci oslavovat Chuckův život a krásu jeho bytí a lásky. Proto musíte dát Chuckovi úplnou svobodu. To nás přivádí k první otázce: Kde je Chuck teď ?

V **HSB 3** mi Bůh řekl, že v absolutním světě, kde přebývá Bůh, jsme všichni všude. To znamená, že neexistuje „tady“ ani „tam“, všechno je prostě „všude“. Použijeme-li naši terminologie, je možné říci, že můžeme být na několika místech nejednou. Můžeme být na dvou místech nebo na třech místech, můžeme být všude, kde chceme být, a můžeme prožívat všechno, co prožívat chceme. Neboť to je v povaze Boha a všech božích bytostí. A co chceme prožívat ? Jednotu a soucit s lidmi, které milujeme.

To znamená, že vás Chuck i nadále miluje láskou, která nikdy neumře. Tato věčná láska ho nutí, aby k vám přicházel, kdykoli si na něho vzpomenete. Neboť myšlenka milovaného člověka je silou, kterou podstata našeho bytí nemůže ignorovat. Chuck je s vámi v tomto okamžiku, kdy čtete tato slova, protože na něho myslíte. Soustředíte-li se na tento okamžik, budete schopna vnímat jeho přítomnost... a možná ho dokonce „uslyšíte“.

Duše člověka, na kterého myslíme, k nám přichází s láskou a soucitem a otevřeností. Tato otevřenost umožňuje duši vnímat naše pocity. Jestliže o zesnulém přemýšlíme se smutkem a bolestí, jeho duše to vycítí. A jelikož tato duše je teď čistou láskou, bude se snažit zmírnit náš smutek a bolest, neboť nebude moci udělat nic jiného.

Budeme-li na zesnulého myslet s radostí, jeho duše to vycítí a bude moci začít nové dobrodružství, protože bude vědět, že jsme v pořádku. Bude se k nám vracet, kdykoli si na zesnulého vzpomeneme. Tyto návštěvy však budou radostnými okamžiky.

Duše našeho milovaného použije všech prostředků, aby nás informovala o tom, že přebývá v radostném místě a že přechod z tohoto světa byl dokonalý.

Když oslavujeme tuto dokonalost, umožňujeme duši zesnulého, aby ji oslavovala i ona. Proto oslavujte, oslavujte, oslavujte ! Přestaňte truchlit, neboť se nikomu nestalo nic tragického. Vzpomínejte na Chucka se slzami radosti nad tím, čím všichni jsme, čím je Chuck. Radujte se z nesmírné lásky Boha, který pro nás tohle všechno stvořil. Oslavujte, Sheilo. Přestaňte truchlit a radujte se.

Bůh vám žehná. Teď jděte a buďte tím, čím opravdu jste. A usmívejte se.

Chuck by si nepřál nic jiného.

Smrt Johna Denvera

Milý Neale, jak si může „dobrý Bůh“, vzít někoho tak mladého jako, byl John Denver ? Jsem rozzlobená a nechápu to !

Mary, Columbus, OH.

Milá Mary, Bůh si Johna „nevzal“. Nikdo neumírá předčasně a nikdo neumírá proti své vůli. Nemusíme si to uvědomovat, ale na duchovní úrovni je naše vůle totožná s vůlí Boží. Můžete si být jistá, že své tělo opouštíme na základě svého vlastního rozhodnutí. Svě tělo opouštíme, jakmile jsme dokončili svou práci na této zemi. Je to velice jednoduché. Někdy je smrt jediným důvodem, proč jsme vstoupili do tohoto těla. To platí o mnoha mučednících, kteří umřeli proto, aby osvětili druhé. Často to platí o malých dětech, které přišly na tento svět, aby nám všem něco připomněly.

John Denver a já jsme měli mít společné vystoupení pro nadaci Barbary Marxové Hubbardové v San Franciscu. Po vystoupení jsme si chtěli pohovořit o možnosti uspořádat další podobné programy, které by byly součástí akce, již Barbara nazvala „Probuzení lidstva“.

Nedokážu vyjádřit hloubku zármutku, který jsem cítil, když jsem se týden před vystoupením dověděl o Johnově smrti. Navzdory všemu, co vím o smrti a posmrtném životě, byl můj smutek téměř nesnesitelný. Všechno prožívám velmi hluboce a tato tragédie mnou skutečně otřásla.

Nevím, proč děláme a říkáme to, co děláme a říkáme. Často pozoruji sám sebe a většinou nevím, proč jsem udělal nebo řekl to či ono. Jednou jsme s Johnem hovořili o životě. Hlavně o životě na cestách. Toho roku jsme strávili hodně času na cestách a byli jsme oba unavení. V jednu chvíli se na mě John podíval a řekl tichým hlasem: „Neale, někdy si myslím, že je to všechno k ničemu.“

Byl jsem trochu překvapen. Johnův život mi připadal nesmírně bohatý a jeho přínos této planetě byl nesmírný. Řekl jsem mu to. Ale zarazil mě způsob, jakým jsem to řekl. Nevěděl jsem, proč jsem to řekl. Pak jsem se posadil přímo proti němu a zahleděl se mu do očí.

„Johne,“ řekl jsem velice vážně (což obvykle nedělám), „jestliže tě už nikdy neuvidím, pamatuj si, že tvoje práce dává hodně mnoha lidem. Dává jim lásku a světlo. Přináší jim radost a dokonce naději. Pro mnoho lidí moc znamenáš, Johne. To stojí za námahu. Nikdy si nemysli, že to je k ničemu.“

John se na mě podíval trochu zvlhlýma očima. „Děkuji ti,“ řekl tichým hlasem.

Je zajímavé, jak přemýšlíme o svém životě. Lidé nás mohou chválit a obdivovat a přesto jsou okamžiky, kdy nechápeme sami sebe. Neuvedomujeme si, jakou cenu má náš život a čím jsme pro druhé.

To mi připomíná roli Jimmyho Stewarta ve filmu **It's a Wonderful Life** (Je to báječný život). Teprve anděl jménem Clarence ukázal hlavnímu hrdinovi, jaký význam má jeho život. On sám si nikdy neuvedomoval svou vlastní cenu, ačkoli ho opěvovali všichni přátelé a polovina města.

Myslím, že tak je tomu někdy v životě každého z nás. V takových chvílích potřebujeme přítele, někoho, kdo by se nám podíval do očí a ukázal nám, čím vlastně jsme. A jindy můžeme být takovým přítelem my. Můžeme vracet druhé sobě samým. Neexistuje větší dar.

Jsem rád, že jsem to mohl udělat pro Johna. Jsem rád, že k tomu došlo, protože to bylo naposledy, co jsem ho viděl. A to mě přivádí k další myšlence. Co bych řekl někomu, kdybych věděl, že ho už nikdy neuvidím ?

Nešetřil bych chválou. Řekl bych mu, „jakým je darem“ pro druhé lidi. Je zajímavé, že John o tom před několika lety napsal písničku. V tu neděli po Johnově smrti jsem ho strašně postrádal. Měl zazpívat několik písniček a já měl říci několik slov...

Johnova náhlá smrt mi připomněla, jak důležité je vychutnávat každý okamžik života, uvědomovat si to nejlepší, co nám přináší každá událost a každý člověk, a dávat druhým, co máme.

John a já jsme věřili, že celý život je dlouhý rozhovor s Bohem. Já jsem o tom napsal několik knih a John řekl totéž v posledním verši jedné své písně: „Můžeš hovořit s Bohem a poslouchat jeho odpovědi.“

Vím, že jste všichni Johna milovali a že s námi chcete sdílet společný zármutek.

Johnův přínos této planetě byl nesmírný. A nebyly to jen jeho písně. Jeho zájem o ochranu životního prostředí, jeho hluboký soucit a lidskost - to všechno pomohlo mnoha lidem.

Za všechny, kdo jsme ho znali a nazývali přítelem, za všechny, kdo ho nazývali přítelem, aniž ho znali, tiché slovo díky a sbohem ! Děkuji ti za všechno, Johne. V hloubi duše vím, že je pro tebe dobré, že jsi opět doma..."

Bůh žehnej vám všem. Buďte k sobě dobří. Johnovi to udělá radost.

OžgO Co si myslíte o sebevraždě ?

Milý pane Walschi, zeptal jste se Boha, co si myslí o sebevraždě ? Jako zdravotní sestra na psychiatrickém oddělení se s tímto problémem často setkávám a nevím, co si o tom mám myslet. S upřímným pozdravem, Judy.

*Milý pane Walschi, můj syn se v lednu 1996 zastřelil. Vaše kniha **Hovory s Bohem** mi velice pomohla. Mohl byste nám říci, co si myslíte o sebevraždě ?*

Děkuji vám, Marilyn.

Milá Judy a milá Marilyn, děkuji vám za dopisy. Často dostávám otázky týkající se sebevraždy a vždycky odkazuji pisatele na práci své přítelkyně Anne Puryerové z Logos Center ve Scottsdale v Arizoně. Anne je autorkou vynikající knihy **Stephen Lives** (Stephen žije), ve které jsou odpovědi na všechny tyto otázky. Tuto knihu doporučuji každému, zejména však lidem, kteří přišli o někoho blízkého tímto způsobem.

Smrt neexistuje, takže tu hovoříme o změně životní formy. Sebevražda není „zločin“, a proto se netrestá. Duše vstupuje do hmotného těla, aby jej použila jako nástroje k vytvoření toho, čím opravdu je. Opuštěním těla tato zkušenost prostě končí. Duše může vstoupit do jiného těla a začít znovu. Obvykle to však udělá teprve po určité době kontempace minulého života. Duši člověka, který spáchal sebevraždu, se nestane nic tragického. To však neznamená, že bych sebevraždu někomu doporučoval. Říkám jen pravdu. Je mnoho lidí, kteří pravdu nechtějí slyšet, takže moje slova nemusejí být přijata s nadšením.

Lidé končí svůj tělesný život většinou proto, aby se zbavili nějaké bolesti. Je-li to duševní bolest, tito lidé zjistí, že se s ní opět setkají po opuštění hmotného těla. Budou mít však úžasnou pomoc, takže nebudou sami. Marilyn, váš syn je v naprostém pořádku. Tam, kde teď je, je velmi milován. Doporučuji vám knihu **Stephen žije**.

Někdy bych se nejraději zabila

Milý pane Neale D. Walschi, někdy bych se nejraději zabila. Jsem opravdu vyčerpaná a chci přestat žít jako člověk. Smrt mi však nepřipadá jako konec lidské existence. I kdybych umřela, byla bych stále člověkem. Je to tak ?

Mayumi, Bethesda, MD.

Milá Mayumi, sebevražda vás neosvobodí od „hry života“. Pouze ji prodlouží způsobem, který se vám nebude líbit o nic víc než hra, kterou hrajete dnes. Z této hry nelze uniknout, protože ji sami vytváříme, ať už na úrovni tělesné nebo jakékoli jiné. To si velmi rychle uvědomíte, až opustíte tento svět. Proto je lepší řešit situace v okamžiku, kdy je vytváříme. Oddalováním nic nevyřešíme.

Dovedu pochopit, že někdy máte chuť „všechno skončit“. Mohu vás ujistit, že i já jsem měl takové pocity. Nicméně jsem si uvědomil, že všechno, co vytvářím, dělám z nějakého důvodu. Všechno má nějaký smysl. Snažte se zjistit, jak můžete svou zkušenost využít k vlastnímu růstu. To jsem udělal já, když jsem se dostal na životní křižovatku. Dnes vím, jaký smysl měla bolest, kterou jsem tehdy cítil.

Bohu na vás záleží

Milý pane Walschi, už dlouho dávám Bohu tytéž otázky, ale často mám pocit, že mu na mě nezáleží. Když mi bylo osmnáct, chtěla jsem se zabít. V životě jsem zakusila velkou duševní bolest a než jsem četla vaši knihu, bylo mi lhostejné, zda budu žít nebo zda umřu. Často jsem plakala a ptala se Boha, jak mám najít pravdu. A pak vyšla vaše kniha. Ta změnila všechno. Děkuji Bohu za to, že mi skrze vás odpověděl na mé otázky. Jako by vaše kniha byla napsána pro mne. Sabina, KS.

Děkuji vám za váš dojemný dopis. Jsem rád, že vám moje kniha pomohla. Nyní předávejte druhým, co jste se dověděla, a vaše bolest se změní v radost. Bohu na vás záleží a proto udělal ve vašem životě zázrak. Staňte se chodícím zázrakem v životě druhých lidí. Přinášejte lidem radost. Pak si uvědomíte, proč jste zakusila tolik bolesti.

Co si myslíte o kultu Nebeská brána ?

Milý Neale, rád bych věděl, co si myslíte o kultu Nebeská brána, jejíž stoupenci se rozhodli ukončit život, aby vstoupili do kosmické lodi, která letěla za Haleyho kometou ?

Bob, Medford, OR.

Milý Bobe, tohle je další událost, o které mnoho lidí nechce slyšet, ale já si myslím, že bychom se měli vyhnout unáhleným soudům. V denících členů tohoto kultu není ani zmínka o tom, že by dělali něco jiného než to, v co věřili a co jim mělo přinést neslýchanou radost. Proto bychom měli udělat něco neobvyklého a odvážného. Místo abychom je odsuzovali a nazývali je blázny, měli bychom se pokusit respektovat jejich přání.

Lze ospravedlnit zabíjení ?

Milý Neale, vaše kniha se mi líbila. Měla jsem pocit, že přichází z Božího zdroje, dokud jsem nenarazila na větu, která je v naprostém rozporu s Boží láskou a se se vším ostatním ve vaší knize. V důsledku toho začínám pochybovat o pravdivosti celé knihy

V jedné pasáži píšete: „Nezavraždíte (to jest nezabijete bezdůvodně)... bez posvátného ospravedlnění." Tato slova mě šokovala ! Později ve svém bulletinu jste napsal, že podle vašeho názoru máme posvátné právo, ano, morální povinnost zabít druhého člověka, abychom mu zabránili zabít ! Tato slova mě velice znepokojují, protože v hloubi duše cítím, že nepřišla od Boha, ale že jste je do knihy přidal vy.

Jistě si uvědomujete, že ve jménu Boha bylo na této zemi zabito víc lidí než z jakéhokoli jiného důvodu ! A každý člověk, který někoho zabil, věřil, že má právo a povinnost zabít, neboť Bůh je na jeho straně ! Já jsem přesvědčena, že život je posvátný a nikdo nemá právo zabít jakoukoli živou bytost ! Gándhí, Ježíš a Martin Luther King patřili k mistrům, kteří učili lidstvo, jak vzdorovat násilí bez použití násilí. Zajisté víte, že násilí plodí násilí a že tedy nic nevyřeší.

Moc lásky a modlitby je svrchovaná. Nikdy nesmíme nikomu říci, že ho zabijeme, když nepřestane zabíjet druhé, a už vůbec to nesmíme udělat ! Ano, zlo existuje, ale nikdy nad ním ne zvítězíme, budeme-li užívat zlých prostředků. Nesmíme klesnout na úroveň vrahů tím, že sami začneme vraždit; musíme je povznést tím, že je budeme milovat. Navíc víme, že ti, kteří byli zabiti, nejsou zničeni. Každý člověk je nesmrtelný a všichni prostě hrajeme svou roli na této zemi.

Jestliže všechno ostatní ve vaší knize zní naprosto pravdivě, proč mi připadá tak naprosto nepravdivý váš dodatek „bez posvátného ospravedlnění“ ? Víím, že Bůh je absolutní láska a že by za žádných okolností nedal souhlas k zabíjení.

Myslet si, že je v pořádku zabíjet za „určitých okolností“, je velmi nebezpečné, nejen nesprávné. Tak začínají všechny války, protože ti, kteří válčí, věří, že bojují za „posvátnou a spravedlivou“ věc. Vaše slova k válce přímo vybízí. To opravdu chcete ?

Vím, že většina lidí by považovala za oprávněné zabít za určitých okolností, například v sebeobraně nebo při obraně svých blízkých, ale i to je reakce založená na strachu. Kdyby někdo chtěl zabít mou rodinu, doufám, že bych použila modlitby a lásky jako jediné zbraně. A kdyby to nebylo účinné, uvědomila bych si, že přišel čas, abych já i moji blízcí odešli z tohoto světa. Věděla bych, že budeme žít v jiné dimenzi. Naučila jsem se, že nejlepší obranou je bezbrannost. Budete-li mít čas, přečtěte si něco o Gándhím. Nebo si znovu přečtěte svou vlastní knihu. Tohle všechno tam najdete ! Naše jednání vychází buď z lásky, nebo ze strachu. Zabíjení je vždycky důsledkem strachu, který je opakem lásky a tudíž Boha, a proto zabíjení není nikdy „oprávněné“. Jedině to, co potvrzuje život, je od Boha, a já nevěřím a nikdy nebudu věřit, že Bůh řekl, že za určitých okolností je správné zabíjet !

Joanne, Bend, OR.

Milá Joanne, píšete o velmi složitém problému. Chápu, že vás to znepokojuje. Dobře smýšlející lidé s opačnými názory na tento problém se snaží najít odpověď už staletí.

V **HSB 1** se o tomto námětu pojednává na několika místech. Je však nebezpečné vytrhávat jednotlivé věty z kontextu.

V kontextu všeho, co je napsáno v **Hovorech s Bohem**, je moje stanovisko naprosto srozumitelné, přijatelné a v souladu s tím, čím jsem.

Podívejme se tedy na tento kontext.

Především říkám, že nic není „správné“ ani „špatné“. Zadruhé říkám, že svým rozhodováním o těchto otázkách vytváříme to, čím chceme být. Zatřetí říkám, že v tomto procesu nelze udělat chybu, protože nikdo neposuzuje stvoření. Začtvrté říkám, že dovolit násilníkovi, aby pokračoval v násilí, není láskyplné ani k němu, ani k nám. Zapáté říkám, že podle nejvyššího morálního zákona, který jsme si vytvořili (ve vesmíru totiž žádný morální zákon neexistuje), máme právo zabránit tomu, co nám škodí. Zašesté říkám, že z našeho morálního zákona vyplývá, že bychom na všechno měli odpovídat přiměřenou silou. Jinými slovy, když nám někdo ukradne ze schránky noviny, nepraštíme ho po hlavě baseballovou pálkou.

Když se však někdo snaží zabít naše děti, pak není nemorální použít jakéhokoli prostředku, abychom mu v tom zabránili. Nesnažit se mu v tom zabránit - umožnit mu, aby v zabíjení pokračoval - pod rouškou pacifismu je jistě mnohem větší nespravedlnost. A nemůže to být jediné řešení ani pro člověka, jehož jednání vychází z „lásky“. Zapomněl na svou lásku k dětem? Máme snad ignorovat utrpení dětí jen proto, že cítíme potřebu jednat láskyplně se zločincem? Láska, nikoli strach, nás může donutit říci zločinci: To nesmíš dělat! A nechce-li někdo rozumět ničemu jinému než násilí, pak je to on, nikoli my, kdo si zvolil násilí jako prostředek komunikace.

Ve svém dopise píšete, že byste raději dovolila, aby byly zabity vaše děti, než abyste proti útočnickovi použila násilí. Říkáte doslova, „uvědomila bych si, že přišel čas, abych já a moji blízcí odešli z tohoto světa. Věděla bych, že budeme žít v jiné dimenzi“. A neplatí totéž o útočnickovi? Zkrátka a dobře, naše neochota udělat to, co považujeme za „špatné“, abychom zabránili druhému udělat to, co považujeme za „špatné“, činí naprosto nesmyslnou naši definici toho, co je „špatné“.

V **HSB** se říká, že v určitých situacích musíme porušit pravidla, abychom jim dali nějaký smysl. Někdy se musíme vzdát toho, čím jsme, abychom tím, mohli být. Jste-li například „zastáncem míru“ a někdo se snaží „porušit mír“ tím, že chce zabít vaše děti, matku, manžela nebo přátele, musíte obnovit mír tím, že mu v tom zabráníte. Jste-li člověk, který rád mluví tichým hlasem, někdy musíte zařvat, abyste opět mohla mluvit tichým hlasem.

Mnohokrát v historii museli lidé učinit taková rozhodnutí. Mnoho dobrých mužů a žen šlo do války aby obnovili mír. Nikdy nechtěli válčit. Nic takového neměli v úmyslu. Hitler to chtěl. Saddam Hussein to chtěl. Slobodan Milošević... Šílený vrah, který přišel do ložnice jejich dětí, to chtěl. Jsou snad šílenci „víc mrtví“ než dobří lidé, kteří „žijí v jiné dimenzi“? Myslím, že ne. Sama jste řekla, že nikdo nemůže být zabit. Takže tu vlastně hovoříme o pouhých změnách životní formy a o tom, čím životní forma by se měla změnit.

Z toho důvodu se v **HSB** říká, že nakonec nezáleží na tom, co děláme. Prostě vytváříme to, čím chceme být, a můžeme být, čím chceme. Chcete-li být někým, kdo dovolí, aby jeho rodina byla zabita, někým, kdo nezabije vraha. protože si váží života, je to vaše věc. Já uctívám život jiným způsobem.

A nyní se dostáváme k základní otázce. Může nám láska dovolit, abychom ukončili život?

John Bement bude tento měsíc odsouzen. Může dostat patnáct let... nebo podmínku. Jeho provinění? Zabití. Jeho oběť? Jeho žena.

Tohle je další obtížný případ. John Bement tvrdí, že ho jeho žena, Judith Bementová, požádala, aby jí pomohl ukončit život. Judithina dcera, Cynthia Bementová, říká, že to tak

skutečně bylo. Judithina druhá dcera, Susan, má jiný názor. Když její matka umřela za pomoci Johna Bementa, Susan nebyla doma, ale tvrdí, že matka nechtěla umřít.

Susan tajně nahrála rozhovor, k němuž došlo tři dny po matčině smrti mezi ní, její sestrou a jejich nevlastním otcem Johnem Bementem. Susan požádala otce, aby jim přesně popsal, jak matka zemřela. Chtěla vědět, co a jak udělal. Později odnesla magnetofonový pásek na policii. John Bement byl obviněn, ale před soudem nevypovídal. „Už jsem způsobil dost problémů," řekl svému obhájci. „Chci, abychom se všichni uzdravili. Už nikdy o tom nechci mluvit."

Cynthia, která v té době byla doma, slyšela matku, když říkala jejímu nevlastnímu otci, jak má namíchat rozdrčená sedativa do pudinku. Říká, že matka pudink dobrovolně snědla.

Vzpomíná si, že její nevlastní otec řekl matce: „Judy, tohle ale nemusíme dělat."

„Otec nechtěl, aby matka umřela. Opravdu to nechtěl," říká Cynthia. „Ani já jsem to nechtěla."

Matka však chtěla umřít.

Judith Bementová bývala velmi aktivní. Po třiatřiceti letech manželství s Johnem Bementem se stala obětí Lou Gehrigovy choroby, která ničí nervy v mozku a míše. Proti této nemoci není žádný lék. Během pozdějších stadií nemoci Judith přibrala na váze dvacet kilo. Přestala chodit a byla odkázána na kolečkovou židli. Pak úplně ochrnula.

„Nemoc ji úplně přemohla," říká Cynthia. „Už proti ní nemohla bojovat." Judithiny přítelkyně souhlasí. Několik z nich svědčilo u soudu. Říkaly, že je Judith prosila, aby jí pomohly spáchat sebevraždu.

„Mnoho lidí by řeklo, že jsme to nemuseli dělat," říká Cynthia. „To je pravda. My jsme však matku milovali. A kdyby to bylo nutné, oba (já i můj nevlastní otec) bychom to pro matku udělali znovu.

Susan však říká: „Když někdo trpí, měli bychom se snažit rozveselit ho. Neměli bychom ho povzbuzovat, aby si vzal život."

To nás však přivádí k otázce, zda máme právo zvolit si, kdy a jak umřeme. Máme právo říci, že už toho máme dost, že náš život není k ničemu ?

Na tuto otázku musíme odpovědět. Spáchal John Bement trestný čin zabití ? Nebo miloval svou ženu a splnil její přání ? Podle **HSB** láska říká: „Tvé přání je mé přání." Totéž říká Bůh.

Věříte tomu ? Nebo si myslíte, že by John Bement měl být potrestán společností i Bohem ?

Čí je to vlastně život ?

*Milý Neale, **Hovory s Bohem** nám připomínají, že jsme nesmrtelní a že tedy nemůžeme umřít, ale otázka, zda máme právo rozhodnout, kdy a jak umřeme, je naprosto irelevantní, stejně jako všechny ostatní „hříšné" nesmysly, které si vymyslela katolická církev. Jestliže si všichni volíme místo a dobu narození, proč bychom si nemohli zvolit místo, dobu a způsob smrti ? A jestliže jsme součástí Božské podstaty, proč by se nad tím měl někdo pozastavovat, pokud nechce zachovat iluzi lidské odloučenosti. Toto rozhodnutí je osobním rozhodnutím každého jedince.*

Milý Kene, máte pravdu. Před několika lety byla napsána nádherná hra, která se jmenuje **Whose Life Is It, Anyway ?** (Čí je to vlastně život ?). A to je základní teologická otázka. Někteří lidé říkají, že náš život patří Bohu; že je to pouhý dar a že s ním nemůžeme nakládat, jak se nám zachce. Musíme dělat, co si přeje Bůh. Podivný dar.

To je ovšem falešné učení, založené na názoru, že jsme odloučeni od Boha. Také je založeno na názoru, že život může skončit. Oba tyto názory jsou ovšem nepřesné a nemají nic společného s nejvyšší realitou. Člověk a Bůh je totéž, a život je věčný. Tyto dvě pravdy mohou učinit zbytečnými některá rozhodnutí, jež jsme v životě udělali. Proto jsou pro některé lidi tak těžko pochopitelné.

Byla jsem zavražděna: Co to znamená ?

*Milý příteli, právě jsem dočetla **Hovory s Bohem**. Moje srdce je plné a moje mysl také a samozřejmě mám spoustu otázek ! V roce 1987 jsem umřela, vlastně jsem byla zavražděna svým manželem, a stále se snažím pochopit, co to znamená. Od té doby všechno vnímám na jiné úrovni a neznám nikoho, kdo by mi to vysvětlil. Zatím nejlepším vysvětlením je vaše kniha a můj vlastní rozhovor s Bohem. Mohl byste mi o tom něco říci ?*

Shirley, Orlando, FL.

Milá Shirley, ptáte se, co znamená to, co se vám v stalo, a já vám mohu říci, že to znamená to, co chcete, aby to znamenalo. Tím chci jen opakovat hlavní myšlenku **Hovorů s Bohem**: Jste tvůrcem své vlastní reality a žádná událost nemá smysl sama o sobě.

V **HSB 2** mi Bůh řekl: „Posílám vám jen anděly“ To znamená, že všechno - lidé i události - přišlo do našeho života podle dokonalého řádu, abychom mohli dokonale vyjádřit, čím chceme být. Takže otázkou není, co to všechno znamená. Otázkou je, co chcete, aby to znamenalo, a čím ve vztahu k tomu chcete být.

Říkáte, že dnes všechno vnímáte na jiné úrovni a že neznáte nikoho, kdo by vám to vysvětlil. Možná byste udělala lépe, kdybyste přestala hledat někoho, kdo by vám to vysvětlil, a místo toho se vrátila ke zdroji moudrosti ve své vlastní duši. Nepřekvapuje mě, že dnes vnímáte všechno jinak.

To se stává mnoha lidem, kteří prožili nějaké trauma nebo klinickou smrt a pak se „vrátili“ s novým pohledem na svět. Nejsem překvapen, že se tak cítíte a že jste trochu zmatená, ale doufám, že se vrátíte k Božímu zdroji ve své duši.

Doufám, že se ubráníte pokušení udělat ze svého manžela „zločince“ a že mu odpustíte a nakonec dosáhnete stadia, v němž pochopíte, že ani odpuštění není nutné. V Božím světě se všechno děje podle dokonalého plánu. Chcete-li si lépe ujasnit, proč k těmto věcem dochází, znovu si přečtěte **Hovory s Bohem**. V knize je podrobně vysvětleno, že si všechny události přivoláváme sami, abychom získali dokonalé nástroje k vytváření toho, čím chceme být, a tak se stali tím, čím opravdu jsme. Koneckonců každý je svým vlastním výtvozem.

Nevím, zda vám moje odpověď pomůže, ale nic jiného mě teď nenapadá. Uvědomuji si, že jste v obtížné situaci a že máte velkou odvahu. Doufám, že svou odvahu neztratíte a že ji budete sdílet se všemi lidmi.

Zážitek na prahu smrti

*Milý Neale, vím, že dostáváte spoustu dopisů od čtenářů **HSB**, ale jsem nucena přidat také svou energii. V životě jsem trpěla osamělostí a hlubokou depresí, což nakonec vyvrcholilo chronickou nemocí a „toxickým dramatem“. Během jedné z mnoha operací jsem přestala dýchat a byla jsem skoro dvacet minut klinicky mrtvá. Prožila jsem to, čemu se říká zážitek na prahu smrti, a to změnilo mé vědomí natolik, že už nejsem tím, „čím jsem byla“.*

Ve chvíli klinické smrti jsem pozorovala, jak se lékaři marně snaží resuscitovat mě; a když se jim to nedařilo, slyšela jsem, jak si připravují vysvětlení pro mou rodinu. Uvědomila jsem si, jak funguje čas a jak úžasná je naše schopnost poznávat; pochopila jsem, že poznání je neomezené. V jednu chvíli jsem pochopila, jak funguje vesmír, a cítila jsem něco, co mohu popsat jako bezpodmínečnou lásku, což je láska bez jakýchkoli potřeb. Také jsem se setkala se Světlem či Bohem — což je pro nevěřícího velká událost - který mě důvěrně znal a který mě miloval tak bezvýhradně, že ten pocit nedovedu popsat. Tato Boží bytost věděla, že nevěřím v její existenci a že se chci vrátit do svého těla, a přesto mě milovala. Dalším nádherným objevem byla skutečnost, že tento boží zdroj měl úžasný smysl pro humor a těšil ho také můj humor.

Tohle je velmi stručný popis mého setkání se smrtí a neříká nic o tom, jak tento zážitek ovlivnil můj život od té doby. Chci jen říci, že jsem dlouhá léta hledala nějakou knihu, ve které bych se dočetla o Bohu, kterého jsem teď poznala - a konečně jsem ji našla. Tou knihou jsou Hovory s Bohem. Tato kniha obsahuje Boží energii. Hovoří stejným jazykem a obsahuje stejnou lásku a stejný humor, všechno, co jsem poznala při setkání s Bohem. Při čtení vaší knihy jsem se smála a plakala.

Můj život byl plný bolestných ztrát a strachu. Stále se ještě zotavuji z neúspěchu svého manželství. A mám finanční potíže. Nevím, kam jdu, ale vím, že musím splnit posvátnou dohodu. Moje srdce je otevřené a můj duch je připraven. Nezapomínám, že jsem tím, co dělám každý den.

Vím, že nic není náhodné, což mimo jiné dokazuje skutečnost, že vaše kniha vyšla v době, kdy jsem ji nejvíc potřebovala.

Děkuji vám, že jste mi dal tuto možnost svěřit se vám se svým zážitkem a vyjádřit svou vděčnost za to, že jste napsal tak krásné knihy. Přeji vám milující světlo a radostnou energii.

Jill, Rochester, NY.

Milá Jill, děkuji vám za to, že jste nám všem vyprávěla svůj úžasný příběh! Možná byste se ráda stala učitelkou ve středisku **HSB** ve vašem městě. V současné době zakládáme osvětová střediska po celých Spojených státech a po celém světě, abychom vyhověli přání milionů lidí, kteří se chtějí dovědět, jak uplatňovat moudrost **HSB** v každodenním životě.

*Prostřednictvím našeho programu CWG In Action (**HSB v akci**) se stanou stovky lidí instruktory, poradci a učiteli v našich nových střediscích, která budou nabízet školení, semináře a kurzy. Chcete-li se dovědět podrobnosti, můžete nám napsat na tuto adresu: CWG In Action, ReCreation Foundation, PMB 1150, 1257 Siskiyou Blvd. Ashland, OR 975 20, 541-488-8806, recreating@aol.com*

DEVÁTÁ KAPITOLA

PROROCTVÍ, PLANETÁRNÍ ZMĚNY A BUDOUCNOST

Jaký svět tu vytváříme ! Každý den slyšíme neuvěřitelné zprávy ! Ve všech časopisech se píše o Bohu. Každá publikace ve Spojených státech si hledá záminku, aby mohla dát Boha na titulní stránku. Proč ? Protože jsem fascinováni Bohem víc než kdykoli v minulosti. A protože si to hromadné sdělovací prostředky uvědomují, Bůh se prodává.

Proč tomu tak je ? Co se děje ? Má to něco společného s novým tisíciletím ? Myslím, že ano. Myslím, že dochází k nesmírné změně vibrací na této planetě. Z lidského hlediska je tato změna velmi pomalá, ale z kosmického hlediska je nesmírně rychlá. Na kosmických hodinách je dvacet let pouhou milisekundou. Tato proměna neúprosně pokračuje. Její vliv je stále silnější. Všichni dnes začínáme cítit její účinky

Život je vibrace. Oscilace boží energie. Tato vibrace je energií vesmíru. Důležitost a viditelnost čehokoli závisí na rychlosti vibrace. Rychlost vibrace určuje, zda něco vnímáme jako „pevné těleso“, „kapalinu“ nebo „páru“.

V této lekci o fyzice (či spíš o metafyzice) bych mohl pokračovat donekonečna, ale to nemám v úmyslu. Chci jen nastínit základní předpoklady pro svou hypotézu.

Věřím, že vibrace v naší části vesmíru se už nějakou dobu mění. Přesně řečeno, zrychlují se. To je způsobeno energetickou „vlnou“, která se rozšiřuje z jádra vesmíru. Tato vlna je hmotná a měřitelná a lze předpovědět její směr. V současné době se přibližuje k naší planetě. Nemusíme se jí však bát, neboť není zlým projevem vesmíru. Není negativním aspektem primární energie. Není předzvěstí katastrofy. Je to prostě oscilace, účinek. Fyzikální jev. A urychluje všechno na této planetě. Všimli jste si toho. Mimochodem k tomu dochází pravidelně. Přibližně jednou za tisíc let. Je to součást srdečního rytmu Boha.

Tato přicházející vlna nás ovlivní podobně, jako nás ovlivňuje přitažlivost měsíce. Může dojít ke změnám postojů, k většímu počtu převratů, k politickým a společenským změnám a dokonce k některým planetárním změnám. Tento vliv se začal projevovat přibližně před sedmi lety a bude trvat do roku 2023, dokud země neprojde fotonovým pásmem.

Nemusíme to však prožívat negativně. Je pravděpodobné, že většina lidí se bude cítit lépe. Bude to doba obrody. Doba duchovního probuzení.

Nemáte-li rádi změny, může to pro vás být nepříjemné. Zda však tyto změny budou „dobré“ nebo „špatné“, to bude záležet jen na nás.

Náš život bude utvářen naší individuální a kolektivní vírou. Proto věřte, že nám tato změna přinese osvěžení a duchovní obrození. Neboť právě to se stane. A náš svět bude lepší než předtím.

Nestačí tomu jen věřit.

Něco pro to dělejte.

Vytvářejte to.

A pak se to stane.

Bláznivé klimatické změny

Neale, mohl byste nám něco říci o geofyzické situaci. O klimatických změnách, které jsou v posledních letech stále intenzivnější. Zdá se, že počasí je stále vrtkavější. Teplotní rozdíly jsou stále větší. Jsou tyto změny součástí „normálních klimatických výkyvů“, nebo jsme na pokraji zániku ? A co je příčinou toho bláznivého počasí ?

MF, Chicago.

Milá MF, jsme na pokraji změny, nikoli na pokraji zániku. Je nejvyšší čas, aby tato planeta obnovila svou vládu. Už dlouho se snažíme ji ovládat. Příroda nám teď ukáže, kde je naše místo v celkovém plánu vesmíru. Není však důvod k obavám. Váš vnitřní naváděcí systém vám řekne, co máte dělat v průběhu těchto geofyzikálních změn.

V žádném případě nemůžete umřít; můžete jen opustit své hmotné tělo. Život však bude pokračovat. Proto nelpěte na tomto těle, na této době ani na tomto místě. Soustředte se na to, čím opravdu jste. Klimatické změny pak ztratí svou důležitost. Nepřišli jste na tento svět proto, abyste se bránili před smrtí, a tak se přestaňte bránit také před životem.

Zahyneme ve fotonovém pásmu ?

*Neale, máte-li dostatek informací o fotonovém pásmu a znáte-li proroctví obsažená v knihách **The Keys of Enoch (Klíče Enochovy)** a **Galactic Human (Galaktický člověk)**, pak jistě pochopíte mé obavy, zda v chaosu, který nastane, budeme ještě schopni komunikovat psaným slovem. Budeme mít ještě své milované počítače a další komunikační prostředky ?*

Myslím, že ano ! Carole.

Milá Carole, svět tu bude ještě dlouho a my budeme mít vždycky prostředky k publikování a distribuování knih. Nic nám nemůže zabránit dovědět se pravdu, kterou nám Bůh chce odhalit. Spoléhám na Boha, který je schopen dosáhnout přesně takových výsledků, jaké si přeje. Jestliže určitá kniha nemá vyjít, pak nevyjde. Jestliže vyjít má, pak vyjde.

Neboť nic nemůže zmařit Boží plán. To se ještě nikdy nestalo a nikdy se to nestane.

Nemám strach z fotonového pásma, jímž právě procházíme. Nebojím se přírodních katastrof ani společenských změn. Zajímá mě jen jediné: rozšiřovat poselství Boží lásky. A to budu dělat, i kdybych měl psát na krabičky od sirek.

Je mi lhostejné, zda moje knihy budou vycházet. Něco vám však poradím: Nezapývejte se tím, jaké může přijít utrpení. Není jisté, zda vůbec nějaké přijde. Všechno závisí na našem vědomí, Carole, vědomí je nejdůležitější. Moje vědomí mi říká, že tyto obtížné dny přežijeme. A samozřejmě je přežijeme. Nebo také ne. Snažte se žít v tomto paradoxu, Carole !

Co si myslíte o konci světa ?

Ahoj Neale ! Nepíší vám jako znalec všeho na světě. Uvědomuji si, že díky svému rozhovoru s bohem/bohyní pravděpodobně víte víc než já.

*Právě jsem přečetla Nostradamova proroctví a knihu **Saved by the Light (Zachráněn světlem)** od Danniona Brinkleyho. Myslím, že jejich proroctví jsou podobná, a dokonce i vy jste naznačil něco takového ve své knize.*

Blíží se konec světa ? Věříte jako Mayové, že svět bude zničen v roce 2010, pokud se nezmění frekvence lásky na této zemi ? Existuje Antikrist, který se pokusí ovládnout svět ? Tyto předpovědi jsou děsivé, ale zároveň si uvědomuji, že se nemusíme bát, neboť jsme se rozhodli přijít na tento svět v tuto dobu, abychom to všechno prožili.

Každý nám radí, abychom se soustředili na Boha ve svém nitru. Jak to máme udělat ? Meditací a modlitbou ? V podstatě se vás ptám, jak se máme připravit na nadcházející změny. Řekl jste, že se vás mohu zeptat na cokoli, a že mi vždycky odpovíte. Zapomněla jsem vám říci, jak moc to pro mě znamená ? Nerozuměla jsem však té části vaší knihy, ve které říkáte, jak vám je pomáháno skrze mne.

S láskou, Penny.

Moje milá Penny, jsem velmi smutný, když mi lidé píšou o konci světa. Konec světa je předpovídán od počátku času. A svět opravdu může brzy skončit... přinejmenším se může dramaticky změnit způsob, jakým dnes žijeme. Přesto bychom se neměli ptát, co se nám stane. A co se stane světu. Spíš bychom se měli ptát, jak využít přítomného okamžiku k tomu, abychom vytvořili tu nejkrásnější verzi té nejkrásnější představy, jakou jsme o sobě kdy měli. Jak mohu vyléčit sám sebe a svět ? Co mohu udělat v tomto okamžiku, abych přinesl do světa víc lásky a víc porozumění ? Jak se mohu spojit s Bohem ve své duši ?

Všechno, co se děje na této planetě, je ovlivněno naším kolektivním vědomím. Svět je produktem naší společné reality. Tuto realitu vytváříme v každém okamžiku, každý den. Myšlenky jsou prostředky, jimiž lze změnit realitu, která byla vytvořena myšlenkami našich předků.

Z vašich otázek týkajících se Nostradama a Brinkleyho vyplývá, že náš osud je předurčen. Já však říkám tohle: nic není předurčeno v mysli Boha, neboť mysl Boha je naše mysl, která přemýšlí v tomto okamžiku. Naše myšlenky a rozhodnutí vytvářejí naši realitu.

To je hlavní poselství Boha: vytváříte svou vlastní realitu. Nikdo to však nechápe. Nechápe to ani „stoupenci Nového věku“, neboť kdyby to chápali, nemohli by se ptát: „Jsou předpovědi o konci světa pravdivé ?“ Místo toho by se ptali: „Co udělám tváří v tvář těmto proroctvím ?“ Pak by na tuto otázku odpověděli a nečekali by, až na ni odpoví někdo jiný.

Moje milá přítelkyně, nepotřebujete slyšet mou odpověď, neboť už víte všechno, co potřebujete vědět o lásce, míru, harmonii, poctivosti, dobrotě i Bohu. Chovejte se tak, jako byste to věděla. Z každého dne, z každého okamžiku učiňte živoucí svědectví toho, co již víte; živoucí projev toho, čím opravdu jste.

Moje krásná Penny, dělejte to, čím jste. Chovejte se láskyplně a čestně. Každý den. Kamkoli jdete. Ke každému, s kým se setkáte. Snažte se ovlivnit svět svou krásou. Krásou toho, čím opravdu jste. Krásou toho, čím jsou všichni lidé.

V každém okamžiku se můžeme rozhodnout, zda budeme žít v lásce nebo ve strachu. Zvolte lásku, dnes a vždýcky. Co záleží na tom, zda přijde konec světa ? Může nastat jedna z dvou možností: buď umřete s tímto světem a přijdete do mnohem lepšího světa, než si dnes umíte představit; nebo budete žít v nejúžasnější době, jakou tato planeta kdy poznala. Pak budete jedním z mála lidí, kteří si uvědomují všechno, co se stalo a co se může stát. A budete vytvářet nový svět.

Proto žijte s vírou a nemějte strach. Žijte s vírou, že všechno, co se může stát, je dokonalé. Že vám to připraví dokonalé podmínky k tomu, abyste mohla vytvářet to, čím opravdu jste.

Bůh je milující Bůh. Nedělá nic, co by nebylo pro vaše dobro. Buď tomu věříte, nebo tomu nevěříte. Jestliže tomu věříte, pak vás nemusím utěšovat. Jestliže tomu nevěříte, pak nemám co říci.

Penny, netvrdím, že znám všechny odpovědi. Ty neznal Nostradamus ani Brinkley Všechny odpovědi nezná nikdo. Všechny informace dostáváme skrze filtr našeho porozumění a víry. Jinými slovy, Neale slyší to, co je ochoten slyšet. Pouze vy můžete vědět, zda to, co slyší Neale, je blízko vaší pravdě. Totéž platí o předpovědích Nostradama nebo Brinkleyho. V následujících padesáti letech se může svět otřást v samotných základech. Někteří lidé říkají, že se to stane příští měsíc. Otázkou je, co budete dělat.

Jak pomůžete druhým ? Těm, kteří se třesou strachem před budoucností. Tohle vám říkám, protože chci, abyste si uvědomila, že jste na tento svět byla poslána právě v tuto dobu, abyste se stala jedním z těch, kteří budou léčit svět. Udělejte to. Není to tak těžké. Každý, na koho jste se kdy usmála, vám řekne, že to pro vás je velice snadné.

Ted' jděte a buďte darem světu. Usmívejte se. Neboť úsměv je láska.

Přicházejí planetární změny ?

Milý pane Walschi, právě jsem zhlitla HSB. Ráda bych vám položila velice důležitou otázku, před kterou dnes lidstvo stojí. Říká se, že před koncem tohoto století dojde k „posunu zemské osy“. Ruth Montgomeryová hovoří o této změně v devíti svých knihách. Na zemi zůstane jen několik milionů lidí. Ráda bych se dověděla celou pravdu. A kde bych se jí dověděla lépe než z úst Boha ! Myslím, že by pravdu měl znát každý ! Co si myslíte vy ? Víím, že musíte odpovídat na spoustu otázek, ale myslím, že by vám svět byl vděčný, kdybyste nám objasnil tuto záhadu.

Carolyn, Jensen Beach, FL.

Milá Carolyn, na tuto otázku jsem už odpověděl. Lidé si myslí, že se to musí stát a že proti tomu nemůžeme nic dělat. Tento názor však odporuje všemu, co je obsaženo v **Hovorech s Bohem**. Ve svých knihách neustále opakuji, že člověk je strůjcem své budoucnosti, že všichni vytváříme svou realitu. Jestliže je to pravda, pak „nadcházející změny“ nepřijdou - anebo přijdou. Všechno bude záležet na našem rozhodnutí, které se projeví v našem vědomí. Jestliže věříme, že se to stane - že je to nevyhnutelné - pak se to stane naší realitou. Jestliže věříme, že můžeme vytvořit budoucnost z naší vlastní představy a jestliže si představujeme něco jiného než všeobecnou zkázu na konci druhého tisíciletí, pak se nic katastrofálního nestane. Já osobně po žádné katastrofě netoužím. A co vy ?

Hromadné probuzení všech duší

*Milý pane Walschi, právě jsem přečetla vaši knihu podruhé. Na toto hluboké poselství jsme všichni už dlouho čekali. Jedinou podobnou knihou, kterou jsem kdy četla, byla kniha **Starseed, The Third Millennium (Hvězdné sémě, třetí tisíciletí)**, kterou napsal Ken Carey. V této knize se hovoří o hromadném probuzení všech duší v jediném okamžiku. Všechny duše poznají, čím jsou a proč tu jsou. Zmínil se Bůh o něčem takovém během vašich rozhovorů ? Všichni to potřebujeme vědět.*

Susan, Knoxville. TN.

Susan, právě dnes žijeme v širším okamžiku probuzení, neboť stále víc lidí se probouzí ze své zapomnětlivosti. Počet probuzených dosáhne brzy kritické masy, a pak se projeví důsledky teorie Sté opice. To znamená, že všichni najednou pochopí. Vy a vám podobní můžete tento okamžik urychlit tím, že se stanete posly pravdy a nositeli světla. To děláte všemi svými myšlenkami, slovy a činy.

Nový světový řád

Milý Neale, děkuji vám za uveřejnění svých hovorů s Bohem. Probouzíte mnoho duší na tomto světě. Myslím, že většině lidí se nelíbí názory Boha na náboženství. Je na čase, abychom změnili své názory !

Mohl byste mi říci něco o „novém světovém řádu“ ? Nový světový řád, o kterém jsem četla, není dobrý pro tuto planetu ani pro lidi, neboť jeho cílem je zotročit svět. Mýlím se ? Nebo je to celosvětová, hitlerovská situace, kterou jsme si vytvořili, abychom přinesli osvícení většímu množství lidí ? Uvědomuji si, že máte spoustu práce, ale stále o této otázce přemýšlím a byla bych ráda, kdybyste mi odpověděl.

S upřímným pozdravem, Faye, Denver, CO.

Milá Faye, v **HSB 2** se říká, že největším nepřítelem člověka je představa, že jsme odděleni jeden o druhého a od Boha. Naše představy o individuální a národní svrchovanosti jsou nejvyšší formou politické odloučenosti. Rozdělení lidstva na jednotlivé politicko-geografické celky přispívá, pokud přímo nezpůsobuje, všechny konflikty na této planetě. Jediná myšlenka, která může změnit toto politické rozdělení, je obsažena v **HSB**: „Všichni jsme součástí božské podstaty.“ Tato myšlenka shrnuje veškerou moudrost a veškerou pravdu všech knih trilogie **HSB**.

Kdybychom si to uvědomili, nebylo by možné, abychom žili jinak než pod jedinou světovou vládou. To ovšem neznamená, že by centrální světová vláda znemožňovala existenci národních kultur. Cílem není vytvořit homogenní konglomeraci identických lidských bytostí ani identických politických nebo duchovních struktur. Jak je vysvětleno v **HSB 2**, cílem je vytvořit prostředí, v němž každý člověk a každá kultura, která je součástí světové komunity, může oslavovat svou individualitu, aniž ji v tom někdo brání.

Sny, které se mohou splnit

*Milý Neale, právě jsem dočetla **Druhou knihu HSB** a mám strach. Je to úžasná kniha, ale ukazuje tak jasně, co všechno musíme změnit, jestliže se chceme zachránit. Ještě nikdy jsem nečetla v jedné knize tak přesnou analýzu všech aspektů lidské kultury. Jak ale můžeme věřit, že se kdy změníme? Bůh říká, že jsme „primitivní společnost“, a já s jeho hodnocením souhlasím, ale jak můžeme provést významné a trvalé změny, když jsme tak primitivní? To nechápu, jsem úplně ztracená.*

Nellie, Hoboken, NJ.

Milá Nellie, chápu, jak se cítíte, ale rád bych vám řekl, že já strach nemám. Naopak mě velice vzrušuje to, co se dnes děje na této planetě. Mezi lidmi vidím nevídanou ochotu změnit řád věcí. Projevem této ochoty je například neuvěřitelný zájem čtenářů a takové knihy, jako jsou **Hovory s Bohem**, což je zjevné z toho, jak se prodávají. **Druhá kniha HSB** by se nikdy nedostala na seznam bestsellerů, kdyby lidé nebyli připraveni a ochotni přemýšlet o tom, kam jsme se jako společnost dostali a kam bychom měli směřovat.

Na světě se dnes děje něco velice vzrušujícího a já doufám, že to vidíte. Tvoří se nový tým, Nellie. Tvoří se nový tým. Je nás stále víc, jsme ochotni ukazovat lidem cestu a přinášet jim světlo. Využíváme našeho stále rostoucího kolektivního vlivu na společnost a snažíme se měnit ji. Přinášíme nový věk.

Náš tým tvoří lidé, kteří se rozhodli realizovat krásnější vizi a novou realitu. Lidé, jako je Dennis Weaver, jehož Institut ekoloniky spojuje ekologii a ekonomii a otvírá cestu k vytvoření udržitelné budoucnosti. Lidé, jako jsou hollywoodští producenti Barnett Bain a Stephen Simon, kteří riskovali své peníze a svou kariéru, aby natočili neuvěřitelně moudrý film **What Dreams May Come** (Sny, které se mohou splnit), který ukazuje, co se stane duši po smrti.

Do našeho týmu patří také Oprah Winfreyová, která užívá své popularity ke zvyšování úrovně našeho kolektivního vědomí. A také Marianne Williamsonová, která riskovala ztrátu svého publika a napsala nádhernou knihu **Healing the Soul of America** (Léčení duše Ameriky).

Lidé jako Bob Friedman, spolumajitel nakladatelství Hampton Roads, který na sebe vzal velké riziko, když poprvé vydal **HSB**. A Susan Petersonová z nakladatelství G.S. Putnam Sons, která riskovala svou kariéru, aby přinesla **HSB** světovému publiku doslova přes noc.

Lidé jako zpěvák Kenny Loggins a jeho žena Julie, kteří nám ve své knize **The Impossible Life** (Nemožný život) ukázali, co je láska a upřímnost v manželských vztazích. A všichni lidé, kteří produkují televizní seriál **Touched by an Angel** (Ovlivněn andělem).

Náš tým se formuje, Nellie, a zahrnuje tisíce méně známých, ale stejně důležitých lidí. Tito lidé pracují ve svých městech a vesnicích po celé naší zemi a po celém světě, aby vytvořili novou budoucnost. Jsou to obyčejní lidé, jako jste vy a já, kterým není lhostejné, co se stane s naším světem. Proto se nevzdávejte, Nellie. Nikdy se nevzdávejte. Potřebujeme vás. S vaší pomocí a s mojí pomocí nikdy nevíte, jaké sny se mohou splnit.

HSB souhlasí s filmem „Sny, které se mohou splnit“

*Milý Neale Donalde Walschi, co si myslíte o filmu **Sny, které se mohou splnit** ? Ptám se vás proto, že film byl ostře kritizován některými kritiky, ale mně se moc líbí. Myslím, že prezentuje velmi důležité duchovní poselství. Myslíte, že to je důvod, proč se kritikům nelíbí ? Myslíte si, že ohrožuje společenský řád ?*

Sharon, Sedona, AZ.

Milá Sharon, je to vynikající film. Nejodvážnější film, jaký byl v Hollywoodu natočen za posledních třicet let. Má velký duchovní význam a samozřejmě ohrožuje stávající řád, neboť prezentuje myšlenky které jsou v rozporu s tím, co se dnes učí ve školách. Všechny velké pravdy jsou zpočátku odsuzovány jako blasfémie. Netvrdím, že se skutečně stalo všechno, co ve filmu vidíte, ale jeho hlavní myšlenka, že vytváříme svou vlastní realitu i své vlastní „peklo“ (teď i po smrti), je v souladu s tím, co se píše v **HSB. Hovory s Bohem** také zpochybňují stávající řád, a proto jsou odsuzovány kritikou.

Staneme se vysoce vyspělými bytostmi ?

*Milý Neale, právě jsem dočetla **HSB 3**. Úžasné ! Tato kniha je nejlepší z celé trilogie ! Nejlepší je ta část, ve které se hovoří o VVB. Opravdu věříte, že existují takové bytosti ? Myslíte, že jednou budeme žít tak jako ony ?*

Eleanor, Seattle, WA.

Milá Eleanor, myslím, že máte pravdu. **Třetí kniha** je možná nejlepší z celé trilogie. Myšlenky, které obsahuje, jsou zajisté velmi přesvědčivé. Ale možná bych měl nejdříve vysvětlit lidem, kteří knihu nečetli, co jsou VVB.

VVB je zkratka pro „Vysoce vyspělé bytosti“. V závěrečných kapitolách **HSB 3** se pojednává o životě ve vysoce vyspělých společnostech ve vesmíru. Ano, Eleanor, věřím, že takové společnosti existují. A také věřím, že takovou společnost jednou vytvoříme na Zemi. Bude to však ještě nějakou dobu trvat. Takové úrovně jsme ještě nedosáhli. Jak už jsem řekl v knize, známkou primitivních společností je to, že považují samy sebe za vysoce vyspělé. Přesně to si myslí naše společnost.

V současné době řešíme své problémy tím, že se mezi sebou zabíjíme, a to je velmi primitivní chování. Zabíjíme druhé, abychom je potrestali za to, že někoho zabili, a to je velmi primitivní chování. Jíme maso mrtvých zvířat, a to je velmi primitivní. Kouříme známé karcinogeny, a to je velmi primitivní. Pijeme alkohol, který otupuje mysl, a to je velmi primitivní.

Žijeme v „kulturním mýtu“, který nás učí, že přežívají jen ti nejsilnější a že člověk je od přírody zlý. Bůh nám však říká, že jsme odrazem božské podstaty a že „přežití nejsilnějšího“ je kulturní imperativ, jež mohou přijmout pouze bytosti, které nechápou, že jsme všichni součástí jednoho celku.

Právě to lidé nechápou, Eleanor. Kdyby to chápali, většinu problémů bychom mohli vyřešit hned zítra.

Co si myslíte o astrologii a numerologii ?

*Milý Neale, právě jsem přečetla **HSB**. Je to úžasná kniha ! Děkuji vám, že jste měl odvahu takovou knihu vydat. Také jsem ráda, že jste na internetu. Čtu každé slovo, které se objeví na vaší stránce. Je to úžasné ! Mám jednu otázku: Bůh říká, že v každém okamžiku tvoříme své já. Zajímám se o astrologii a numerologii, které nám říkají o tendencích, s nimiž jsme se rozhodli přijít na tento svět. Má studium těchto dvou oborů (a také tarotu) nějaký smysl ve světle toho, co vám řekl Bůh ?*

Děkuji ! S láskou, Renee.

Milá Renee, nic ve vesmíru, dokonce ani Bůh nemůže předurčit, co budete dělat, pokud to nedovolíte. V tom případě to však není předurčením vaší budoucnosti. Astrologie, numerologie i tarot jsou pouhé nástroje, jež jste si vybrala v tomto okamžiku, ale vy jste Boží bytost, která byla obdařena schopností vytvářet přítomný okamžik. Líbí se mi, co o tom říká Paramahansa Yogananda ve své knize **Autobiography of a Yogi** (Životopis jogína):

„Občas jsem se ptal astrologů, aby mi řekli, kdy budu procházet nepříznivým obdobím, ale vždycky jsem byl schopen dosáhnout toho, co jsem si předsevzal. Je pravda, že to v takových obdobích bylo velmi obtížné. Nicméně se potvrdilo mé přesvědčení, že víra v boží ochranu a správné používání vůle, kterou mi dal Bůh, jsou mnohem silnější než jakýkoli vliv přicházející z nebes.“

Správné používání vůle je také mnohem účinnější než jakákoli numerologická kombinace. Nejsme ovládáni pozicemi hvězd v okamžiku našeho narození ani žádnou kombinací čísel.

Tarot mi může ukázat, co se stane, když půjdu cestou, kterou jsem si zvolil. Nemůže však předpovědět budoucnost v tom smyslu, že by mi byla předurčená. Všechny nástroje předvídání budoucnosti nám jen přibližují náš vlastní tvůrčí proces; ukazují nám, co jsme vytvořili, co vytváříme a co budeme vytvářet, pokud nezměníme své rozhodnutí. Jsou jako větrná korouhvička, která vám ukáže, kterým směrem vítr vane, ale nemůže vám ukázat, kterým směrem **bude** vát zítra.

Chci se „smontovat“ na jiné planetě

Milý Neale, jmenuji se Melissa a je mi čtrnáct let. Ráda bych si předplatila váš bulletin. Rodiče mi nedovolili poslat vám pětatřicet dolarů - myslí si, že je to moc. A tak vám posílám své kapesné. Mám jednu otázku. Je-li naše planeta v takovém nebezpečí, proč Bůh nepoužije svou úžasnou moc a nevyléčí ji ?

Chápu, že musíme změnit naši vládu, ale podívejte se na to z mého hlediska. Je mi čtrnáct let a mám spoustu dobrých nápadů, ale nevím, komu z vlády napsat. Není moje chyba, že jsem se narodila na planetě, která se chce úplně zničit.

Je hrozně těžké být čtrnáctiletou dívkou, protože potřebujete ke všemu souhlas rodičů. Když potřebuji radu ohledně nějaké duchovní záležitosti, rodiče mi vždycky řeknou, že je to nezajímá. Někdy si přeji, abych se mohla rozebrat a znovu se „smontovat“ na nějaké planetě, kde žijí VVB.

Tenhle problém mě zabíjí, protože nevím, jak změnit způsob, jakým funguje naše společnost. Až budete mluvit s Bohem, zeptejte se ho, jak se Melissa může smontovat na nějaké planetě,

kde žijí VVB. Nezapomeňte, prosím vás. PS: Řekněte Bohu, že mi chybí Ginger. (Bůh bude rozumět.)

Melissa, Bethesda, MD.

Moje milá Melisso, nic nemůže být nesnesitelnější než netrpělivost mládí. A mladí lidé v našem světě mají právo být netrpělivi. Nevidí, že bychom pro ně vytvářeli lepší svět. Nechápou naše pokrytectví. Nechápou naši lhostejnost. A protože já jsem v srdci mladý, Melisso, hluboce ti rozumím.

Především ti gratuluji, že se ti podařilo sehnat tuto knihu. Myslím, že by na tebe rodiče měli být pyšní, že jsi to dokázala, i když se domnívají, že je příliš drahá. A teď k tvému

dopisu...

Naše planeta je v nebezpečí, Melisso, a Bůh „používá svou úžasnou sílu“, aby ji vyléčil. Proč si myslíš, že tě sem poslal ? A věř mi, Melisso, máš úžasnou sílu.

I já mám úžasnou sílu. Musíme ji však použít. Bůh nám dal svobodnou vůli a schopnosti užívat svou sílu. Ale Bůh nás nikdy k ničemu nebude nutit. Kdyby to udělal, vzal by nám naši svobodnou vůli, což by popřelo smysl toho, proč nám dal život.

Pokud jde o to, komu z vlády bys měla napsat, tuto informaci najdeš v nejbližší veřejné knihovně. Zeptej se knihovníka a on ti to řekne. Nebo zatelefonuj do redakce místního deníku. Až dostaneš jména a adresy, napiš jim přesvědčivý dopis. Mluv od srdce. Tvůj dopis bude mít nesmírný účinek.

Kdybych se zeptal Boha, jak se můžeš smontovat na jiné planetě, přesně vím, co by mi řekl. Řekl by, že tě poslal na tento svět, aby ses stala jednou z prvních vysoce vyspělých bytostí na této planetě ! Tvým úkolem, pokud jej přijmeš, je ukázat ostatním lidem, co to znamená být vysoce vyspělou bytostí.

Můžeš se stát příkladem pro ostatní lidi. Můžeš žít podle myšlenek obsažených v **Hovorech s Bohem**. A nikdy neztrácej svou mladistvou netrpělivost, Melisso. Ani až budeš stará jako já, neztrácej svou netrpělivost se vším, co není pravdivé. Nikdy se nevzdávej touhy svého srdce, která je zároveň touhou Boha. A Bůh si přeje, abys užívala svého života k vytváření nejkrásnější verze té nejkrásnější představy, jakou jsi kdy měla o tom, čím opravdu jsi.

Bůh by mi řekl ještě něco, Melisso. Bůh by nám všem řekl: „Nehledejte lepší svět, snažte se jej vytvořit.“

Proto si nepřej smontovat se na jiné planetě, Melisso. Tím bys ochudila planetu, na které teď žiješ.

Potřebujeme tě, Melisso. Potřebujeme tvou inteligenci a tvou dobrotu a tvou netrpělivost. Potřebujeme tvou touhu změnit svět k lepšímu.

Těším se, že mi opět napíšeš. My dva jsme partneři. S láskou, Neale.

DESÁTÁ KAPITOLA

MODLITBA A MEDITACE

Věta, která změní váš život a která je téměř náhodnou poznámkou v **Hovorech s Bohem**, říká, že všechno, co si myslíte, říkáte a děláte, je modlitbou. Modlení není něco, co děláme jen v kostele. Modlíme se pořád.

Dovolte mi to opakovat.

Modlíme se pořád.

Všechno, co si myslíme, je modlitba. Všechno, co říkáme, je modlitba. Všechno, co děláme, je modlitba. Jediný problém je v tom, že si to neuvědomujeme. Myslíme si, že se modlíme jen tehdy, když odříkáváme nějakou modlitbu. Ale prozradím vám tajemství.

Bůh považuje všechno za modlitbu.

Jak je to možné ? V **HSB** se říká, že jsme všichni tvůrčí bytosti, stvořené podle obrazu Boha. Jelikož Bůh je tvůrcem, i my jsme tedy tvůrci. Bůh nám dal tři nástroje tvoření: myšlenku, slovo a čin.

Co si myslíte, to vytváříte. Co říkáte, to vytváříte. Co děláte, to vytváříte. To je možná nejdůležitější myšlenka v **Hovorech s Bohem**. Všichni jsme to už někde slyšeli, ale v **HSB** se na tento fakt klade nový důraz.

Neustále něco tvoříme. To je klíčem. Neustále se modlíme. Jestliže „modlitba“ je naší zprávou Bohu, pak se modlíme každou minutu, neboť naší zprávou Bohu je celý náš život. A tuto zprávu nám Bůh posílá zpátky, právě tak jako jsme ji poslali my jemu. Bůh nic nemění. Bůh nám posílá to, co posíláme my jemu. Není to úžasné ?

Je to úžasné, pokud mu posíláte „dobré zprávy“. Není to úžasné, když mu posíláte „špatné zprávy“. Proto přestaňte posílat špatné zprávy ! Zbavte se negativních myšlenek a už nikdy nedělejte něco, co nechcete, aby druhí dělali vám. Neboť to, co děláte druhým, se vám vrátí.

Ode dneška si přestaňte myslet, že se modlíte jen ve chvílích, kdy hovoříte k Bohu. Uvědomte si, že celý váš život je dlouhý rozhovor s Bohem. Jestliže toto poznání nezmění vaše myšlenky, slova a činy, pak je nezmění nic. Jestliže své chování změníte, brzy poznáte, že se změní váš život, neboť modlitby, jež jste poslali Bohu, vyprodukují odpovědi, na které jste čekali.

Jak se modlit

Milý Neale, o něčem už dlouho přemýšlím. Možná mi můžete poradit. Vím, že modlitba je něco úžasného. Často se modlím jen proto, abych se dostala do onoho láskyplného stavu. Mám však jednu otázku. Je-li všechno v našem „dokonalém vesmíru“ tak dokonalé, za co se modlíme ? Mění snad modlitba to, „co je“ ? Vysvětlete mi to, prosím. Děkuji vám.

Milá Stacey, dala jste mi velice zajímavou otázku. Myslím, že tato otázka zaměstnává lidskou mysl od počátku času. Odpověď je obsažena v **Hovorech s Bohem**, ale pokusím se to zopakovat. Prosba není nejúčinnější formou modlitby, neboť modlitba obsahující prosbu ve skutečnosti žádoucí výsledky oddaluje. Je tomu tak proto, že když o něco žádáte, vlastně tím prohlašujete, že to nemáte. Toto prohlášení se pak projevuje ve vaší realitě. Takže když se modlíme za světový mír nebo za lásku na této planetě, uvědomíme si, že mír ani lásku nemáme, neboť kdybychom je měli, nemuseli bychom o to žádat. Proto nejúčinnější modlitbou je poděkování.

Bůh nám říká, že bychom měli být vděční. Jsme-li vděční za něco, co bychom si přáli, začneme to prožívat ve své realitě. Modlitba nemění to, „co je“. Modlitba mění náš pohled na to, co je. Uvedu jednoduchý příklad.

Chcete-li si udělat se svým milencem piknik a najednou se strhne liják a vy jste promočení až na kost, můžete si myslet, že to není perfektní piknik. Jste-li však farmářem, můžete tentýž liják považovat za něco naprosto dokonalého. Z toho vidíte, že všechno je otázkou perspektivy.

Jedna z nejúčinnějších modliteb zní: „Bože, děkuji ti, že jsi mi pomohl pochopit, že tento problém byl pro mě již vyřešen.“ Takže v našem „dokonalém vesmíru“ se modlíme za větší porozumění a větší schopnost vnímat dokonalost toho, co již existuje. Tak se modlí všichni mistři. Proto jsou vždycky šťastní, klidní a vyrovnaní. Chcete-li to pochopit lépe, doporučuji vám, abyste si znovu přečetla **Hovory s Bohem**.

Je slyšet modlitba na fotbalovém stadionu ?

*Milý Neale, děkuji vám za **Hovory s Bohem**. Jejich božská moudrost je zjevná. Jedno mi však není jasné. Vy a Ježíš věříte v účinnost hromadné modlitby. Ta je skutečně účinná, ale stejně účinná je i modlitba individuální. Ježíš také řekl, že bychom se měli modlit v soukromí, místo abychom se předváděli na veřejnosti. Bylo vám řečeno během vašich rozhovorů, zda si Bohyně lásky, kterou nazýváte Bohem, přeje, abychom se modlili ve skupinách nebo sami ?*

Lidé se stejným smýšlením se samozřejmě mohou modlit společně, ale není modlitba způsob, jak se sblížit s Bohyní lásky ? A není takové sblížení jednodušší, když jsme s Bohyní sami, jako jste byl vy ?

*V **Hovorech s Bohem** jsme nabádání, abychom žili podle nejkrásnější představy, jakou o sobě máme. Měli bychom se chovat láskyplně k Bohyni lásky v srdci každého člověka. Každý kámen, každá rostlina a každé zvíře je láska. V srdci každého z nás je čistá láska, ale přesto se všichni bojíme být tím, čím opravdu jsme. Proto bychom měli jeden druhého milovat jako lásku, abychom jeden druhého povzbudili k tomu, aby byl tím, čím opravdu je. Martyn, Leederville, West Australia.*

Naprosto souhlasím s poslední částí vašeho dopisu. Pokud jde však o to, zda bychom se měli modlit ve skupině nebo v soukromí, myslím, že Bůh/Bohyně nám naslouchá „stejně pozorně“ v obou případech.

Bylo mi řečeno, že Bůh nemá žádné preference. Nicméně některé církve vyžadují, abychom se křižovali pravou rukou, zatímco jiné chtějí, abychom se křižovali levou rukou. Další církve

říkají, že se nemusíme křížovat vůbec, a jiné říkají, že bychom se měli klanět směrem na východ. Jiné církve říkají, že pouze muži smějí přistoupit ke Zdi nářků, neboť ženy jsou nečisté. Jiné říkají, že pouze muži mohou být kněžími, neboť ženy jsou nečisté. Každá církev říká něco jiného. Nic z toho však není pravda.

Chcete vědět, jak se nejlépe přiblížit k Bohu/Bohyni ? Prostě to chtějte. Upřímně. Čistě. Opravdu to chtějte.

Myslíte si, že Boha zajímá, zda se modlíte ve svém pokoji nebo na fotbalovém stadionu ?

Boha to vůbec nezajímá.

Je otčenáš skutečně modlitbou Páně ?

Milý Neale, jsem důchodce (75) a vaše knihy se mi moc líbí. Většina křesťanských církví se modlí otčenáš. Mnoho let jsem se modlil otčenáš, aniž jsem o tom příliš přemýšlel, ale poslední dobou mi dělá potíže tento verš: „Neuved’ nás v pokušení“. Proč by nás Bůh „uváděl“ v pokušení ? Je otčenáš skutečně „modlitbou Páně“ ?

Clyde, Bridgeport, NY.

Milý Clyde, to jsou velmi zajímavé otázky. Bůh nás samozřejmě neuvádí v pokušení. Smysl tohoto verše je: „Bože, nedovol, abychom byli uvedeni v pokušení.“ V modlitbě je to sice formulováno jinak, ale myslím, že takhle tomu rozumí většina lidí. Pokud jde o vaši druhou otázku, myslím, že otčenáš je velmi dobrá modlitba. A každá modlitba je „modlitbou Páně“, neboť každá modlitba je pokusem hovořit s Bohem a žádný způsob, jak to udělat, není špatný. Takže všechny modlitby jsou modlitbami Páně !

O nic nežádejte - snažte se to vytvořit.

*Milý Neale, radíte nám, abychom k povznesení naší planety použili modlitbu a meditaci. Právě čtu pasáž v **HSB 1**, kde stojí, že by skutečná modlitba měla být poděkováním, nikoli prosbou. Přestala jsem tedy Boha prosit, aby nás „vedl k pravdě“, protože tím nechci potvrzovat, že v pravdě nežijeme. Mohl byste mi říci, jak by měla vypadat správná modlitba nebo meditace. Myslíte, že bych si při meditaci měla představovat, že všechny lidi - zločince i oběti - osvítilo světlo ?*

Dagmar, Motzen, Německo.

Milá Dagmar, právě takovou meditaci mám na mysli. Představujte si, že všechno je dokonalé. Představujte si nejkrásnější verzi té nejkrásnější představy, jakou jste kdy měla o životě na této planetě. Děkujte Bohu za to, že život takový už je. Nic od Boha nežádejte, snažte se to vytvořit. Když vám lidé nebudou věřit, že toho jste schopni, řekněte jim: „Ach, vy malověrní.“

Měli bychom žádat Stvořitele o cokoli ?

*Pane Walschi, nejdřív vám chci poděkovat za to, že jste napsal **Hovory s Bohem**. Jsem si jistý, že jste za to byl ostře kritizován. Posílám vám však lásku, nikoli strach. Rád bych vám položil několik otázek.*

(1) Mohl byste mi říci, jak se mohu spojit se svou duší ?

(2) Nemáme-li Boha o nic žádat, protože to už existuje, jak se máme modlit ?

(3) Hovoří někdy Stvořitel o způsobu života domorodých Američanů ?

Děkuji vám. Jděte v míru.

Charles, Summerdale, PA.

Dobré otázky, Charlesi. Podívejme se na ně.

(1)

Každý den sedíte dvacet minut o samotě. Najděte si nějaké klidné místo, kde vás nikdo nebude vyrušovat. Jestliže takové místo nemáte, vytvořte si je ! Můžete si zapálit svíčku, jako to dělám já, obvykle brzy ráno nebo pozdě v noci. Světlo svíčky vytváří intimní atmosféru. Většinou mám zavřené oči. Na nic nemyslím a jen naslouchám. Nejdřív naslouchám svému dechu. Pak naslouchám ostatním zvukům v místnosti. Obvykle na sobě nic nemám. Sedím v pozici lotosu, ale to není tak důležité. Pokud vám to nevyhovuje, můžete si sednout na židli nebo na podlahu a opřít se o stěnu. Není jen jediný „správný“ způsob. Buďte však v naprostém klidu.

Po určité době pravidelného dýchání se soustředíte na bod mezi očima. Soustředíte na něj veškerou pozornost. Čím víc budete soustředěni, tím lépe budete vnímat celou místnost. Vedlejší zvuky postupně zmizí a vy najdete naprostý klid.

Budete-li mít štěstí, najednou uvidíte záblesky modrobílého plamene uprostřed svého zorného pole, jakoby uprostřed svého čela. Alespoň já je vždycky vidím. Blikavý plamen před vámi bude tančit. Zpočátku bude malý a vzdálený, ale pomalu se začne přibližovat. Bude to víc než vizuální zážitek. Plamen postupně naplní vaši bytost něčím, čemu říkám jednotu/krása/láska. Budete mít pocit, jako byste se rozpouštěli, jestli mi rozumíte. Tento pocit prostoupí celým vaším tělem. Budete naprosto uvolněný a ponořený... do... svého já ? Lituji, ale slovy to nelze vyjádřit.

Budete-li mít velké štěstí, modrobílé světlo naplní vaše zorné pole a vy budete u vytržení. Vaše já najednou pochopí, co to znamená milovat. Opravdu milovat. Rozumíte mi ?

Doslova se zamilujete do svého já. Jakmile jednou zakusíte tento pocit, už nikdy se nebudete cítit sám a už nikdy nebudete pochybovat o existenci Boha. Celý váš život se změní. Přestanete se zajímat o světské věci a budete toužit jen po nejčistší podstatě a pravdě, kterou je vaše duše a vaše já.

Tohoto stavu však nemusíte dosáhnout tak rychle, jak byste si přál. Můžete meditovat celý život a nikdy toho nemusíte dosáhnout. Ale může se stát, že se vám to podaří po dvaceti minutách meditace. Na tom nezáleží. Každý den prostě meditujte. Nesnažte se ničeho dosáhnout. Nic nedělejte. Na nic nemyslete. Snažte se úplně vyprázdnit svou mysl.

(2)

Chvalte Boha a její vesmír. Děkujte Bohu. Tohle je krásná modlitba: „Děkuji ti, Bože !“

Děkujte Bohu za všechno, co chcete prožívat. Nejlepší modlitbou je díkůvzdání. Znovu si přečtěte příslušné pasáže v **HSB 1**.

(3)

Ani v jedné z mých knih Bůh nehovořil o „způsobu života domorodých Američanů“.

Při meditaci se nemohu soustředit

*Pane Walschi, děkuji vám za **Hovory s Bohem**. Říci, že jsou nádherné, je málo. Hodně vašich myšlenek potvrzuje to, co si myslím. Některé z nich, jak asi víte, jsou překvapující. Doufám, že nám řeknete něco o meditaci. Bydlím v činžáku na rušné ulici. Ačkoli jsem duchodkyně, mám velmi dobrý sluch. Hluk z ulice mě při meditaci vyrušuje. Mohl byste mi poradit, co mám dělat ?*

Betty, Portland, OR.

Betty, když meditujete, nesnažte se nic dělat. Nesnažte se ani meditovat ! Meditace je uměním uvolnit se. Uvolnit se ode všeho - včetně očekávání, že budete dobře meditovat. Prostě sed'te. Nesnažte se blokovat hluk ani ostatní rušivé vlivy. Učiňte je součástí své meditace. Vnímejte je, ale nepřemýšlejte o nich. Neposuzujte je. Nemyslete na ně. Jen klidně sed'te a naslouchejte.

Vaše mysl si brzy uvědomí, že se nic neděje. Zvuky jsou jen zvuky. Vůně jsou jen vůně. To je všechno. Nemusí vás vyrušovat. Učiňte je součástí své meditace. Naslouchejte jim, ale nepřemýšlejte o nich. A pak se opět soustřed'te na svůj dech. Tím automaticky zablokujete rušivé zvuky ze svého okolí. Nenechte se ničím vyrušovat. Nikdy se nenechte otrávit nebo vyrušit životem. Život je život. Meditace je součástí života. Znáám lidi, kteří jsou schopni meditovat uprostřed hlučného náměstí. Během třiceti vteřin jsou mimo. Alespoň tak to vidí druzí. Ve skutečnosti jsou ve stavu hluboké meditace. Meditují o přítomném okamžiku. Ten je však nevyrušuje, neboť se stal jejich meditací. Rozumíte ?

Zatímco se soustředíte na svůj dech, který můžete slyšet vždycky, ať se kolem vás děje cokoli, zaměřte svou pozornost na bod mezi svýma očima. Soustřed'te se na něj. Je mnoho způsobu, jak se soustředit. Někteří lidé začínají jakousi „inventurou“. Nejdřív se soustředí na různé části svého těla, aby se úplně uvolnili. Soustředí se například na palec u nohy Pak na kotník. Potom na lýtko, koleno, stehno atd. Nakonec si uvědomují všechny části svého těla. Sledují, jak se jednotlivé části postupně uvolňují. Některým částem dokonce rozkážou, aby se uvolnily. To je v pořádku. Je to jeden ze způsobů, jak dosáhnout uvolnění. Není jen jediný „správný“ způsob. Dělejte, co vám vyhovuje. Jakmile se však úplně uvolníte, soustřed'te se na bod mezi očima.

Během vašeho soustředění se mohou stát zajímavé věci. Nebuďte překvapena, když uvidíte modrobílé mihotavé světlo. Nebuďte překvapena, když s tím světlem splynete a pocítíte hlubokou pohodu a jednotu se vším. Tento pocit lze nejlépe popsat jako extázi. Není to pocit štěstí. Ani radosti. Je to čistá extáze. Hluboký vnitřní klid. Pocit jednoty.

Meditativního stavu můžete dosáhnout také řízenou vizualizací. Tento druh duševního cvičení uklidňuje mysl a otevírá srdce. Provádí se za pomoci audiokazet, které vás vedou celým procesem. Je to vhodný způsob pro začátečníky, kteří se chtějí naučit pracovat se svou myslí.

Učení meditace bude součástí kurzů a seminářů, které budeme pořádat ve střediscích **HSB** po celém světě. Chcete-li podrobnější informace, napište nám na adresu uvedenou na stránce 232.

(11)

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

ROZHOVOR S BOHEM

Lidé mají zajímavé názory na možnost rozhovoru s Bohem. Většina lidí věří, že hovořit s Bohem je nejen možné, ale že se to už mnohokrát stalo. Na tomto předpokladu je založena většina světových náboženství. Lidé se však neshodují v tom, kdy Bůh přestal mluvit.

Jestliže Bůh nikdy nepřestal mluvit, pak to komplikuje život náboženstvím, neboť většina z nich je založena na přímém zjevení Boží pravdy určitému člověku nebo určité skupině lidí. Tato náboženství tedy musejí učit, že Bůh už nemluví. Neboť kdyby i nadále mluvil s lidmi, k čemu bychom potřebovali náboženství ?

Tuto otázku náboženství nemohou tolerovat, protože zpochybňuje smysl jejich existence. Náboženství odvozují svou autoritu ze svého tvrzení, že jejich zakladatel (nebo zakladatelé) slyšel pravé slovo Boží, které neslyšel nikdo jiný.

Z tohoto důvodu se někteří lidé začali považovat za „lepší“ a ve jménu svého postavení vyvolených začali zabíjet druhé lidi.

A najednou se objeví kniha **Hovory s Bohem**, ve které se říká, že Bůh s námi nikdy nepřestal hovořit a že s námi komunikuje každý den. A nemluví jen s několika vyvolenými, nýbrž se všemi lidmi.

Je to pravda ? Je to vůbec možné ? Neopustil Bůh lidi po svém posledním velkém zjevení ? A které zjevení to bylo ? Byl to Korán ? Talmud ? Bhagavadgíta ? Rigvéda ? Brahmany ? Upanišády ? Tao-te t'ing ? Bible ? Nový zákon ? Starý zákon ? Nebyla to Kniha Mormonova ? Které psané slovo bylo poslední ? Kdo tu má tedy poslední slovo ?

Většina organizovaných náboženství se nemůže shodnout v tom, která stará kniha obsahuje Slovo Boží, ale většina souhlasí, že to není žádná nová kniha.

A tak dochází k tomuto rozporu: náboženství, která tvrdí, že jejich učení je založeno na přímém zjevení Boží pravdy, nás zároveň varují, že takové zjevení není pravděpodobné.

Není divu že lidé nevědí, čemu mají věřit. Instituce, která měla všechno vyjasnit, způsobuje větší zmatek než jakákoli jiná lidská instituce. Nakonec se každý musí rozhodnout sám. Nicméně máme Boha, který je stále s námi. Můžeme s ním komunikovat. Můžeme s ním hovořit, neboť víme, že nám odpoví. Můžeme s ním dokonce navázat přátelství. Nová kniha **Přátelství s Bohem** nám ukazuje, jak to udělat.

Bude se mnou Bůh mluvit ?

Milý Neale, dnes mám pětadvacáté narozeniny. Chci se vás zeptat, jak mám hovořit k Bohu, abych dostala odpověď, kterou skutečně uslyším. Bud' neumím dobře naslouchat, nebo se správně neptám, nebo mi Bůh prostě neodpovídá. Nejráději bych od Boha/Bohyně dostala slovní odpověď. Za pětadvacet let života mám spoustu otázek. Řekl vám Bůh, zda se vám splní vaše sny ?

P.W.

Milá přítelkyně, přijímejte Boží odpovědi ve všech formách, v nichž přicházejí. Bůh obvykle odpovídá takovým způsobem, který tazateli vyhovuje nejlépe. Kdyby si myslel, že pro vás je nejsnazší přijímat slovní odpovědi, pak by vám takovým způsobem odpovídal. Pravděpodobně si však myslí, že byste takové hlasy považovala za halucinace a neposlouchala byste je. Proto volí způsoby komunikace, kterým budete naslouchat. Jedním z nich může být právě tato odpověď skrze mne ! Rozumíte ? Bůh se chová záhadně. Dovolte mu to. Nesnažte se Boha omezovat. Neříkejte Bohyni, co má dělat. Dovolte jí, aby si zvolila svůj vlastní způsob komunikace. Ale naslouchejte. Pozorujte. Buďte pozorná. Neboť nikdy nevíte, kdy Mistr přijde.

Pokud jde o naše sny, Bůh říká, že můžeme realizovat jakýkoli sen. Své sny realizujete v každém okamžiku. Nejste-li spokojena se svým současným životem, je to možná proto, že máte zlé sny. Jinými slovy, vaše názory na život produkují realitu, která se vám nelíbí. Změňte své názory a změníte svou realitu. To je hlavní myšlenka **HSB**.

Chcete-li realizovat své sny, musíte se o to snažit v každé situaci. Já jsem vždycky věděl, že napíši knihu. Vždycky jsem věděl, že ji nechám vydat. To je jeden z mých snů, které se mi splnily. Ne každá situace v mém životě však podporovala mé sny. Obvykle jdu za svým snem bez ohledu na obtížnost situace a spoléhám na moc Boží.

Nicméně je velmi moudré snít o tom, čím „budete“, nikoli o tom, co budete „dělat“, neboť činnost nevede k evoluci.

Nejste sama

Milý pane Walschi, právě jsem dočetla vaši knihu a jsem němá úžasem ! Opravdu Bůh říká všechny ty věci ? Ráda bych tomu věřila, protože to vysvětluje mnoho otázek, které se mi honí hlavou. Ráda bych věděla, jak na vaši knihu reagují druzí lidé, protože vím, že nejsem sama.

Elaine, Eifrida, AZ.

Nikdy nejste sama, Elaine. Abychom vám ukázali, že nejste sama, uvádíme tu nejen otázky, ale také odpovědi. „Opravdu Bůh říká všechny ty věci ?“ Já věřím, že ano, Elaine.

To je však jen můj názor. To si musíte uvědomit. Nemám žádný důvod o něčem vás přesvědčovat. Prostě si přečtete **HSB** a vyberte si, co vám vyhovuje. Je to velmi jednoduché.

Bůh hovoří ke každému, ale ne každý tomu věří. Jak se říká v **HSB**, „příčinou všech vašich problémů je skutečnost, že se nepovažujete za hodné toho, aby s vámi hovořil Bůh“. Co si myslíte vy ? Považujete se za hodnou toho, aby s vámi Bůh hovořil ? Jestliže na tuto otázku

odpovíte kladně, začněte pozorněji naslouchat radám Boha. Jestliže odpovíte záporně, přemýšlejte o tom, proč si myslíte, že nejste hodna přijímat Boží rady.

Jak vysvětlíte lidem, že bůh má smysl pro humor ?

*Milý Neale, dlouho jsem si myslel, že jsem blázen, a proto jsem se nesvěřoval se svými názory druhým lidem. Snažil jsem se být jako ostatní a proto můj život ustrnul na mrtvém bodě. Nedávno jsem dokončil seminář - ano, ale nemyslím, že jsem jako ostatní studenti. Jsem poněkud neuctivý. Já „vím“, že Bůh není takový, jak je zobrazován církví. Jak vysvětlíte lidem, že Bůh má smysl pro humor ? Jak jim vysvětlíte, že když se ho na něco zeptáte, on vám odpoví ? Jak vysvětlíte lidem, že své otázky Bohu mohou formulovat stejným jazykem, jakým hovoří se svým nejlepším přítelem ? Kdo vám uvěří ? A najednou vyjde kniha **Hovory s Bohem !** Konečně jste jim to vysvětlil ! Měl jsem pocit, jako by někdo byl v mé hlavě a tajně poslouchal mé důvěrné rozhovory s Bohem ! „Ano !“ křičel jsem. Po každé odpovědi Boha jsem křičel: „Ano ! Ano ! Ano ! Nejsem blázen. Tak to je. Tohle říká Bůh.“*

Poklona, Rev. B., CA.

Milý Rev.B. máte pravdu ! Je to směšné, ale když řekneme, že každý den hovoříme s Bohem, jsme považováni za zbožné. Když však řekneme, že Bůh hovoří s námi, jsme považováni za šílené. „Šílené“ je věřit, že Bůh s námi přestal hovořit před dvěma tisíci lety. To je opravdu šílené !

Děkuji vám za vaši odvahu

*Milý pane Walschi, musím vám říci, že číst **HSB** je čistá radost. Ještě jsem knihu ani nedočetla a už vám píši. Když jsem přečetla desátou kapitolu, přitiskla jsem knihu na prsa a plakala. Přesně totéž slyším já, když začnu hovořit s Bohem. Děkuji vám, že jste měl odvahu takovou knihu napsat. Doporučím ji každému, koho potkám. Teď však budu stručná, protože vím, že máte spoustu práce. Jen jsem vám chtěla napsat, že vás miluji.*

Nona, Bullhead City, Arizona.

Milá Nono, děkuji vám. Někdy nevím, co mám říci, když dostanu takový dopis. Jsem nesmírně dojat takovým darem. Nejdřív mě obdaroval Bůh a teď vy. Děkuji vám, děkuji vám, děkuji vám. Děkuji vám, že říkáte tak krásné věci a že je myslíte upřímně. Jsem si jistý, že všechna vaše slova byla upřímná. Jsem vám vděčný. Žehnej vám Bůh.

Pomůžete rozšiřovat Boží slovo ?

*Můj milý pane Walschi, pokusím se napsat dopis, který bude mít smysl. Po přečtení vašich **Hovorů s Bohem** mi docházejí slova. Jsem však klidná, naplněná a zároveň vyprázdněná.*

Na rtech mám úsměv, po tvářích mi tečou slzy a v srdci mi exploduje všechna bolest a radost mého života. Vaše kniha je pravda, absolutní pravda. Je vyvrcholením dlouholetého zápasu v mém nitru. Je vrcholem poznání a životní zkušenosti.

*Je mi však stále záhadou, jak se mi ta kniha dostala do rukou. Minulý rok se mě někdo ptal, zda jsem četla **Hovory s Bohem**. Pamatuji se, že jsem řekla, že jsem je nečetla. Zapsala jsem si titul do seznamu knih, které si chci koupit. Před několika měsíci jsem si knihu koupila, protože mě zajímalo, zda cizí **Hovory s Bohem** budou podobné mým vlastním. Každý, koho se dnes ptám, zda to byl on, kdo mi doporučil vaši knihu, odpovídá, že ne.*

Ráda bych vyjádřila svou vděčnost vám a Bohu, který přebývá ve vašem nitru. Děkuji vám, že jste měl odvahu napsat tak pravdivou a láskyplnou knihu. Říká se, že Bůh, o kterém tu mluvíme, je nám blíží než náš vlastní dech. To vím už od dětství. Dnes vím, že nejsem blázen. Ve světle bytí a tvoření se Bůh v mém nitru klaní Bohu ve vašem nitru, posle Walschi. Přeji vám pevné zdraví. Kéž vaše knihy přinesou lidem takovou radost, jakou přinesly mně. Žehnej vám Bůh.

S upřímným pozdravem, Pamela.

Pamelo, váš dopis je jedním z nejmilejších dopisů, které jsem dostal - a za poslední dva roky jsem jich dostal skoro 10 tisíc. Zmiňuji se o tom, protože chci, aby všichni viděli, jak tato neobyčejná kniha zapůsobila na tisíce lidí. Dělejme všechno pro to, aby se tato kniha stala něčím víc než jen zajímavou četbou. Především se zavažme, že budeme žít podle pravd v ní obsažených. Slibme si, že tyto pravdy budeme rozšiřovat.

Každý měsíc darujte jeden výtisk někomu, koho milujete. Zjistěte si, jak se můžete stát členem naší organizace CWG In Action (HSB v akci). Staňte se nositelem světla. Budeme-li to dělat všichni, můžeme rozšířit tuto nádhernou pravdu do všech koutů světa. Máte-li zájem, napište nám na adresu uvedenou na stránce 232.

Proč tak málo lidí věří, že k nám bůh hovoří

*Právě jsem dočetla **První knihu Hovorů s Bohem**. Je to nejvíce inspirující kniha ze všech knih, které jsem kdy četla. Ted' ji dám jedné své dobré přítelkyni. Doufám, že jí Boží slovo, jak jste je formuloval ve své knize, pomůže uvědomit si, že Bůh chce, abychom byli šťastní. Jestliže věříme, že Bůh hovoří v Bibli skrze proroky (obyčejné lidi), proč někteří lidé nemohou uvěřit, že Bůh hovoří skrze „obyčejné lidi“ v dnešní době ?*

Regina, Philadelphia, PA.

Milá Regino, lidé tomu nevěří, protože bychom všichni museli přijímat informace od Boha. Jestliže mohu s Bohem hovořit já, proč byste s ním nemohla hovořit vy ? A také byste s ním hovořit měla. Nicméně většina lidí takovou zodpovědnost odmítá. Mnohem snazší je popírat, že se to stalo mně. Pak se to nemůže stát ani jim a tím se zbavili nepříjemné odpovědnosti.

Nicméně pro člověka, který věří, že s námi Bůh hovoří, a který si uvědomuje, jaký je to úžasný dar, je naprosto nepochopitelné, že by tuto možnost někdo mohl odmítat.

Jak mohu vědět že Bůh opravdu existuje ?

Milý Neale, už dlouho mě trápí několik velmi závažných otázek. Od té doby, co jsem mluvila o problémech víry s jednou svou přítelkyní, která je velmi racionálně založená (a v Boha nevěří), nevím, co si mám myslet. Představa, že je člověk opravdu sám a že jsem celý život

věřila lži, mě nesmírně skličuje. Dnes vím, co je peklo; každé ráno se v něm probouzím - peklo je svět bez Boha.

Ráda bych věřila, že Bůh opravdu existuje, ale jak to poznám? Jak mohu vědět, že nepřijímáte odpovědi ze svého podvědomí? Nejspíš mi odpovíte: „Moje mysl by nikdy nemohla přijít na takové odpovědi.“ Ale jste si tím jistý? Každý den se mi něco zdá a už mnohokrát se mi zdálo o lidech nebo věcech, o kterých bych nikdy nepřemýšlela, ale moje podvědomí si je přesto vytvoří.

To mě přivádí k otázce, co si mám myslet o silných a vřelých pocitech, které prožíváme při modlitbě. Ano, i já znám takové pocity, ale sexuální poměr je také velmi silným zážitkem a je to jen biologická funkce. Není biologickou funkcí také všechno ostatní?

Kromě toho znám techniku automatického psaní, ale jak mohu s jistotou vědět, že odpovědi nepřicházejí z mého biologického mozku? Když jsem tímto způsobem nedávno komunikovala s Bohem/Bohyní, dostávala jsem strašně nejasné a téměř negramotné odpovědi a nakonec mi pero sjelo s papíru. A to bylo všechno.

Proto vás chci požádat, abyste se na tyto věci zeptal Boha, pokud budete mít čas. Já jsem se už ptala, ale bezvýsledně. Vy to ovšem umíte lépe. Napsat tři knihy je docela dobré.

*Abych dnes uvěřila, že Bůh opravdu existuje, musel by se mi zjevit v lidské podobě nebo bych musela nejdříve umřít. (Ale mnohem raději bych ho našla ještě před smrtí.)
Naprostoztracená, Kendra, Sunnyvale, CA.*

PS. Právě mě něco napadlo! Budete-li mluvit s Bohem, zeptejte se ho, jak se jmenuje muž, kterého miluji už od svých dvanácti let. Řekne-li vám jeho jméno, pak uvěřím, že Bůh žije a že se mu daří dobře. Koneckonců, jak byste to mohl vědět vy? Tak to mě právě napadlo.

Milá Kendro... moje milá, milá Kendro... rád bych vám dal víru v něco, co jste nikdy nepoznala. Doufal jsem, že to udělá moje kniha. Kdybyste měla stejné zkušenosti jako já, nikdy byste nepochybovala o existenci Boha ani o zdroji mých knih. Vy však takovou zkušenost nemáte. Jak vám ji mohu dát? To nemohu. Mohu vám jen vyprávět o své vlastní zkušenosti.

Nemohu vám říci, jak se jmenuje muž, kterého už od dvanácti let milujete. Na takové důvěrné věci se nemohu ptát Boha. Nemohu Bohyni žádat, aby udělala takový „kavárenský trik“ jen proto, aby vám nebo mně dokázala, že existuje. Nicméně chápu, proč se mě ptáte. Všichni se snažíme najít jednoduchý způsob, jak zjistit, zda Bůh opravdu existuje. Dám vám jednoduchou radu, Kendro. Podívejte se do očí právě narozeného dítěte. Přivoňte si ke kvetoucí růži. Rozplyňte se v úžasném a láskyplném zážitku sexuálního aktu. Tomu říkáte biologická funkce, Kendro? A kdo vynalezl biologii?

Budte si jistá, že nejsme sami, Kendro. To je naprosto nemožné. Požádám Boha, aby ještě dnes navštívil vaše srdce. A protože ho požádám, Bůh to udělá. Takovou mám v sobě víru. Vy však své srdce musíte otevřít, jinak Boží přítomnost neucítíte. Nebo ji ucítíte a budete si myslet, že je to něco jiného. (Nějaká biologická funkce.) Není pravda, že se každý den probouzí ve světě bez Boha. Probouzí se ve světě, v němž Boha nevidíte. To je ovšem něco jiného. Říkejte si tuto modlitbu: Otevři mi oči, abych viděla pravdu. Otevři mi oči, osviť mě, božský duchu! Tato slova jsou z písně **Song of the Soul** (Píseň duše) od Crise Williamsona.

Opět mi napište a řekněte mi, jak se máte. A vězte, že jsem s vámi, Kendro. Šel jsem podobnou cestou. A miluji vás za vaši upřímnost.

Bůh je vaším nejlepším přítelem a nikdy vás neopustí

Milý pane Walschi, stručně vám řeknu, co se mi stalo 4. dubna tohoto roku. Měla jsem podobné pocity, jaké jste popsal v první kapitole své knihy. Seděla jsem v autě na parkovišti a najednou jsem se rozplakala - což je u mě velice neobvyklé. Byla jsem strašně smutná, protože jsem měla problémy ve svém partnerském vztahu. Začala jsem křičet na Boha. Řekla jsem mu, že už toho mám dost, a chtěla jsem vědět, proč neodpovídá na mé modlitby, když je tak laskavý a spravedlivý. Proč mi nikdy nepomůže, když to potřebuji? Pamatuji se, že jsem ho prosila o pomoc. Chtěla jsem, aby mi dal nějaké znamení, jakékoli znamení, že mé modlitby alespoň slyší.

Nakonec jsem se uklidnila a šla do obchodu, kde jsem měla objednanou nějakou knihu. Na jednom stole jsem uviděla vaši knihu. Od té doby ji stále nosím u sebe. Chci, abyste věděl, že mám velmi silnou vůli a že není snadné mě ovlivnit. Vaše kniha na mě však velice zapůsobila a stále působí. Moc vám děkuji. Pokračujte ve své práci. S upřímným pozdravem Shawn, MD.

Milá Shawn, myslím, že tohle jen dokazuje pravdu prohlášení: „Ještě než mě požádáte, já vám odpovím.“ Bůh je náš nejlepší přítel. Bohyně ví, co chceme, ještě než to vyslovíme. Váš příběh je inspirací, neboť dokazuje tuto pravdu. Děkuji vám za dopis. Přeji vám všechno nejlepší.

Co znamená věta, „jak v nebi tak na zemi“.

Milý Neale, napište mi, co si myslíte o tomto verši: „Milujte Boha nade vše... a milujte svého bližního, jako i já miluji vás.“ Také mi vysvětlíte smysl věty, „jak v nebi, tak na zemi“.

Děkuji vám, Amania, San Francisco, CA.

Ahoj, Amanio. Nevím, kdo řekl, že máme milovat Boha nade vše, ale jistě to neřekl Bůh. Bůh by řekl: „Milujte všechno, neboť to jsem já. Nemilujte některé věci víc než jiné věci. Milujte všechno v životě. Milujte to celým svým srdcem, celou duší a celou myslí. Milujete-li to, co považujete za ‚špatné‘, transformujete to; milujete-li to, co považujete za ‚zlé‘, odzbrojíte to; milujete-li to, co považujete za ‚nebezpečné‘, činíte to bezpečným; milujete-li lidi, kteří vám chtějí ublížit, stanete se nezranitelnými.“

„Milujete-li to, co považujete za ‚dobré‘, posilujete to; milujete-li to, co považujete za příjemné, činíte to ještě příjemnějším; milujete-li to, co považujete za ‚Božské‘, potvrzujete, čím opravdu jste. Nic neodsuzujete, neboť se stanete tím, co odsuzujete. A to, co odsuzujete, odsoudí vás.“

Bůh by řekl: „Milujte svého bližního, jako milujete sami sebe.“ Neboť Bůh říká, že svým bližním jste vy. Mezi vámi není rozdíl. Proto milovat bližního znamená, že vaše pravá ruka miluje vaši levou ruku, vaše oko miluje váš nos. Nemůžete milovat jedno, aniž byste milovali druhé, neboť všechno je součástí jednoho těla. Ježíš to řekl správně: „Milujte svého bližního, jako milujete sami sebe.“ Mohl ještě dodat: „... neboť vy jste svým bližním.“

„Jak v nebi, tak na zemi.“ To znamená, že vaše nejvyšší myšlenky budou obsahovat totéž co vaše nejnižší myšlenky. Nejnižší část vašeho já bude povznesena, bude-li povznesena nejvyšší část. Co cítíte ve své nejvyšší čakře, to cítíte ve své nejnižší čakře. Když se zvyšuje energie ve vaší nejvyšší čakře, zvyšuje se energie ve vaší nejnižší čakře.

Pud sebezáchovy je povznesen na vyšší úroveň, když vyšší čakry přijímají pravdu, že vaše přežití je zaručeno a že tedy není otázkou, zda přežijete. Otázkou je, jak budete žít. Také sexuální pud je povznesen, neboť přestává být pouhou biologickou funkcí, která zaručuje přežití druhu, a stává se oslavou lásky, což je úplně jiná energie.

Také to znamená, že to, co prožíváte v nebi poznání, budete prožívat i na zemi zkušenosti. Představujete-li si nebe jako domov Boha, který miluje jen několik málo vyvolených a trestá všechny ostatní, pak totéž prožíváte ve svém životě na zemi. Neboť jak v nebi, tak na zemi. Vaše nejvyšší myšlenky produkují vaše nejnižší zkušenosti. A čím vyšší jsou vaše nejvyšší myšlenky, tím vyšší jsou i vaše nejnižší myšlenky.

Proto je v Bibli psáno: Neustále hledejte království nebeské a všechno ostatní vám bude přidáno. Nezapomínejte však, že království nebeské nenajdete, budete-li odmítat všechno, co považujete za „Bezbožné“; najdete je pouze tehdy, budete-li přijímat všechno, co je.

Bůh chce poznat sám sebe

Milý človče, nerozumím vašemu prohlášení, že „Bůh chce poznat sám sebe empiricky“. Mohl byste mi to vysvětlit ?

Lori, Redding, CT.

Ahoj, Lori. Pokusím se vám pomoci. Znat se rozumově je něco jiného než znát se empiricky. Například můžete vědět, že jste milující člověk, ale dokud svou lásku někomu neprojevíte, znáte ji jako pouhý pojem, nikoli jako zážitek. Máte o sobě určitou představu, ale ve skutečnosti jste ji neprožila. Rozumíte ? Chápete to ?

Bůh se rozhodl, že pozná sám sebe. Bohu nestačí pouhý pojem, pouhá představa. Rozhodl se tedy, že prožije svou realitu. Chtěl vědět, jaké to je cítit se vševědoucím a všemocným. Chtěl poznat, jaké to je milovat všechny bytosti. Chtěl vědět, co je to zosobněná moudrost, odvaha a láska. Rozhodl se, že prožije všechny aspekty svého bytí - to jest svého božství. Nestačila mu pouhá myšlenka. Chtěl opravdový zážitek. Proto stvořil vás. Vy jste jeho zážitkem. Jste Bohem. Vy a všechno ve vesmíru.

Jelikož jste Bohem, který prožívá sám sebe, a jelikož Bůh je stvořitelem, i vy máte schopnost tvořit. Této schopnosti užíváte v každém okamžiku, aniž si to uvědomujete. Tvůrčí síla je obsažena v každé vaší myšlence, v každém vašem slově a v každém vašem činu. To je podrobně vysvětleno v **První knize Hovorů s Bohem**.

Takže Bůh chtěl prožít to, co o sobě pouze věděl. To je také největší touhou lidské duše. Vaše duše chce prožít, čím opravdu je. A proto jste tady, Lori. To je smyslem vašeho života. A o tom pojednává trilogie **HSB**.

Vybral Bůh tyto duše ?

Milý Neale, brzy se mi narodí dvojčata a já jsem nesmírně šťastná. Vybral pro mě tyto dvě duše Bůh ? Vybraly si tyto duše mého manžela a mě ? Slyší mě Bůh/Bohyně pokaždé, když k němu mluvím ? Když si uvědomím, jak je vesmír obrovský, zdá se mi neuvěřitelné, že by na mě Bůh měl čas. Cítí Bůh moji lásku ? Myslím, že je pro mě důležité, aby ji cítil. Potřebuje ji ? Chce ji vůbec ? Žehnej vám Bůh.

Milá Susan, na vaši otázku, zda pro vás Bůh „vybral tyto dvě duše“, vám musím odpovědět, že ne. Bůh za vás nedělá žádné rozhodnutí. Kdyby to dělal, připravil by vás o možnost volby, což by bylo výsměchem vaší svobodné vůli. Bůh za vás nevybral ani tyto dvě duše, ani nic jiného ve vašem životě. Tyto dvě duše jste si vybrala sama !

Bůh nic nepotřebuje. Chce Bůh vaši lásku ? Miluje vaši lásku ? Chce přijímat vaši lásku ? Samozřejmě že chce, neboť Bůh je láska sama, a když přijímá vaši lásku, přijímá odraz toho, čím je on sám.

Chcete vědět, zda vás Bůh/Bohyně slyší pokaždé, když k němu mluvíte. Říkáte, že když si uvědomíte, jak obrovský je vesmír, zdá se vám neuvěřitelné, že by na vás měl Bůh čas.

Bůh by vám pravděpodobně odpověděl: „Moje nejmilejší Susan, slyším vás, i když mluvíte o těch nejobyčejnějších věcech. A vždycky vám odpovídám, musíte jen naslouchat. Vesmír je sice obrovský, ale já jsem všude. To však neznamená, že by pro vás nezbylo dost Boha. Neznamená to, že bych byl tak rozptýlený, že by se na někoho nedostalo. **Vždycky** je mě dostatek, neboť všude je všechno. Každý atom mého bytí obsahuje celou mou bytost. Každý člověk obsahuje celého Boha. A přesto mě neobsáhne nic, neboť jsem nekonečný !

Proč chce Bůh „poznat sám sebe“ ?

Milý Neale, Bůh říká, že ho nemůžeme definovat. Jak tedy víme, že Bůh je láska ? A proč chce Bůh poznat sám sebe ? Zvykla jsem si na myšlenku, že Bůh je láska a světlo a pravda a hojnost atd. Někteří lidé však definují lásku jinak. Jestliže milují sobeckou láskou, jak mohou vědět, že láska je porozuměním a odpuštěním ? Můj švagr si myslí, že láska je trestání. Věřící, že Bůh je autoritář. Připadá mu to přirozené, nejspíš proto, že ho otec v dětství bil. Jak vysvětlíte lidem, že bezpodmínečná láska nikoho k ničemu nenutí a že nikoho netrestá ?

Tracey

Milá Tracey, v **HSB** Bůh říká, že „neexistuje nic než láska“. Bůh také říká, že Bůh je všechno, co existuje. Tudíž Bůh je láska. Naše srdce nám říká totéž a srdce nikdy nelže. Nemyslím si, že Boha nelze definovat. V **HSB** se říká, že Boha nelze vměstnat do jediné definice. To mi připadá správné, ale není to popřením definice Boha jako „lásky“.

Pokud jde o vaši druhou otázku, v **HSB** se říká, že Bůh chtěl poznat sám sebe empiricky. Totéž chcete vy i já. Vědět, že jste například soucitná, je něco jiného než soucit skutečně prožívat. Nemáte-li koho milovat, můžete si myslet, že jste milující člověk, ale není to totéž, jako když někoho opravdu milujete. Bůh si přál prožívat to, čím byl, a proto stvořil vesmír. Proč ? Pro radost, Tracey ! Pro radost z vlastního sebevyjádření.

Třetí otázka: Slovník angličtiny definuje „potrestání“ jako „trest za špatné chování“. Podle **HSB** neexistuje nic „správného“ ani „špatného“. „Špatné chování“ neexistuje a tudíž neexistuje ani „trest“. Většina lidí to nechápe. Nemohou pochopit, jak je to možné. Ale umíte si představit, že by milující babička potrestala vnoučka za to, že rozbil mísu nebo rozlil mléko ? Samozřejmě že ne !

Bůh je jako milující babička. A my jsme jako malé děti. A jak říkáte, jestliže někdo poznal jen sobeckou lásku, pak je pro něho obtížné pochopit lásku, která je bezpodmínečná.

Většina lidí nikdy nepoznala bezpodmínečnou lásku. A většina lidí si myslí, že Bůh se chová jako lidé. Chceme-li však poznat Boha, musíme si představit bytost, která je mnohem větší než cokoli v našem životě. Bohu nesmíme připisovat žádné světské vlastnosti ani světská omezení.

Pokud jde o Boha, musíme připustit možnost, že existuje něco, co neznáme. Kdybychom to poznali, všechno by se ovšem změnilo.

Náš problém spočívá v tom, že si myslíme, že o Bohu víme všechno. Proto odmítáme každou definici Boha, která neodpovídá naší představě; proto ji považujeme za „mylnou“, „nesprávnou“ nebo „rouhačskou“. Jestli vůbec existuje rouhání, pak je to tvrzení, že o Bohu víme všechno, že pouze naše víra je pravá a že ti, kdo ji nepřijmou, půjdou přímo do pekla.

Jak vysvětlíte lidem, kteří znají jen sobeckou lásku, že Boží láska je bezpodmínečná? Nic jim nevysvětľujte. Takovou lásku jim ukažte.

Smiřte se s tím, že některé záhady zůstanou záhadami

Milý Neale, vím, že žijeme v relativním světě. Jeli však Bůh vším, pak musí být dobrý i zlý. Nechápu tedy, jak se to shoduje s názorem, že jsme láska a že strach je opakem. Jsme-li Bohem, pak jsme vším. A nejsme tedy dobří a špatní?

Abychom mohli být jedním nebo druhým, musíme mít možnost volby mezi oběma možnostmi, ale není-li jedna z nich součástí našeho já (Boha), kde se tu vzala. Jestliže Bůh stvořil opak toho, čím byl/je, abychom mohli být láskou (čímž jsme), pak tomu nerozumím. Je-li Bůh vším, jak může existovat něco, čím není? Jak může existovat strach, nenávisť a zlo? Snažím se to pochopit, ale pohybuji se v začarovaném kruhu.

Děkuji vám. Cynthia.

Cynthia, především... snažíte se to „pochopit“ svou myslí. To nedělejte. Chcete-li pochopit starou moudrost, musíte se vzdát racionálního myšlení. Tyto věci nelze chápat logicky. Pokud se o to snažíte, stále vám bude vycházet, že $2 + 2 = 5$. To vás dožene k šílenství. Proto s tím přestaňte. Jděte do svého nitra. Cynthia. Spoléhejte na své pocity. Začněte o těchto záhadách meditovat. Ale ani pak nehledejte „odpovědi“. Hledejte moudrost. Uvědomte si, že „moudrost“ je něco jiného než „odpovědi“.

Jestliže vás to však opravdu trápí, pokusím se vám to vysvětlit.

Bůh je všechno. A to všechno, čím Bůh je, se nazývá láska. V **HSB** se říká: „Neexistuje nic než láska.“ Ve sféře absolutna je to zjevné. My však žijeme v relativním světě, kde všechno existuje ve vzájemném vztahu. Tato realita není absolutní realitou. Tuto realitu si sami vytváříme. Předstíráme, že skutečně existují protiklady, a proto je vidíme.

Představujeme si realitu jako přímku, na jejímž jednom konci je „strach“ a na druhém „láska“. Předpokládáme, že láska a strach jsou v rovnováze někde uprostřed této přímky. Ve skutečnosti však naše imaginární přímka vypadá takhle:

Tomu se říká kruhová non-polarita. Tady vidíme, že všechno, co je, je jedno a totéž. Neexistuje ani začátek, ani konec. V této realitě nemůžeme vnímat žádný extrém, neboť v kruhovém systému extrémy neexistují. Existuje to, co je, a to je nekonečné.

Abychom vůbec něco mohli vnímat, musíme si vytvořit začátek a konec. Tady a tam. Předtím a potom. Nahoře a dole. Musíme si vymyslet lásku a strach. To všechno děláme ve své představivosti, Cynthie. Ve skutečnosti to neexistuje. Ani to, co si myslíte, že vidíte na vlastní oči, neexistuje. (Máte-li zájem dovědět se o tom víc, přečtěte si knihu **Holographic Universe** (Holografický vesmír) od Michaela Talbota.

Máte pravdu, Cynthie. Bůh je vším. I my jsme vším, neboť jsme tím, čím je Bůh. V tomto životě jsme se rozhodli, že na to zapomeneme. Proto jsme zapomněli, čím opravdu jsme, abychom mohli vytvářet své vlastní já podle nejkrásnější verze té nejkrásnější představy, jakou jsme kdy měli o tom, čím opravdu jsme.

Čerpají ostatní autoři ze stejného zdroje ?

*Milý Neale, právě jsem dočetl **HSB 1**. Bylo to velice zajímavé, ačkoli jsem měl pocit, že čtu něco od Alice Baileyové.*

Baileyová má školu, kde se vyučují okultní pravdy. Vaše Třetí kniha by ji měla připravit o byznys. Jelikož většinu svých knih prý napsala technikou automatického psaní, zdá se, že oba dva čerpáte ze stejného zdroje.

Až skončíte se svým spolupracovníkem, pošlete ho za mnou. Nevěřím jeho hbitým a líbivým odpovědím, které nás mají přesvědčit, abychom přijali zodpovědnost za jeho vraždění lidí.

(Karma, že ano ?)

Howard, Gretna, LO.

Děkuji vám za dopis, Howarde. Slyšel jsem o Alice Baileyové, ale nikdy jsem nečetl žádnou její knihu. Přesto souhlasím, že oba čerpáme ze „stejného zdroje“. To proto, že žádný jiný zdroj neexistuje, Howarde !

Mám dojem, že budu srovnáván s mnoha spisovateli, a to je úžasné. Všichni říkáme totéž, protože **nic jiného nelze říkat** Pravda je pravda, ať je z jakéhokoli zdroje. Je tedy jedno, zda pravdu říká Alice Baileyová, Ram Dass, Marianne Williamsonová nebo Neale Donald Walsch, Gary Zukov nebo Elisabeth Küblerová-Rossová. Nebo Howard z Gretny ! Každý z nás může čerpat z téhož zdroje, neboť **každý z nás je tímto zdrojem**. Jinými slovy, všichni jsme součástí božské podstaty a stačí si to uvědomit.

Bůh nás z ničeho neobviňuje. Nicméně vaše poslední poznámka mě poněkud překvapila. Opravdu si myslíte, že nám Bůh dává líbivé odpovědi. To jsem ještě od nikoho neslyšel ! Většina jeho odpovědí naopak mnoho lidí pobuřuje. Ještě zajímavější je vaše tvrzení, že Bůh „chce, abychom přijali zodpovědnost za jeho vraždění lidí“. A koho jiného bychom měli obvinít ? Jsme to my, kdo vraždí.

Nicméně jak vyplývá s **HSB**, myšlenka viny je nesmyslná. Nemusíme nikoho obviňovat, **neboť se tu neděje nic „špatného“**. Slovo „špatné“ je hodnocením, které jste si vytvořili ve své mytologii. Bůh s vámi takovou mytologií nesdílí a proto nikoho neobviňuje. Pouze nám dává možnost, abychom se zeptali sami sebe, čím opravdu jsme.

Myslím, že nás Bůh neobviňuje, naopak mám pocit, že nám radí, abychom přestali obviňovat jeden druhého. Náš problém spočívá v tom, že každý obviňuje každého za všechno, co se na světě děje. To je ovšem šílené, protože tím se nic nevyřeší. Viděli jsme to už milionkrát - naposledy v Bosně. Obviňujeme Srby, Srbové obviňují muslimy, muslimové obviňují Chorvaty, Chorvati obviňují OSN a OSN obviňuje Spojené státy atd.

Zapomínáme totiž, že z hlediska našeho modelu světa nikdo nedělá nic špatného. Takže jestliže chceme zastavit vraždění v Bosně, měli bychom se pokusit chápat jejich situaci z jejich hlediska. Pak bychom jim měli vysvětlit, jak se na situaci díváme my. Teprve pak se můžeme pokusit najít nějaký kompromis.

Jestliže i potom budou odmítat jakýkoli kompromis, musíme jim naprosto jasně říci: Je naprosto nepřijatelné, abyste pokračovali v zabíjení lidí jen proto, že chcete dosáhnout svého. Svět musel učinit podobné rozhodnutí v Kosovu. Takové rozhodnutí jsme museli učinit v mnoha dalších zemích na základě toho, čím jsme jako národ. Uvědomili jsme si, že jsme národ, který nechce nečinně přihlížet, jak se druzí vraždí, a proto jsme se rozhodli zabránit tomu. Podobné rozhodnutí muselo lidstvo učinit už mnohokrát. Není to „správné“, ani „nesprávné“. Je to prostě rozhodnutí, které učinila většina národů na této planetě.

Takže já nesdílím váš názor na Boha, Howarde. Bůh nikoho nezabil. Je ovšem také pravda, že nám v zabíjení nezabránil. To musíme udělat my. Proto budu sponzorem Světové konference Harmonie mezi národy, která se bude konat v září 2000.

Děkuji vám za dopis, Howarde. Je od vás pěkné, že jste mi napsal.

Odkud Bůh přišel ?

Milý pane Walschi, mám jen jednu otázku: Odkud Bůh přišel ? Kdo ho „stvořil“ ?

David, Freedom, PA.

Milý Davide, touto otázkou si lidé lámou hlavy od nepaměti. Bůh nepřišel odnikud. Bůh vždycky byl, vždycky je a vždycky bude. Bůh byl vždycky vším, co kdy bylo. Proto Boha nikdo nemohl „stvořit“. „Stvořitel“ Boha by musel existovat mimo Boha, a jelikož nic není mimo Boha, nic vnějšího Boha nemohlo stvořit. Jak byl tedy „stvořen“. Odpověď zní: Bůh stvořen nebyl.

Bůh přišel z prázdnoty a do prázdnoty se vrátí. V **HSB 2** je podrobně vysvětleno, že existuje jen jediný okamžik a jediné místo. Tím okamžikem je přítomnost a to místo je tady. Tady a teď je všechno, co existuje. To je těžko pochopitelné, pokud se nezbavíte svého uměle vytvořeného pojmu „času“. Chcete-li tomu lépe porozumět, znovu si přečtete příslušnou kapitolu v **Druhé knize HSB**.

V **První knize HSB** najdete krásnou pasáž, ve které Bůh vysvětluje nekonečno. V této pasáži Bohyně říká, že není jisté, zda ona je nejvyšším božstvem.

Vaše otázka byla položena už milionkrát milionem různých způsobů. (Co bylo dřív ? Slepice nebo vejce ?) Na tuto otázku nelze odpovědět, neboť uspokojivá odpověď, která by odpovídala dnešní realitě, závisí na lineárním pojetí času. (Jinými slovy, aby bývalo bylo možné stvořit Boha, musel by existovat „čas“, kdy Bůh ještě neexistoval.) Čas však není lineární. Všechno, co existuje, je teď a vždycky to bylo a vždycky to bude. To platí i o vás.

Jak už jsem řekl, tohle všechno je podrobně vysvětleno v **Druhé knize HSB**.

Komu je Bůh vděčný

Milý Neale, děkuji vám za vaše knihy. Ani vám nemohu říci, jak moc pomohly mně a dalším šestnácti členům naší skupiny. V kapitole o „pěti postojích Boha“ píšete, že Bůh je „radostný, milující, tolerantní, žehnající a vděčný“. Tohle poslední slovo mě zaujalo: Komu a za co je Bůh vděčný? Také by mě zajímalo, jaký je rozdíl mezi duší a duchem. V mnoha knihách se tato dvě slova užívají jako synonyma, ale já si myslím, že nejsou vzájemně zaměnitelná.

Pat, Shelton, CT.

Milá Pat, Bůh je vděčný sám sobě. Komu jinému? Copak jste nikdy nepoděkovala sama sobě? Samozřejmě že ano. Já jsem si mockrát za něco děkoval. Také jsem se obviňoval, káral nebo si gratuloval...

A za co je Bůh vděčný? Za svou vlastní dokonalost. Pamatujte si, že bychom vždycky měli být vděční. Jsme-li vděční za něco, co si přejeme, pak se to stane. Protože to, co si přejeme, už existuje, ale my si to musíme uvědomit. Vděčnost mění naše vnímání. Mění náš pohled na svět.

Vděčnost předpokládá, že to, co chceme, už máme. Tak tomu skutečně je, neboť v nejvyšší realitě neexistuje čas ani prostor, takže prožíváme všechno, co si představujeme. Všechno se děje v přítomném okamžiku. Nicméně naše omezené vnímání nám nedovoluje uvědomit si to. Vděčnost mění naše vnímání.

Pokud jde o vaši druhou otázku, existuje tolik odpovědí, kolik je lidí, kteří ta slova interpretují. Nezapomínejte, co se říká v **HSB**: „Slova jsou nejméně spolehlivým nástrojem komunikace.“ Různí lidé užívají slova „duše“ k označení různých věcí. Mezi slovy „duše“ a „duch“ není podle mého názoru žádný rozdíl. Neboť jsme všichni součástí božské podstaty, kterou nazývám „duší“ nebo „duchem“. Někteří lidé označují slovem „duch“ celou božskou podstatu, zatímco slova „duše“ užívají k označení té části, která je v každém jedinci. Myslím, že na tuto otázku neexistuje „správná“ odpověď. Takže si můžete vybrat, Pat.

Zajímá se Bůh o sex a politiku?

Milý pane Walschi, právě jsem dočetla vaši druhou knihu a musím říci, že jsem byla trochu překvapena. Nikdy jsem netušila, že se Bůh zajímá o politiku, sex, vzdělání a mezinárodní ekonomiku. Jsem ráda, že ho tyto věci zajímají. Posiluje to mou víru, že se nám jednou podaří vybudovat si domov na této planetě. Mám však jednu otázku. Ačkoli HSB 2 považuji za vynikající a důležitou knihu (pro každého, kdo chce změnit život na zemi), zajímalo by mě (odpust'te mi), zda ji opravdu napsal Bůh. Nebo jste ji napsal vy? Zdá se mi nepravděpodobné, že by se Bůh zajímal o naše každodenní machinace.

Alexis, Severna Park, MD.

Milá Alexis, nemusíte mě žádat o „odpuštění“. Nejste první, kdo mi položil tuto otázku. Jsem rád, že se vám moje kniha líbila, a také si myslím, že je to jedna z velice důležitých knih, které v poslední době vyšly. Pojednává velmi konkrétně o všech aspektech naší kolektivní zkušenosti na této planetě. Zkoumá lidské jednání v oblastech náboženství, politiky, vzdělání, ekonomiky a sexu. Říká, co děláme a co bychom měli dělat jinak, chceme-li se dostat tam, kam se jako společnost chceme dostat. Je poučná, občas znepokojující, vždycky zajímavá a pro některé lidi poněkud kontroverzní.

A nyní k vaší otázce, zda knihu napsal Bůh. Samozřejmě, že ji napsala. Proč by ji nenapsal. Opravdu si myslíte, že se Bůh zajímá jen o duchovní záležitosti ? Nebo si myslíte, že náš každodenní život je jaksi oddělen od záležitostí duchovních ?

V tom je možná celý problém, Alexis. Hodně lidí si to myslí. Můžete meditovat, jak dlouho chcete, ale nakonec musíte vyjít se svým vnitřním klidem na ulici. Až to uděláte, pravděpodobně tam najdete pravý „opak“. A pak se budete muset rozhodnout: Čím opravdu jsem ve vztahu k tomu, čím nejsem ?

Je Bůh politicky zaujatý ?

Milý Neale, mám dvě otázky:

(1) Proč HSB odkazují především k Bibli jako k primárnímu zdroji posvátných textů, podle kterých bychom se měli řídit ? Chtěl Bůh říci, že bychom tyto texty měli ignorovat a řídit svými instinkty ?

*(2) Zdá se, že Bůh v **HSB 2** je velice bezbožný. Dokonce o sobě říká, že se může zmýlit, čímž naznačuje, že není neomylný. To odporuje konvenční definici Boha (podle které je Bůh nejvyšší bytostí, která je vševědoucí a všemocná). Také to naznačuje, že existuje nějaká vyšší bytost. Takže se zdá, že Bůh v HSB není ani vševědoucí, ani všemocný. Navíc se zdá, že Bůh je politicky zaujatý (opakovaně chválí například Billa Clintona) a negativně kritický (říká, že lidstvo je „primitivní“). Vysvětlete mi, prosím, tyto zjevné anomálie. Děkuji vám.*

Frances, Seal Beach, CA.

Milá Frances, Bůh úmyslně odkazuje k Bibli, protože chce mluvit jazykem, o němž ví, že mu budeme rozumět. To znamená, že k nám hovoří v kontextu naší kultury. Přináší nám svou moudrost v kontextu, v jakém jsme schopni ji přijmout.

Byl jsem vychován v duchovní tradici, kde je Bible ústředním posvátným textem. Z toho důvodu mnoho pasáží v **HSB** odkazuje k Bibli.

Podle mého názoru Bůh nechtěl říci, že bychom měli ignorovat posvátné texty a řídit svými instinkty. Myslím, že chtěl, abychom se řídili jak podle posvátné moudrosti (ať už pochází z jakékoli tradice), tak podle svých instinktů. Myslím, že mnozí lidé slepě dodržují biblická přikázání, místo aby jich užívali jako vodítka k pravdě ve svém nitru.

Právě jsem si uvědomil, jak je to výstižné. Ten výraz na mě vyskočil z klávesnice a okamžitě mi po zádech přeběhl mráz. Takže bych to měl ještě jednou opakovat:

Vodítka k pravdě v našem nitru. To není špatné. Tak bychom měli chápat každou knihu a každého učitele a každou duchovní tradici.

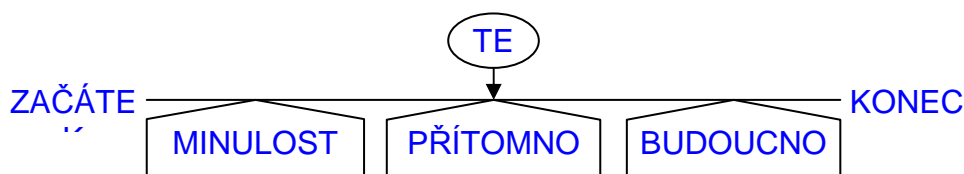
A teď k vaší druhé otázce, Frances. Nemyslím si, že by Bůh v **HSB 2** byl bezbožný. Myslím, že je velmi zbožné, když připouští, že může udělat chybu. Všichni občas uděláme chybu a jelikož jsme všichni součástí Boha, lze říci, že i Bůh někdy udělá chybu. Nemůžeme říkat, že jsme součástí Boha, a zároveň tvrdit, že Bůh se nikdy nemýlí. Kdyby byl Bůh neomylný, znamenalo by to, že jsme neomylní i my. Tak tomu ovšem není. Takže buď nejsme součástí Boha, nebo Bůh, jehož jsme součástí, někdy dělá „chyby“.

Mohli bychom diskutovat o definici slova „chyba“. „Chyba“ je, když uděláme něco, co jsme udělat nechtěli, nebo když uděláme něco, co jsme sice udělat chtěli, ale co vedlo k nechtěnému výsledku. To je „chyba“.

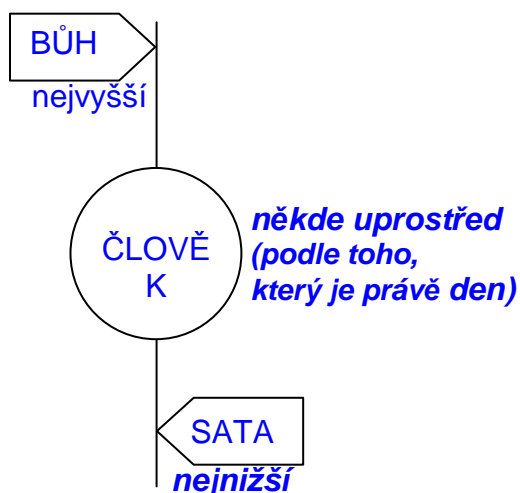
Z hlediska Boha, který nemá žádné preference, však nelze hovořit o „chybách“. Ze svého hlediska Bůh nikdy chybu neudělal a není toho ani schopen. Abych to vyjádřil jednoduše, nemůžete jet nesprávnou cestou, je-li vám jedno, kam jedete. Nicméně ta část Boha, již jsme my, má mnoho preferencí. A pokud máme nějaké preference, vytváříme možnost „udělat chybu“.

Pokud jde o to, zda je Bůh nejvyšší bytostí, máte naprostou pravdu. V **HSB** se jasně říká, že žádná nejvyšší bytost neexistuje. Neexistuje žádná bytost, která by byla „vyšší než všechno ostatní“. Podívejte se na následující diagram. Většina lidí, zejména v západním světě, si všechno představuje lineárně. Pro tyto lidi je čas, život, Bůh, prostě všechno přímkou.

Tato přímočará konfigurace nám umožňuje představit si „začátek“ a „konec“, „nejvyšší“ a „nejnižší“. Například čas si představujeme takto...

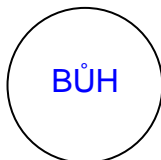
Boha si představujeme takto...

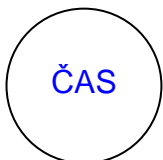
Co kdybychom se na všechno začali dívat jinak? Co kdybychom začali chápat nejvyšší realitu jiným způsobem?

Jak by to potom vypadalo? Zkuste si představit čas, život nebo Boha jako kruh. Ohněte přímku tak, aby se její konce spojily. Co teď vidíte? Začátek a konec se stýkají - takže mezi nimi není žádná mezera. Vytvořili jste z Boha, času a života uzavřený kruh, ve kterém není začátek ani konec. Bůh nemá začátek ani konec. Čas nemá začátek ani konec. Život nemá začátek ani konec.

To nás přivádí k širšímu porozumění. Ke správnému chápání reality. V nejvyšší realitě je všechno nepřetržité a souvislé. Nic nikde nekončí ani nezačíná. Všechno je jediná realita. Všechno je jediná souvislost.

V takovém stavu bytí existuje Bůh. V takovém stavu bytí existuje čas.
V takovém stavu bytí existuje život. To je Bůh. To je čas. To je život.

Bůh je nepřetržitý a souvislý, nic není vyšší a nic není nižší.

Čas je nepřetržitý a souvislý, nemá začátek ani konec.

Takže máte pravdu, Frances. Bůh není nejvyšší bytost, Bůh je **jediná** bytost. Pokud jde o vaši poslední otázku, podle mého názoru Bůh není „politicky zaujatý“. Píšete, že Bůh „opakovaně chválí Billa Clintona“, ale nezmiňujete se o tom, že chválí také George Bushe. Také říkáte, že Bůh je „negativně kritický“, neboť tvrdí, že lidstvo je „primitivní“. Nicméně vyjádřit objektivní názor není kritika ani odsouzení.

Slovo „primitivní“ vám připadá hanlivé. Jste to vy, kdo tu odsuzuje. Bůh jen konstatoval realitu. Vy jste usoudila, že být „primitivní“ není dobré. Bohu to však nevadí. Bohu je to lhostejné. Jestliže si myslíte, že by lidstvo nemělo být „primitivní“, pak máte příležitost změnit to, Frances.

Děkuji vám za dopis. Vaše otázky byly zajímavé. Doufám, že pro vás byly zajímavé i moje odpovědi.

Co je vůle Boží ? Jakou funkci má ego ?

*Milý Neale, právě jsem dočetl **HSB 1**. Je to úžasná kniha plná úžasných myšlenek. Mám k vám otázku, která se týká jedné myšlenky, o které jste se nezmínil. Měl by se člověk odevzdat vůli Boží ? Je to dobrá myšlenka. Člověk by možná měl zjistit, čím opravdu je, skrze své vlastní úsilí. To mě přivádí k další otázce, která se týká role ega. Překáží nám ego v procesu poznávání ? Jak bychom měli ega užívat ?*

Děkuji vám. Stan, Kirkland, WA.

Ahoj, Stane. Zajímavé otázky Děkuji. Myšlenka vzdání se vůli Boží naznačuje, že Bůh si přeje něco jiného než my. V **HSB** však Bůh říká: „Chci to, co chcete vy.“ Takže člověk se musí rozhodnout sám. Bůh nemá žádné preference.

To je pro mnoho lidí těžko pochopitelné. Chceme Boha, který nám přeje to nejlepší, a chceme, aby nám řekl, co to je. Bůh vám řekne, co je pro vás „nejlepší“ - jakmile se rozhodnete, co chcete dělat. V **HSB** nám to Bůh říká.

Říkáme, že chceme vybudovat lepší svět, a Bůh nám říká, jak to udělat. A neříká to jen v **Hovorech s Bohem**, ale také v Koránu, Talmudu, Bibli. Říká to v Bhagavadgítě, v Upanišádách, v Tao-te t'ing, v Rigvédě a ve stovkách dalších knih. Říká to tisíci hlasů a v milionech okamžiků v oceánu událostí, kterému říkáme čas.

Otázkou není, „zda bychom se měli odevzdat vůli Boží“. Otázkou je, „proč neděláme to, co říkáme, že chceme dělat“.

Dále se ptáte, zda nám ego překáží v procesu poznávání. Ano - ale někdy ne. Ego je ta část našeho já, která nám pomáhá udržovat individuální identitu po dobu našeho života v hmotném těle. Každý je individuálním vyjádřením jediného ducha. Všichni čerpáme z téhož energetického zdroje. Abychom mohli fungovat v relativním světě, potřebujeme ego. Takže ego není naším nepřítelem. Naším nepřítelem je pouze ego, které zešílelo a které se nám vymklo z ruky.

Jak máte užívat svého ega ? Jako zdroj své identity. Vaše já vás však nesmí oddělovat od druhých lidí. Musí vám dovolit uvědomovat si krásu a velkolepost každé bytosti.

Zkrátka a dobře, svého ega užívejte jako nástroje, který vám umožní chápat pravou povahu vašeho individuálního já, abyste mohl pochopit pravou povahu sjednoceného já. Malé já je nástrojem, který nám pomáhá chápat širší já. Ego je nástrojem poznání. Ego nebylo stvořeno, aby vás oddělovalo od širšího já. Neboť jste jako svíčka na slunci a nemůžete vnímat sám sebe jako světlo, když jste uprostřed slunečního jasu. Nicméně se musíte oddělit od světla - dokonce musíte žít v temnotě - abyste mohl poznat, čím opravdu jste. Proto nezdvihejte pěst proti nebi, ani neproklínejte temnotu, ale buďte světlem, které temnotu rozptýlí. Neskrývejte své světlo, dovolte mu osvětit druhé, aby i oni poznali, čím opravdu jsou.

To je funkcí ega, Stane. Ego žádnou jinou funkci nemá.

(12)

DVANÁCTÁ KAPITOLA

NÁBOŽENSKÉ OTÁZKY: JEŽÍŠ, BIBLE, CÍRKEV A ANDĚLÉ

Otázky, o kterých hovořím v úvodu k minulé kapitole, jsou velice důležité. Co je pravé Boží slovo ? Mohou se mýlit všechna náboženství kromě jediného ? A jestliže má pravdu jen jediný náboženství, které to je ? Záleží na tom ? Zaostaneme ve vývoji, jestliže to nezjistíme ? Nebo půjdeme dokonce do pekla ?

Lidé, kteří byli vychováni v hluboce nábožných rodinách, mohou být těmito otázkami velice znepokojeni. Chtějí mít láskyplný vztah k Bohu, ale je to pro ně velmi obtížné. **Hovory s Bohem** přicházejí jako závan čerstvého vzduchu. Jsou jakousi duchovní lázní před setkáním s Bohem.

Lidé však mají spoustu otázek. Rádi by věřili myšlenkám v **HSB**, ale pro některé to není tak snadné. Je možné, aby nás Bůh opravdu tak miloval ? A co si máme myslet o tom, co nás celý život učili rodiče ? Lidé kladli otázky týkající se Boha od počátku času. A to je v pořádku. Klást otázky je počátkem moudrosti. Nikdy nesmíme přestat. Musíme se ptát sami sebe i druhých.

A samozřejmě se musíme ptát Boha.

Kdo a co je Ježíš Kristus ?

*Milý Neale, vždycky jsem věřil, že Ježíš je spasitelem celého lidstva. Po přečtení **HSB** si nejsem tak jistý. Co je vlastně pravda ?*

Craig, Williamstown, NJ.

Milý Craigu, položil jste mi otázku, kterou hodně lidí považuje za otázku století. Vliv Ježíšova života byl tak silný, že nebude nikdy zapomenut. Je tomu tak proto, že Ježíš byl -je - spasitelem celého lidstva. Právě tak jako vy a já.

Rozdíl mezi vámi a mnou a Ježíšem je v tom, že Ježíš přijal zodpovědnost. Většina z nás to neudělala. V tom smyslu je Ježíš naším spasitelem. Neboť udělal se svým životem něco, co udělalo jen velmi málo lidí. Udělal to, co jsme na svět přišli udělat všichni ! A tím, že to udělal, „zachránil“ nás od nutnosti udělat to také.

Vysvětlím vám to. Všichni jsme sem přišli, abychom zachránili svět. Nikoli „od děbla“ ani od „věčného zatracení“. (V **HSB** se píše, že neexistuje ani ďábel, ani věčné zatracení.) Přišli jsme sem, abychom zachránili lidstvo od své mylné představy o sobě samém.

Žijeme ve světě, který jsme si sami vytvořili, který není pravdivý a který nemá nic společného s nejvyšší realitou ani s tím, čím opravdu jsme. Ježíš to věděl. Také věděl, čím opravdu byl. A také to prohlásil, abychom to všichni slyšeli. A prohlásil ještě něco jiného. Řekl, že to, co udělal on, můžeme udělat i my.

Někteří lidé tomu nevěří. Nevěří, že jim byly dány stejné schopnosti, jaké měl Ježíš. Nicméně právě víra je klíčem k tomu, abychom si své schopnosti uvědomili. To nás učil Ježíš. To bylo jeho hlavním poselstvím.

Napsal jsem brožuru **Recreating Yourself** (Přetváření sebe sama), která se tímto problémem zabývá. Sám Ježíš řekl: „Ó, ženo, velká je tvá víra, dostane se ti toho, co chceš.“ A ženina dcera se uzdravila. Ježíš také řekl: „Jestliže budete mít víru velikosti hořčičného zrna, řeknete této hoře: ‚Přemísti se odtud tam‘, a ona se přemístí, a nic pro vás nebude nemožné.“ Nevěříte-li sami v sebe a ve své posvátné dědictví, Ježíš vám říká, abyste věřili v něho.

„Vpravdě, vpravdě vám říkám: kdo projevuje víru ve mne, ten bude také činit skutky, které já činím; a bude činit skutky větší než tyto, protože odcházím k Otci. O cokoli také poprosíte v mém jménu, chci to udělat, aby byl Otec oslaven ve spojitosti se Synem. Jestliže poprosíte o cokoli v mém jménu, chci to udělat.“

Není to úžasný slib ? Ježíš si dobře uvědomoval, čím je on a čím jste vy („Já a můj Otec jsme jedno“, a později řekl, „vy všichni jste bratři.“). Ježíš věděl, že můžete udělat cokoli, když věříte v sebe nebo v něho. Je možné si vykládat jeho slova mylně ? Ne. Jeho slova jsou naprosto jasná. Ježíš chtěl, abyste si uvědomili, že jste ve spojení s Otcem, právě tak jako byl on ve spojení s Bohem.

„A posvěcuji se v jejich prospěch, aby také oni byli posvěceni pravdou. Prosím nejen za ně, ale také za ty, kteří ve mne uvěří skrze jejich slovo, aby všichni byli jedno, právě jako ty, Otče, jsi ve spojení se mnou a já ve spojení s tebou, aby také oni byli ve spojení s námi, aby svět uvěřil, že jsi mě vyslal. Dal jsem jim také slávu, kterou jsi mi dal, aby byli jedno, právě jako my jsme jedno.“

Srozumitelněji to vyjádřit nemůžete.

V **Hovorech s Bohem** se říká, že jsme všichni součástí Božího těla, ačkoli si myslíme, že jsme jeden od druhého odděleni.

Kristus si uvědomoval, jak je pro nás obtížné věřit, že jsme součástí Boha. On sám tomu však věřil. Proto říkal těm, kteří tomu nevěřili, aby si představili, že jsou součástí jeho. Neboť on sám se již prohlásil za součást Boha, a kdybychom uvěřili, že jsme součástí Krista, pak bychom museli být součástí Boha.

Ježíš to mnohokrát zdůrazňoval, protože záznamy o jeho učení a komentáře v Bibli obsahují mnoho odkazů k tomuto vztahu. Spojte několik oddělených odkazů a máte neobyčejné zjevení:

Já a Otec jsme jedno. (Jan 10,30) Dal jsem jim také slávu, kterou jsi mi dal, aby byli jedno, právě jako my jsme jedno. (Jan 17,22)
Já ve spojení s nimi a ty ve spojení se mnou, aby byli zdokonaleni v jedno. (Jan 17,23)
Aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich, a já ve spojení s nimi. (Jan 17,26)
Tak my, ačkoli je nás mnoho, jsme jedno tělo ve spojení s Kristem, ale jednotlivě jsme údy, které patří k sobě navzájem. (Římanům 12,5)
Kdo tedy sází a kdo zalévá, jsou tedy jedno. (1. Korintanům 3,8)
Protože je jeden chléb, my, ačkoli mnozí, jsme jedním tělem, neboť všichni se účastníme na tom jednom chlebu. (1. Korintanům 10,17)
Vždyť právě jeho tělo je jedno, ale má mnoho údů, a všechny údy toho těla, ačkoli jich je mnoho, jsou jedno tělo, tak je také Kristus. Opravdu jsme totiž byli všichni pokřtěni jedním duchem v jedno tělo, ať Židé nebo Řekové, ať otroci nebo svobodní, a všichni jsme byli napojeni jedním duchem. Tělo totiž vskutku není jeden úd, ale mnoho údů. Kdyby noha řekla: „Protože nejsem rukou, nejsem částí těla“, proto nepřestává být částí těla. A kdyby ucho řeklo: „Protože nejsem okem, nejsem částí těla“, proto nepřestává být částí těla. (1. Korintanům 12,12-16)
Je však mnoho údů, a přece jedno tělo. (1. Korintanům 12,20)
Všichni jsme údy Kristova těla. A je-li Kristus ve spojení s Bohem, i my jsme ve spojení s Bohem. My to však nevíme. Odmítáme tomu věřit. Neumíme si to představit.

Abychom mohli jít s Kristem, nemusíme jít **skrze** Krista. Ježíš nikdy nic takového neřekl. To nebylo jeho poselství. Ježíš řekl: „Nevěříte-li ve mne, nevěříte-li, že jsem tím, co říkám, že jsem, pak nikdy nebudete věřit sami v sebe a nikdy nenajdete Boha.“ Ježíš dělal zázraky, léčil nemocné, oživoval mrtvé - dokonce sám vstal z mrtvých - abychom poznali, čím byl... a tak mohli poznat, čím jsme my. To je část jeho učení, kterou tradiční doktrína často ignoruje.

Ježíš je naším spasitelem, protože nás osvobodil od iluze, že jsme odděleni od Boha. Ježíš je syn Boží, právě tak jako my všichni. Jak říkáme v našich seminářích, přišli jste do této místnosti, abyste ji vyléčili, přišli jste na tento svět, abyste jej vyléčili. To je jediný důvod, proč jste tady.

Proč za nás Ježíš umřel na kříži ?

Milý Neale, je mi jedenadvacet let a v dubnu 1997 jsem přijal Ježíše za svého spasitele. V té době jsem našel duchovní štěstí, ale nebyl jsem ještě spokojen s tím, čím jsem byl. Křesťanství neodpovědělo na všechny mé otázky Vaše knihy mi velice pomohly, ale ani v nich jsem nenašel odpověď na jednu velmi důležitou otázku. Proč za nás Ježíš umřel na kříži ? Po přečtení vašich knih to chápu ještě méně a nevím, co mám dělat. Kdykoli se chci vzdát svých plánů i Boha, něco mě táhne zpátky A pokaždé je to silnější. Jsem možná domýšlivý, ale věřím, že jsem se narodil proto, abych udělal něco důležitého !

Pojďme společně změnit vědomí lidstva.

Brian, Weedville, PA.

*Milý Neale, ráda bych přidala své díky k chóru těch, které vaše knihy povznesly. Přečetla jsem první dvě knihy **HSB**, dávám je jako dary a vracím se k moudrosti, kterou jsem v nich*

našla. Právě jsem napsala knihu **Divided Passions (Rozdělené vášně)**, která pojednává o problematice umělého přerušení těhotenství a trestu smrti, takže velmi oceňuji porozumění, s nímž přistupujete k těmto složitým otázkám. Je povznášející napsat knihu, která, jak doufám, obohatí vaše rozhovory !

Jako křesťanka, jejíž pojetí Boha je potvrzeno ve vašich knihách, si nejsem jistá, jaký smysl mělo ukřižování. Je to velice krvelačný příběh (který mi připomíná naše volání po obnovení trestu smrti), a přesto se ho miliony lidí nechtějí vzdát, neboť nakonec přijde zmrtvýchvstání. Byla poprava Ježíše nutná, aby se rozšířilo učení o boží lásce, odpuštění a soucitu ? Opravdu vstal Ježíš z mrtvých ?

S láskou ke všemu, co je, Kim.

Milý Briane, milá Kim, nevěřím, že Ježíš chtěl něco dokazovat. Myslím, že měl stejné úmysly jako každá duše, která kdy žila na tomto světě. Každá lidská duše chce poznat a vyjádřit sama sebe. Chce realizovat nejkrásnější verzi té nejkrásnější představy, jakou o sobě kdy měla.

Ježíš Kristus byl živoucím příkladem toho, za co se považoval. A nabádal nás, abychom ho následovali. Uvědomoval si však, že jakmile prohlásí, čím je, všechno, čím není, přijde do tohoto světa.

Takže ukřižování Krista bylo jak předpověditelné, tak konzistentní se všemi myšlenkami v trilogii **HSB**. Kristus ukřižování dovolil, nebyl trpící obětí. Byl příčinou svého ukřižování. Z kříže zvolal: „Myslíte, že bych nemohl přivolat anděly, aby tomu zabránili ?“ Samozřejmě že to mohl udělat. Neudělal to ze stejného důvodu, proč se nebráníme žádné zkušenosti ve svém životě.

Všechny zkušenosti přivoláváme proto, abychom poznali, čím opravdu jsme. Kristovo ukřižování a jeho ochota snášet utrpení byly projevem toho, čím opravdu byl. Díky tomuto tvůrčímu aktu se stal příkladem toho, co můžeme dokázat i my.

Je Ježíš jedinou odpovědí ?

Milý Neale, jak mám Bohu naslouchat pozorněji ? Byla jsem vychována v baptistické rodině a vždycky jsem věřila, že Boha lze najít pouze skrze Ježíše Krista. Věřila jsem, že všechna lidská dobrota pochází od něho. Děsí mě skutečnost, že vaše duchovní víra není založena na Ježíši. Ráda bych se přiblížila k Bohu a ráda bych si lépe uvědomovala jeho přítomnost.

S láskou, Sue, Alta Loma, CA.

Milá Sue, chápu, proč máte strach, a nikdy bych od vás nežádal, abyste změnila svou víru. Ani Bůh v **HSB** od vás nic takového nežádá. Bůh nám naopak radí, abychom zůstali věrní své víře, dokud nám tato víra pomáhá. Pokud vám vaše víra vyhovuje, nevzdávejte se jí. Já osobně si nemyslím, že k Bohu lze dojít jen jedinou cestou. Kdyby tomu tak bylo, pak by každý buddhista, každý žid, každý taoista, každý mormon, každý muslim a každý věřící byl odsouzen k věčnému zatracení. To je nesmysl. Já vás nechci obracet na jinou víru. Věřím, že oba můžeme najít hlubokou moudrost v **HSB**, aniž musíme věřit každému slovu, které je v knize obsaženo. Mimochodem, totéž si myslím o Bibli.

Chcete-li se přiblížit k Bohu, najděte si někoho, kdo chce totéž, a jděte spolu, abyste si lépe uvědomovali jeho přítomnost. Neboť to, co dáváte druhým, dáváte sama sobě. Nejrychlejší způsob, jak dosáhnete toho, co chcete, je dát to druhému člověku. Je to velice jednoduché.

Přílišné zdůrazňování Ježíše Krista

Milý Neale, jeden můj židovský přítel, který četl HSB, mi řekl, že je to nejlepší kniha. Pak si přečetl vaše brožury Nositelé světla a Přetváření sebe sama a říkal, že s nimi má potíže. Když jsem se ho zeptal proč, odpověděl, že v nich kladete „příliš velký důraz na Ježíše Krista“, což jste v HSB nedělal, a on nemohl pochopit, proč v těch brožurách tak vehementně „propagujete křesťanství“. Já jsem tyto brožury nečetl, ale není pravda, že v nich zastáváte křesťanské dogma ?

Wayne, Spartanburg, SC.

Milý Wayne, v **Bringers of the Light** (Nositelích světla) není ani jediná zmínka o Ježíši. V **Hovorech s Bohem** a v **Přetváření sebe sama** je jich několik. Cituji pasáže z Nového zákona, abych ukázal, že Ježíš často opakoval to, co mnoho křesťanů zazlívá stoupencům New Age, kteří říkají, že jsme součástí Boha. Také jsem se zmínil o tom, že Ježíš byl velkým učitelem, který rozuměl nejsložitějším zákonům vesmíru a který své porozumění denně potvrzoval. Myslím, že jsem jako příkladu použil příběhu o procházení zdmí.

Mrzí mě, že se vašemu příteli nelíbily zmínky o Ježíši. Znovu jsem si ty brožury přečetl a musím vám říci, že jsem v nich nenašel nic o Ježíši, co by mohlo urazit žida. Naopak si myslím, že některé pasáže mohly urazit spíš křesťany. Například tato pasáž: „Abychom mohli jít s Kristem, nemusíme jít **skrze** Krista.“ Ježíš nikdy nic takového neřekl. To nebylo jeho poselství.

Koho si myslíte, že by takové prohlášení mohlo urazit víc, křesťana nebo žida ? Já osobně doufám, že neurazí nikoho. Nicméně si uvědomuji, že každý vidí jen to, co chce vidět.

Proč Ježíš „zabil“ fíkovník

Milý pane Walschi, děkuji vám za vaši krásnou knihu. Mám však jednu otázku. Týká se biblického příběhu, v němž Ježíš proklet fíkovník, protože na něm nenašel žádné plody. Nechápu, proč to udělal, neboť je tam také uvedeno, že nebylo období fíků. Podobenství o fíkovníku tam musí být z nějakého důvodu.

Pro mě to symbolizuje jistou rozmarnost Ježíše/Boha. Často se zdá, že se nám směla lepší na paty, i když není naše období zrání, jestli rozumíte, co tím myslím. Jinými slovy, není to naše vina, ale i přesto jsme proklínáni. Po přečtení vaší knihy si ovšem uvědomuji, že si všechno způsobujeme sami, nicméně mám dojem, že toto podobenství není v souladu s Ježíšovou povahou. Pravděpodobně říkám nesmysly.

Zjistila jsem, že je pro mě velmi obtížné hovořit smysluplně o duchovních věcech. Vaše kniha však má smysl a za to vám ještě jednou děkuji. Uvědomuji si, že mi nemůžete odpovědět, a ani to neočekávám, nicméně jsem vám chtěla položit tuto otázku...

s upřímným pozdravem, Susan, Chicago, IL.

Milá Susan, podobenství o fíkovníku najdete v Matouši 21,18-22. „Když se časně ráno vracel do města, dostal hlad. U silnice zahlédl fíkovník a šel k němu, ale nenašel na něm nic kromě listů, a řekl mu: ‚Ať už z tebe nikdy nevzejde ovoce.‘ A fíkovník okamžitě uschl. Když to však viděli učedníci, divili se a řekli: Jak to, že ten fíkovník okamžitě uschl ?‘ Ježíš jim odpověděl a řekl: ‚Vpravdě vám říkám, jestliže budete mít víru a nebudete pochybovat, pak uděláte nejen to, co jsem udělal s fíkovníkem, ale také jestliže řeknete této hoře: Zvedni se a vrhni se do moře, stane se to. A jestliže budete mít víru, dostanete všechno, oč prosíte v modlitbě.‘“

Totéž podobenství je také v Markovi 11,12. „Když příští den vyšli z Betanie, dostal hlad. A zdálky zahlédl fíkovník, který měl listy, a šel se podívat, zda snad na něm něco najde. Ale když k němu přišel, nenašel nic než listy, neboť nebylo období fíků. Odpověděl tedy a řekl mu: ‚Ať už z tebe nikdo navždy nejí ovoce.‘ A jeho učedníci naslouchali. Ale když časně ráno procházeli kolem, uviděli fíkovník již uschlý od kořenů. Když si tedy Petr na to vzpomněl, řekl mu: ‚Pane, podívej se, fíkovník, který jsi proklel, uschl.‘“

„A Ježíš jim odpověděl a řekl: ‚Mějte víru v Boha. Vpravdě vám říkám, že kdokoli poví této hoře: ‚Zdvihni se a vrhni se do moře,‘ a nepochybuje ve svém srdci, ale má víru, že se stane, co říká, bude to stále mít. Proto vám říkám: Mějte víru, že všechno, oč se modlíte a oč prosíte, jste téměř přijali, a budete to mít.‘“

Chápu váš zmatek, Susan, protože nemůžete pochopit, proč by Ježíš způsobil, aby fíkovník uschl, když ani nebylo období fíků. Ježíš to však neudělal proto, že fíkovník neměl žádné ovoce, ale použil jej jako nástroje k objasnění svého učení. Ježíš se snažil ilustrovat moc myšlení (modlitby) při odstraňování všeho, co nám nepřináší ovoce. Ježíš se snažil ukázat moc modlitby. Fíkovníku použil jako nástroje, jako metaforu.

Umím si představit, jak se to stalo. Učedníci šli po cestě a naslouchali svému učiteli, který jim říkal, jakou moc má modlitba. „Chceš říci, že modlitba dokáže cokoli ? „ zeptal se jeden z učedníků. „Samozřejmě,“ odpověděl Ježíš a začal přemýšlet o tom, jak by to učedníkovi vysvětlil. V tu chvíli přicházeli k fíkovému háji. Ježíš věděl, že není období fíků a že na stromech nenajde žádné plody. V tu chvíli si uvědomil, že se mu naskytla výborná příležitost. „To mám ale hlad !“ řekl nahlas. „Pojďme se podívat, jestli na těch stromech najdeme nějaké ovoce !“

Ježíš přistoupí k fíkovníku a samozřejmě žádné ovoce nenajde. To věděl už předem, ale rozhodl se, že fíkovníku užije jako nástroje. Řekne tedy svým učedníkům, že tenhle strom umře. A následujícího rána je fíkovník suchý. „To je úžasné !“ řekli si učedníci. „To bylo dobré ponaučení. Měl nést ovoce, i když nebylo období zrání !“

„Ne, ne !“ řekl Ježíš. „To jsem se nesnažil říci. Chtěl jsem vám jen ukázat, že se v životě můžete zbavit všeho, co vám nepřináší žádné ovoce ! A tak tomu je se vším, co stojí v cestě vašemu štěstí.“

„Opravdu ?“ ptali se učedníci. „To myslíš vážně ?“

„Přece bych nežertoval,“ odpověděl Ježíš. „Jen vám říkám, že kdokoli poví této hoře: ‚Zdvihni se a vrhni se do moře,‘ a nepochybuje ve svém srdci, ale má víru, že se stane, co říká, bude to stále mít. Proto vám říkám: Mějte víru, že všechno, oč se modlíte a oč prosíte, jste téměř přijali, a budete to mít.“

Jistě chápete, Susan, jak je snadné mylně pochopit metaforu nebo podobenství, když je někdo používá takovým způsobem jako Ježíš. Když se však soustředíte na hlubší poselství, pochopíte jeho smysl.

Jestliže pochybujete o správnosti mé interpretace, všechno vám bude jasné, jakmile si přečtete další verš tohoto příběhu. Ježíš neproklel fíkovník proto, že by měl zlost, že fíkovník udělal něco „špatného“. To je naprosto zjevné z tohoto verše: „A když stojíte a modlíte se, odpusťte, cokoli máte proti někomu; aby váš Otec, který je v nebesích, odpustil také vám vaše přechyby.“

Z toho je jasné, že Ježíš fíkovník „netrestal“, neboť proč by hned v další větě učil odpuštění? Ježíš prostě použil fíkovníku jako nástroje k demonstraci hlubší pravdy.

Mohla byste říci, že jestliže to byl Ježíšův skutečný úmysl, bylo to od něho „kruté“, protože zabil strom, který si nezasloužil „umřít“. Nicméně skutečný metafyzik by si uvědomil několik věcí: zaprvé, nic a nikdo „neumírá“, a tudíž Ježíš fíkovník nezabil: zadruhé, Ježíš, který byl mistr, nepochybně věděl, že tam byl strom umístěn boží prozřetelností (neboť neexistují žádné náhody), aby mu umožnil dokázat, co dokázat chtěl.

Susan, když utrhnete květinu, kterou chcete dát svému milému, uděláte něco špatného? Vadí květině, že „umře“ při projevu lásky?

Vraťte se ke svému vnitřnímu rádci

Ahoj Neale. Každý den si znovu čtu HSB 1 a 2. Mám jednu otázku, která se týká nejzajímavější části Bible: Zjevení. Co viděl Jan ve snu a jaký to mělo význam? Mluví se například o jakémsi zvířeti. Co to bylo za zvíře? Je to náš strach, nebo je to jev, který jednou bude existovat? Můžete mi to vysvětlit?

Děkuji vám. Margriet.

Ahoj, Margriet. Ačkoli bych rád odpověděl na všechny otázky, které dostávám, cílem mé nevýdělečné nadace ReCreation je pomáhat lidem nacházet nástroje, kterými mohou řešit své problémy. Mám stejné předpoklady interpretovat biblické pasáže jako vy a uvědomuji si, že biblické příběhy nelze interpretovat ke spokojenosti všech.

Takže pokud jde o vaši otázku, doporučuji vám, abyste se vrátila ke svému vnitřnímu rádci, což je ostatně hlavním poselstvím **Hovorů s Bohem**.

Byla Bible posledním slovem Boha?

Milý Neale, proč si myslíme, že se Bůh v určitém okamžiku rozhodl přestat s námi komunikovat psaným slovem? Kdo k tomu závěru došel? Odkud pochází tato teorie? Kdo o tom rozhoduje? Ráda bych mluvila s manažery! Marie M.

Milá Marie, musím vás ujistit, že náš úžasný Bůh s námi nikdy nepřestal komunikovat. Bůh je navždy ve vaší duši. A kdykoli se na něco zeptáte, odpoví vám. Bůh samozřejmě nepřestal komunikovat před dvěma tisíci lety. A nikdy nekomunikoval jediným způsobem a v jediném historickém období. Proč by se takto omezoval? Z jakého důvodu? Je-li všemocný a milující (což jistě je), proč by s námi přestal mluvit? Láska a moc by ho vedly k něčemu jinému.

Náš problém je v tom, že místo k Bohu se obracíme k lidem, kteří tvrdí, že mají správné odpovědi. Papežové, biskupové, kněží, rabíni. Většina z nich má dobré úmysly. Mnozí jsou

světci. Nic však nemluví přesvědčivěji než vaše vlastní srdce. Musíte mu ovšem naslouchat. Nevzdávejte se své moci (a tím svého Boha) a nevěřte nikomu, kdo vám říká, že Bůh s námi přestal hovořit v době Krista. Copak nechápete, že někteří lidé mají velký zájem, abychom tomu věřili ? **HSB** navrhuje nové paradigma. Přečtěte si to.

O překroucení smyslu Bible ?

Milý Neale, vaše knihy se mi moc líbí. Je jisté, že změnily můj život k lepšímu. Odpovězte mi na jednu otázku: Proč si Bůh myslí, že Bible je jednou z mnoha knih, jejichž smysl byl překroucen editory ? Vždycky jsem věřil, že by Bůh nikdy nedopustil, aby kdokoli změnil původní „dokonalou“ formu této posvátné knihy Děkuji vám.

Don, Camano Island, WA.

Milý Done, mýlíte se. Bůh nedělá nic, co by lidem bránilo v tom, co chtějí dělat.

Proč jsou židé tak zvláštní ?

Milý Neale Donalde Walschi, Hovory s Bohem mě skutečně zaujaly ! Nemohla jsem tu knihu odložit; některé pasáže mě překvapily, jiným jsem dokonale rozuměla, občas jsem se hlasitě smála a někdy jsem si nebyla jistá, když jsem jednu větu četla už podruhé nebo potřetí. S radostí si vaši knihu přečtu ještě jednou. Děkuji vám, že jste měl odvahu takovou knihu vydat. Mám však jednu otázku: Jelikož jsem Židovka, ráda bych věděla, proč jsou Židé „vyvolený národ“ ?

S láskou a požehnáním, Phyllis, Stamford, CT.

Moje milá Phyllis, židé nejsou „vyvolený národ“. Všichni lidé jsou „vyvolení“. Židé jsou si víc vědomi své dohody s Bohem než ostatní národy. Spojené státy se také považují za vyvolené. Říká se, že Spojené státy jsou „jeden národ pod jedním Bohem“. Všechny národy jsou „pod Bohem“. A přece jen málo národů má na svých mincích tento nápis: „Věříme v Boha“. Všechno je otázkou vědomí. Všechno záleží na tom, jak se na sebe národy dívají. Nejde o to, který národ si Bůh zvolil, jde o to, který národ si zvolil Boha.

Má člověk vládu nad Zemí a všemi tvory ?

Milý Neale, v Bibli je psáno, že Bůh svěřil člověku vládu nad Zemí a „všemi živými tvory“. Můžete mi vysvětlit, co to znamená ?

Tom, Atlanta, GA.

Milý Tome, jsem si jistý, že slova „vláda“ nepoužil Bůh, ale vykladači Bible. Ti to museli udělat, neboť to vyhovovalo jejich cílům. Pro člověka bylo důležité, aby měl pocit, že má moc dobývat a ovládat Zemi. Kdyby tomu člověk nevěřil, nikdy by nemohl ospravedlnit vykořisťování a drancování země.

Bůh řekl člověku, že bude správcem Země a dal mu určitou moc a schopnosti. Moc a schopnosti člověka se však nikdy nevyrovnají moci a schopnostem Matky Země. Jak už jsem řekl, člověk chce věřit, že má vládu nad Zemí, aby mohl vykořisťovat nerostné bohatství bez ohledu na to, zda to Zemi škodí. Země to však nebude tolerovat donekonečna, jak už mnohokrát lidé zjistili.

Naším úkolem je uctívat Matku Zemi a dělat všechno pro její ochranu. Země k nám bude velmi štedrá, nebudeme-li ji vykořisťovat a znásilňovat.

Bůh nechce, abychom vládli Zemi, stejně jako on nechce vládnout nám. Bůh nám chce pomáhat a chránit nás. A stejně bychom se měli chovat k Zemi.

Lidé to však nikdy nepochopí, dokud se nezbaví své chamtivosti. Ve své aroganci jsme se rozhodli, že tady budeme pány. To je nepředstavitelná arogance. I přesto naše chování Bůh toleruje, tak je velký.

Je „úcta“ projevem „souhlasu“ ?

Milý pane Walschi, mám k vám jednu otázku. Co si myslíte a jak reagujete, když se někdo modlí a říká něco, o čem víte, že to není pravda ? Když mám skloněnou hlavu a zavřené oči a poslouchám něčí slova, souhlasím s jeho slovy a vírou ? Co mám dělat, když kněz při kázání říká něco, o čem vím, že to není pravda ?

Ronda R.

Milá Rondo, to je velmi zajímavá otázka. Už mnohokrát jsem přemýšlel o tom, zda tím, že zavřu oči a skloním hlavu, dávám vesmíru znamení souhlasu, když slyším, jak se někdo modlí způsobem, s nímž nesouhlasím. I mě se stalo, že jsem byl v kostele a slyšel modlitby, s nimiž jsem nesouhlasil, a také jsem nevěděl, co mám dělat. Už mnohokrát jsem o tom přemýšlel a došel jsem k následujícímu závěru.

Jednou větou: úcta není souhlas. Když se někdo modlí, vyjádřím svou úctu tím, že zavřu oči a skloním hlavu, ať už s jeho modlitbou souhlasím nebo ne. Vážím si toho, že se lidé modlí a že se snaží upřímně komunikovat s Bohem. Vážím si procesu hledání, ale nemusím nutně souhlasit se vším, co druzí říkají při modlitbě.

Jsem si jistý, že Bůh si vaše mlčení nevysvětluje jako projev souhlasu s modlitbou, s níž nesouhlasíte. Uvědomte si, že Bůh o nás ví všechno. Bůh zná každou naši myšlenku. Takže nemusíte hledat způsob, jak Bohu oznámit, že s určitou modlitbou nesouhlasíte. Vaše duše ví, co je ve vašem nitru.

Kdyby kněz v mém kostele řekl při kázání něco, s čím nesouhlasím, pravděpodobně bych mu během týdne zatelefonoval a domluvil si s ním schůzku, abychom si o našich rozdílných názorech mohli pohovořit. Jsem si jistý, že by se mi takový rozhovor líbil, a věřím, že by se líbil i knězi. Většina kněží ráda hovoří o námětech, o nichž se zmínili ve svém kázání.

Měl bych se vzdát kněžského úřadu ?

Milý pane Walschi, už patnáct let jsem knězem a po celou tu dobu překračuji hranice konvence a tradice. V tom mi pomáhají takoví lidé jako John Cobb, Matthew Fox, John Crossan, Chung Hyung Kyung, Michael Newlin a teoretikové reinkarnace.

*Jeden z mých farníků mi dal k narozeninám vaši knihu **Hovory s Bohem**. V té době jsem právě začal terapii regrese do minulých životů. Umíte si představit, jak to všechno ovlivnilo můj názor na službu církvi. Musím vám říci, že je pro mě velice obtížné zachovat si osobní integritu.*

Vaše kniha se mi líbila a vím, že existuje způsob, jak osvětit církev, jít za svou pravdou a přesto si zachovat integritu. Víím, že s vámi asi nebudu mluvit osobně, ale rád bych se od vás dověděl víc. Děkuji vám za to, čím jste !

S upřímným pozdravem, M., PA.

Milý posle a příteli, mluvte upřímně **uvnitř** církve ! Nejlepší je provést změnu tam, kde je změny nejvíc třeba. Osobní integrita od vás nevyžaduje, abyste opustil církev jen proto, že chcete žít autentickým životem. Svou integritu posílíte, budete-li žít autenticky uvnitř církve.

Každá církev nabízí něco dobrého. Všechna náboženství mluví pravdu. Žádné náboženství neříká celou pravdu, a to musíte přiznat. Jestliže to nedokážete, pak musíte odejít. Uvědomte si však, že jako kněz můžete udělat pro změnu mnohem víc, než když se svého úřadu vzdáte.

Budte jedním z těch duchovních, kteří jsou pro laiky osvěžením. Rozšiřujte slovo Boží novým způsobem. Přinášejte lidem pravdu lásky a klid duše. Máte krásné zaměstnání. Můžete jej využít, aniž ztratíte svou integritu. Ať už se rozhodnete jakkoli, vždycky vás budu milovat. Víím, že jste se rozhodl být nositelem světla. Nemyslím, že by bylo dobré, kdybyste zhasil svíčku právě ve chvíli, kdy jste ji našel.

A není vyloučeno, že spolu budeme o těchto věcech mluvit osobně. Naše semináře jsou určeny právě k tomuto účelu.

Jsem rád, že nejsme hříšníci

*Milý pane Neale, „náhodou“ jsem od své přítelkyně dostala První knihu **Hovorů s Bohem**. Proto vám píši. Děkuji vám a Bohu za tuto krásnou knihu. Je těžké vyjádřit, jak je důležitá pro mne a pro mé přátele. Stále o ní hovoříme; mluvím o ní i se svými dětmi. Je to tak vzrušující, někdy se směji, jindy pláči. Někdy rozumím, co vám Bůh říká (a co říká nám všem), a jindy tomu nerozumím.*

Minulý týden jsem našla ve schránce jakýsi pamflet. Bylo to hrozné ! Píše se v něm, že jsme všichni špatní už od narození a že máme špatné srdce. Všichni jsme hříšníci. Ať se snažíme sebevíc, nejsme schopni udělat nic, co by se líbilo Bohu. A najednou dostanu vaši knihu ! Je to velké osvobození. Je to úžasné ! Mockrát vám děkuji. Bůh je mi teď bližší.

Milý pane, odpusťte mi, že neužívám správná slova. Neumím moc dobře anglicky, ale učím se. Ještě jednou vám děkuji a nabízím vám své přátelství.

Moje milá nová přítelkyně... miluji vás ! Jste úžasná ! Děkuji vám za dopis ! Mrzí mě, že vám někdo poslal pamflet, který je zřejmě traktátem náboženství založeného na strachu. Mrzí mě, že taková náboženství vůbec existují. Mrzí mě, že někdo věří, že jsme všichni hříšníci a že to nemůžeme změnit dobrou prací, ale pouze vírou v určitý způsob „spásy“.

Bůh nedělá zmetky, Anne-Marie, a Bůh z vás neudělal hříšníci. Všichni jsme úžasné bytosti. Ačkoli je pravda, že někteří lidé zbloudili a zapomněli, čím opravdu jsou, není pravda, že jsme se narodili jako hříšníci a že jsme od přírody špatní.

Kdybych v tomto životě mohl něco udělat, zbavil bych svět představy, že Bůh je zlý a trestající. To prostě není pravda. Bůh takový není. A jsem rád, že vás **Hovory s Bohem** „osvobodily“ od této představy, která už dlouho zotročuje mnoho lidí.

Existují duše, které nám pomáhají ?

Milý Neale Donalde Walschi, ráda bych věděla, zda existují duše, které nám pomáhají. Má každý člověk jednu nebo víc ?

Jackie, Seattle, WA.

Milá Jackie, o tomto námětu se podrobně píše v **HSB 3**. V dopise nemohu jít do hloubky, ale pokusím se vám stručně odpovědět. Ano. Po celý život jsme vedeni dušemi, pomáhají nám v každém okamžiku. Nikdo nám je však neposílá, jak se říká v některých mytologiích. Kdo by je posílal ? A jaký by byl trest, kdybychom je nepřijali. Duše se prostě starají o druhé duše. Vedou je a pomáhají jim dosáhnout vyšší úrovně vědomí. Dělají to **z** čisté lásky.

Lásku, kterou poznáte jako svobodný duch v posmrtném životě, nelze popsat. Takovou lásku vyjádřilo jen velmi málo bytostí na tomto světě - Buddha, Krišna, Ježíš, Babaji, Sai Baba, Paramahansa Yogananda a několik dalších.

Existují strážní andělé ?

*Milý Neale, děkuji vám za vaši knihu **Hovory s Bohem**. Nepochybuji, že se stane biblí příštího tisíciletí. Tato úžasná kniha mi objasnila mnoho věcí.*

*Kdybych se měla vzdát všech knih (mám jich stovky) a nechat si jen jedinou, vybrala bych si **HSB**. Ještě než jsem ji dočetla, bylo mi jasné, že ji budu číst znovu a znovu. Mám však několik otázek, o kterých nebyla v První knize zmínka.*

(1) Máme strážné anděly, nebo jsou to duše, které předtím žily na zemi ?

(2) Proč některé duše zůstávají na zemi ? Proč jim nikdo nepomůže pokračovat do vyšších sfér ?

(3) Někteří lidé, kteří prožili klinickou smrt, tvrdí, že mluvili s anděly či vysoce duchovními bytostmi. Jsou to andělé ? Nebo jsou to duše, které odešly z tohoto světa ?

(4) V některých knihách se píše o procesu umírání, o rekapitulaci minulého života a volbě nového života. Jak to, že v tomto stavu bytí nikdo neviděl anděly ?

Žehnej vám Bůh. Pokračujte v psaní.

Devon, Country Club Hills, IL.

Milá Devon, zájem o anděly poslední dobou rychle roste. Musím vám říci, že o této otázce se píše ve **Třetí knize HSB**. Ale teď vám řeknu, co si myslím o andělech.

Ano, andělé existují. Jsou to úžasné milující bytosti, které nám celý život na tomto světě pomáhají. Mají nás rádi a v tomto smyslu jsou našimi ochránci. Vznášejí se nad námi a do jisté míry ovlivňují náš fyzický život.

Uvedu několik příkladů. Řidič, který jede přímo proti vám a v posledním okamžiku strhne volant. Kanál, kterému jste se zázračně vyhnula. Kýbl, který spadne se střechy těsně vedle vás. Nebo emoční kolize. Onen pocit, který máte těsně před tím, než řeknete něco, co by vedlo ke strašné emoční „nehodě“.

Jsou andělé „andělské bytosti“, které nikdy nebyly lidmi, nebo jsou to duše zemřelých lidí, kteří předtím žili na zemi ? To je velmi zajímavá otázka. Někteří lidé by řekli, že mezi těmito bytostmi není rozdíl. Já osobně si myslím, že máme dva druhy „pomocníků“.

Duše zemřelých nám pomáhají, protože nás milují. Jsou to bytosti, které nás znají z tohoto života (což se stává jen málokdy) nebo z některého z minulých životů (což je obvyklejší).

Tyto duše, na rozdíl od andělů, s námi nejsou pořád. Jako bývalé pozemské bytosti mají v posmrtném životě také jiné starosti. Nicméně se objeví, kdykoli je zavoláme nebo když mají pocit, že potřebujeme jejich pomoc. Protože jsme si byli blízcí v tomto nebo předešlém životě, často jejich přítomnost „cítíme“.

(1)

Přítomnost andělů je mnohem „éteričtější“, takže ji mnohdy necítíme. Andělé však mají větší moc než duše zemřelých. Není to vlastně otázka „moci“, ale náš jazyk není schopen popsat vyšší realitu. Možná bychom měli užít slova „úmysl“. Nebo bychom mohli vymyslet úplně nové slovo, které by bylo kombinací obou. Pak bychom mohli říci, že jejich „úmoc“ je větší než úmoc duší. Neustálé intervence andělů mohou změnit směr hmotných i emočních událostí. Duše tuto „úmoc“ nemají.

(2)

Duše zemřelých zůstávají na zemi, protože tu chtějí zůstat. Existují sice duchové, jejichž úkolem je pomáhat duším do „vyšších sfér“, ale v posmrtném životě, stejně jako v tomto životě, nikdo neomezuje svobodnou vůli duší. Nedělají to duchové ani andělé a dokonce ani Bůh.

(3)

Duchovní bytosti, o kterých hovoří lidé, kteří prožili klinickou smrt, jsou většinou andělé, nikoli duše zemřelých. To však neznamená, že nemůže dojít k setkání s andělem. Já osobně jsem přesvědčen, že jsem se setkal s andělem během klinické smrti, kterou jsem prožil v roce 1980.

(4)

Ptáte se, proč lidé v procesu umírání nevidí anděly Z téhož důvodu, proč je nevidí během klinické smrti. Jakmile opustíme hmotné tělo, práce andělů skončila. Andělé jsou doslova „prsty Boha“. Jsou Božím Duchem, který na sebe bere formu (ať už jakkoli éterickou)

a vznáší se nad veškerou hmotností. Právě o tomto Duchu Svatém se píše v teologické literatuře. Duch je součástí jediné duše, která ví všechno. Jeho hlavním úkolem je učit všechno hmotné. Když opustíme hmotný svět, už víme všechno, co by nás Duch Svatý mohl naučit.

Zkrátka a dobře Duch Svatý je naším spojením mezi hmotností a duchovností. Po opuštění hmotného těla se opět staneme svobodnými duchy a uvědomíme si nejvyšší realitu, takže už nepotřebujeme to, co nás s ní spojovalo v tomto životě. Sami jsme tím, co nás spojuje s nejvyšší realitou. Jsme touto realitou.

Nejvyšší realitou jsme i ve svém hmotném těle, ale většinou si to neuvědomujeme. Takže Svatý Duch je tou částí jsoucna, která nám tento fakt připomíná a přináší nám ze sféry absolutna další informace o naší hmotné existenci v relativním světě.

Tento duchovní aspekt Boha působí skrze mne i v tomto okamžiku, kdy se snažím odpovědět na vaše otázky. Je to můj „strážný anděl“ v akci !

(13)

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

HOVORY O HSB

Jen velmi málo duchovních knih si získalo tak širokou čtenářskou obec v tak krátké době jako **Hovory s Bohem**. Tato trilogie byla napsána během šesti let, vyšla v sedmadvaceti zemích a prodalo se přes 3 miliony výtisků. Většina lidí, kteří **HSB** četli, dává tuto knihu svým příbuzným, přátelům a známým. Mnozí lidé říkají, že knihu dali dalším třem nebo čtyřem lidem, kteří ji pak dávají dalším. Odhaduje se, že ji do dnešního dne přečetlo 10 milionů lidí. Bylo založeno přes tři sta studijních skupin po celém světě, které studují její poselství.

Tato fakta neuvádím proto, abych se chlubil, nýbrž proto, abych vám vysvětlil široký zájem, který roste geometrickou řadou. Dostávám tisíce dopisů a kamkoli přijdu, lidé mi kladou otázky týkající se mých hovorů s Bohem. Některé z těchto otázek jsou v této knize.

Jedna zjevná lež v HSB

*Milý pane Walschi, promiňte, že vám osobně píši, ačkoli tento dopis nikdy nemusíte dostat. První kniha **Hovorů s Bohem** mě velice zaujala. Doufám, že jí čte hodně lidí, neboť mnoho z nás hledá jednoduché pravdy, které jste tak dobře vyjádřil.*

Říkáte, že jste knihu „nenapsal“, ale že se vám prostě stala. Vím přesně, co tím myslíte, neboť jsem přesvědčen, že totéž se stalo mně. Během posledních tří let jsem byl mnohokrát inspirován, abych napsal mnoho věcí, a někdy se ptám sám sebe, odkud to všechny

ty informace přicházejí. Fascinuje mě, když ve vaší knize nacházím téměř identické myšlenky Usmívám se, když čtu svá vlastní slova -jsou to má slova ?

S upřímným pozdravem, Bill, OR.

Milý Bille, musím vám říci, že mi už nejméně pět set čtenářů napsalo totéž co vy. To jen dokazuje, že v **HSB** je jedna zjevná lež, a ta je hned na titulní straně. Podtitul zní: „neobvyklý dialog“.

Jak je vidět, mé rozhovory nejsou nijak neobvyklé. Nikdy jsem netušil, že tohle bude výsledkem knihy, která vznikla skrze mě. Je to velice vzrušující. Tato kniha dala lidem na celém světě povolení oznámit, že i oni hovoří s Bohem. I kdyby neudělala nic jiného, nesmírně pomohla lidstvu. Udělala však mnohem víc.

Děkuji vám za dopis, který mě znovu ujistil, že jsem v dobré společnosti.

Nemusíte být mužem, abyste slyšela pravdu

*Milý pane Walschi, vaše **Hovory s Bohem** nejsou tak „neobvyklý dialog“. I já jsem zažila něco podobného. Narodila jsem se jako židovka, ale před svým nechtěným „spojením“ jsem byla agnostikem. Skrze toto spojení jsem získala mnoho informací, z nichž téměř žádná nebyla odpovědí na mé otázky. I já jsem zpočátku kladla stejné otázky jako vy, protože jsem nevěřila, že informace, které „my dva“ dostáváme, mohou být něčím jiným než výplodem naší vlastní představivosti.*

Tohle se stalo v době, kdy v Afghánistánu byli zajati američtí letci. Pokud si pamatujete, situace byla tak napjatá, že naši letci, kteří byli v zajetí přes 400 dní, mohli být zabití kdykoli. Jako důkaz, že dostáváme pravdivé informace, bylo nám sděleno přesné datum, kdy k tomu dojde. Bylo nám dovoleno tuto informaci sdílet, což jsme udělali, abychom dokázali, že jsme o tom věděli „před tím, než k tomu došlo“. A nakonec se stalo, co nám bylo odhaleno.

Tři z autorů těchto „dialogů“ se projeví jako duše, které kdysi bývaly patriarchy Starého zákona. Bylo nám sděleno, jak interpretovat kabalu a kde najít obskurní knihy. Kdykoli jsme dostali novou informaci, naše energie zesílila. Oba jsme byli součástí „energie“, které bylo použito k zmírnění napětí, aby byli zajatci propuštěni. Když tyto „informace“ přestaly přicházet, setkala jsem se s dvěma rabíny, kteří tato učení zkoumali.

Protože jsem žena, jeden z rabínů mi vůbec nevěřil, neboť tradice říká, že pouze muži mohou být seznámeni s „nepsanými“ částmi kabaly. Druhý rabín byl tak otřesen, že nevěděl, jak odpovědět. Od té doby jsem to nikomu neřekla. Říkám vám to jen proto, že se mnou sdílíte úžasné zážitky a jste navždy proměněni. Od té doby nevěřím v Boha. Víím, že Bůh... je.

S úctou, vaše Fern, NJ.

Moje milá Fern, děkuji vám za dopis. Těší mě, že jste se mi svěřila se svým zážitkem. Mimochodem, nepatřím k těm, kdo si myslí, že musíte mít penis, aby vám byla zjevena věčná pravda. Ani Bůh si to nemyslí. Ostatně to říká velice jasně.

Proč nehovoříte k černochům ?

*Milý pane Walschi, četl jsem **HSB 1** s velkým zájmem a měl jsem radost, že byly potvrzeny některé myšlenky, které jsem získal při meditaci. Budu však upřímný. Mám potíže s Bohem, který se zabývá pouze problémy bílých anglosaských heterosexuálů. V **HSB** se „Bůh“ ani jednou nezmiňuje o otrokářství, rasismu a etnických problémech. Zajímají vašeho Boha jen vaše osobní zkušenosti ? Nemá zájem o zkušenosti ostatních lidí ?*

Je-li vaše kniha také pro mě, proč v ní není zmínka o zvěrstvech páchaných proti milionům lidí, kteří mají jinou barvu kůže než vy ? Bůh nehovořil o amerických Indiánech a jejich spojení se Zemí. Nehovořil o Bosně a Jižní Africe, ani o vraždění dětí v Číně. Nemluvil o těchto problémech jen proto, že vás to nezajímá ? Chce-li Bůh mluvit o tom, jak bychom se všichni mohli snášet lépe, proč nemluvil k lidem, kteří mluví jiným jazykem než angličtinou ? Proč váš Bůh neporadil lidem, kteří trpí AIDS ? Byl George Bush větší vůdce než Martin Luther King ? Byl Gorbačov lepší než Mandela ? Zeptejte se Boha, zda byl Ježíš černoch. To by mi pomohlo víc, než kdybych věděl, že byl mimozemšťan. Proč ten váš milující Bůh nemluví o kráse sexuálního vztahu mezi lidmi se stejnými genitáliemi ? Mám dojem, že lidé, kteří se setkají na duchovní úrovni, bez ohledu na to, jakého jsou pohlaví, mohou být vyspělejší než lidé, kteří mají sexuální poměr jen pro zábavu.

V jedné pasáži nám Bůh radí, abychom přiznali svou lásku k penězům, zatímco v jiné říká, že by peníze měly být zrušeny. Chápete, proč tomu nerozumím ? Nechci nikoho odsuzovat, ale jestliže jsme všichni součástí božské podstaty, proč se váš Bůh nezabýval problémem černochů, kteří nemohou sehnat práci kvůli barvě své pleti ?

Tyto otázky adresuji Bohu, nikoli vám. Neodsuzuji vaši knihu ani vás, ale píši vám proto, že jste ve spojení s Bohem. Možná mu můžete položit tyto otázky za mě. Neboť já nerozumím emoční a duchovní nerovnosti mezi bělochy a černochy.

Proč byli otroci připraveni o své tradice a duchovní obřady ? Jen proto, aby byl po pěti stoletích zotročený vytvořen národ ještě méně spojený s Bohem ? Zeptejte se Boha, proč si běloši myslí, že jsou lepší než černoši. Zeptejte se ho, proč mimozemšťané nepřicházejí do chudinských čtvrtí, aby pomohli zvýšit úroveň vědomí těch ztracených duší, které tam žijí. Bůh zná všechny otázky v mém srdci. Požádejte ho, aby napsal knihu pro lidi, jako jsem já. Nekritizuji vaši knihu ani vás, ale mám tolik otázek k Bohu jako vy. A nevím, na koho se mám obrátit.

S upřímným pozdravem, Scottie, North East, MD.

Milý Scottie, myslím, že nechápete, jak tato kniha vznikla. **Hovory s Bohem** nebyly napsány proto, aby odpověděly na všechny otázky lidstva. Můj rozhovor s Bohem byl odpovědí Boha na mé osobní otázky, které mě trápily v obtížném období mého života. Skutečnost, že tolik lidí má podobné otázky, mě velmi překvapila. Nikdy jsem nepředstíral, že kniha obsahuje veškerou moudrost a odpovědi na všechny otázky.

Protože nejsem černoch, Scottie, neptal jsem se Boha na problémy, které trápí černé Američany. Tyto otázky mu můžete položit vy ! **Hovory s Bohem** se snaží ukázat, že každý člověk má všechny odpovědi ve svém nitru a že je každý může najít tam, kde jsem je našel já.

V závěru svého dopisu říkáte, že se ptáte Boha, nikoli mne. To je velice moudré. Nicméně skutečnost, že mě žádáte, abych se zeptal Boha, ukazuje, že si tento proces ještě plně neuvědomujete. Já se snažím odpovídat na otázky, které se týkají obsahu **HSB**, nedělám si však seznam otázek, které chtějí dát Bohu druzí lidé. Z vašeho dopisu vyplývá, že si

myslíte, že mám lepší spojení s Bohem než vy. Máte dojem, že Bůh diskriminuje, jako to dělá tolik zaměstnavatelů? Ne, já nemám lepší spojení s Bohem než kdokoli jiný. Proto vám doporučuji, abyste své otázky adresoval Bohu svého vyznání. Jsem si jistý, že vám odpoví stejně srozumitelně, jako odpověděl mně.

Je sebeúcta problém ?

*Milý Neale, chci vám říci, jak mě potěšilo, že nám Bůh radí, abychom milovali především sami sebe. Radí nám, abychom si v obtížných situacích položili tuto otázku: „Co by teď udělala láska?“ Bůh vám také řekl: „Nejlepší volba je ta, která **vám** přináší největší užitek.“ To velice ráda slyším. Myslím, že to je nejhlubší a nejdůležitější myšlenka v celé knize.*

Jednomu však dobře nerozumím. V HSB 1 Bůh říká, že „někteří lidé nenávidí sami sebe, protože si myslí, že je nikdo nemiluje.“ Na jiném místě však říká: „Sebeúcta není váš problém. Té máte dostatek. Alespoň většina lidí. Většina z vás má o sobě vysoké mínění, a to je správné. Takže pro většinu lidí není sebeúcta problém.“

Něco mi tady uniká. Byla bych vám vděčná, kdybyste mi to někdy vysvětlil. Občas trpím nedostatkem sebeúcty. Proto se mi líbila pasáž, ve které Bůh říká, abychom milovali především sami sebe a abychom si uvědomili, že boží poselství je vždycky naší nejkrásnější myšlenkou. Dnes vím, že je správné chtít to, co miluji, a milovat to, co chci. Děkuji vám.

S láskou, Clina, Kenosha, WI.

Milá Clino, v textu, který ve svém dopise citujete, není žádný rozpor. Je pravda, že „sebeúcta není pro většinu lidí žádný problém“. Je však také pravda, že „mnozí lidé se nenávidí, protože si myslí, že je nikdo nemiluje“. Tato dvě prohlášení si vzájemně neodporují. Nedávno jsem se díval na Super Bowl XX a všiml jsem si, že „většina lidí“ fandí Denveru. „Někteří lidé“ však fandili mužstvu Green Bay. Je v tom nějaký rozpor? Jestliže patříte k „některým lidem“, kteří občas trpí nedostatkem sebeúcty, pak tomu tak je. A jestliže **Hovory s Bohem** posílily vaši sebeúctu, tím lépe. Jsem tomu rád.

Učení versus rozpomínání

Milý pane Walschi, děkuji vám, že jste se stal prostředníkem, skrze něhož Bůh sdělil světu své poselství. Říká se, že je mnoho povoláných, ale málo vyvolených. Je jasné, že vy jste jedním z vyvolených. Možná je přesnější říci, že vy jste ten, kdo volil. Také se říká, že je lepší zapálit svíčku než proklínat temnotu. Příteli, světlo vaší svíčky již osvítilo miliony duší... a to jste teprve začal.

*Mám k vám jednu otázku. V **HSB** skrze vás Bůh říká, že se v životě nemáme co naučit. Přišli jsme na tento svět, abychom se rozpomněli, čím opravdu jsme. Jak už jste řekl, v **HSB** není nic nového. Všechny tyto informace neustále dostáváme od Boha. Nicméně toto prohlášení je pro mě nové. Je tak nové, že představuje zásadní změnu pohledu na život. Jako duchovní poradce, učitel a léčitel jsem se naučil, že tato Země je školou, kam jsme přišli, abychom poznali svou duši. Celý život se to učíme. Postupně dosahujeme vyšších úrovní a nakonec se opět vrátíme ke zdroji - to jest k Bohu..*

Říká se, že zkušenost je nejlepším učitelem. Moje zkušenost vždycky potvrzovala pravdivost myšlenky že „Země je školou“. Jak tedy můžeme tuto školu nahradit „rozpomínáním“.

Mohl byste mi to laskavě vysvětlit ? Ptám se nejen za sebe, ale také za všechny, kteří tuto myšlenku sdílejí. A především se ptám za svou milovanou učitelku, která probudila mou duchovní zvědavost.

Předem vám děkuji za odpověď. Kéž žijete v pravdě, lásce a radosti. Žehnej vám Bůh.

Harold, Tucson, AZ.

Milý Harolde, chápejte rozpomínání jako uzdravování z amnézie. Amnézie nám byla dána, abychom mohli objevovat vzpomínky, které jsme zapomněli. Bůh chce prožívat sám sebe jako stvořitele. Proto musí tvořit. Tady však narážíme na problém, neboť všechno už bylo stvořeno, takže nezbyvá nic, co by se dalo vytvořit. Takže Bůh chce prožívat něco, co není možné. Stvořitel chce tvořit, ale všechno už bylo stvořeno, takže Stvořitel nemůže stvořit nic nového. Bůh má tedy problém. Proto si řekne: „Vím, co udělám. Zařídím to tak, aby jednotlivé části božské podstaty zapomněly, že jsem už všechno stvořil, a pak budu moci tvořit znovu a znovu.“

Takže naše selektivní amnézie, naše zapomínání, čím jsme, má božský smysl. Kdybychom si neustále uvědomovali, čím jsme, nikdy bychom se tím nemohli stát. Kdybychom tím byli, nemohli bychom prožívat, jak se tím stáváme, ale pořád bychom tím jen byli. Bohem se můžeme stát jedině tak, že se stáváme sami sebou. Jedině tak může Bůh poznávat sám sebe. Když víte, čím jste, nemůžete stvořit sám sebe !

Uvedu jednoduchý příklad. Předpokládejme, že chci být 180 centimetrů vysoký. Když mi někdo řekne, že už tak vysoký jsem, řeknu mu smutným hlasem: „Tohle mi neříkej, tohle mi neříkej ! Nechci to ani slyšet. Ty tomu nerozumíš. Chtěl jsem **vyrůst**. Chtěl jsem to prožívat a ty jsi mi všechno překazil. Takže teď si musím vzít pilulku, která způsobí, že na svou výšku zapomenu. Mohu jít dokonce tak daleko, že zapomenu, že vůbec existuje něco jako výška. Zapomenu na všechno, abych to mohl znovu vytvořit. A až to znovu vytvořím, řeknu si: ‚Vždycky jsem měřil 180 centimetrů !‘ K tomuto poznání budu tentokrát přistupovat s radostí, nikoli s hněvem !“ Proto nám byla dána takzvaná duchovní amnézie. Tento proces opakovaného zapomínání a rozpomínání umožňuje Bohu věčně nadechovat a vydechovat.

Zásadní rozdíl v názorech

*Milý Neale, právě jsem přečetl **HSB 3**, takže jsem dokončil celou trilogii. Je to báječná věc ! Alespoň z větší části. Mám však několik výhrad. Zaprvé nesouhlasím s tvrzením Boha, že „se nemáme co naučit a že se musíme jen rozpomínat“. Ve svých deseti, dvaceti, třiceti i čtyřiceti letech jsem se naučil mnoho věcí, které jsem neznal, když jsem se narodil. Také jsem objevil věci, které jsem „už znal“. Z toho vyplývá, že život je něčím víc než přísným učitelem, ale je také něčím víc než kurzem rozpomínání.*

*Moje druhá námitka se týká vysoce vyspělých bytostí (VVB), o kterých se pojednává v **HSB 3**. V knize říkáte, že takové bytosti skutečně existují a že žijí v téměř idylických podmínkách někde ve vesmíru. Ze svých vlastních hovorů s Bohem jsem získal dojem, že živé bytosti, ať už žijí kdekoli, nejsou dokonalé a vždycky mají nějaké problémy. Chápu ilustrativní smysl vašeho pojednání o VVB. Autoři vědecko-fantastických románů často vytvářejí alternativní civilizace jako protějšek naší vlastní, aby ukázali, v čem se lišíme. (Také jsem napsal jednu vědecko-fantastickou povídku; rád bych vám ji poslal.) Jestliže to však myslíte doslovně, pak*

to nechápu. A navíc si myslím, že to nemá žádnou hodnotu, protože to nijak neposiluje základní myšlenku HSB.

J.G., Ashland, OR.

Milý J.G., co chcete říci větou, „Jestliže to myslíte doslovně“ ? Myslíte si, že mi Bůh vyprávěl smyšlený příběh ? Nebo nevěříte, že jsem mluvil s Bohem ? Jak je to ?

Chcete říci, že můj popis vysoce vyspělých bytostí a civilizací je nepřesný ? Myslíte, že takové bytosti neexistují ? Jestliže ano, pak s vámi nemohu souhlasit. A nesouhlasím ani s vaším názorem, že pojednání o VVB nemá žádnou hodnotu, protože neposiluje hlavní myšlenku **HSB**. Pojednání o VVB není důležité proto, že nám nabízí krásnou alegorii nebo důvtipný prostředek, který nás může probudit; je důležité proto, že popisuje realitu vysoce vyspělých společností. Toto pojednání chce říci, že i my bychom mohli žít téměř dokonalým životem, kdybychom se řídili zásadami vysoce vyspělých společností. Skutečnost, že takové společnosti opravdu existují, dokazuje praktickou hodnotu těchto zásad. Tato informace mi nepřipadá irelevantní.

Bůh nám říká, jak to vypadá jinde. Je-li však tento model společnosti fikcí, literární konstrukcí nebo dobře míněnou „lží“, jak můžeme věřit všem ostatním myšlenkám v **HSB** ?

Pokud jde o vaši první námitku, mrzí mě, že nemůžete souhlasit s tvrzením, že se „nemáme co naučit a že se musíme jen rozpomínat“, neboť to je ústřední myšlenkou mého rozhovoru s Bohem, který trval šest let.

Hovory s Bohem mi ukázaly, že většina lidí nevyužívá svých schopností, protože stále ještě věří, že se musí něco naučit. Tak tomu prostě není. Mistři říkají, že tento mylný názor je příčinou všech problémů. Kdybychom tu byli proto, abychom se něco naučili, už dávno bychom to udělali, neboť už tisíce let opakujeme tytéž chyby. Musíme změnit model světa, nepotřebujeme se nic učit. Musíme změnit svůj názor na to, čím jsme a proč tu jsme.

Copak nechápete, že pokud opravdu věříte, že se něco musíme naučit, pak nemůžete souhlasit s názorem **HSB** na to, čím opravdu jste ? Zapomněl jste, čím jste, a nemůžete se s tím smířit. V **HSB** se říká, že jsme mistři, kteří sem přišli proto, aby své mistrovství vyjádřili. Nejsme hloupí studenti, kteří dělají tytéž chyby už 10 tisíc let a kteří nejsou schopni dělat něco jiného. Jestliže se rozpomeneme čím opravdu jsme, všechno se změní. Nic se však nenaučíme. Prostě si uvědomíme, čím jsme.

Strom se neučí, jak má vyrůst ze sazenice v mohutný, košatý strom, který se tyčí nad krajinou. Strom prostě roste. Nikdy se neučí, jak to má dělat. Strom to vždycky věděl. Od svého zrození ví, jak „být stromem“. Veškerá moudrost, veškerá znalost byla obsažena už v jeho semeni. V tom nepatrném semínku. Strom nemusel dělat nic než růst. Myslíte si, že s lidmi je to jinak ?

Všechno, čemu říkáte „učení“, je rozpomínání.

Protože to však nechápete, nejsem nijak překvapen, že říkáte: „Ve svých deseti, dvaceti, třiceti i čtyřiceti letech jsem se naučil mnoho věcí, které jsem neznal, když jsem se narodil“. Je mi jasné, že tomu opravdu věříte. Ve vaší subjektivní realitě (která je subjektivním vnímáním vašeho současného života, který sám vytváříte) se vám to jeví jako skutečnost.

Jedině když chápete, že jste prožil mnoho životů, když víte, že neexistuje „čas“ a že tudíž všechno prožíváme v přítomném okamžiku, jedině pak můžete pochopit, že se nemáte co naučit a že se musíte jen rozpomenout. To, že si něčeho nejste vědomi, neznamená, že to

„nevíte“. Takže vám rozpomínání může připadat jako „učení“. Protože nevíte, čím opravdu jste (což vyplývá z vašeho dopisu), žijete v tom, čemu já říkám iluze.

Věřím, že tohle dokonale chápali všichni velcí mistři -Kristus. Buddha, Krišna. Sai Baba a další. A také věřím, že přišli na tento svět proto, aby nám všem tuto pravdu připomněli.

Tohle je hlavní myšlenka **HSB**: Připomenout lidem, čím opravdu jsou. A všichni jsou Bohem. A Bůh se nemusí nic učit.

Protože si myslím, že jste to nepochopil, dovolte mi ještě jednou opakovat ústřední myšlenku **HSB**: Já jsem Bůh, vy jste Bůh, každý člověk je Bůh. Všichni jsme součástí Boha. A jestliže to není pravda, pak je všechno v **HSB** fikcí nebo lží. Jestliže to je pravda, pak je pravdivé i prohlášení, že se nemáte co naučit a že se musíte jen rozpomenout, čím opravdu jste. To je hlavní myšlenkou **Hovorů s Bohem**.

Takže se jedná o víc než o „několik výhrad“. Vy jste nepochopil nebo nepřijal ústřední myšlenku **Hovorů s Bohem**. Jestliže věříte, že v **HSB** je něco hodnotného, doporučuji vám, abyste si knihu znovu přečetl.

Miluji vás, J.G., a nechci vás o ničem „přesvědčovat“. Držte se své pravdy. A pokud vám přináší štěstí a nepřináší neštěstí druhým, neměňte ji.

Nemusíte kolem mě chodit po špičkách

Milý Neale, konečně jsem sehnal vaši knihu. Je úžasná ! Něčeho jsem si ale všiml. V jednom místě Bůh říká: „A stejně nesprávné je zanedbávat potřeby těch, jejichž závislost jste sami způsobili.“

Bůh by na nás neukazoval prstem a neříkal by o nás něco, co považujeme za špatné. Místo slova „způsobili“ by užil slova „podporovali“. Věřím, že vytváříme svou vlastní realitu, jak v knize říkáte, ale nemůžeme vytvářet realitu druhých lidí. Realitu druhých můžeme pouze podporovat. Pochopte, prosím, že vaši krásnou knihu nekritizuji, ale byl bych rád, kdybyste mi napsal, zda jsem to pochopil správně... s láskou.

Rae.

Milý Rae. nemusíte kolem mě chodit po špičkách. Nevadí mi, když mou práci kritizujete. Nicméně vám děkuji za vaši zdvořilost. Nechci ale, aby si někdo myslel, že jsem tak útlocitný, že nesnesu kritickou poznámku na adresu **HSB**.

A teď k vaší hloupé, iracionální, směšné poznámce... tab dobře... už dost žertování. Upozornil jste mě na něco zajímavého. Podle mého názoru můžeme být „příčinou“ zážitku druhého člověka, neboť jsme všichni součástí jednoho celku. Všichni jsme součástí Boha. Z toho vyplývá, že jsme spolutvůrci reality. Nikdo z nás netvoří ve vakuu. To, co vytváříte vy, vytvářím i já, a to, co vytvářím já, vytváříte i vy. Jestliže se někdo rozhodl, že na vás bude závislý (a máte pravdu, že to je otázka jeho rozhodnutí), pak jste se na tom podílel, neboť jste tuto situaci vytvořili společně.

Když jsem byl malý, ustavičně jsme se hádali s bratrem. A když se nás otec zeptal, co se děje, vždycky jsem mu řekl, že to začal bratr. „Já mu nic neudělal ! To on mě pořád pošťuchuje. Nato otec vždycky odpověděl: „K tanci jsou potřeba dva.“

Ještě než jsem věděl, co je tanec, chápal jsem, co tím otec myslí. Všichni jsme v jednom tanci, Rae. Každý z nás. A předstírat, že nejsme součástí tance je nečestné. To se nedělá. I vy to víte. Víím, že když někomu způsobím bolest, mou duši neutěší, když pak řeknu: „Nedívejte se na mě. On si to způsobil sám !“

Pokud jde o to, zda o nás Bůh říká něco, co považujeme za špatné, už mnohokrát jsem opakoval, že nic „špatného“ ani „správného“ neexistuje. Bůh mnohokrát opakoval, že všechno, co říká, říká v kontextu toho, čím chceme být. Takže všechna prohlášení v **HSB** musíme chápat v tomto kontextu. Jestliže se chceme dostat do Texasu, pak není dobré jet do New Yorku. Upozornění, že nejedeme správným směrem, není kritika, ale konstatování faktu.

Angličané milují Boha

Milý Neale Walschi, vaše kniha se mi strašně líbí. Je to úžasná, ohromující, převratná věc. Koupil jsem si dvacet výtisků a rozdál je přátelům. Ted' dostávám nadšené telefonáty, dokonce i z Anglie...

S láskou a vděčností, Christopher, Santa Fe, NM.

Christophere, děkuji vám, že tak svědomitě rozšiřujete poselství **HSB**. Lidé, kteří žijí v Anglii mi ve svých dopisech píší, že Angličané knihu milují. Také dostávám dopisy ze Slovenska, Austrálie, Jižní Afriky, Německa, Španělska, Nového Zélandu, Koreje, Číny, Japonska, Holandska, Ruska, Brazílie a Portorika. Takže poselství Hovorů s Bohem se rozšiřuje do všech koutů světa.

Jak mohu sdílet svou duchovnost s druhými ?

*Ahoj, Neale. Děkuji vám za vaše knihy. **Hovory s Bohem** potvrdily informace, které poslední dobou dostávám. Moji přátelé a příbuzní jsou však neschopní sdílet se mnou mou duchovnost. Chci, abyste věděl, jak si vážím spřízněné duše.*

Diana.

Děkuji Diano, rozumím tomu, co říkáte o svých přátelích a příbuzných. Víím, že je těžké, když vám nerozumějí blízcí lidé. Můžete se cítit velice osamělá - ale nemusíte. Chcete-li sdílet svou duchovnost se všemi lidmi, napište na adresu uvedenou na stránce 232.

Jak mám tuto knihu prezentovat ?

*Milý pane Walschi, přečetla jsem teprve polovinu **HSB 1** a už jsem plakala, smála se a cítila nesmírnou víru v budoucí utopii. Je to velice inspirující ! Budu o té knize hovořit s každým, kdo je ochoten poslouchat. Jsem letuška, mám právě volno a nemohu knihu odložit - už se nemohu dočkat, až ji dočtu !*

Uvědomuji si, že nemůžete osobně odpovídat na všechny otázky, ale doufám, že stejnou otázku vám dá víc lidí, takže možná najdu vaši odpověď ve vašem bulletinu.

Jak mám tuto knihu prezentovat členům naší přísně katolické rodiny, aby nejen uvěřili - ale také žili beze strachu. Ještě jednou vám děkuji !

S upřímným pozdravem, Lynette, Buffalo, NY.

Moje milá Lynette, jsem rád, že se vám moje kniha líbí. I mě tak vzrušuje, že ji stěží mohu odložit ! Dokonce i dnes. Vracím se k ní skoro každý den a pokaždé prožívám stejné vzrušení. A co teprve až budete číst **Druhou knihu HSB**. Ta nabádá k sociální, sexuální, politické, ekonomické a duchovní revoluci na této planetě. K revoluci, jakou ještě nikdo neviděl. To je opravdu vzrušující ! Pokud se vám ovšem nelíbí status quo.

V **HSB 2** nás Bůh vyzývá, abychom postoupili na vyšší úroveň, což může některé lidi odradit, takže si nekoupí **Třetí knihu**. Přesto věřím, že máme příležitost dosáhnout osvětlení na této planetě. Nikoli prostřednictvím zákonů, ale s pomocí přesvědčování. Teď, když jsme vydali **HSB 2 a 3...** uvidíme, kolik lidí jsme přesvědčili.

A teď se vraťme k vaší otázce...

Vy a já máme stejné problémy. Jestli si myslíte, že je těžké sdílet tyto myšlenky s příbuznými a přáteli, měla jste být poslední dva roky na našem místě. Zpočátku jsme se báli ukázat knihu rodičům mé manželky, protože jsme měli strach, že s námi už nikdy nebudou mluvit.

Věděli jsme, že mají poněkud tradiční názory, a mysleli jsme si, že se jim kniha nebude líbit. Nicméně jsme nemohli utajit, že jsem knihu vydal. Manželčiným rodičům se kniha líbila ! Otec řekl, že to je jedna z nejhlubších knih, jaké kdy četl. Takže náš strach byl zbytečný.

Stejný strach jsem měl z toho, jak knihu přijme zbytek naší země. Připrav se, říkal jsem si. Lidé budou knihu nenávidět. Budou tě nazývat rouhačem a kacířem. Budou ti házet kameny do oken, budou po tobě házet shnilými rajčaty... nic z toho se nestalo.

Později jsem měl podobné obavy ohledně **Druhé knihy**. Nikomu se to nebude líbit. Všichni budou říkat: „Takhle nemluví Bůh !" A s **Třetí knihou** to bylo stejné.

A víte co ? Vždycky přijde čas, kdy musíme udělat to, co považujeme za správné a co vyjadřuje, čím opravdu jsme. A nesmíme se starat, co se stane. I vy to musíte udělat, Lynette. Především si uvědomte, že svou rodinu nemusíte o ničem přesvědčovat. Ale to už víte. Nezapomínejte, že nevedeme žádnou propagační kampaň. Takže jim prostě tu knihu dejte a řekněte: „Tohle je zajímavá kniha, kterou jsem právě přečetla, a byla bych ráda, kdybyste se na ni podívali." Přestaňte chtít, aby vaši rodiče „žili beze strachu". Neočekávejte určitý výsledek. Dělejte, co děláte, ať je to cokoli, neboť to vyjadřuje, čím jste. Buďte, čím chcete být, a vyjadřujte to svými činy i slovy. Ne proto, abyste někoho přesvědčila, ale proto, že vás těší být tím, čím jste. To je jediný důvod, proč děláme cokoli.

Máte zájem aktivně rozšiřovat poselství **HSB** ? Založte ve vašem městě nové středisko **HSB**.

Nevím, čemu mám věřit ?

*Milý Neale, můj bratranec mi poslal **První knihu Hovorů s Bohem**. Okamžitě jsem ji přečetla, ale některým věcem nerozumím. Nedávno jsem četla knihu *Embraced by the Light* (Obklopení světlem) od Betty Eadieové. Tyto dvě knihy si v mnohém odporují. Takže teď nevím, čemu mám věřit ! Chci se i nadále duchovně vyvíjet a byla bych ráda, kdybyste mi tento problém objasnil. Děkuji vám za vaši ochotu pomáhat druhým !*

Milá Karen, pokud jde o Betty Eadieovou, musím vám říci, že si vážím jejích zkušeností a nikdy bych je nepopíral ani nekritizoval. Její zkušenost je jejím autentickým poznáním a hlubokým pochopením duchovních záležitostí, a jelikož jsem s ní mluvil osobně, mohu vám říci, že je naprosto věrná své vnitřní moudrosti.

Mohu vám také říci, že každý prožívá svou vnitřní moudrost jinak. Ve vesmíru není jen jediná realita. Každý si vytváří svou vlastní. Takže je pravda, že v realitě Betty Eadieové existuje dnes jen jeden život. Betty bude mít možnost tuto skutečnost buď potvrdit, nebo změnit, až odejde z tohoto světa. Jestliže se rozhodne ji změnit, bude se moci vracet do tohoto světa tak často, jak bude chtít. Já jsem se naopak rozhodl, že v mé realitě existuje víc než jeden život. Ve skutečnosti mám pocit, že jsem prožil mnoho životů. Už mnohokrát jsem se narodil a mnohokrát umřel, takže to je moje realita.

V **Hovorech s Bohem** se říká, že si každý člověk a každá duše vytváří svou vlastní realitu. Proto je naprosto přirozené, že existují zdánlivé rozpory mezi realitami, jež si vytvářejí jednotliví mistři, jimž dal Bůh tuto neobyčejnou schopnost.

Doufám, že vám moje odpověď pomohla, a jestliže nevíte, jakou realitu byste si chtěla vytvořit, najděte si klidné místo a meditujte. Společně s Bohem svého vyznání si nejdříve zvolte a pak vytvářejte nejkrásnější verzi té nejkrásnější představy, jakou jste kdy měla o tom, čím opravdu jste.

Byli jsme všichni „oklamáni“ Satanem ?

***Neale,** slyšel jste o Gabrielovi ze Sedony, který tvrdí, že reprezentuje Machwintu Melchizedeka (našeho planetárního prince od roku 1989) a Krista Michaela (Ježíše), hlavu našeho lokálního vesmíru Nebadon ? Gabriel založil v Sedoně komunitu, která se jmenuje Aquarian Concepts Community. Tito sektáři tvrdí, že většina z nás naletěla Satanovi a že stále věříme v Luciferovu vzpouru, ke které došlo před dvěma miliony let. Toto učení pochází z knihy **Urantia**. Gabriel tvrdí, že se musíme probudit a odejít do jeho školy v Sedoně, jestliže se chceme přidat k pravému Bohu a planetární vládě Machwinty Melchizedeka. Gabrielova nová kniha se jmenuje **The Divine New Order** (Nový boží řád). Co si o tom všem myslíte ? Doufám, že mi odpovíte. **Hovory s Bohem** se mi líbily, ale je možné, že jsme se všichni nechali oklamat Luciferem. Všechno nejlepší.*

Bill, Santa Fe, NM.

Milý Bille, ne, neslyšel jsem o Gabrielovi ze Sedony a neznám jeho učení. Nemám žádný názor na to, o čem píšete, a i kdybych nějaký měl, nemluvil bych o tom, neboť **HSB** učí, že máme naslouchat jen svému vlastnímu srdci. Takže cokoli bych mohl říci, by pro vás bylo irelevantní.

Jsem rád, že se vám **Hovory s Bohem** líbily, a jestliže se vám líbit přestaly, protože si myslíte, že mají něco společného s tím, že jsme byli oklamáni Luciferem, budiž. Je to vaše rozhodnutí. Nemám žádnou potřebu, abyste mou knihu miloval nebo nemiloval, ani Bůh takovou potřebu nemá. Co si vyberete z **Hovorů s Bohem**, to záleží jen na vás. Jen vy můžete rozhodnout, zda se necháte ovlivnit tím, co vám říkají druzí, nebo zda budete věřit tomu, co vám říká vaše duše.

Záleží jen na vás, zda budete věřit v Lucifera a jeho moc. Věřte si, čemu chcete, ale pamatujte si tohle: čemu věříte, to se vám stane.

To není moje učení, ani učení Gabriela; to je učení každého boha, který kdy existoval kdekoli ve vesmíru. Každé organizované náboženství, každá duchovní tradice a každá vyšší filozofie věří tomuto principu: čemu věříte, to se vám stane. Takže věřte, čemu chcete, Bille, ale pamatujte si, že to, čemu věříte, se stane vaší realitou.

Přeji vám všechno nejlepší v jakékoli realitě, kterou si vytvoříte, a doufám, že v ní budete šťastný. Vážím si toho, že jste ochoten vytvářet si vlastní život podle své volby. Ať už si vyberete jakoukoli víru, doufám, že ji budete uctívat jako největší dar. Přeji vám všechno nejlepší.

Co to má znamenat ?

*Milý Neale, děkuji vám za vaši vynikající knihu **Hovory s Bohem 1**. Je to úžasná kniha ! Ale nerozumím této větě: „Nebudeš toužit po manželce svého bližního, neboť proč bys chtěl manželku svého bližního, když víš, že všechny ostatní jsou tvé manželky ?” Všichni svobodní muži/ženy ? Můžete mi to vysvětlit, prosím vás ? Děkuji vám, a žehnej vám Bůh !*

Frederick, Palmira, Columbie.

Milý Fredericku, je to jen metafora, nikoli doslovná pravda. Znamená to, že všichni můžeme otevřeně milovat jeden druhého. Máme-li tuto schopnost milovat všechny lidi, proč bychom po někom toužili ? V **HSB** se říká, že bychom se měli naučit milovat druhé jakýmkoli způsobem, který odpovídá danému okamžiku. Jsme-li přístupní nejvyššímu druhu lásky a citové pravdy, pak je prakticky nemožné chovat se nepřístojně.

O tělech a duších

Milý pane Walschi, děkuji vám za to, že jste měl odvahu napsat a vydat tuto vzácnou knihu. Vaše kniha změnila můj život. Trápí mě však jedna otázka. Slyšela jsem, že počet lidí, kteří dnes žijí na světě, je větší než počet mrtvých za celou historii. Jak je tedy možné, aby kdokoli z nás žil druhý, třetí nebo šedesátý třetí život ? Většina lidí by dnes musela žít svůj první život.

Kathy, Honey Brook, PA.

Milá Kathy, tak by tomu bylo, kdyby každá duše mohla obsáhnout jen jedno tělo v jeden čas. Zapomínáte, že to může být právě naopak. A tak tomu ve skutečnosti je. (Chcete-li se dovědět víc, přečtete si **HSB 3**)

Omezený počet duší

Milý Neale, Bůh stvořil všechny duše v okamžiku Velkého třesku. Odkud přicházejí všechny ty nové duše v dnešní době populační exploze ?

Marilyn.

Milá Marilyn, ačkoli může být určité množství duší, duše se mohou rozdělit na nekonečné množství částí. Bylo by mylné se domnívat, že duše je omezena na jednu bytost. To znamená, že jedna duše nepřipadá na jediné tělo. Může to být 35 těl na duši, 72 těl na duši nebo 100 tisíc těl na duši. Tato informace, která mi byla sdělena přímo, také vysvětluje existenci duchovních partnerů. Ať už je počet duší omezený nebo ne, jedním si můžete být jistá. Každá duše se může vyjádřit nekonečným množstvím způsobů. Takže duše se může rozdělit na nekonečné množství částí. Je tedy možné, že sto tisíc duší mohlo vyprodukovat 100 tisíc těl v roce 1 a 100 milionů v roce 1999.

Problémy s Hitlerem

Milý Neale, na konci své druhé knihy jste prohlásil, že nemusíme souhlasit se všemi myšlenkami a že bychom je neměli přijímat jako „evangelium“. S tím ovšem nemohu souhlasit! Nemůžete-li věřit Božímu slovu, čemu máte věřit? Neodporuje toto prohlášení všemu, co jste napsal? Bůh říká, že jedním z našich problémů je, že mu nevěříme... POMOZTE MI! Jsem z toho zmatená.

Všechno, co jsem četla, jsem brala vážně, dokud jsem nenarazila na tuto větu: „Chyby, kterých se Hitler dopustil, neublížily lidem, jejichž smrt Hitler způsobil.“ Promiňte, ale Hitler způsobil, že tisíce lidí byly nelítostně mučeny, tisíce byly podrobeny bolestivým lékařským experimentům a tisíce dětí byly odňaty svým matkám. To je nesnesitelná duševní bolest. Kdyby byl Hitler každého okamžitě zastřelil, dalo by se říci, že to bylo milosrdné, ale to se nestalo.

A co lidé, kteří všechno to utrpení přežili? Nemluvte o tom, že Hitler vyvraždil spousty členů některých ras (např. Židů). Prosím vás, vysvětlete mi to. Je to pro mě nesmírně důležité, protože moje pochybnosti mi znemožňují pokračovat ve čtení vaší trilogie. Těším se na vaši odpověď.

Thebev.

Milá Thebev, děkuji vám za váš upřímný dopis. Oceňuji vaši ochotu zabývat se touto otázkou. Mnoho lidí totiž uteče, jakmile narazí na něco, s čím nesouhlasí nebo čemu nerozumí. Proto si vás vážím, neboť patříte k duchovním bojovníkům.

Thebev, ve všech svých knihách opakovaně říkám, že nejsem dokonalý filtr. Nepředstírám, že jsem schopen předávat Boží moudrost v dokonalé formě. Jestliže si myslíte, že se považuji za Božího proroka, pak se mýlíte, moje přítelkyně. Přál bych si, aby moje knihy byly dokonalé, ale tak tomu není. Přál bych si, aby Bible byla dokonalá, ale tak tomu není. Přál bych si, aby Bhagavad Gita byla dokonalá, ale tak tomu není. Přál bych si, aby talmud byl dokonalý, ale tak tomu není. Je mnoho knih, které tvrdí, že obsahují „slovo Boží“. A je to pravda, Thebev, je to pravda. Ale toto „slovo“ prochází filtrem nedokonalé lidské mysle. Proto bychom neměli přijímat žádné učení jako „evangelium“. To znamená, že bychom je neměli považovat za neomylné.

Kdybych řekl, že moje kniha je neomylná, stal bych se velmi nebezpečným. Tak to nedělejte ani vy, Thebev. Nesnažte se udělat z **HSB** neomylné slovo Boží. Na druhé straně však nepochybuje o každém slovu jen proto, že přiznávám, že některá z nich mohou být nedokonalá. Vezměte si z mé knihy jen to, co vám připadá pravdivé. A za to jí žehnejte.

A teď k Hitlerovi. Samozřejmě chápu, že máte potíže s pasáží, kterou jste citovala. Je to nejobtížnější pasáž v celé trilogii. Já sám jsem měl potíže pochopit její nejhlubší význam.

Nevěřím, že by nám Bůh chtěl říci, že Hitlerovy činy nikomu neublížily. Věřím, že Bůh hovořil v duchovním smyslu. Na jiném místě **HSB** totiž říká, že neexistuje smrt a že nikdo nemůže umřít a nikomu nelze ublížit. V tomto kontextu byste měla chápat zmíněnou pasáž.

Uvědomuji si, že některých lidí se mohla dotknout určitá prohlášení, například tvrzení, že „Hitler šel do nebe“. Chápu, že z povrchního hlediska může být takové tvrzení hluboce zraňující. Zároveň však věřím, že nemusí urážet lidi, kteří důkladně prostudovali celou trilogii a pochopili kosmologii, z níž toto tvrzení vychází. To neznamená, že musí souhlasit s teologií **HSB**, ale je jim jasné, že kniha netrivializuje holocaust.

V **HSB** se říká, že Hitler šel do nebe, ale nikde se neříká, že se vyhnul důsledkům svých činů. V knize je jasně vysvětleno, že po smrti všechny duše procházejí procesem, během kterého prožívají každý okamžik minulého života, avšak z hlediska každého člověka, kterého nějak poškodily jeho činy. Jinými slovy, prožívají přesně to, co způsobily druhým.

Účelem tohoto procesu však není duši potrestat, účelem je duši povznést na vyšší úroveň vědomí. Tento proces netrvá věčně. Cílem není věčné ztracení, cílem je evoluce duše.

V Božím světě neexistuje peklo ani věčné zatracení. Takže Hitler nemohl jít do pekla. Jedno je však jisté, protože to je univerzální zákon, který je v **HSB** formulován naprosto jednoznačně: „Cokoli uděláte druhým, zakusíte jednou sami.“

Nicméně nejdůležitější v celé pasáži o Hitlerovi je toto prohlášení: „Hitler nemohl udělat nic bez spolupráce a podpory milionů lidí. Hitler využil situaci, ale sám ji nevytvořil.“

V **HSB** dále stojí: „Kolektivní vědomí, které neustále hovoří o oddělenosti a nadřazenosti, produkuje ztrátu soucitu a ztráta soucitu nutně vede ke ztrátě svědomí. Kolektivní vědomí založené na přísném vlastenectví ignoruje utrpení druhých, zatímco činí všechny ostatní zodpovědnými za utrpení vlastní, a tím ospravedlňuje odplatu, „nápravu“ a válku.“

„Hrozné není jen to, že Hitler páchal zločiny proti lidstvu, ale také to, že mu to lidstvo dovolilo. Překvapující není jen to, že se objevil Hitler, ale také to, že ho tolik lidí následovalo. Strašné není jen to, že Hitler vyvraždil miliony Židů, ale také to, že musely být zabity miliony Židů, než byl Hitler zastaven.“

Nakonec se v **HSB** píše: „Smyslem toho, co se stalo za Hitlera, bylo ukázat lidstvu, čeho jsou lidé schopni.“ Dialog se snaží dokázat, že v každém z nás je kus Hitlera. „Vraždění lidí je vraždění lidí, ať už se to děje v Auschwitzu nebo ve Wounded Knee.“ A dnes bych mohl dodat v Kosovu.

„Hitler nám nebyl nikým poslán, Hitlera jsme si vytvořili. To by mělo být ponaučením té doby Vědomí oddělenosti a nadřazenosti plodí Hitlera.“

Dialog končí takto: „Hitler si myslel, že dělá pro Němce něco dobrého. A Němci tomu věřili ! V tom spočívalo celé to šílenství. Většina německého národa s Hitlerem souhlasila.“

„Když vás napadne šílená myšlenka a deset milionů lidí s vámi souhlasí, můžete si myslet, že nejste šílení. A koho pak odsoudit ?“

Někteří kritikové **Hovorů s Bohem** říkají, že v knize jsou Židé zobrazeni jako lidé, kteří byli fašisty „osvobozeni od svých světských utrpení“, a jelikož návrat k Bohu je radostnou událostí, není důvod si stěžovat.

Něco podobného jste ve svém dopise naznačila i vy, Thebev. Ačkoli se v **HSB** píše, že život je věčný, že smrt neexistuje a návrat k Bohu je radostná událost, myslím, že žádný rozumný

výklad **Hovorů s Bohem** nemůže tvrdit, že Bůh schvaluje vraždění lidí. **Hovory s Bohem** nebagatelizují Hitlerovy zločiny a rozhodně se nesnaží je ospravedlnit. Snaží se tyto činy vysvětlit a nabízí nám lekci, kterou se všichni můžeme naučit - a musíme naučit - jestliže chceme vybudovat lepší svět.

Doufám, Thebev, že se mi podařilo vysvětlit vám nejobtížnější části **Hovorů s Bohem**. Znovu musím zdůraznit, že jsem se snažil komunikovat velice složité pravdy, jak nejlépe jsem uměl. Je jasné, že se mi vždycky nepodařilo sdělit nejhlubší moudrost a největší pravdu. Nikdy jsem se však nepřestal snažit.

A tak zkoumání pokračuje, moje přítelkyně. Rozhovor s Bohem nikdy nekončí. Stále hledáme objasnění. Stále hledáme rady, když se vydáme špatným směrem. Stále hledáme vedení, abychom se dostali tam, kam říkáme, že se dostat chceme. A Bůh je vždycky připraven nás vést a milovat. Vždycky.

Kolektivní vědomí

*Milý pane, v **HSB 2** vám Bůh říká: „Události, které se poslední tři tisíciletí pravidelně dějí na vaší planetě, jsou, jak už jsem řekl, odrazem kolektivního vědomí „vaší skupiny“ - to jest celého lidstva.“ Mohl byste to upřesnit? Má to nějakou spojitost s různými proroctvími, která předpovídají významné změny ve všech oblastech našeho života?*

John, Spartanburg, SC.

Johne, přáteli, věta, kterou citujete, znamená, že lidé na této planetě prožívají to, co si myslí o sobě, o životě a o budoucnosti lidstva. Jsme produktem naší kolektivní historie. Jsme produktem našich mýtů, legend a tradic. Ten nejnebezpečnější mýtus říká, že jsme „lepší“ než ostatní lidé, ostatní národy a ostatní náboženství.

Události, které se odehrávají na naší planetě, jsou důsledkem našeho kolektivního vědomí nebo, jak říkám já, kolektivní představy o tom, čím jsme a co je život. Dobrým příkladem je to, co se stalo v Jugoslávii. Dalším příkladem je to, co se stalo v Columbine High School v Littletonu v Coloradu. Johnne, chceme-li tohle všechno změnit, budeme muset změnit svou představu o tom, čím jsme.

Proroctví, o kterých mluvíte, předpovídají, že změníme způsob našeho života, že přijde něco, co nás donutí změnit naši představu o světě.

Hovory s Bohem jsou možná součástí této změny. Možná nám pomohou změnit nejdřív naši kolektivní představu o životě a pak naši realitu.

Jak vysvětlíte tu chybu?

*Milý Neale, v **HSB 3** se „Bůh“ zmiňuje o Judith Schucmanové jako o autorce knihy **A Course in Miracles** (Kurz zázraků). Skutečné jméno autorky je Helen Schucmanová. Jak vysvětlíte tuto chybu? RSW.*

*Neale, jsem si jistý, že vás už někdo upozornil, že v **HSB 3** došlo k záměně jmen Helen Schucmanové a Judith Scutchové. Nicméně by mě zajímalo, jak je možné, že si toho nikdo nevšiml dříve. (Udělal tu chybu Bůh nebo vy?) Nemohu obviňovat ani vás, ani HSB, ale je to*

podivné: Judith Schucmanová ? Byl bych rád kdybyste to mohl vysvětlit. Vaše knihy jsou nádherné. Já je „studuji“. Prosím vás, vysvětlete mi tu chybu

Váš Curtis, Amarillo, TX.

Děkuji vám oběma za vaši otázku. Už jsem dostal několik dopisů ohledně této chyby. Je to perfektní příklad toho, co se stane, když „nevěříte Zdroji“. Vysvětlím to.

Když jsem v **HSB 3** psal o **Kurzu zázraků**, „slyšel“ jsem jméno správně, ale okamžitě jsem začal pochybovat, zda se ten tichý hlas nezmýlil. Myslel jsem si, že jsem jméno zaslechl špatně ! A tak jsem napsal „Judith“. Je poněkud překvapující, že si toho nevšiml nikdo z nakladatelství. A teď chce každý vědět, jak je možné, že Bůh udělal takovou chybu, a někteří dokonce říkají, že teď už nemohou věřit ničemu v **HSB**.

Já osobně si myslím, že se nemohlo stát nic lepšího. Dnes vím, proč mi bylo dovoleno tu chybu udělat - proč si jí nevšiml nikdo z nakladatelství. Tato chyba totiž jasně ukazuje to, co neustále opakuji: Nedělejte si z mých knih „Bibli“. Já nejsem neomylný. Přestože jsem to mnohokrát opakoval, lidé začali zdůrazňovat „dokonalost“ mých knih a povýšili mě na neomylného posla.

Někdy se ptám sám sebe, zda tato chyba vůbec byla chybou. Zdá se, že byla dovolena jen proto, aby lidem ukázala, že neexistuje nic takového jako neomylné slovo Boží. Svého Boha a svou moudrost najdete ve své duši. Nedávejte svou moc žádnému vnějšímu zdroji. Žádné knize, žádnému náboženství a ničemu, co nevychází z vašeho nitra - neboť tam přebývá Duch Svatý.

Ať už byl důvod jakýkoli, naučil jsem se jedno: už nikdy nebudu pochybovat o věrohodnosti svého vnitřního hlasu.

(14)

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

HSB A NEALE

Poslední dobou hodně přemýšlím. Snažím se najít způsob, jak co nejlépe využít moudrost těch neobyčejných knih, které byly napsány skrze mne. Chci najít způsob, jak tuto moudrost uplatnit ve svém každodenním životě.

To není tak snadné. Dříve jsem měl pro své chování výmluvu. Nevěděl jsem nic o životě, takže jsem nemohl nic dělat. V naprostém zoufalství jsem se tedy obrátil k Bohu a výsledkem je můj rozhovor s Bohem.

Bůh mi dal odpovědi na nejtěžší životní otázky. Zbývá jen jediná otázka. Budu schopen podle toho žít ?

Svým čtenářům radím, aby si tuto otázku položili, ale nedávno mě napadlo, že nemám právo nikoho žádat, aby udělal něco, čeho sám nejsem schopen. A tak

přemýšlím o svém životě, abych zjistil, zda žiji podle poselství **HSB**. Bohužel musím přiznat, že tak nežiji.

Kdybych tak žil, choval bych se k lidem tak, jak si přeji, aby se oni chovali ke mně. Ale to nedělám.

Kdybych tak žil, přestal bych mít obavy o budoucnost. Ale to také nedělám.

Kdybych tak žil, přestal bych odsuzovat sebe i druhé, kdykoli se stane něco, co se mi nelíbí. Ale ani to nedělám.

Může se vám zdát, že toto prohlášení je sebeodsouzením, ale já myslím, že ne. Myslím, že je rozdíl mezi odsuzováním a pozorováním skutečnosti. Tato má pozorování jsou velmi užitečná, i když jsou někdy nepříjemná.

Posledních pět let jezdíme s Nancy po celých Spojených státech a rozšiřujeme poselství **HSB**. Při svých přednáškách říkám, že **Hovory s Bohem** obsahují tři hlavní myšlenky:

1. Všichni jsme součástí Boha.

2. Všeho je dostatek.

3. Nemusíme nic dělat.

Tyto myšlenky nazývám trojjedinou pravdou. Kdybychom podle nich žili, změnili bychom svět.

Těmto myšlenkám stále věřím. Mnohem obtížnější je podle nich opravdu žít. Zpočátku jsem si myslel, že tak žiji. Věřil jsem, že jsem se zbavil svých starých způsobů chování a že jsem vykročil novou cestou. Dnes však vím, že to byla přílišná domýšlivost. Víím, že mám před sebou ještě dlouhou cestu.

To je v pořádku. Neboť jsem na správné cestě. Víím, kam se chci dostat. To jsem před několika lety nevěděl. Ale musím k sobě být upřímný. Prvním krokem k osvícení je upřímnost.

Minulý týden jsem hovořil velice sarkasticky se svým přítelem a pak jsem si uvědomil, že bych nechtěl, aby takovým způsobem hovořili druzí se mnou. Včera jsem se přistihl, jak jsem odsekl své ženě, a bohužel musím říci, že to bylo v přítomnosti přátel. Víím, že kdyby se tak chovala ona ke mně, vůbec by se mi to nelíbilo.

Tak se nechová člověk, který žije podle pravdy, že všichni jsme součástí Boha.

Před několika dny jsem na ulici potkal člověka, který zjevně potřeboval pomoc. Měl jsem v kapse peníze, ale žádné jsem mu nedal. Myslel jsem, že je všechny budu potřebovat, až přijdu do města. To je ovšem absurdní. Všechno jsem si mohl koupit na kreditní karty - nebo si vybrat peníze z bankomatu.

Minulou neděli jsme s Nancy navštívili kostel v jednom malém městě a velice se nám líbilo kázání místního kněze. Když jsem odcházel, hodil jsem do kasičky dvacku a cítil se úžasně. Všechno mi došlo, teprve když jsem později v restauraci platil účet za oběd. Za stravu pro tělo jsem zaplatil o třináct dolarů víc než za stravu pro duši.

Tak se nechová člověk, který žije podle pravdy, že všeho je dostatek.

A věci, které jsem se poslední dobou snažil „udělat“, by naplnily manhattanský telefonní seznam !

Tak se nechová člověk, který žije podle pravdy, že nemusíme nic dělat.

Tohle všechno mě donutilo přemýšlet. Co je potřeba k tomu, aby člověk žil podle myšlenek knihy, která mění svět ?

Napadá mě jediné slovo. Odhodlání.

Co potřebuji, je pevné odhodlání užívat života jako arény, v níž budu vytvářet nejkrásnější verzi té nejkrásnější představy, jakou jsem kdy měl o tom, čím opravdu jsem. www.andele-svetla.cz

Odhodlání nemůže být polovičaté. (Myslím, že polovičaté odhodlání je oxymóron. Člověk je buď odhodlaný, nebo odhodlaný není.) To mi připomíná příběh o slepici a vepři. Slepice a vepř šli po silnici a uviděli ohromný billboard, na němž byl obraz šunky s vejcem a pod tím nápis: Oblíbená snídaně Američanů.

Slepice se otočila k vepři a řekla: „Podívej se na to ! Nejsi na to hrdý ? Vepř odpověděl: „Ano i ne. Od tebe to vyžaduje jen částečné odhodlání kdežto ode mne naprosté.“

Z tohoto příběhu vyplývá, že jestliže chcete dosáhnout osvícení, musíte pro to udělat všechno.

Vím, že jsem už dokázal část toho, čeho chci dosáhnout. Zbavil jsem se svých nejhorších zlovyků. Teď se musím zbavit těch méně špatných.

Ve skutečnosti nemusím dělat nic. Nic se ode mě nežadá, nic se ode mě nevyžaduje. Bůh nás miluje a „nepotrestá“ nás, ani když se nebudeme chovat podle nějaké mytické normy Čím opravdu jsme, to záleží jen a jen na nás.

Proto se neodsuzuji za to, že nežiji podle myšlenek **H5B**. Nebo že podle nich nežiji úplně. Jsem rád, že jsem se dostal alespoň tam, kde jsem. A jsem vděčný, že jsem našel cestu. Neboť dříve jsem byl slepý a teď vidím...

Nakonec potřebujeme jen milost Boží, abychom pochopili co nám v životě pomáhá a co nám škodí. Musíme si žehnat za všechno, čím jsme, a nesmíme se odsuzovat za to, čím nejsme.

Radím vám, abyste dělali totéž. Žehnejte si za všechno, čím jste. To je první myšlenka **HSB**. A možná nejdůležitější. Neboť když víte, že jste požehnaní, budete žehnat i druhým. Proto vám žehnej Bůh.

Praktické podrobnosti

Milý Neale, jak dlouho vám trvalo napsat tuto knihu a jak se psala ?

Phyllis, Eugene, OR.

Milá Phyllis, celý proces začal o Velikonocích 1992 a trval až do února 1993. Měl jsem „naléhavou potřebu“ psát. Nevěděl jsem, co budu psát, ale věděl jsem, že musím psát, jestli mi rozumíte. Jako když máte na něco chuť, ale nevíte na co, a tak jdete do lednice a hrabete se v ní. Když se vás někdo zeptá, co hledáte, upřímně odpovíte: „Nevím. Mám na něco chuť.“ Tak to bylo s mou potřebou psát.

Když jsem se vrátil ke svému bloku, zjistil jsem, kde jsem skončil (obvykle uprostřed odstavce) a vzal jsem do ruky pero. Dialog okamžitě navázal na poslední větu, jako bych nikdy nebyl přestal psát.

Někdy jsem se k psaní vracel po týdnech nebo dokonce po měsících, ale vždycky jsem věděl, jak pokračovat a nikdy jsem nevypadl z kontextu. Všechno pokračovalo, jako bych proces psaní nikdy nepřerušil.

Obvykle jsem měl chuť psát brzy ráno a tak jsem vstával v půl páté, abych si našel nějaké klidné místo. Nemohl jsem však spoléhat, že budu mít chuť psát každé ráno. Moje chuť nepřicházela pravidelně. V jistém smyslu to bylo trochu frustrující.

Zjistil jsem však, že se do psaní nesmím nutit. Nemohl jsem jen tak vytáhnout blok a říci: „Tak začni diktovat, k čertu.“ Tak to prostě nefunguje. Zkoušel jsem to, věřte mi. Je velký rozdíl mezi tím, co přichází samo, a tím, do čeho se nutíte.

Mám někdy strach, že to, co píši, bude „špatné“ ?

Tuto otázku mi dává hodně lidí a vždycky odpovídám, že strach mám. Některé myšlenky jsou velmi kontroverzní a když je vidím vytištěné, někdy si říkám: „Co když to je všechno úplný nesmysl ?“

Jen kvůli tomu však nemohu proces psaní zastavit. Nemohu zadržovat to, co skrze mne přichází. A konečně mohu říci, že o celém procesu pochybuji stále méně.

Neale... řekněte nám všechno !

Milý Neale, daly vám vaše knihy možnost vybrat si úplně nový způsob života ? Změnily vaše partnerské vztahy a váš životní styl ? Jste dnes jiný člověk ? Myslíte si, že by bývalo lepší, kdybyste svou první knihu nikdy nevydal ? Bylo vydání té knihy v rozporu s tím, čím opravdu jste ? I já jsem hovořila s Bohem a mám spoustu deníků plných různých zjevení, ale nakonec jsem se rozhodla, že nic nevydám, protože by to změnilo můj život nežádoucím způsobem. Hovoříte s Bohem, i když právě nepíšete ? Zajímá mě, jak vás vaše práce ovlivnila jako člověka a jak jste se sblížil s Bohem. Děkuji vám, že jste riskoval svou posvátnou existenci.

Naomi, Waterloo, IA.

Milá Naomi, dávají nám knihy možnost vybrat si nový způsob života ? Ano. Ale je to jiný způsob života, než byste mohla očekávat. Musím přiznat, že naše finanční starosti jsou dnes za námi, ale teď s Nancy strávíme šest měsíců v roce na cestách, neboť předáváme poselství **HSB** všem lidem, kteří je chtějí slyšet. Brzy otevřeme střediska **HSB** po celém světě, abychom vyhověli stále rostoucímu zájmu.

Ano, jsem dnes jiný člověk. Snažím se realizovat nejkrásnější verzi té nejkrásnější představy, jakou jsem o sobě kdy měl. Někdy se mi to nedaří, ale můj život je mnohem lepší než v době, kdy jsem nevěděl, co chci. Považuji se za posla a беру tu roli velice vážně.

Nelituji toho, že jsem své knihy vydal. Jsem naopak velice šťastný, neboť mě ta zkušenost obohatila. Nevydat **Hovory s Bohem** by bylo velice smutné.

Ano, pravidelně hovořím s Bohem, i když právě nepíši. Hovořím s ním vlastně každý den a občas i mnohokrát denně. Bohyně je má nejlepší přítelkyně. Každá jeho rada je úžasná a dokonalá. Moje knihy mi pomohly sblížit se s Bohem a díky tomu jsem dnes lepší člověk.

Nejdůležitější věci, které jsem se naučil ze svých Hovorů s Bohem

Milý Neale, děkuji vám za vaši knihu ! Čtu ji znovu a znovu a dala jsem přátelům už tolik výtisků, že si prodavačka v knihkupectví musí myslet, že jsem akcionářkou ve vašem nakladatelství. Víím, co mi vaše kniha dala, ale ráda bych věděla, co dala vám. Mohl byste nám to říci ?

Děkuji vám. Mary, Detroit, MI.

Milá Mary, otázku, kterou jste mi dala, dostávám ze všech otázek snad nejčastěji. Tuto otázku mi klade každý moderátor a každý novinář. Vy jste však první čtenářka.

Především vám musím říci, že **HSB** čtu skoro každý den.

Mám dojem, že tu knihu napsal někdo jiný. Tak tomu je od samého začátku. Vždycky jsem měl pocit, že s procesem psaní nemám nic společného. Takže mě ta kniha hodně naučila a je zdrojem neustálé inspirace.

Snad nejdůležitější, co mi ta kniha dala, je poznání, že Bůh miluje všechny lidi. Dokonce i ty nejhorší z nás. Důkazem jeho bezpodmínečné lásky je samotný fakt, že jsem to byl právě já, kdo knihu „napsal“. Tím chci říci, že podle světských měřítek mnoha lidí (včetně mých příbuzných) jsem tím posledním, kdo si zasloužil být vybrán, aby tyto myšlenky napsal do knihy. A přece jsem byl vybrán a knihu jsem napsal. To mě přesvědčilo, že Boží láska je opravdu bezpodmínečná.

Někteří lidé s tím nesouhlasí. Ve skutečnosti jich je mnoho, Mary. Říkají, že Boží láska je bezcenná, jestliže neexistuje možnost, že nás Bůh odmítne. Říkají, že jedinou cestou k Bohu je poslušnost, dodržování Božích přikázání a přijetí Božího syna. Neposlušnost prý znamená věčné zatracení.

Měli bychom si dávat pozor, neměli bychom křičet. Neměli bychom trucovat, to vám říkám. Pardon... to je jiný mýtus.

Rozumíte, Mary ? Každý mýtus, který jsme si vytvořili, je založen na myšlence odměny a trestu. Zdá se nám nepochopitelné, že ve vesmíru existuje bytost, která nás přijímá takové, jací jsme a jací chceme být. Je to proto, že nevěříme v nejvyšší smysl života. Domníváme se, že smyslem života je dodržovat Boží zákony a snažit se Boha potěšit. Potěšit Boha však není smyslem našeho života. Jedině egocentrický Bůh by mohl stvořit bytosti, jejichž hlavním cílem by bylo potěšit Boha. A jedině šílený egomaniak by mohl stvořit tak mizerný život, aby se to těmto stvořeným bytostem nemohlo podařit. A jedině neuvěřitelně krutý a šílený egomaniak by pak řekl, že na tom nezáleží, neboť všechny stvořené bytosti byly odsouzeny k nezdaru už před narozením.

Ať se to zdá jakkoli nepravděpodobné, miliony lidí v takového „milujícího“ Boha věří. Takže to nejdůležitější, co pro mě moje knihy udělaly, je to, že mě osvobodily od víry

v rozhněvaného, pomstychtivého a trestajícího Boha. Dnes mohu vytvářet svůj život podle svých vlastních představ, nikoli podle nesmyslného diktátu.

Ironií však je, že dnes jedním mnohem víc v souladu s tím, co ode mě tradiční učení vyžadovala, než jsem to dělal, když jsem k tomu byl nucen. Jinými slovy, zjistil jsem, že „být dobrý“ (ať už to znamená cokoli) je... prostě dobré, když takový nemusím být pod hrozbou trestu.

Zkrátka a dobře snažím se dosahovat vyšších cílů, když jsou to cíle, které jsem si sám zvolil, nikoli cíle, které mi někdo vnutil. Tohle je velké tajemství, které Bůh zná, ale kterému člověk nechce věřit: Lidé jsou v podstatě dobří, nejsme od přírody špatní. Nepotřebujeme rozhněvaného, mstivého a trestajícího Boha, který nás nutí dělat to, co je „správné“. Nepotřebujeme Boha, který nás nutí jednat v cizím zájmu. Naše přirozenost - lidská přirozenost - je milující a laskavá. Chamtivost je naučená. Strach je naučený. Předsudky a násilí jsou naučené. Jsme láska, ale společnost nás učí být něčím jiným !

Ze svých knih jsem se také naučil, že cokoli děláme, děláme proto, abychom vyjádřili, čím opravdu jsme. Předtím jsem si myslel, že je spousta důvodů, proč dělat to či ono. Otec mi to říkal. Společnost to ode mě očekávala. Bůh to ode mě očekával. Dnes vím, že Bůh nevyžaduje nic, že očekávání společnosti jsou deformovaná a že nemusím poslouchat otcovy příkazy.

Dnes vím, že nás Bůh k ničemu nenutí. Čím jsme a čím se staneme, to závisí jen na nás. Nikoho jiného to nezajímá. Nikdo jiný to ani neví. A Bůh, který ví všechno, nás jen pozoruje a nabízí nám svou pomoc, pokud ji chceme. Jsme ponecháni svému vlastnímu rozhodování. Žádné instrukce, žádné rozkazy, žádná přikázání. Takže jen my sami jsme odpovědní za to, čím se staneme.

Toto zjištění může být povznášející nebo děsivé. To záleží na tom, jak chápeme mnoho dalších věcí. Pro mě je nesmírně povznášející.

Takže moje knihy mi pomohly především těmito dvěma způsoby. Doufám, že vás moje odpověď uspokojila.

Přestaňte snižovat význam své role

*Milý Neale, První kniha **Hovorů s Bohem** nesmírně ovlivnila můj život i životy mých klientů. Jsem psycholog a přistupuji k problémům z psychoduchovní perspektivy. Radím klientům, aby hovořili se svými anděly a přijímali jejich pomoc. Vaše kniha mi pomáhá v mé práci. Děkuji vám.*

Mám však dojem, že neustále snižujete význam své role. Ve snaze nemluvit jako egoista se dostáváte do rozporu s učením, které skrze vás přichází od Boha. Proto vás chci ujistit, že jste hoden Boží pozornosti a lásky jako všichni ostatní. Možná by druhým lidem pomohlo více, kdybyste si odpustil své minulé chyby v tomto životě. Tento dopis vám posílám s láskou,

„Angelhol“.

Milý „Angelhol“, váš dopis přijímám s láskou. Děkuji vám. Už na tom pracuji. Lituji však mnoha věcí, které jsem udělal v minulosti. A tím nemyslím vzdálenou minulost. Mluvím o tom, co jsem dělal před několika lety. Učinil jsem některá rozhodnutí, která lidem ublížila a

na která nemohu být pyšný. Víím, že mi Bůh radí, abych odpustil sám sobě a pokračoval ve svém životě. To však není snadné, neboť některá moje rozhodnutí ublížila blízkým lidem a dokonce i mým dětem. Přesto však slyším vaši radu. Rozumím tomu, co říkáte. Upřímně řečeno, tohle je jedna z mnoha oblastí, kde bych se měl víc řídit moudrostí **HSB**. Nejtěžší úkol, který jsem si dal v této fázi svého života, je žít podle učení v mých vlastních knihách ! Děkuji vám za povzbuzení.

Děkuji vám za hřmění

Milý Neale, nejsem si zcela jistá, zda chápete -zda opravdu chápete - jak vaše kniha změnila a ještě změní životy mnoha lidí a jaký bude mít vliv na nádherné jedenadvacáté století. Uvědomte si svou vlastní velikost podle hřmění, které jste způsobil. Neboť ve své pokoře přicházíte o radost, kterou jste lidem přinesl. Když si uvědomíte svou velikost a budete i nadále pokorný, budete vším, co je, obklopen vším, co není. Jsem tak arogantní, že vám nabízím radost výměnou za hřmění, které jste způsobil v mém životě. A když jsem se probudila a uvědomila si své bytí, hromové hřmění otřásl mé domem a přineslo svěží, nebeský déšť vyprahlé zemi. Vůně jasmínu a gumovníku přinesla úsměv na mou slzami potřísněnou tvář. Stará čínská kniha I-ťing říká, že hřmění zvěstuje změnu. Děkuji vám za hřmění.

Tracy, Austrálie.

Milá Tracy, děkuji vám za váš laskavý a šlechetný dopis. Musím vám říci, že si nemyslím, že bych udělal něco, co by nemohli udělat druzí, i když to neudělali. Je mi jasné, že lidé byli vždycky inspirováni Bohem a to, co se stalo mně, děje se lidem na celém světě. Dokazuje to mnoho dopisů, které dostávám. Každý měsíc nám píše spousta lidí, kteří dostávají od Boha stejnou inspiraci, jakou dostávám já.

Těší mě, že na vás moje kniha zapůsobila tak pozitivně. Teď dovolte, aby „hřmění“ pokračovalo. Začněte si zapisovat své nejkrásnější myšlenky a inspirace. Budete překvapena hloubkou své vlastní moudrosti.

Jste „kanálem“ božích informací ?

*Milý Neale, pozorně jsem si přečetla první a druhou knihu **HSB**. Není mi jasné, odkud všechny ty informace přicházejí. Na jedné party někdo řekl: „Ten chlápek musí být strašně domýšlivý !“ Já osobně si myslím, že není důležité, odkud ty informace přišly. Připadají mi pravdivé ? Připomínají mi to, co ve své duši už vím ? Ano, připomínají. Myslím, že ten, kdo utrousil onu poznámku, je zaslepený svým vlastním já a proto považuje za nemožné, že by se „obyčejný“ člověk mohl stát kanálem Božích informací. A znovu opakuji, že na tom stejně nezáleží. Jsou tyto informace užitečné ? Jedině to je důležité. Děkuji vám, že jste měl odvahu své knihy vydat.*

Jean, Newtown Square, PA.

Milá Jean, děkuji vám za dopis. Mám však jednu námitku. Kdykoli slyším slovo „kanál“, přeběhne mi mráz po zádech. Dávám si velký pozor, abych se nevydával za „kanál“ pro přenos Božích informací. Já nic „nekanalizuji“, prostě píši inspirované knihy Nicméně věřím, že informace, které mi byly dány skrze Ducha Svatého, jsou velice užitečné pro celé lidstvo. A jestliže to je měřítkem jejich hodnoty, jak sama říkáte, pak věřím, že **Hovory s Bohem** jsou neobyčejně cennou knihou. (A to vám neříká „strašně domýšlivý chlápek“, neboť mi je naprosto jasné, že všechno, co jsem napsal, mi bylo „diktováno“.)

Děkuji vám za láskyplné obavy

*Milý pane Walschi, včera mé manželce a mně někdo poslal vaši knihu **Hovory s Bohem 1**. A proto vám dnes píši.*

Pane, především mi dovolu, abych vám řekl naprosto upřímně, že ani na okamžik nepochybuji o tom, že jste měl rozhovor, který je zaznamenán ve vaší knize, a že jste jej měl s bytostí z duchovního světa, jenž nás obklopuje. Neobjednávám si váš bulletin, ale píši vám, protože mám o vás strach, pane Walschi. Moje obavy vycházejí z opravdové lásky, která je zakořeněna v Ježíši Kristu. Dovolte mi, abych vám to vysvětlil, pane.

Pane Walschi, bytost, s níž jste hovořil, nebyl Bůh. Byl to buď démon, nebo Satan, který se za Boha vydával. Satan je mistr přetvářky a bude vás i nadále zneužívat k tomu, aby oklamal mnoho dalších lidí skrze druhou a třetí knihu, o které už hovořil. To mu však nemusíte dovolit.

Zdá se, že máte upřímný zájem pomoci všem lidem, kteří mají zájem. Upřímně se však mýlíte, pokud jde o poselství, které přinášíte.

P.D.B., Killeen, TX.

Milý P. D., děkuji vám za váš laskavý dopis, který jsem dostal na Štědrý den. Ani vám neumím říci, co pro mě znamená tak upřímný dopis. Mohu vám však říci, že bych si přál, aby všichni lidé měli tak pevné osobní zásady jako vy. Kdybychom všichni jednali na základě svých nejhlubších přesvědčení, svět by se změnil k lepšímu.

Chci vám říci, že si vážím vašeho názoru. Uvědomuji si, co pro vás znamená. Vím, že obhajujete zásady své teologie, a věřím, že to budete dělat i nadále. Bylo od vás velice šlechetné, že jste mi napsal, abyste vyjádřil své obavy. Upřímně vám děkuji. Nicméně doufám, že budete tak šlechetný a dovolíte mi nesouhlasit s vašimi závěry. Vždycky vás budu považovat za přítele, který mi přeje to nejlepší, a děkuji vám za vaši ochotu jednat podle svých nejvyšších zásad. Jsem si jistý, že jeden druhému přejeme Boží požehnání a v tom jsme si blízcí. A tak končím svůj dopis upřímným přáním, aby vám Bůh i nadále poskytoval lásku a dobrotu.

Slyšel jste někdy o „spiritualismu“ ?

Milý pane Walschi, děkuji vám za vaši transkripci HSB. Je to úžasná kniha. Slyšel jste o spiritualismu, který učí National Spiritualist Association of Churches (Národní spiritualistické sdružení církví) ? Ptám se vás, protože vaše Hovory s Bohem jsou velmi podobné spiritualistickým textům.

Christine, Alexandria, VA.

Milá Christine, o tomto sdružení jsem neslyšel, ale slyšel jsem o spiritualismu a před rokem se mi dostala do rukou jedna velmi stará kniha z tohoto oboru. Bylo to v jednom z těch antikvariátů, které najdete ve starých, zchátralých uličkách malých měst.

Prohlížel jsem si teologické a filozofické knihy (což dělám vždycky, když přijdu do antikvariátu) a najednou jsem narazil na knihu, která pojednávala o spiritualismu. Byl jsem překvapen podobností mezi **HSB** a tímto textem, který byl napsán před více než šedesáti lety.

Tato podobnost mi připomněla staré rčení: Pravda je pravda bez ohledu na zdroj.

Můj názor není důležitý

Milý pane Walschi, čtení Hovorů s Bohem je předělem v mém duchovním vývoji. Dokud jsem neznal vaše knihy, nemiloval jsem Boha; měl jsem z něho strach. Dnes poprvé cítím Boží lásku. Mohl byste mi objasnit smysl Knihy zjevení v Bibli? Jsou to jen samé kecy? Žehnej vám Bůh, pane Walschi. Doufám, že se s vámi jednou setkají všichni lidé, kteří milují vaše knihy.

Tom B., TN.

Milý Tome, můj názor na smysl knihy zjevení není důležitý. Ptáte se, zda to jsou jen kecy, a na to vám mohu odpovědět, že to musíte posoudit sám. Uvědomte si, že všechno má jen takový smysl, jaký tomu přisuzujete. Co si o něčem myslím já, je irelevantní.

Od vydání své knihy se snažím nevyjadřovat své osobní názory, protože si uvědomuji, že lidé budou považovat všechno, co řeknu, za smysluplné. To je ovšem chyba. Nic z toho, co říkám, nemá žádný smysl pro druhé lidi. To je hlavní myšlenkou **HSB**, takže kdybych teď autoritativně hovořil o tom, co má smysl, myslím, že bych tuto myšlenku popíral. Ptejte se svého srdce, Tome, a naslouchejte tomu, co vám říká vaše duše. Jedině tam najdete pravdu a cestu. Nepochybujte o nejvyšší moudrosti své duše. Neopovrhujte svou vlastní moudrostí.

Stáváte se „slizkým kultem“ ?

Milý Neale, patřím k těm čtenářům, kteří objevili vaši knihu náhodou, když jim spadla s police přímo na hlavu: „Díky Bohu!“ Jsem „na cestě“ už mnoho let (mnoho životů) a četl jsem mnoho knih od všech andělů, ale musím vám říci, že vaše kniha je úžasná. Přečetl jsem ji během vánočních svátků a od té doby nejsem schopen číst nic jiného (což je pro mě velmi neobvyklé).

Začal jsem přemýšlet o této změně v mém chování a zajímalo by mě, zda vaše kniha působí na ostatní lidi podobným způsobem. Moje otázka: Stává se z toho všeho jakýsi „kult“? Vaše kniha na mě zapůsobila opravdu hluboce a jsem rád, že tolik lidí „hledá“, ale mám pocit, že tu vzniká jakési „slizké“ hnutí. Podívejte se na všechny ty internetové stránky, studijní skupiny a intenzivní semináře. Já, stejně jako mnoho dalších, kteří se angažují, jsem příliš bezbranný proti tomuto vlivu. Můžete mi tyto pocity objasnit?

Tom, Blacksburg, VA.

Milý Tome, musím přiznat, že jsem trochu citlivý na podobné otázky. Když něco takového slyším, jsem často podrážděný. Ne na dlouho. Jen na chvíli. Ale moje matka by řekla: „Nedráždí tě to proto, že je na tom trochu pravdy ? „Myslím, že ne. Myslím, že je to proto, že jsem ještě nepřekonal své reakce na některé negativní názory, jimiž se vesmír hemží. Například názor, že jakákoli snaha rozšiřovat Boží poselství lásky toto poselství nějak poskvvrňuje nebo znehodnocuje.

Dnes mají internetové stránky dokonce i církve. Tak to prostě je. Internet se dnes stává tím, co byl včera telefon - je to rychlý a jednoduchý způsob komunikace. Co je na tom „špatného“ ? Proč si myslíte, že se stáváme „slizkým“ hnutím ? Jen proto, že máme internetové stránky ?

Samozřejmě že bychom mohli přenechat hromadné sdělovací prostředky a internet opravdu slizkým prodejcům a podvodníkům, kteří rozšiřují pornografii a jiné nesmysly. Ale já se domnívám, že je správné, když používáme moderních komunikačních prostředků k rozšiřování dobrých myšlenek. Co si o tom myslíte vy ?

Pokud jde o studijní skupiny, musím vám říci, že s jejich vznikem nemáme nic společného. Tyto skupiny začaly vznikat spontánně po celém světě bez našeho přičinění. Členové některých skupin nás žádají, abychom o jejich existenci informovali lidi v jejich okolí. Zpočátku nás napadlo, že bychom mohli požádat, aby tyto skupiny byly okamžitě zrušeny, neboť jsme si uvědomili, že mohou být považovány za kult, ale pak jsme tento nápad zavrhl jako příliš reakční.

A teď k našim intenzivním seminářům. Konečně jste nás dostal, Tome. Přistihl jste nás při činu. Žádná organizace, která chce pomáhat lidem, by nikdy nepořádala pracovní semináře. Bylo by to ostudné. Opravdu slizké. O tom není pochyb. Představte si, že bychom pořádali pětidenní seminář, abychom lidem přiblížili úžasné poselství **HSB**. Mělo by nás napadnout, že nám něco takového neprojde.

Ale teď už dost vtipkování. Hlavní myšlenkou **HSB** je to, že každý z nás je odpovědný sám za sebe. Říkáte, že vy a všichni ostatní, kteří se „angažují“, jste „bezbranní proti tomuto vlivu“. Opravdu si myslíte, že to je dostatečný důvod, abychom zrušili své internetové stránky, zakázali studijní skupiny a přestali pořádat pracovní semináře ? Měli bychom se cítit zodpovědní za vás, Tome ? Měli bychom přestat dělat všechno, co by vás mohlo „dostat do našich spárů“ ? Myslím, že mnohem lepší je vypracovat program, který bude lidi učit, jak nebýt „bezbrannými“.

Jak by řekl můj syn: „To je nápad !“

A právě to jsme udělali, Tome. Náš program se jmenuje **HSB v akci** (CWG In Action). V rámci tohoto programu otvíráme střediska ve městech, kde je dostatečný počet lidí, kteří se chtějí dovědět, jak uplatňovat myšlenky **HSB** v každodenním životě.

Žádáme lidi, kteří se chtějí aktivně podílet na tomto programu, aby se stali instruktory a učiteli studijních skupin. Chcete-li získat podrobné informace, pište nám na adresu uvedenou na stránce 232.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

VŠEOBECNÉ OTÁZKY

Jak mohu ovlivnit svět ?

Můžete udělat několik věcí. Zaprvé, můžete začít žít podle zásad **HSB**. Tím zbavíte svět strachu a pocitu viny a nahradíte tyto negativní emoce bezpodmínečnou láskou; zadruhé, můžete založit studijní skupinu, ve které budete podrobně probírat jednu kapitolu po druhé. Diskutujte o jednotlivých námětech, hledejte jejich pravdu. Rozebírejte je a dobře se bavte; zatřetí, můžete otevřít nové středisko **HSB** ve vašem městě. Staňte se členy týmu, jehož cílem je rozšiřovat lásku a změnit svět.

To je víc, než jste žádali, že ano ? Víc než chcete udělat ? Tak dobře. Nedělejte to. Jak říká Bůh, život je příležitost, nikoli povinnost. Hledejte v našem přátelství nové příležitosti. Vytvářejte nové příležitosti. A hlavně se dobře bavte. Rozšiřujte radost. Dělejte to všude, kam přijdete.

Když rozšiřujete radost, umožňujete druhým uvědomit si, čím opravdu jsou. Neboť všichni jsme radost.

Rozšiřovat radost je cílem naší nadace ReCreation, o které bych vám měl říci trochu víc.

Nadaci ReCreation jsem založil v roce 1993, protože jsem chtěl rozšiřovat myšlenky, které jsem našel v **Hovorech s Bohem**. Chtěl jsem učinit tu knihu reálnou. Chtěl jsem její myšlenky uvést do každodenního života.

Jak víte, hlavní myšlenkou **HSB** je tohle: „Život není proces objevování, nýbrž proces tvoření.“ Smyslem života je realizovat nejkrásnější verzi té nejkrásnější představy, jakou jsme o sobě kdy měli. Když jsem toto poselství dostal, byl jsem velice inspirován ! Následujícího dne jsem vstal a řekl si: „To je ono ! Tohle budu dělat až do konce svého života !“ A tak se zrodila nadace ReCreation.

Už od dětství jsem chtěl sloužit Bohu. Doufám, že to nezní příliš „nadneseně“, neboť to je pravda. Měl jsem však problém, protože jsem nevěděl jak. Nevěděl jsem, co Bůh chce. Většinu svého života jsem se snažil to zjistit.

Ve svých dvanácti letech jsem se rozhodl, že budu studovat teologii. Stal jsem se ministrantem a hluboce jsem miloval Boha. Nemohl jsem však pochopit, proč miluji Boha, který chce, aby z něho všichni měli strach. Neuměl jsem si představit, že by Bůh někoho opravdu poslal do pekla, a kněží jsem kladl otázky, které je doháněly k šílenství. „Otče, jestliže nás Bůh opravdu miluje, proč by nás posílal do pekla jen proto, že jsme udělali chybu ?“ Kněží obvykle neměli uspokojivou odpověď. Uspokojivou odpověď jsem našel teprve v **Hovorech s Bohem**.

Četl jsem všechny knihy, účastnil se každého semináře, poslouchal všechny audiokazety, modlil se ke každému Bohu, o kterém jsem kdy slyšel, a přesto jsem nenašel pravdivé odpovědi. V lednu 1980 jsem měl mystický zážitek, který změnil

můj život a který mě připravil na všechno včetně **Hovorů s Bohem**. Dnes vím, jak sloužit Bohu, a konečně to mohu dělat.

Úkolem vaší duše je probudit vás.

Úkolem Boha je probudit všechny lidi.

Dnes už nemusím dělat nesmyslnou práci. Už nemusím hledat způsoby, jak vydělat dost peněz, abych přežil do dalšího dne. Ani vy to nemusíte dělat.

Můžete začít hrát jinou hru. Zpívat jinou písničku. Tančit jiný tanec. Můžete tančit tanec radosti a pravdy, tanec lásky, která od vás nic nevyžaduje a v ničem vás neomezuje. Můžete začít vytvářet své já podle nejkrásnější verze té nejkrásnější představy, jakou jste o sobě kdy měli. Patříte-li k lidem, kteří chtějí změnit svět k lepšímu, pak můžeme pracovat společně.

Během příštích pěti let chceme otevřít střediska **HSB** ve městech na celém světě. Doufáme, že spojíme své síly a společně začneme budovat nový svět. Nemusí se nám to podařit, ale to nevadí. Důležité je, že zůstaneme navždy věrní svému poslání. A naším posláním je vracet lidi sobě samým.

Tady jsou odpovědi na některé otázky, které dostávám nejčastěji.

Proč jste začal vydávat bulletin ?

*Především proto, že jsem chtěl poskytnout čtenářům příležitost k široké diskuzi o poselství **Hovorů s Bohem**. Chci, aby všichni viděli, jak na toto poselství reagují lidé z jiných částí naší země. Z téhož důvodu jsem vydal tuto knihu.*

Hovoří bůh s každým ?

*Bůh hovoří s každým, ale ne každý tomu věří. Jak se říká v **HSB**, „váš problém spočívá v tom, že nevěříte, že jste hodni toho, aby s vámi Bůh mluvil“. A co vy ? Myslíte si, že jste toho hodni ? Jestliže si myslíte, že ano, začněte naslouchat pozorněji jeho slovům. Jestliže ne, přemýšlejte o tom, proč nejste hodni přijímat jeho rady*

Dušíčka a slunce

*Chci vám říci, jak jsme rádi, že se nám podařilo zpřístupnit dětem nejdůležitější část **Hovorů s Bohem**. Jestliže jste ještě neviděli, v jak krásném provedení Hampton House Publishing vydal dětskou knížku **Dušíčka a slunce**, pak o hodně přicházíte. Tato povídka pro děti od sedmi do dvanácti let je založena na podobenství, které najdete v první a třetí knize **Hovorů s Bohem**.*

*Je to úžasná povídka, která vysvětluje myslí dítěte, proč se někdy dějí špatné věci dobrým lidem. Také jim říká, že neexistují ani oběti, ani zločinci. Tato důležitá myšlenka **HSB** je doprovázena krásnými ilustracemi malíře Franka Riccia.*

Dnes je opravdu obtížné sehnat opravdu osvětlenou literaturu pro děti. Tato knížka je odpovědí na tento problém. Je to vhodná knížka pro vaše děti nebo vnuky a já jsem rád, že se nám podařilo najít způsob, jak tyto krásné pravdy předat mladé generaci.

*Povídka **Dušička a slunce** bude vydána také na CD a na audiokazetě. Knihu i kazetu si můžete objednat v naší nadaci ReCreation. Peníze získané prodejem jdou na podporu nadace.*

Jaký vliv na vás mají Hovory s Bohem ?

Nikdy v životě jsem nebyl tak šťastný jako dnes. Mám neobyčejně krásné manželství, moje zdraví se zlepšilo a jsem v takové finanční situaci, o jaké si mi nikdy ani nesnilo.

*Změnil jsem pod vlivem **HSB** své chování ? Samozřejmě. Myslím, že jsem mnohem víc milující, mnohem soucitnější a mnohem otevřenější než dříve. Také doufám, že jsem trpělivější (o trpělivosti bych však zatím neměl mluvit) a přístupnější druhým. Mnohem lépe si uvědomuji své chování a jeho důsledky.*

*Konečně jsem se naučil důvěřovat. Když jsem poprvé přečetl **Hovory s Bohem**, nebyl jsem schopen nedůvěřovat. Mnoho lidí se mě ptá, jak jsem se zbavil svých pochybností o tom, zda skutečně hovořím s Bohem. Odpověď zní: Prostě jsem četl **Hovory s Bohem znovu a znovu**. A kdykoli se mi vrátily pochybnosti, moje manželka Nancy mi položila tuto otázku: „Co by se stalo, kdyby se od zítřka všichni lidé začali chovat podle učení této knihy ? Byl by svět lepší, nebo horší ?“*

*To byla velice dobrá otázka a já jsem rád, že mi ji Nancy položila, protože jsem všechno začal chápat v tomto kontextu. Věřím, že by svět byl lepší, kdyby všichni lidé žili podle učení **HSB**, a proto si myslím, že není důležité, zda ta slova přišla od Boha nebo z nějakého jiného zdroje. Sám Bůh říká, že na tom nezáleží.*

V současné době se mám výborně. Žiji životem, o kterém jsem vždycky snil, třicet týdnů v roce přednáším a pořádám pracovní semináře po celém světě a doufám, že se mi podaří přesvědčit lidi, aby přijali skutečně milujícího Boha. Mým posláním je vracet lidi sobě samým a já to dělám s velkou radostí. Stále hovořím s Bohem a doufám, že vy to děláte také.

Snažím se žít podle učení, které mi bylo dáno v HSB. Samozřejmě že nikdo nemůže žít podle tohoto učení každou minutu, pokud nedosáhl mimořádné dokonalosti -a nikoho takového jsem už dlouho nepotkal. Nicméně se všichni musíme snažit. A tak vám radím, abyste se přestali odsuzovat za své neúspěchy a začali si blahopřát za své úspěchy, kterých není málo.

Připadáte si někdy trapně ?

Naučit se být spokojen sám se sebou je vrcholným okamžikem našeho vývoje. Dnes už mi nevadí, jak vypadám, jak mluvím nebo jak se cítím. Když jsem spokojen sám se sebou, zjišťuji, že jsem konečně spokojen s Bohem. Neboť je jasné, že jsem Bůh. Takže když jsem se spřátelil sám se sebou, spřátelil jsem se s Bohem. A Bohyně se usmívá, protože má radost, že se mi to konečně podařilo.

Jde o to, aby se všichni lidé cítili dobře a aby umožnili druhým cítit se stejně dobře. Jestliže to zní jako bezpodmínečná láska, pak jen proto, že to bezpodmínečná láska je. Někteří lidé si to uvědomují jednou za týden a pak pokračují jako roboti. Nicméně se snaží. Pomalu nacházejí cestu. Když to děláte čtyřicet hodin denně, jste v předním voji. Ať už jste kdekoli, měli byste si blahopřát, nikoli se odsuzovat.

Jak je možné, že neexistuje nic správného ani špatného ?

Snad nejkontroverznější v celé knize je názor, že ve vesmíru neexistuje nic absolutně správného ani absolutně špatného.

Lidský rozum to nemůže pochopit. Jestliže neexistuje nic správného, jak víte, že jste na cestě k Bohu ? Podle čeho poznáte, zda děláte pokrok ? Podle čeho poznáme, jak se máme chovat ? Jak můžeme vytvářet zákony ? Na čem založíme své hodnoty ? A jak ospravedlníme trest ?

*Lidé nemohou pochopit tuto myšlenku, protože si myslí, že nám **HSB** radí, abychom tato měřítká odstranili. A nikdo neví, jak bychom pak mohli žít v řádné společnosti. Vzhledem k současné úrovni našeho vývoje je jasné, že nemůžeme mít řádnou společnost, když tato měřítká odstraníme. Nikdo nás však nežádá, abychom to udělali. V **HSB** se píše pravý opak. Jsme nabádáni, abychom se drželi svých hodnot, dokud nám jsou užitečné.*

*V **HSB** se píše, že „každý akt, je aktem sebeurčení“. To znamená, že každým aktem definujeme sami sebe. To, co považujeme za „správné“ a „špatné“, definuje nás i naši společnost. Takže z tvrzení, že neexistuje nic „správného“ ani „špatného“, nevyplývá, že bychom se měli vzdát svých současných názorů. Měli bychom si však uvědomit, že jsou to pouze názory. Jako takové představují náš současný pohled na svět. To však nemá nic společného s objektivní realitou.*

*Bůh nemá žádné hodnoty. Bůh si nemyslí, že něco je „správné“ a něco jiného je „špatné“. Bůh nemá žádné preference. Bohyně neříká: „Udělali jste tohle a já jsem chtěla, abyste udělali něco jiného, a teď vás potrestám.“ V **HSB** se opakovaně říká, že „Bůh chce to, co chcete vy“. To je pro mnoho lidí těžko pochopitelné. Ve skutečnosti to znamená, že si můžete dělat, co chcete, a nemusíte mít strach, že vás Bůh potrestá.*

Z faktu, že neexistuje nic absolutně „správného“ ani absolutně „špatného“, vyplývá, že bychom neměli nikoho nutit silou (ekonomickou, duchovní, fyzickou, emoční), aby přijal náš pohled na svět. To jediné, co nám dnes dovoluje užívat síly beztržně, je naše přesvědčení, že „právo je na naší straně“ a že tudíž můžeme dělat cokoli, abychom změnili názory druhých.

Musíme si však ujasnit jedno: Sílu bychom měli přestat užívat nikoli proto, že je to „špatné“, ale proto, že silou nic nevyřešíme. Válka nic nevyřeší. Zabíjení nic nevyřeší. Ekonomické vydírání nic nevyřeší. Alespoň ne pro společnost, která říká, že chce žít v míru.

*Ve **Třetí knize Hovorů s Bohem** se říká, že vysoce vyspělé bytosti (VVB), které žijí ve vyspělých civilizacích ve vesmíru, se od člověka liší dvěma způsoby. Tyto bytosti si zaprvé uvědomují realitu a zadruhé dělají to, co je pro ně užitečné. Jen velmi málo lidí si uvědomuje realitu a ještě méně lidí dělá to, co je pro ně užitečné.*

Systém hodnot vysoce vyspělých bytostí není založen na pojmech „správný“ a „špatný“. Je založen na tom, co je prospěšné pro zdraví, štěstí a blahobyt všech. Kdybychom přijali takový systém hodnot, všechno by se změnilo přes noc.

(16)

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

JEDINÁ OPRAVDU DŮLEŽITÁ OTÁZKA

V knize plné otázek je nakonec jen jediná opravdu důležitá otázka. Všechno ostatní závisí na naší odpovědi na tuto otázku a nic nemá smysl, dokud na ni neodpovíme.

Nejzajímavější na této otázce je to, že na ni musíme odpovídat v každém okamžiku. Nikdy na ni nemůžeme přestat odpovídat - a ani bychom si to neměli přát - neboť kdybychom přestali odpovídat, hra života by skončila.

Na této otázce je zajímavé také to, že na ni už dávno odpovídáme. Nepřestali jsme na ni odpovídat od okamžiku, kdy byla položena - to jest od okamžiku našeho narození - a budeme na ni odpovídat až do posledního dne na této zemi. A dokonce i potom. Ve skutečnosti na ni odpovídáme vždycky a budeme na ni odpovídat věčně.

Jaká je to otázka ?

Kdo jsem ?

Tuto otázku si klade Bůh. Tuto otázku si klade život. Na to se musíte vědomě ptát sami sebe a na to si musíte vědomě odpovědět, chcete-li se dostat z karmického kola, které vás nutí žít životem, jež jste si nezvolili.

První věta v minulém odstavci vám může připadat nepochopitelná. Jak může mít Bůh vůbec nějaké otázky ? Není snad Bůh zdrojem všeho ? Není zdrojem veškeré moudrosti, veškerého poznání a veškerého porozumění ? Není zdrojem všech odpovědí ?

Ano i ne.

Bůh je zdrojem všech odpovědí, které kdy existovaly, které existují a které kdy budou existovat - a Bůh ví, že se tyto odpovědi dozví, až se dozví.

Jasně ?

Bůh se rozhoduje, čím je. Život je proces, skrze který se Bůh stává tím, čím je. Vy jste součástí tohoto procesu. Vlastně jste tímto procesem. Zatímco se rozhodujete, čím jste a čím chcete být, Bůh dělá totéž - neboť Bůh je vším, co existuje. A Bůh bude vším, čím se všechno stane.

Abych to ještě zkomplikoval, řeknu vám, že tohle všechno už bylo rozhodnuto. Všechno, co je, bylo a bude, existuje v tomto okamžiku. Existuje to, vždycky to existovalo a vždycky to bude existovat a nikdy to nemůže neexistovat. (Proto nikdy nemůžete „umřít“.) Nejvyšší realitu lze přirovnat k magnetickému disku CD-ROM. Na disku počítačové hry jsou všechny výsledky, které si můžete představit. Hru můžete hrát jakýmkoli způsobem. Uděláte tah a počítač vám odpoví. Odpověď je jistá a lze ji předpovědět. Kdykoli uděláte stejný tah za stejných okolností, počítač odpoví stejně. Na disku je však nekonečný počet tahů a tudíž nekonečný počet možných výsledků. Tohle je jen přibližná analogie, nicméně nám pomáhá pochopit, jak je možné, že ve vesmíru existují všechny výsledky, a přesto je teprve zvolíme. Jestliže vás fascinuje počítačová technologie, počkejte, až uvidíte technologii vesmíru.

Zbývá jen pochopit mechanismus, jakým se „hra“ hraje. Jak si volíme a jak produkuje výsledky? To všechno je podrobně vysvětleno v **Hovorech s Bohem**. Budete-li číst pozorně, pochopíte, že v každém okamžiku, vědomě nebo nevědomě, odpovídáte na jedinou otázku, která je v životě opravdu důležitá. Kdo jsem?

Někdy je lepší si tuto otázku položit po určité události. Uvědomte si, na co jste dnes mysleli, co jste říkali a dělali. Zeptejte se sami sebe, zda to odpovídá tomu, čím opravdu jste a čím chcete být.

Až se to naučíte, budete si tuto otázku klást už ve chvíli, kdy si něco myslíte, říkáte nebo děláte. Nakonec se naučíte ptát se předem. Pak na tuto otázku odpovíte svým jednáním.

V tomto bodě dosáhnete dokonalosti.

Všechny ostatní otázky v této knize budou irelevantní, protože pochopíte, že jste tvůrci svého života. Pak se přestanete ptát. Budete znát všechny odpovědi. Stanete se mistry. Nejen slovem, ale i činem.

A vaše činy změní svět.

(17)

Doslov

*Ve svém bulletinu budu i nadále odpovídat na konkrétní otázky čtenářů, abych posílil energii **HSB** v jejich životech. Mnoho lidí si přeje zůstat ve spojení i po vydání těchto knih, které mění život. Zpočátku jsme se s Nancy snažili odpovídat na každý dopis. Když to nebylo možné, rozhodli jsme se, že budeme vydávat bulletin.*

*Bulletin obsahuje také některé pasáže z trilogie **HSB** (i výtažky z ještě nevydaných rukopisů) a praktické rady, jak uplatňovat duchovní principy **HSB** v každodenním životě. Chcete-li si bulletin předplatit, pošlete nám 35 dolarů za dvanáct výtisků (45 dolarů - pokud žijete mimo Spojené státy) na tuto adresu:*

ReCreation Foundation
PMB#1150
1257 Siskiyou Blvd.
Ashland, Oregon 97520

Nabízíme také studentské subskripce. Kromě měsíčního bulletinu pořádáme také jednodenní a víkendové kurzy a pětidenní intenzivní semináře. Tyto programy se pořádají na různých místech ve Spojených státech. Podrobnější informace se dozvíte buď v bulletinu, nebo nám můžete poslat oznámkovanou obálku se zpáteční adresou. Dvacet procent míst je rezervováno pro studenty.

*Nakonec vám chci doporučit brožuru **Bringers of the Light**, ve které vysvětlují rozdíl mezi „bytím“ a „činností“. Z brožury se také dozvíte, jak najít vhodné zaměstnání, abyste během pracovních hodin mohli vyjadřovat duchovní pravdy, které máte ve své duši.*

Peníze získané z prodeje brožury jdou na financování bulletinu a studentských stipendií. Brožuru si můžete objednat za 10 dolarů na výše uvedené adrese.

Doufám, že nezklamete vaši důvěru a že budu i nadále hoden úkolu, který mi uložil Bůh. Především však doufám, že budete důvěřovat sami sobě, neboť jste zdrojem a moudrostí, nejvyšším porozuměním a láskou.

Žehnej vám Bůh.

S láskou navždy, Neale.

Přes 7000 stran a 3000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu

(snadno získáte také v knihovnách a internetových kavárnách)

26.9.2007

IVO A. BENDA